LUCINDA RILEY

CRIMELE DE LA INTERNAT

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție care cuprinde cele mai noi thrillere, cărți polițiste
și de suspans – romane aflate în topurile internaționale,
ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

LUCINDA RILEY

CRIMELE DE LA INTERNAT

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

The Murders at Fleat House
Lucinda Riley
Copyright © 2022 Lucinda Riley

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Crimele de la internat
Lucinda Riley

Copyright © 2023 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă.

Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9739-4

ISBN EPUB 978-606-095-438-5

Acest roman este dedicat celor care visează.
Nu renunța niciodată, nu ceda niciodată –
Lucinda n-a făcut-o.

Familia Lucindei

CUVANT-INAINTE

Dragă cititorule,

Sper că ești la fel de nerăbdător ca mine să întorci paginile unui roman nou al Lucindei Riley. Poate că ești un admirator înfocat al seriei „Cele șapte surori“ și abia
aștepți ca Lucinda să te ducă pe un tărâm nou și plin de viață. Poate totuși n-ai mai citit nimic de ea și ești interesat de promisiunea acestui roman polițist nou și captivant. În acest caz, din păcate, trebuie să încep cu sfârșitul, să pun în context paginile pe care ești pe cale să le devorezi. Pentru cei care nu știu, Lucinda – mama – a murit pe 11 iunie 2021, în urma unui cancer esofagian diagnosticat în 2017. Eu sunt fiul cel mai mare al Lucindei și coautor (nu la acest proiect, mă grăbesc să adaug). Împreună am creat seria pentru copii „Guardian Angel“ și am sarcina să împlinesc enorma ei moștenire literară terminând al optulea roman, ultimul, din seria „Cele șapte surori“.

Din acest motiv vreau să-ți spun cum a ajuns să fie scrisă *Crimele de la internat*. Mai întâi, cu toate că n-a fost niciodată tipărită, cartea a fost scrisă în 2006. După ce a început școala cel mai mic dintre copiii săi, Lucinda a scris trei romane fără să le trimită vreunui editor; două dintre ele au apărut ulterior și au fost foarte lăudate – *Secretul Helenei* și *Camera cu fluturi*. Întotdeauna a avut de gând să publice al treilea dintre aceste romane, cel pe care îl ții acum în mâini, după ce încheia seria „Cele șapte surori“.

În ceea ce privește *Secretul Helenei* și *Camera cu fluturi*, Lucinda a făcut revizuiri importante (așa cum și-ar dori orice autor care reia un proiect după un deceniu). Mama n-a mai avut ocazia să facă asta cu *Crimele de la internat*. Ca atare, când am hotărât să o public am fost pus în fața unei dileme. Era răspunderea mea să editez, să revizuiesc și să aduc la zi textul, așa cum ar fi dorit ea? După multă gândire, am hotărât că ar trebui să aibă prioritate păstrarea vocii mamei mele. Având în minte acest

lucru, a fost efectuată doar o muncă editorială minimă.

Prin urmare, tot ce vei citi este scris de Lucinda în 2006.

Mama era foarte mândră de această carte. Este singurul roman polițist pe care l-a scris vreodată, însă cititorii fideli vor recunoaște pe loc neasemuita sa capacitate de a surprinde spiritul locului. Sunt sigur că te va interesa să știi că, în momentul scrierii, familia mea locuia în peisajul vast, misterios, în care se desfășoară povestea. Mai mult, școala din Norfolk care apare în carte s-a inspirat mult din cea la care am mers noi, copiii ei. Din fericire, pot să confirm că, în realitate, pe coridoarele internatelor nu s-a petrecut nimic atât de dramatic.

Așa cum este de așteptat, secretele trecutului influențează puternic evenimentele prezentului și suntem delectați cu personaje în mod tipic superb caracterizate, ca inspectoarea Jazz Hunter, care, sunt sigur că ești de acord, ar putea să fie baza unei serii proprii.

Poate că ar fi făcut asta, în altă viață.

Harry Whittaker, 2021

PROLOG

Școala St Stephen, Norfolk
ianuarie 2005

În vreme ce silueta urca scările spre coridorul clasei a XII-a – un labirint de cămăruțe, câte una pentru fiecare băiat –, singurele sunete care se auzeau erau cloncănitul și șuieratul caloriferelor vechi, santinele de fontă neputincioase care de cincizeci de ani încoace trudeau să încălzească Fleat House și băieții din el.

Fleat House, unul dintre cele opt internate care alcătuiau Școala St Stephen, își luase numele de la directorul din vremea în care a fost construit, în urmă cu o sută cincizeci de ani. Clădirea urâtă de cărămidă, căreia locatarii actuali îi ziceau „Fleapit[1]", fusese transformată în locuință pentru elevi imediat după război.

Era, de asemenea, ultima care a avut parte de foarte necesarele renovări. Peste șase luni, din coridoarele, scările, dormitoarele și sălile comune avea să fie smuls linoleumul negru zdrențuit care acoperea podelele; pereții îngălbeniți aveau să fie tapetați din nou și împrospătați cu magnolii, iar sălile de duș vechi aveau să fie echipate cu accesorii sclipitoare de inox și dale albe lucioase. Asta, ca să potolească părinții pretențioși din ziua de azi, care țineau morțiș ca odraslele lor să locuiască și să învețe în confort asemănător cu cel dintr-un hotel, nu dintr-o magherniță.

Silueta s-a oprit un pic în fața camerei 7, trăgând cu urechea. Fiind vineri, cei opt băieți de pe acest palier trebuie să fi primit bilete de voie și să se fi dus la cârciuma din târgușorul Foltesham din apropiere, dar era mai bine să se asigure. Neauzind nimic, a apăsat pe clanță și a intrat.

A închis ușurel ușa, a aprins lumina și a simțit imediat mirosul stătut de adolescent impregnat în încăpere: un amestec de șosete nespălate, sudoare și hormoni dezlănțuiți, care de-a lungul anilor se impregnase în flecare ungher din Fleat House.

Cutremurându-se la amintirile dureroase stârnite de miros, silueta aproape că s-a poticnit de un vraf de lenjerie de corp aruncată neglijent pe podea. Apoi, după ce a luat cele două tablete albe puse pe dulapul băiatului în fiecare seară și le-a înlocuit cu altele care arătau la fel, silueta s-a răsucit, a stins lumina și a ieșit.

Pe scara din apropiere, un băiețel în pijama a încremenit auzind pași care se apropiau. Cuprins de panică, a plonjat în nișa mică de sub treptele palierului de dedesubt, topindu-se în umbră. Dacă

era prins afară din pat la ora zece seara avea să fie pedepsit, și îi ajungea de câte avusese parte în seara aceea.

Țeapăn în întuneric, cu inima bubuind, cu ochii închiși strâns, de parcă asta ar fi fost de ajutor, a ascultat fără să răsufle cum pașii au urcat treptele la câțiva centimetri deasupra capului său, au trecut de el, apoi, slavă Domnului, au dispărut în depărtare. Tremurând de ușurare, s-a furișat afară din ascunzătoare și a pornit repede pe coridor spre dormitor. A urcat în pat, s-a uitat la deșteptător și, știind că va mai trece o oră până când își va putea permite să se refugieze în somn, și-a tras păturile peste cap și, în cele din urmă, a lăsat lacrimile să curgă.

Cam după o oră, Charlie Cavendish a intrat în camera 7 și s-a tolănit pe pat.

Avea optsprezece ani, era ora unsprezece în seara de vineri și el era închis ca un țânc în cotețul ăsta de iepuri dărăpănat.

Și trebuia să se trezească la șapte dimineața ca să meargă la afurisita de capelă. Chiulise deja de două ori în acest trimestru și nu-și putea permite s-o facă din nou. Deja fusese târât în biroul lui Jones pentru tâmpenia aia cu Millar. Jones pomenise de exmatriculare dacă nu-și îndrepta purtarea, dar pe Charlie îl enerva rău faptul că trebuia să se ferească de buclucuri. Tatăl îi spusese clar că n-o să-l susțină în anul liber dinainte de facultate dacă n-are destule note maxime și un raport de evaluare școlară corespunzător.

Ceea ce ar fi un afurisit de dezastru.

În orice caz, tatăl său nu era de acord cu anul liber. Pentru el, hedonismul era o oroare, iar gândul că fiul său o să lenevească pe cine știe ce plajă thailandeză, probabil îndopat cu droguri, nu era deloc ceea ce și-ar fi dorit, mai ales dacă el era cel care plătea pentru asta.

Avuseseră un scandal pe cinste despre viitorul lui Charlie chiar înainte de începerea trimestrului. Tatăl, William Cavendish, era avocat pledant de

mare succes din Londra, și dintotdeauna s-a presupus că Charlie avea să-i calce pe urme. Pe când creștea, Charlie nu se gândise prea mult la asta.

Apoi, spre sfârșitul adolescenței, și-a dat treptat seama ce anume așteptau de la el, aparent fără să se sinchisească de ce își dorea el.

Charlie era un afacerist, se ocupa cu ceea ce dă puseuri de adrenalină; așa se vedea pe sine. Îi plăcea să trăiască aventuros. Gândul la o viață înțepenită în atmosfera ierarhică, sufocantă, din Inner Temple[2] îi întorcea stomacul pe dos.

Și apoi, ideea de „continuitate" a tatălui era complet demodată. În ziua de azi era altfel; puteai să faci tot ce doreai. Toate tâmpeniile alea despre respectabilitate aparțineau generației părinților săi.

Charlie voia să fie DJ și să se uite la femei frumoase, pe jumătate despuiate, care țopăie pe un ring de dans din Ibiza. Ei, da. Așa mai merge! Și... puteai să câștigi *o căruță de bani* ca DJ.

Nu că banii aveau să fie vreodată cine știe ce problemă. În afară de cazul în care unchiul său celibatar în vârstă de cincizeci și șapte de ani se apuca brusc să facă copii, Charlie avea să moștenească averea familiei, cu sute de hectare de pământ arabil.

Avea planuri și pentru asta. Nu trebuia decât să-i vândă unui dezvoltator imobiliar câteva hectare, cu permisul de construcție, și se alegea o afurisită de avere!

Nu, nu era o problemă cu banii lui *viitori*; problema era că zgârciobul lui de tată avea controlul financiar asupra lui *acum*.

Era tânăr. Voia un pic de distracție.

Acestea erau gândurile care-l potopeau pe Charlie Cavendish când, cu mintea în altă parte, a întins mâna spre cele două tablete pe care de la vârsta de cinci ani încoace le înghițea în fiecare seară și a luat paharul cu apă pe care i-l lăsase asistenta medicală.

A pus tabletele pe limbă, a luat o gură zdravănă de apă, apoi a pus paharul la loc pe dulăpiorul de lângă pat.

Timp de un minut nu s-a întâmplat nimic și Charlie, oftând, a continuat să cugete la nedreptatea situației sale. Dar apoi, aproape imperceptibil, a simțit cum trupul începe să i se zguduie.

„Ce mama dracului...?!“

Zguduitul s-a intensificat, a devenit incontrolabil, și Charlie a simțit brusc cum gâtul i se încleștează. De-acum speriat, neînțelegând și gâfâind, a izbutit să facă împleticit cei câțiva pași până la ușă. A apucat clanța, dar, în spaima tot mai mare, a bâjbâit fără să reușească s-o răsucească, apoi s-a prăbușit pe jumătate inconștient, cu o mână la gât, făcând spume la gură. Lipsit de oxigen, cu toxinele mortale vâjâind prin el, organele vitale i-au cedat treptat. Apoi sflncterele s-au destins și, încetul cu încetul, tânărul care fusese cândva Charlie Cavendish pur și simplu a încetat să existe.

1

Robert Jones, directorul Școlii St Stephen, stătea cu mâinile în buzunare – obicei pentru care îi mustra tot timpul pe elevi – și privea pe fereastra cabinetului.

Dedesubt îi vedea pe elevii care traversau peluza capelei în drum spre cursuri sau plecând de la ele. Avea mâinile asudate și inima îi galopa încă de la adrenalină, așa cum făcuse tot timpul de la accident încoace.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a așezat la birou. Era acolo un morman de teme necorectate și o listă cu mesaje telefonice la care încă nu răspunsese.

Și-a scos batista, și-a șters creștetul chel și a oftat din greu.

Existau nenumărate situații care puteau deveni un coșmar pentru un director care are în grijă sute de adolescenți și adolescente: droguri, hărțuitori și, în

aceste zile cu internate mixte, fantoma imposibil de oprit care era sexul.

În cei paisprezece ani ca director la St Stephen, Robert avusese de-a face, într-o anumită măsură, cu toate.

Însă toate aceste crize păleau în comparație cu ceea ce se întâmplase vinerea trecută. Ăsta era coșmarul suprem al unui director: moartea unui elev aflat în grija sa.

Dacă exista un mijloc de a face zdrențe reputația unei școli, acesta era. Amănuntele despre *cum* murise băiatul aproape că nu contau. Robert vedea în minte cum cete de părinți care căutau acum un internat tăiau de pe lista lor Școala St Stephen.

Și totuși, Robert găsea alinare în faptul că școala supraviețuise mai mult de patru sute de ani – și, căutând prin registre, a văzut că acest fel de tragedie se mai întâmplase. Poate că numărul înscrierilor va scădea pe termen scurt, însă era sigur că după o vreme ceea ce s-a petrecut vinerea trecută va fi dat uitării.

Ultima dată când murise un elev a fost în 1979. Un băiat fusese găsit mort în depozitul de bagaje din pivniță. Se spânzurase cu o bucată de sfoară prinsă de un cârlig din tavan. Întâmplarea intrase în folclorul școlii. Puștilor le plăcea mitul că stafia băiatului bântuia prin Fleat House.

Micul Rory Millar arăta el însuși ca o stafie când a fost găsit bubuind în ușă, după ce petrecuse noaptea încuiat acolo.

Charlie Cavendish, fără îndoială făptașul, negase totul, ca de obicei, și, mai rău, i se păruse distractiv... Robert Jones s-a cutremurat, stingherit, dorindu-și să poată jeli pierderea acestei vieți tinere și constatând
că nu poate.

Băiatul ăla a fost o belea de când a pus piciorul în școală. Și, din pricina morții lui, acum viitorul lui Robert era sub semnul întrebării. La cincizeci și șase de ani, abia aștepta să se retragă peste patru ani din activitate cu pensie completă. Dacă era silit să-și dea

demisia, erau puține șanse să-și găsească un post altundeva.

La ședința de urgență a consiliului de administrație din seara precedentă se oferise să-și dea demisia. Totuși, membrii îl sprijiniseră.

Moartea lui Cavendish fusese un accident, avusese cauze naturale. Murise din cauza unei crize de epilepsie.

Asta era singura rază de speranță a lui Robert. Dacă medicul legist hotăra că moartea a fost din cauze naturale și în presă apăreau cât mai puține informații, pagubele puteau fi restrânse.

Dar, până la această confirmare, reputația și viitorul îi atârnau de un fir de păr. Medicul promisese că sună în dimineața aceea.

Telefonul de pe birou a țârâit ascuțit. Robert a apăsat pe speaker.

– Da, Jenny?

– Vă caută de la biroul medicului legist.

– Fă-mi legătura.

– Domnul Jones?

– La telefon.

– Sunt Malcolm Glenister, medicul legist local. Aș vrea să vă spun rezultatele autopsiei efectuate ieri asupra lui Charlie Cavendish.

Robert a înghițit un nod mare.

– Desigur. Spuneți.

– Patologul a ajuns la concluzia că Charlie n-a murit din cauza unei crize de epilepsie. A murit în urma unui șoc anafilactic.

– Înțeleg.

Robert a înghițit din nou în sec, încercând să-și dreagă vocea.

– Și... care a fost cauza?

– Păi, așa cum trebuie să știți, în dosarul lui medical scria că are alergie violentă la aspirină. În sânge i-au fost găsite șase sute de miligrame, echivalentul a două tablete disponibile fără rețetă.

Robert n-a putut să răspundă, acum gâtul îi era prea uscat ca să vorbească.

– În afară de urme de Epilim, pe care Charlie îl lua zilnic ca să controleze epilepsia, și o cantitate

foarte mică de alcool, patologul n-a mai găsit nimic altceva. Era perfect sănătos.

Lui Robert i-a revenit vocea.

– Dacă ar fi fost găsit mai devreme ar fi putut să supraviețuiască?

– Dacă i s-ar fi administrat tratament imediat, atunci da, aproape sigur. Totuși, erau puține șanse ca el să poată cere ajutor în cele vreo două minute înainte de a-și pierde cunoștința. E de înțeles că nu l-a găsit nimeni până dimineața.

Robert a tăcut o vreme, simțind cum îi picură în vene un strop de ușurare.

– Așadar, ce urmează? a întrebat.

– Păi, știm *cum* a murit. Întrebarea este de ce. Părinții lui au confirmat că Charlie *știa* că este alergic la aspirină; a știut dintotdeauna.

– Trebuie să fi înghițit tabletele din greșeală. Nu există
altă explicație, nu-i așa?

– Nu-i treaba mea să fac speculații în lipsa tuturor faptelor, domnule director, dar sunt vreo două întrebări fără răspuns. Și mă tem că va fi o anchetă a poliției.

Robert a simțit cum i se scurge tot sângele din obraji.

– Înțeleg, a zis încet. Cum va afecta activitatea obișnuită a școlii?

– Va trebui să discutați asta cu detectivul însărcinat cu ancheta.

– Când vine poliția?

– Rapid, aș zice. Vor lua legătura cu dumneavoastră în curând ca să stabiliți împreună. La revedere!

– La revedere!

Robert a închis telefonul, simțindu-se amețit. A răsuflat adânc de trei sau patru ori.

O anchetă a poliției... Și-a scuturat capul. Era cea mai proastă veste posibilă.

Și apoi l-a izbit gândul: în ultimele zile nu se putuse gândi decât la reputația școlii. Însă, dacă era implicată poliția, atunci medicul legist trebuie să fi bănuit că Charlie nu luase aspirina din greșeală.

– Iisuse Hristoase!

Doar nu credeau că a fost o crimă?

Robert și-a scuturat iar capul. Nu, probabil era doar o formalitate. Da fapt, dacă se gândea mai bine, tatăl lui Charlie ar fi avut influența necesară ca să insiste. Și-a amintit de câte ori Cavendish stătuse în fața acestui birou, uitându-se în jos la el nepăsător în vreme ce era mustrat. Întotdeauna era la fel: Robert îi aducea aminte că vechiul obicei de a folosi băieții ca servitori dispăruse de mulți ani și nu trebuia ca el să-i silească să se supună, dacă nu voiau. Charlie îi accepta pedeapsa, apoi își vedea de ale lui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Charlie, care inițial trebuia să meargă la Eton, picase la examenul de admitere. Din ziua în care a ajuns la St Stephen a dat clar de înțeles că școala, directorul ei și colegii îi par mai prejos de el. Aroganța lui era uluitoare.

În căutarea inspirației, Robert s-a uitat la portretul Lordului Grenville Dudley, care a fondat școala în secolul al XVI-lea, apoi, când s-a uitat la ceas, și-a dat seama că e aproape ora prânzului. A apăsat pe butonul interfonului.

– Da, domnule Jones?

– Jenny, poți să vii, te rog?

Peste câteva clipe, apărea în ușă silueta liniștitoare a lui Jenny Colman. Lucra la școală de treizeci de ani, mai întâi la cantină, apoi, după un curs de secretare, ca asistentă administrativă în biroul contabilului. Când a venit Robert, în urmă cu paisprezece ani, și a găsit secretara în pragul pensionării, a ales-o pe Jenny ca înlocuitoare.

Nici vorbă să fi fost cea mai sofisticată candidată, dar lui Robert i-a plăcut stilul ei calm, imperturbabil, iar cunoștințele ei despre școală au fost neprețuite pentru el pe când se instala la conducere.

Toată lumea o iubea pe Jenny, de la femeile de serviciu până la cei din consiliul de administrație. Cunoștea numele fiecărui copil și loialitatea ei față de școală era incontestabilă. Avea cu trei ani mai mult decât Robert, mai aproape de pensionare, și el

se întrebase adesea cum o să se descurce după plecarea ei. Acum, și-a dat seama cu jale, probabil că va pleca el mai întâi.

Jenny lipsise tot trimestrul precedent din pricina unei operații la șold. Înlocuitoarea ei fusese competentă, și probabil mult mai pricepută la tehnologia de birou, însă lui Robert îi lipsise purtarea mămoasă a lui Jenny și se bucura s-o revadă. Jenny și-a așezat trupul rotunjor pe un scaun din fața biroului, cu carnetul și pixul pregătite și o expresie profund îngrijorată.

– Arătați tare ciudat, domnule Jones. Să vă aduc un pahar cu apă?

Vorbea cu accentul din Norfolk.

Robert a simțit brusc nevoia să-și sprijine capul pe pieptul îmbelșugat al lui Jenny, să-i simtă brațele materne învăluindu-l și să-și afle alinarea în ele.

– A fost medicul legist, a zis, izgonind gândul. Nu sunt
vești bune. O să fie o anchetă a poliției.

Jenny și-a înălțat sprâncenele stufoase.

– Nu! Nu se poate!

– Hai să nădăjduim doar că termină iute cu asta. Toată lumea o să fie deranjată și neliniștită cu ei adulmecând peste tot.

– Sunt convinsă, a zis Jenny. Credeți că o să fim interogați toți?

– Habar n-am, dar cu siguranță va trebui să avertizăm toată lumea. Se pare că o să mă sune un detectiv cât de curând. O să știu mai multe după ce vorbesc cu el. Dar poate că ar fl cel mai bine să facem o adunare generală mâine în sala mare, să le spunem tuturor ce o să se întâmple. Asta înseamnă și *tot* personalul, până și cei care fac curățenie în bucătărie. Poți să organizezi asta?

– Sigur, domnule Jones. O fac acum.

– Mulțumesc, Jenny.

Ea s-a ridicat, apoi a zis:

– Ați apucat să-l sunați pe David Millar? A telefonat de trei ori în această dimineață.

Ultimul lucru de care avea nevoie Robert era ca un părinte bețiv și dus cu pluta să intre în panică în

privința fiului său.

– Nu, încă nu.

– Păi, a sunat de câteva ori aseară și a lăsat mesaje, că Rory era necăjit când a telefonat.

– Știu, mi-ai spus. Va trebui să aștepte. În clipa asta am pe cap lucruri mai importante.

– N-ați vrea niște ceai? Arătați ca și cum nivelului de zahăr nu i-ar strica o săltare. E întotdeauna bun când cineva e în stare de șoc.

– Mulțumesc, ar fi grozav, a încuviințat el din cap recunoscător.

Telefonul de pe birou a sunat. Jenny a ajuns la el prima și a ridicat receptorul.

– Cabinetul directorului.

A ascultat un moment, apoi a acoperit receptorul cu palma și a șoptit:

– Un anume comisar Norton vrea să vorbească cu dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Robert a luat receptorul și a așteptat până când Jenny a ieșit în grabă din cabinet.

– Sunt directorul.

– Domnule director, sunt comisarul-adjunct Norton de la Departamentul Omucideri. Presupun că știți de ce vă sun.

– Da.

– Am vrut să vă înștiințez că voi trimite doi detectivi să ancheteze moartea lui Charlie Cavendish.

– Așa e, da. Da.

Robert Jones nu știa ce altceva să spună.

– Vor ajunge acolo mâine-dimineață.

– De unde?

– De la Londra.

– Londra?

– Da. Cazul ne-a fost trimis aici, la Operațiuni Speciale din Departamentul Omucideri. Lucrăm împreună cu poliția din North Norfolk.

– Știu că trebuie să vă faceți treaba, domnule comisar, dar, evident, mă îngrijorează perturbarea școlii, ca să nu mai vorbesc de factorul panică.

– Colegii mei au multă experiență cu astfel de cazuri, domnule director. Sunt sigur că se vor purta cu tact și vă vor sfătui cum să procedați cu personalul și elevii.

– Da. Oricum aveam de gând să convoc mâine o adunare generală.

– O idee excelentă. Asta va da echipei mele ocazia să informeze școala și, poate, să curme agitația legată de prezența noastră acolo.

– Atunci, asta o să fac.

– Bine.

– Îmi puteți spune numele detectivilor pe care îi trimiteți?

A fost o mică pauză, după care comisarul a zis:

– Încă nu știu sigur, dar o să vă sun ca să confirm înainte de sfârșitul zilei. Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

– Vă mulțumesc, domnule comisar. La revedere!

„Mulțumesc pentru ce?", s-a întrebat Robert Jones pe când punea receptorul la loc. Și-a luat capul în mâini.

– Of, Doamne! a mormăit.

Tipii ăștia de la poliție vor scormoni prin trecutul tuturor... prin viața particulară... Nu se știe niciodată ce ar putea scoate la iveală. El *însuși* ar putea să devină suspect...

Numărul elevilor fusese scăzut în ultimii trei ani. În prezent, competiția era așa de mare! Era ultimul lucru de care avea nevoie școala. Sau, mai egoist, și-a zis el pe când lua telefonul ca să-l sune pe președintele consiliului de administrație, ultimul lucru de care avea nevoie el însuși.

2

Jazmine Hunter-Coughlin – Jazz, pentru prieteni, detectiv-inspector Hunter, pentru foștii colegi de

serviciu – a tras în lături perdelele și s-a uitat pe fereastra micului său dormitor. Priveliștea era limitată, condensul începătoșa peisajul din Salthouse Marshes[3] și Marea Nordului mohorâtă de dincolo de ele. Și-a desenat automat pe sticlă inițialele, cum făcea în copilărie, s-a uitat o vreme la acel *JHC*, apoi l-a șters cu un gest hotărât pe *C*.

A aruncat o privire spre grămada de cutii de carton de pe podeaua dormitorului. Se mutase de trei zile, dar în afară de scoaterea la lumină a lucrurilor esențiale, ca pijamaua, ceainicul și un săpun, lăsase restul neatins.

Căsuța asta era complet opusă apartamentului cu pereți albi, minimalist, din Docklands pe care îl împărțise cu fostul soț. Și adora chestia asta. De obicei era patologic de ordonată, lipsa chefului de a despacheta izvora din faptul că în următoarele săptămâni căsuța avea să aibă parte de o renovare extinsă. Instalatorul era angajat timp de o săptămână ca să monteze încălzirea centrală, tâmplarul venea a doua zi să facă măsurătorile pentru dulapurile din bucătărie, și lăsase mesaje la doi decoratori locali.

Jazz spera că în vreo două luni Marsh Cottage[4] avea să arate la fel de pitoresc pe dinăuntru cum promitea pe dinafară.

Azi era o zi mai luminoasă și Jazz a hotărât să facă o plimbare de dimineață peste mlaștini până la mare. Și-a pus ghetele și o pelerină Barbour, a deschis ușa și a ieșit, respirând aerul înviorător al mării.

Căsuța sa era lângă drumul de coastă care despărțea satul de mlaștini și de mare. Vara drumul era plin de turiștii care voiau să ajungă pe plajă și în satele de coastă din North Norfolk, însă în ziua aceea, la sfârșitul lui ianuarie, era pustiu.

Jazz a simțit o licărire de mulțumire contemplând priveliștea. Relieful plat și lipsa copacilor ofereau un tablou neprimitor, dezolant, însă Jazz își dorea această simplitate. Nu era nimic frumos în peisaj, nimic care să întrerupă severitatea orizontului care se întindea pe kilometri întregi de ambele părți.

Eleganța simplă a curburii depărtate, acolo unde pământul se întâlnea cu marea, și pura imensitate a panoramei se potriveau cu firea ei nepretențioasă.

Pe când trecea drumul, a văzut cu coada ochiului un bărbat ieșind din oficiul poștal, la vreo douăzeci de metri. A mers mai departe până pe iarba aspră a mlaștinii, concentrată pe pleoscăitul liniștitor al apei sub tălpi, când i s-a părut că aude cum o strigă cineva.

N-a dat atenție, punând sunetul pe seama găinușelor-de-baltă care se adunaseră în cerc în dreapta ei, și a urcat mai departe panta, singura protecție pe care o avea căsuța împotriva inundațiilor – un punct controversat atunci când a încercat să obțină o ipotecă.

– Jazmine! Detectiv Hunter! Stai un pic, te rog!

De data asta nu mai încăpea îndoială. S-a oprit și s-a răsucit spre drum.

„Iisuse! Ce mama naibii caută el aici?“ Jazz a pornit înapoi, consternată. S-a oprit la câțiva metri, oferindu-i o jumătate de zâmbet care nu i se citea și în ochi.

– Salut, detectiv Hunter.

– De ce ați venit, domnule?

– Și mie îmi pare bine că te văd, a zis Norton, întinzându-i mâna.

– Scuzați-mă, a oftat ea. În cele din urmă, s-a dus la el și i-a strâns mâna. Atâta doar că nu mă așteptam să vă văd.

– E în ordine. Acum, ai de gând să mă inviți în casă înainte să mor de frig în costumul ăsta subțire?

– Da, sigur. Intrați.

Înăuntru, Jazz i-a spus lui Norton să se așeze pe canapea și a ațâțat focul. A făcut cafea pentru amândoi, apoi s-a așezat pe un scaun de sufragerie din lemn.

– Drăguț locșor, a zis el. Confortabil.

– Mulțumesc, a zis ea. Îmi place.

A urmat o pauză stânjenitoare.

– Deci, Jazmine, ce mai faci?

Era ciudat să-l audă pe Norton zicându-i pe numele mic. Sublinia măsura în care viața ei se

schimbase în ultimele luni, dar părea și că o privește un pic de sus.

– Sunt bine, a zis ea.

– Arăți... mai bine. Ai prins un pic de culoare de când te-am văzut ultima dată.

– Da, în Italia e cald chiar și iarna.

Altă pauză, și Jazz și-a dorit ca el să spună odată despre ce este vorba.

– De unde ați știut că sunt aici? a întrebat, în cele din urmă, nefiind pregătită să deschidă ea însăși discuția. Nu-s decât trei zile de când m-am mutat.

Norton a chicotit.

– Mă surprinde că a trebuit să întrebi, după ce ai lucrat la Yard[5], cu toate că nici măcar computerul *nostru* n-a fost în stare să dea mai mult decât Salthouse Road, numărul 29. Când am ajuns aici și n-am găsit numere pe uși am întrebat la poștă.

– A! a exclamat Jazz.

– De ce aici? a întrebat el.

– Vacanțele din copilărie, cred. Întotdeauna mi-a plăcut Norfolkul și părea la fel de bine ca oriunde. În plus, sunt aproape de părinți.

– Da. Desigur. Altă pauză. Așadar, a zis Norton, dintr-odată pus pe treabă, simțind nerăbdarea ei, vrei să știi
de ce am mers cu mașina aproape două sute de kilometri ca să te văd la prima oră într-o dimineață de ianuarie. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că ai renunțat la el.

– L-am lăsat acasă când m-am dus în Italia. Iar când m-am întors am hotărât că n-am cu adevărat nevoie de el.

Norton a încuviințat.

– Oricum, nu prea era de folos în North Norfolk. Al meu nu mai are semnal din Norwich încoace. Mă rog, motivul pentru care sunt aici... este că vreau să te întorci la muncă.

Jazz a tăcut un moment.

– Crezusem că am explicat foarte clar, a zis încet.

– Așa este. Însă asta a fost acum șapte luni. Ai avut un concediu, ai divorțat, ai găsit un loc în care să trăiești...

– Pe care n-am de gând să-l părăsesc ca să mă întorc la Londra, l-a întrerupt cu asprime Jazz.

– Sunt sigur că n-ai de gând.

Norton părea netulburat.

– Și apoi, cum aș *putea* să mă întorc? Ce vă face să credeți că aș *vrea* să mă întorc?

– Jazmine, ce-ar fi să încetezi un minut atacul și să asculți ce am de spus?

Dintr-odată, în glasul lui era o undă de duritate.

– Îmi pare rău, *domnule*, a zis ea, dar o să mă iertați dacă nu ard de dorința de a gusta din nou trecutul.

Jazz știa că este ostilă, dar nu se putea stăpâni.

– Da, îmi dau seama...

Bărbatul a ridicat privirea spre ea.

– Ceea ce aș vrea să știu, totuși, este de ce ești așa de furioasă pe *mine*? Nu *eu* te-am înșelat.

– Asta-i o lovitură sub centură, domnule.

– Ei bine, a zis Norton, privindu-și unghiile cu manichiură impecabilă, poate ai avut impresia că am făcut-o.

– Domnule, accept faptul că n-ați putut face nimic în privința soțului meu. În acel moment eram, oricum, deja dezamăgită de el și...

– Asta a fost proverbiala ultimă picătură. Norton a sorbit din cafea și s-a uitat la ea. Jazmine, știi cât costă să recrutezi și să instruiești un detectiv-inspector?

– Nu, nu știu.

– Păi, dacă aș spune că o estimare ar fi cumpărarea încă unei căsuțe...

– Încercați să mă faceți să mă simt vinovată?

– Dacă ține, da. Norton a zâmbit strâmb. Nici măcar nu mi-ai dat o șansă să discut cu tine. Acum erai la biroul tău, iar peste o săptămână îți sfârâiau călcâiele spre Italia.

– N-am avut de ales.

– Așa zici tu. Eu am sperat că relația bună de muncă pe care ne-am făurit-o te va face să simți că poți să vii la mine să discutăm, asta-i tot. Dacă am fi căzut de acord că demisia ta este singura opțiune,

nu ți-aș fi stat în cale. În loc de asta, tu doar... ți-ai luat tălpășița, fără să dai raportul, fără nimic!

Fața lui Jazz era neclintită.

– Așa. Prin urmare, de aceea sunteți aici, da? Ca să vă dau raportul?

Norton a scos un mic oftat de iritare.

– Haide, zău, fac tot ce-mi stă în puteri. Te porți ca o adolescentă agresivă. Chestia este că, practic, ești încă angajata noastră.

A scos din buzunarul interior de la piept al hainei un plic și l-a împins spre ea.

– Ce-i asta? a șoptit ea, încruntându-se.

În plic erau fluturași de salariu, corespondență legată de contul comun cu Patrick, extrasele de cont lunare
care continuaseră să-i fie trimise la adresa veche și pe care,
evident, nu le văzuse. În plic era și scrisoarea de demisie pe care o mâzgălise la iuțeală în aeroport și o pusese la poștă înainte să urce în avionul spre Pisa.

– N-a fost o plecare foarte... profesională, nu?

– Nu, presupun că nu, deși nu pricep ce importanță are acum.

Jazz a pus scrisoarea la loc în plic și i l-a întins.

– Poftim, domnule. Vă înmânez asta oficial. Îmi dau demisia. Așa e bine?

– Da, dacă așa vrei tu. Uite, Jazmine, chiar te înțeleg; știu că te-ai simțit dezamăgită și demoralizată, că viața personală îți era distrusă. Probabil aveai nevoie de niște timp ca să chibzuiești...

– Da! Asta rezumă totul, domnule, a încuviințat Jazz din cap vehement.

– Și, din pricină că erai furioasă și înverșunată, te-ai lăsat dusă de instinct, iar în acel moment instinctul ți-a spus să fugi. Dar te-a și orbit. Nu-ți dai seama de asta?

Jazz n-a zis nimic.

– Și, a continuat Norton, *din pricină* că erai orbită, ai luat o hotărâre impulsivă care, pe lângă ruinarea unei cariere promițătoare, m-a făcut să

pierd unul dintre cei mai buni detectivi. Uite, a zâmbit el blând, nu-s tâmpit. Știam ce se petrece. Trebuie să fi fost groaznic să afii despre soțul tău, mai ales când erai, practic, ultima care află.

Tăcere.

Norton a oftat.

– Totul se reduce la același lucru: relațiile la locul de muncă sunt periculoase, mai ales când faci ceea ce facem *noi*. I-am spus asta inspectorului-șef Coughlin când m-a anunțat că vreți să vă căsătoriți.

Jazz a ridicat privirea.

– Zău? Patrick mi-a spus că ne-ai dat binecuvântarea.

– De fapt, am propus ca unul dintre voi să se transfere în alt departament, ca măcar să nu vă împiedicați unul de altul. M-a implorat să vă las să stați unde erați. Așa că, decât să vă pierd pe amândoi, am hotărât să fac o încercare, călcându-mi pe inimă, aș putea să adaug.

– Ăăă, domnule, ați zis inspector-șef?

– Da. Fostul tău soț a fost promovat de curând.

– Nu vă osteniți să-i transmiteți felicitările mele.

– Fii pe pace, n-o s-o fac.

Uitându-se la el, Jazz s-a gândit cât de nelalocul lui arată Norton, cu costumul lui de pe Savile Row și picioarele îndoite cu genunchii aproape până la piept pe canapeaua joasă.

– Ați știut, domnule? De Patrick și... *ea*?

– Am auzit un zvon, dar nu puteam să mă amestec. Dacă asta te face să te simți mai bine, ea și-a cerut transferul la Paddington Green la două săptămâni după plecarea ta. Știa că nu poate spera să se măsoare cu tine. Toți din echipă s-au purtat extrem de rece cu ea. Erai foarte populară, știi. Toți îți simt lipsa.

Norton a zâmbit larg, dezvelind două șiruri de dinți albi și puternici. Jazz nu se putea abține să-și spună că, cu părul lui negru, des, încărunțit la tâmple și ochelarii de citit cocoțați pe vârful nasului, îmbătrânirea nu făcea decât să-i sporească seriozitatea înfățișării.

– Păi, e plăcut de știut, presupun. Oricum, ce fac acum Patrick și detectiva lui preferată e treaba lor. Nu mă mai interesează. Acestea fiind spuse, a zis Jazz usturător, ați putea s-o preveniți că la primul semn că îi face concurență o să se trezească înjunghiată pe la spate.

– Nu mă îndoiesc. Fostul tău soț e un detectiv talentat, dar și necruțător de ambițios. Lucrul căruia nu i-a putut face față a fost o soție care putea să fie mai bună decât el. Am știut cu ce se îndeletnicea, că te submina, că te ponegrea tot timpul, însă, cum niciodată nu mi te-ai plâns, n-am putut să fac nimic.

– Mă aflam într-o situație imposibilă. Era soțul meu.

– Sunt de acord cu asta. Oricum, dacă învață să-și țină șlițul încheiat, mă încumet să spun că până la urmă o să capete ceea ce râvnește.

– Din partea mea, poate să călărească tot departamentul. Chiar nu-mi pasă.

– Așa te vreau, a zis Norton, vesel. Așadar, ești sigură că vrei să duc înapoi scrisoarea aia? Asta o s-o facă oficială, să știi.

A fluturat plicul spre ea.

– Da, vreau.

– Bine, detectiv Hunter, a zis Norton, cu tonul dintr-odată oficial, după ce am avut ocazia să discut cu tine situația, ai arătat limpede că ești hotărâtă să părăsești poliția. O să iau scrisoarea asta, o să mă întorc la Londra cu coada între picioare și n-o să mai pomenesc de cealaltă variantă pe care o aveam în minte.

Imaginea lui Norton cu coada între picioare a făcut-o pe Jazz să zâmbească. Și-a înălțat sprâncenele și a oftat.

– Dați-i drumul atunci, puteți să-mi spuneți, de vreme ce ați bătut atâta drum.

– Poți să crezi sau nu, dar există alte departamente de criminalistică. Poate că aș fi sugerat să te transferi la unul dintre ele.

– Paddington Green, poate? Atunci aș putea să am parte de *tête-à-tête*-uri tihnite cu amanta

fostului meu soț.

– O să ignor această remarcă puerilă. Întrebarea este dacă ți-ai dat demisia din pricina situației vizavi de Patrick. Sau pentru că nu mai voiai să faci parte din poliție?

– Amândouă, a răspuns Jazz sincer.

– Prea bine, hai să-i zic altfel: uită-te la tine, la treizeci și patru de ani, polițistă de la omucideri foarte bine pregătită, locuind la dracu-n praznic în Norfolk ca o
fată bătrână. Ce mama naibii o să faci cu viața ta?

– O să pictez.

Sprâncenele lui Norton au țâșnit în sus.

– Să pictezi? Înțeleg. Profesional, vrei să zici?

– Dumnezeu știe. Dacă nu intram în poliție, aveam de gând să merg la Royal College of Art după ce luam diploma de la Cambridge. Aveam un loc la un curs pregătitor.

– Zău? Norton părea surprins. Păi, poate că de acolo ai simțul detaliilor.

– Se poate, dar, oricum, acesta-i planul. O să transform clădirea de alături în atelier. Mi-au rămas destui bani de la vânzarea apartamentului ca să rezist o vreme. Și apoi, e un curs la University of East Anglia la care poate mă voi înscrie la anul.

– Ce-i drept, nu-i un loc rău în care să-ți descoperi creativitatea, a fost de acord Norton.

– S-o *re*descopăr, mai corect, domnule, a zis Jazz cu tărie. Poliția a pus stăpânire pe mine. Am pierdut din vedere persoana care fusesem.

– Hmm, a încuviințat din cap Norton. Înțeleg asta, dar mi se pare că ai regăsit-o. Spiritul tău de luptătoare cu siguranță pare să fi revenit.

– Așa este.

– Uite ce-i, a oftat el, din nou serios. Cât mai ai de gând să fugi? Nu cred că poliția a fost ceea ce te-a doborât, ci un bărbat hotărât să te submineze pe tine și încrederea ta la orice pas. Te-am urmărit, Jazmine. Îți prieste adrenalina. Ești un detectiv excepțional. Și nu sunt singurul care crede asta.

– Sunteți... amabil, domnule.

– Treaba mea sunt faptele, nu amabilitatea. Mă irită să văd cum cineva cu aptitudinile tale aruncă prosopul doar din pricină că nu i-a reușit căsnicia. De-a lungul anilor te-am văzut luptând în fiecare zi cu prejudecățile masculine. Chiar ai de gând să-l lași pe Patrick să învingă?

Jazz a rămas tăcută, cu ochii ațintiți la covor.

– Acum ascultă, a zis el. Ca să nu ne mai învârtim în jurul cozii, a intervenit ceva. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că există un caz la doar câțiva kilometri pe drum în jos?

– Un caz aici, în Norfolk? Cum așa?

– S-a întâmplat ceva rău la internatul local aflat chiar lângă Foltesham. Sâmbătă dimineața, un elev a fost găsit
mort în camera lui. Am fost sunat pentru că este fiul unui avocat care tocmai a reușit să obțină extrădarea în UK a doi teroriști importanți. Mi s-a cerut să trimit niște oameni să veriflce dacă nu e un act criminal.

Norton a privit în ochii verzi, limpezi, ai lui Jazmine și a observat licărul de interes.

– De către tată?

– De fapt, apelul a venit de la șeful poliției. După cum știi, de obicei Poliția Metropolitană nu se implică în așa ceva, însă...

– Ce înseamnă să ai prieteni în locuri înalte, a zâmbit Jazz, sfârșind fraza în locul lui.

– Cam așa.

– Deci cum a murit băiatul?

– Era epileptic. Paramedicii care au ajuns la fața locului au spus că pe cadavru erau toate semnele unei crize. Totuși, tatăl lui a insistat să se facă autopsia. Medicul legist a luat legătura cu mine de dimineață și se pare că acolo s-ar putea să fle mai mult decât apare la prima vedere.

– Cum ar fi?

– Nu-ți pot dezvălui mai mult până ce nu-mi spui dacă ești sau nu interesată.

Amândoi știau că este.

– Poate sunt, câtă vreme pot ajunge acasă la timp ca să pictez următoarea *Mona Lisa*, a zis Jazz cu

nonșalanță.

– *Și* o să-l trimit pe sergentul Miles să-ți dea o mână de ajutor.

Acum în ochii lui Norton era o luminiță poznașă.

– Dați-mi o zi de gândire, vă rog, domnule.

– Mă tem că nu-i timp. Am nevoie să preiei cazul pe loc. Ai întâlnire cu mama băiatului la ora două după-amiază. Locuiește la o oră și jumătate cu mașina de aici. Asta înseamnă (Norton s-a uitat la ceas) că ai la dispoziție cam o oră ca să te hotărăști. Altfel trebuie să trimit pe altcineva. Uite dosarul.

I-a înmânat lui Jazz un plic cafeniu gros.

Jazz s-a uitat în ochii lui cu disperare.

– O oră?

– Da. Se pare că va trebui să mai iei una dintre faimoasele tale hotărâri impulsive, detectiv Hunter. Privind înapoi la cariera ta, aș zice că niciodată nu ți-au dăunat – în afară de cea de a pleca, desigur.

Norton s-a uitat la ceas.

– Trebuie să plec. Am spus că o să ajung înapoi în oraș pentru o întâlnire la ora două și drumurile astea de țară sunt un coșmar.

S-a ridicat în picioare și, fiind mai înalt decât Jazz, la aproape 1,90 metri, a atins cu creștetul tavanul.

– Dacă spun „nu", ce fac cu asta? a arătat ea spre dosar.

– Arde-l în focul ăsta al tău amărât. Pare să mai aibă nevoie de niște vreascuri. Bine, am plecat. Norton i-a strâns mâna. Mulțumesc pentru cafea.

A pornit spre ușă, apoi s-a răsucit spre ea.

– N-aș fi bătut drumul până la Norfolk pentru oricine, detectiv Hunter. Și poți să mă crezi că n-o să mă mai ploconesc vreodată. Sună-mă până la ora douăsprezece. La revedere!

– La revedere, domnule! a zis Jazz. Și mulțumesc... presupun, a mormăit ea, în completare.

3

David Millar se învârtea prin bucătăria mică și dezordonată. Apoi, cuprins de furie, a luat o sticlă de lapte și a azvârlit-o din răsputeri spre peretele din fund. Sticla a ricoșat și a căzut zdrăngănind pe linoleum, dar, lucru enervant, nu s-a spart.

„Iisuse!“, a zbierat el, apoi s-a lăsat pe vine și și-a prins capul în mâini.

Lacrimile îi înțepau pleoapele, răsuflarea îi era greoaie și neregulată.

„Ce mama dracului am *făcut*?“, s-a tânguit și, ridicându-se greoi, a trecut împleticit prin arcada nișei și s-a trântit pe canapea.

Disperat, a încercat să facă exercițiile pe care i le dăduse terapeutul. A respirat lent, concentrându-se pe fiecare respirație, și treptat furia i s-a topit. Când a deschis ochii, s-a pomenit privind fotografia cu el, Angelina și Rory, familia fericită din urmă cu trei ani.

Și-a amintit ziua în care a fost făcută. O după-amiază toridă de iulie, cu soarele care cocea blând câmpiile din Norfolk în vreme ce ei stăteau în grădină mâncând ceea ce se fripsese pe grătarul fumegând de alături.

Pe atunci, totul era perfect, nu-i așa? Totul. O nevastă frumoasă, un fiu superb, o nouă viață. Ceea ce visa el dintotdeauna.

David s-a născut aici, și-a petrecut primii cinci ani de viață într-un sătuc de lângă Alysham, apoi s-a dus în toate vacanțele la mare. Așa că, atunci când el și Angelina au vorbit serios despre evadarea din Londra, Norfolk păruse alegerea firească.

Au cumpărat o fermă drăguță la opt kilometri de Foltesham și au investit o groază de timp, efort și bani în renovarea ei. Angelina era în elementul ei, alegând tapet și perdele; era fericită. Cel puțin, *părea* să fie. Rory intrase la școala particulară St Stephen, cu totul altă lume decât școala din oraș cu teren de joacă de-o palmă și aerul sufocant din Londra. Era fantastic să-l vadă cum începe să-i priască viața la

țară, cum i se rumenesc obrajii și trupul plăpând i se împlinește.

Singurul dezavantaj, desigur, era naveta zilnică lungă
pe care trebuia s-o rabde David până la biroul din City, dar nici măcar nu se sinchisea de asta. Ar fi dat orice ca să-i știe pe Angelina și Rory fericiți.

Și Angelina a înflorit – a plonjat în noua sa viață, și-a făcut prietene din grupul de mame cu care se întâlnea în parcarea școlii. Multe dintre ele fugiseră, la fel, din atmosfera neplăcută a Londrei, căutând o viață mai bună la țară.

Nu fusese niciodată mai ocupată. Cluburile de carte, Asociația Părinți–Profesori, prânzurile cu prietenele și lecțiile de tenis umpleau zilele lungi, în vreme ce David era la serviciu. Invita la cină perechi care aveau aceleași gusturi și care îi invitau la rândul lor și, treptat, viața lor socială a devenit tot mai atrăgătoare.

Când mergea la serate, David își dădea seama că, în general, locuințele noilor lor prieteni erau mai mari decât a lor. Femeile vorbeau mult despre haine și încălțăminte de la casele de modă, vacanțe în Mauritius și Caraibe; bărbații se lăudau cu pivnița lor cu vinuri și „perechea de arme Purdey“ pe care o cumpăraseră pentru sezonul de vânătoare.

Nu simțea nici un strop de invidie. Avea origini destul de umile și avea impresia că realizase multe lucruri. Era deplin fericit în casa lui confortabilă, cu soția și flul. Pe atunci credea că și Angelina este.

Privind înapoi, probabil că ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să simtă ce se întâmplă din observațiile melancolice ale Angelinei: „O, dragă, soțul lui Nicole tocmai i-a cumpărat cel mai grozav Mercedes cu tracțiune pe patru roți!“ și: „Toată lumea pare că a închiriat vile în Toscana pe timpul verii; n-ar fi minunat dacă am putea și noi?“.

Începuse să păstreze paginile cu anunțuri imobiliare din ziarul local și i le punea discret pe genunchi ca să-i arate o anumită casă scoasă de curând pe piață. N-a trecut mult până ce David și-a dat seama că Angelina bate cu hotărâre apropouri că

viața lor ar trebui să fie ca a prietenilor lor isteți, plini de bani, făcând un pas în sus pe scara proprietarilor de case.

Dacă se gândea că, atunci când a cunoscut-o, Angelina lucra într-un salon de înfrumusețare și locuia într-o casă lipită de alte case din Penge, David avea, pe drept cuvânt, impresia că deja o săltase destul de mult.

Însă nevoia Angelinei de a ține pasul cu vecinii devenise insațiabilă. În cele din urmă, David a cedat în privința mașinii, i-a cumpărat SUV-ul la care jinduia așa de tare și pe care îl îngrijea ca pe al doilea copil. Plăcerea pe care o simțea ea când conducea în fiecare zi mașina în parcarea școlii îl făcea pe David să zâmbească. Îi plăcea s-o facă fericită, însă faptul că era atât de evident preocupată de statutul social îl tulbura din ce în ce mai tare.

David era un broker prosper din City, care făcea tranzacții în valută pentru o serie de clienți statornici. Avea reputația solidă că e de încredere, însă nu era considerat excepțional. Nu-și asuma riscurile care ar fi putut să aibă ca rezultat genul de răsplată pentru care erau celebri câțiva dintre băieții din City, însă, de asemenea, evita pierderile la fel de cunoscute care merg mână în mână cu acele riscuri. Era prudent cu banii, insistând să trăiască din salariul lui, și tot ce câștiga în plus era depus în siguranță la bancă, pentru viitor. Conștient că munca sa în City n-avea să dureze o veșnicie, era hotărât să se asigure că dispune de o rezervă considerabilă pentru cazul în care ar fi silit să se retragă din activitate mai devreme.

Angelina știa că banii sunt acolo, dar nu pricepea de ce David refuză să se atingă de ei.

„Dragă, suntem încă tineri", s-a văicărit ea. „Cu siguranță că acum e vremea să ne împlinim visurile, nu? Cariera ta e în plină ascensiune; nu îmi dau seama de ce trebuie să economisim pentru zilele rele care s-ar putea să nu vină niciodată. Nu vrem să ajungem la șaptezeci de ani așezați pe o grămadă de bani! Vom fi prea bătrâni ca să ne bucurăm de ei. Gândește-te, am putea avea casa visurilor noastre!"

David și-a amintit cum a șoptit că crezuse că *au* deja casa visurilor lor, însă Angelina o ținea pe-a ei.

În cele din urmă, călcându-și pe inimă, s-a dat bătut și Angelina a plecat imediat cu o prietenă să vadă o casă de la marginea orașului Foltesham. Era o casă parohială georgiană impresionantă, chiar dacă nu și modernizată, pe un teren de două hectare, mult prea mare pentru o familie de trei persoane, dar, cum a spus Angelina cu sfială pe când umbla împreună cu David prin cele opt dormitoare, poate că numărul avea să crească.

– Dragule, i-a cuprins ea umerii cu brațele pe când intrau în alt dormitor cu tavanul surpat, n-ar putea fi aici cea mai grozavă cameră de bebeluș?

– Angie, vorbești serios?

Ea a încuviințat din cap, cu ochii strălucind.

– Absolut. Cred că încă un copil este ceea ce ne trebuie ca să facem din această clădire casa noastră.

Ăsta a fost factorul decisiv. David își dorise întotdeauna încă un copil, însă până acum Angie insistase că nu poate să mai treacă o dată prin ororile sarcinii.

„Ca să nu mai vorbim de ravagiile pe care mi le-a făcut în corp", a zis într-o dimineață, netezindu-și fusta peste burta care după mari eforturi era din nou plată. „Mi-a trebuit un an ca să-mi recapăt silueta. Închipuie-ți cât mai mult ar dura a doua oară!"

Cu Rory de aproape doisprezece ani, David își pierduse speranța. A crezut în răzgândirea Angelinei și a făcut o ofertă pentru casă.

După optsprezece luni, după ce o obținuse cu o ipotecă uriașă, ca să nu mai vorbim de un program de lucrări care până la urmă a costat de trei ori mai mult decât plănuise, rezervele de bani ale lui David au secat și tot nu era vreun semn că vine un bebeluș.

Apoi economia a început să se clatine. Peste tot în jurul lui în barurile din City, discuțiile nu mai erau despre câte sticle de Krug poate cineva să dea pe gât într-o seară, ci despre o piață în scădere și care firmă va fi următoarea care să ridice securea concedierilor.

Și totuși, Angelina voia mai mult. Banii pe care îi cheltuise pe tapițerii și alte țesături începeau să semene cu produsul intern brut al unei mici țări din lumea a treia, și trebuia *neapărat* să facă o piscină în grădina înconjurată de zid, ca Rory să-și poată invita prietenii să înoate.

După zile la birou tot mai stresante, lui David îi era groază să ia trenul ca să se întoarcă într-o casă care devenise simbolul faptului că pierduse controlul, precum și la o nevastă care părea nemulțumită, orice i-ar fi dat el.

Așa încât, în loc să înfrunte realitatea, se deprinsese să-și înece amarul prin baruri după orele de muncă. Cu cinci-șase halbe în stomac, cărora le puneau capac vreo două pahărele de whisky, devenea mai puțin chinuitor să asculte pretențiile Angelinei și să se dea bătut. A făcut un împrumut la bancă pentru piscină, apoi altul pentru refacerea terenului de tenis și amenajarea grădinii.

Din pricina plusului de tensiune, munca avusese de suferit. Ochiul său de obicei grijuliu nu mai era atât de atent ca înainte, și David făcea din când în când greșeli. Nu destul de mari ca să fie dat afară, însă, cum situația era grea, asta a fost destul ca el să fie considerat inutil atunci când firma a hotărât să-și reducă personalul.

În cele din urmă, șeful l-a chemat și i-a spus că îl concediază. Din acel moment a fost șomer. A primit salariul pe un an, dar a trebuit să-și ia lucrurile și să plece imediat.

David a petrecut o seară lungă, lungă, în barul preferat, reușind cu greu să prindă ultimul tren spre casă.

Când a ajuns, Angelina era deja în pat. David s-a împleticit până în bucătărie, cu capul deja bubuindu-i, și-a turnat apă de la robinet într-un pahar mare, apoi s-a dus la dulapul din cămară în care Angelina ținea cutia de prim ajutor, ca să ia niște analgezice.

A scos cutia, apoi a reușit s-o răstoarne pe podea. S-a lăsat în genunchi și a început să pună la loc cremele, plasturii și pastilele. Însă o cutie i-a atras

atenția. Conținea anticoncepționalele pe care le lua Angelina înainte să încerce să rămână însărcinată.

Apoi, cu inima luând-o la trap, a văzut data la care fuseseră cumpărate: cu două săptămâni înainte. A deschis cutia și a văzut că jumătate din folii erau goale.

Furios, a urcat ca o furtună treptele până în dormitor.

Angelina era în pat, rezemată pe perne, citind.

– Dragă, am fost așa de îngrijorată. Unde ai fo...

Înainte să poată termina, David a înșfăcat-o de brațe și a smuls-o din pat. A început s-o zgâlțâie ca pe o păpușă.

– De-a ce mama dracului te joci? a strigat la ea. Cum îndrăznești să mă minți? Cum ÎNDRĂZNEȘTI?

Apoi i-a ars cu sete o palmă peste obraz și ea s-a năruit pe podea.

El s-a lăsat să cadă pe marginea patului, cu capul în mâini, plângând.

– De ce m-ai mințit? De ce? N-ai avut *niciodată* de gând să facem al doilea copil, nu-i așa?

Când a deschis ochii, Angelina dispăruse. A găsit-o la parter; se încuiase în salon și suna la 999. Când au sosit polițiștii, peste câteva minute, l-au găsit bubuind în ușă și cerându-i să-i deschidă ca să-i poată explica.

A doua zi dimineața, după ce și-a petrecut noaptea într-o celulă la poliție, a fost acuzat de acte de violență. Angelina fusese dusă la spital ca să fie examinată, dar era din nou acasă, șocată, dar nevătămată.

Îngrozit de ceea ce făcuse, David a încercat să le explice polițiștilor ce i se întâmplase și, dat fiind că nu avea antecedente de violență domestică, a fost eliberat.

Plin de remușcări, a făcut pe jos drumul scurt până acasă și a găsit-o încuiată ca o fortăreață. A sunat de la o cabină telefonică, însă Angelina n-a răspuns, așa că s-a întors la casă, a bătut la ușă și apoi a încercat să intre cu forța.

Polițiștii au venit din nou tocmai când spărsese un geam cu un pietroi din grădină.

Avocatul Angelinei a obținut imediat un ordin de interdicție, pentru ca în viitor să nu se poată apropia de casă, de soție și de fiul său iubit.

Următoarele săptămâni au fost un coșmar alimentat de alcool, din care David părea că nu se poate trezi.

Apoi, în cele din urmă, s-a trezit în căsuța urâtă pe care o închiriase în disperare și a deschis televizorul.

Într-o emisiune matinală îi luau interviu unui alcoolic revenit pe drumul cel bun și, pe când asculta povestea căderii în păcat a acelui bărbat, pe obrajii lui David s-au prelins lacrimi. Era povestea propriei căderi.

În seara aceea, David s-a dus la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi.

Și acela a fost începutul călătoriei sale înapoi spre luciditate.

La început a fost iadul pe pământ. Mult mai greu decât și-ar fi închipuit vreodată. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile și era tot treaz, vederea a început să i se limpezească.

A consultat o avocată din Foltesham pe nume Diana Price, care a observat că iuțeala cu care Angelina obținuse ordinul de interdicție era, fără îndoială, ciudată.

– Soția ta n-a fost, de fapt, internată, a zis ea, cu toate
că a petrecut un timp la Urgență. Și, desigur, ar trebui să-ți vezi fiul, chiar dacă va fi sub supraveghere.

– Și cum e cu banii? a întrebat David. Nu știu din ce trăiește nevastă-mea; contul nostru comun e, practic, golit.

– Cum e cu banii de la concediere? a întrebat Diana.

– Au intrat în contul instituției financiare de care aparțin; soția nu se poate atinge de ei.

– Ei bine, presupun că e ceva.

– Da, știu, dar e tot ce am. Sunt șomer și, orice se va întâmpla, va trebui să vindem casa. N-am cum să

plătesc ratele ipotecii sau ale împrumuturilor. Angie refuză în continuare să vorbească cu mine, și nu mi-ar strica să-mi recapăt unele lucruri. Pur și simplu, n-am decât hainele de pe mine.

– Uite ce-i, o să-i scriu avocatului ei și o să vedem care e situația, a zis Diana. Trebuie să te prezinți la tribunal luna viitoare, pe șase, dar trebuie să te întreb dacă tu și soția ta ați avut probleme conjugale *înainte* de noaptea agresiunii?

David a încercat să-și amintească. În ultimele luni fusese așa de prins cu grijile financiare, că nu mai știa cum este căsnicia lor. Nu prea făcuseră dragoste, dar, ce-i drept, el venea acasă așa de târziu...

– Presupun că a fost un fel de întrerupere a comunicării, a răspuns, dar nu ne-am certat cu adevărat și, în afară de acel moment, nu mi-ar fi dat prin cap să-i fac vreun rău.

– Chestia e că... Diana a clătinat din cap. De obicei, soția îi dă soțului cel puțin ocazia să explice. Nu încerc să-ți scuz purtarea, dar, cu siguranță, dacă te-ar iubi ar cerceta împrejurările și cel puțin *ar încerca* să înțeleagă de ce te-ai purtat în acel fel.

– Poate că se teme de mine.

– Poate că da, dar nu uita, știe că te-a mințit în privința bebelușului. După părerea mea, ea ar trebui să vrea să încerce să lămurească lucrurile, fie și doar de dragul
lui Rory. Îmi pare foarte ciudat. Oricum, o să scriu și vedem ce se întâmplă.

David și-a petrecut următoarele zile învârtindu-se prin bucătărioara casei, chinuit de așteptarea tensionată. În cele din urmă, după o săptămână, Diana l-a chemat la birou.

– Ce zice? a întrebat-o.

– Ei bine, mă tem că am vești și bune, și rele, a răspuns blând Diana. Soția ta e gata să renunțe la acuzația de agresiune și să anuleze ordinul de interdicție.

David a simțit cum inima îi tresaltă de speranță.

– Dar, a adăugat ea, vrea în schimb un divorț rapid. O să-și întemeieze cererea pe comportament

irațional, și atât, câtă vreme nu faci contestație.

– Ce?

David era uluit.

– În plus, Rory va locui în continuare cu ea în casa familiei.

Pe David îl cuprindea greața. Mâinile îi tremurau.

– Dar de ce vrea să divorțeze? N-am discutat *nimic*. Probabil nici măcar nu-și dă seama că mi-am pierdut serviciul. Dacă și-ar fi dat, ar ști că trebuie să vindem casa.

– Din ce spune avocatul ei, asta n-are importanță, a zis Diana. Soția spune că vrea să cumpere partea ta.

– Să cumpere partea mea? Cum naiba o să facă asta?

– Casa e în proprietate comună. Soția ta își va primi partea din ce rămâne după plata ipotecii și tu o vei primi pe a ta. Ce propune ea este să rămână în casă, să preia ipoteca și să-ți plătească partea din valoarea casei. Așa, va ajunge în proprietatea ei.

– Dar e o tâmpenie! Angie n-are nimic – nici un venit și, cu siguranță, nici economii. De unde naiba o să ia banii ca să plătească ipoteca, asta ca să nu mai vorbim de cumpărarea părții mele?

Diana a ridicat din umeri.

– N-am nici o idee, dar asta e ceea ce vrea să facă. Uite ce-i, David, sunt multe la care trebuie să chibzuiești. Ia scrisoarea, du-te acasă și gândește-te. Apoi spune-mi ce vrei să fac.

– Care sunt opțiunile mele?

– Păi, poți s-o pui să-și dea cărțile pe față și s-o lași să-ți deschidă proces pentru agresiune. Dar, nu uita, e cuvântul ei împotriva cuvântului tău. Poți să lupți pentru custodie, ca Rory să locuiască la tine, însă de obicei tribunalul decide în favoarea mamei, mai ales atunci când acasă a fost o formă de violență. Poți tărăgăna divorțul cât de mult poftești, dar nici asta nu te sfătuiesc să faci.

– Așadar, zici că mă are cu totul la mână?

– Zic că trebuie să iei o hotărâre. O să fie dureros, dar cel puțin așa n-o să ai dosar penal, divorțul o să

fie ieftin, curat și rapid, și, lucrul cel mai important, vei putea să-l vezi pe Rory.

– Asta-i grozav! a zis el, ironic. Într-o zi pot să-mi văd fiul de câte ori vreau, să-i pregătesc micul-dejun, să joc fotbal cu el; în ziua următoare, nevastă-mea îmi spune că pot să-l văd doar de câteva ori pe an!

– N-o să fie chiar așa de rău. Acum, că Rory e în timpul săptămânii la internatul liceului, o să cerem să-l vezi un weekend din două și jumătate din vacanțe. Sunt sigur că ea o să fie de acord.

– Vai, ce drăguț din partea ei! Dumnezeule mare! Ce altceva am făcut vreodată decât să-l iubesc? Și, că veni vorba, ce i-am făcut vreodată nevestei mele, în afară de faptul că i-am oferit viața pe care mi-a spus că și-o dorește? David a simțit iarăși izvorând în el cunoscuta furie cumplită. Mulțumesc, Diana. Ținem legătura.

*

Asta fusese cu patru luni în urmă. Acum aranjamentele financiare erau finalizate și, cu toate că David spusese că are mari îndoieli în privința capacității Angelinei de a face rost de banii pentru partea lui, Diana i-a trimis o scrisoare în care îi spunea că peste câteva zile va primi un cec.

Suma acoperea împrumuturile de la bancă și îi mai rămânea ceva ca s-o ia de la capăt – probabil într-o casă fără etaj, cu un singur dormitor, și-a zis el cu amărăciune. De fapt, nici nu-i mai păsa de bani. Acum nu-l mai interesa decât Rory.

Trăia pentru vizitele bilunare ale fiului său și, cu toate că Rory era mult mai tăcut în ultima vreme, David era hotărât să reclădească relația pe care o avuseseră odinioară.

Dar – și acesta era motivul pentru care era scos din minți în această dimineață – ceva nu era în ordine
cu Rory.

Sebastian Frederiks, directorul internatului lui Rory de la St Stephen, îl sunase în urmă cu câteva zile, spunând că ar vrea să discute câteva

„chestiuni“. Se părea că Rory e tot mai retras, și Frederiks era îngrijorat.

– Dar n-o să-l văd decât în celălalt weekend. Sâmbătă face excursia cu corul, domnule Frederiks. Pot să vin la școală să-l văd?

– Ei bine, o să-l pun să vă sune și vedem după aceea. Ultimul lucru pe care îl dorim este ca Rory să se simtă presat și să se închidă în el.

– Dacă așa credeți că e cel mai bine. Și, vă rog, aveți grijă de el.

– Desigur, domnule Millar. La revedere!

David a lăsat din mână telefonul, simțindu-se descurajat și dorindu-și cu disperare să-și vadă fiul. Avea în față o zi lungă și s-a pomenit că gândurile i se întorc la alcool.

În seara aceea, beat pentru prima oară după luni întregi, David s-a dus cu mașina la școală, hotărât să-l vadă pe Rory, orice ar zice Frederiks. Băiatul său avea necazuri, David știa.

Asta fusese în urmă cu patru zile. Seara în care s-a dus la școală era acum începețoșată. Își amintea că a intrat în Fleat House, căutându-l pe Rory pe coridoarele pustii, bubuind în ușile camerelor, dar locul era gol și căutarea fiului, zadarnică.

Nu-și amintea cum a ajuns acasă.

De atunci le lăsase mai multe mesaje lui Frederiks și directorului școlii. Nici unul dintre ei nu l-a căutat.

Mobilul a început să sune.

– David Millar.

– Tată, sunt eu.

Rory părea că se sufocă.

– Rory, o, Dumnezeule! În sfârșit! Ce mai faci?

– Tată... eu... Rory a scos un oftat sugrumat. Mi-e așa de frică!

– De ce?

– Eu... cine o să fie acum aici ca să mă apere?

– Rory, ce tot vorbești? Spune-mi!

– Nu pot. Nu mă poți ajuta, nimeni nu poate.

Convorbirea s-a întrerupt.

David a format din nou numărul. S-a auzit sunând iar și iar. Dându-și seama că trebuie să fie telefonul public pentru elevi din Fleat House, a format numărul secretarei directorului școlii.

– Da, sunt David Millar. Trebuie să vorbesc cu directorul imediat! Fiul meu, Rory, tocmai m-a sunat și părea foarte supărat.

– O să transmit mesajul, domnule Millar, și o să mă asigur că vă sună.

– Nu! Trebuie să vorbesc cu el acum!

– Nu se poate, e la ore, dar o să transmit mesajul dumneavoastră.

– Atunci, scoateți-l din clasă! Fiul meu are necazuri, știu că are.

– O să-l rog pe domnul Jones să vă sune cât mai curând posibil, domnule Millar. Este foarte... prins în acest moment, dar știe că ați sunat.

– V-am rugat să faceți asta ieri și n-ați făcut-o! Spuneți-i că e urgent, vă rog, a implorat David.

– Da, așa o să fac, dar încercați, vă rog, să nu vă faceți griji. Probabil că lui Rory îi este dor de casă. Sunt primele săptămâni din al doilea trimestru, întotdeauna un moment dificil. Pot încerca să vă fac legătura cu domnul Frederiks din Fleat House, dacă doriți.

– Da, vă rog.

– Atunci așteptați un pic.

David umbla prin livingul mic, nerăbdător să i se facă legătura.

S-au auzit câteva clicuri și a intrat căsuța vocală a directorului de internat. David a lăsat un mesaj.

Peste o jumătate de oră, fără să-l fi sunat directorul internatului sau directorul școlii, David era înnebunit.

Avea să meargă imediat la școală să-și vadă fiul. A luat
cheile, a ieșit din casă și a urcat în vechiul Renault pe care îl cumpărase în urmă cu câteva săptămâni. A răsucit cheia de câteva ori, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Fir-ar să fie!

A izbit cu pumnii în volan, enervat, când a văzut comutatorul farurilor în poziția „aprins“, ceea ce însemna că bateria era cu siguranță descărcată.

Nu avea în apropiere vecini care să-l ajute cu cabluri. Trebuia să sune la garaj de dimineață ca să vină la el.

David s-a întors în casă, neputând să-și stăpânească agitația.

S-a dus la bufetul din bucătărie și a scos o sticlă de whisky.

4

Jazz a urnit mașina de la bordura din fața casei sale și a pornit spre Peterborough.

– Ideea de bază este să afli dacă Charlie Cavendish a luat aspirina din greșeală sau nu. Prima escală este la părinți, pentru informațiile despre fiul lor. Adele Cavendish, mama, te așteaptă. Noroc, doamnă inspectoare Hunter! Mă bucur să te avem din nou în echipă. Să sperăm amândoi că ai luat hotărârea corectă.

– Mulțumesc, domnule. Și eu sper.

Pe când punea o bandă cu Macy Gray în casetofon, Jazz se îndoia că mama lui Charlie s-ar aștepta ca un detectiv-inspector de la CID[6] să se arate într-un Mini portocaliu vechi de cincisprezece ani. Sergentul Miles ajungea a doua zi cu mașina ei de serviciu, însă astăzi trebuia să se mulțumească cu asta.

Nu voia să se gândească la faptul că ultimul lucru din lume pe care se aștepta să-l facă în această după-amiază era să vorbească cu mama unui copil mort... Așa cum spunea întotdeauna tatăl ei, viața e prea scurtă.

Și tot ce poți să faci este să-ți urmezi instinctul.

Dacă nu ieșea bine... la naiba, după încheierea anchetei avea să-și dea demisia așa cum se cuvine.

*

Peste o oră, Jazz ajungea în Rutland. Dat fiind că până atunci doar trecuse pe A1 spre nord, a fost surprinsă să vadă ce frumos era acolo; semăna cu Cotswolds[7], cu clădiri din gresie galben pal și dealuri care se văluresc blând.

După vreo două cotituri greșite, Jazz a ajuns la o alee șerpuitoare spre casa familiei Cavendish. Și-a parcat mașina între un Land Rover vechi și un Mercedes Estate stropit cu noroi de pe o latură a vilei mărețe în stil Queen Anne.

În timp ce urca scările spre intrarea impunătoare, Jazz a admirat caii care pășteau pe o pajiște de lângă casă și priveliștea magnifică de dincolo de ea, spre câmpuri. Era un cadru idilic chiar și într-o zi friguroasă de iarnă.

A apăsat pe soneria de lângă ușile duble masive. A auzit
pași care se apropiau, urmați de sunetul unei chei răsucite, apoi al încuietorii deblocate. În cele din urmă, ușa s-a deschis și a apărut o femeie de înălțimea lui Jazz, suplă și îmbrăcată imaculat cu o bluză în dungi, cardigan de cașmir, pantaloni negri și mocasini de piele
neagră. Părul castaniu, des, era scurt și tuns frumos, stropul de machiaj de pe ochi și buze completând înfățișarea perfect îngrijită – chiar dacă demodată.

– Îmi pare rău, a zis femeia, nu folosim aproape niciodată ușa din față. De obicei toată lumea vine prin spate. A întins mâna. Sunt Adele Cavendish. Trebuie să fiți doamna inspectoare Hunter.

– Da, a zis Jazz, vă mulțumesc că mă primiți.

I-a strâns mâna.

– Vă rog să intrați! a zis Adele.

A condus-o pe Jazz prin holul elegant de la intrare, cu scara arcuită spectaculos, până într-un salon bogat ornamentat, cu uși de sticlă care dădeau spre o terasă. Camera era plină cu mobilier vechi, la ferestre erau draperii înfiorate groase, pe un birou

stăteau fotografii de familie și pe placa șemineului erau bibelouri de porțelan.

– Vă rog să luați loc! Adele a arătat spre una dintre canapelele masive tapițate cu creton. Pot să vă ofer ceva? Ceai? Cafea?

– Nu, vă mulțumesc. Jazz a scos din servietă un carnet și un pix. Îmi pare rău că vă deranjez într-un moment care trebuie să fie îngrozitor pentru dumneavoastră și toată familia.

Adele și-a încrucișat brațele și s-a dus la ușile de sticlă, cu spatele la Jazz.

– Sinceră să fiu, încă nu m-am dezmeticit. Nu pot să cred că Charlie nu mai este. S-a răsucit, și Jazz i-a văzut în ochi durerea. Și acum, când știu că moartea lui ar fi putut să fie evitată, că n-a fost epilepsia, eu... Adele și-a scuturat capul. Cu un aer nefericit, s-a dus la canapeaua din fața celei pe care stătea Jazz și s-a așezat pe margine, cu brațele în jurul trupului. Vă rog să mă iertați. Cu ce vă pot fi de folos?

– Este acasă soțul dumneavoastră? Ar putea fi mai ușor dacă ați vorbi cu mine împreună. Va trebui să vă pun niște întrebări care vi s-ar putea părea tulburătoare.

– Nu e aici. Adele a ridicat din umeri. E în apartamentul din Londra. I-am spus că veniți, dar în acest moment are un proces important care, se pare, este mai
presus de moartea fiului nostru. Pe față i s-a ivit un zâmbet chinuit, cu o undă de amărăciune. În orice caz, a spus că vrea să se ocupe de caz cei mai buni polițiști, care să încerce să stabilească ce i s-a întâmplat lui Charlie. Ceea ce face situația așa de îngrozitoare este că nu putem face nimic până ce medicul legist nu se pronunță. Cum pot începe pregătirile câtă vreme fiul meu zace încă la morgă?

– Doamnă Cavendish, îmi dau seama că ăsta trebuie să fie ultimul lucru de care aveți nevoie în acest moment, dar sunt sigură că vreți să știți cum și de ce a murit Charlie.

Fața lui Adele s-a îmblânzit și a încuviințat din cap.

– Aveți dreptate. Sigur că vreau. Așa că, vă rog, dați-i drumul. Să terminăm odată cu asta. În vreme ce Adele vorbea, începea să se contureze imaginea unui adolescent privilegiat și cam răsfățat. N-am putut să mai am alți copii și presupun că, într-un fel, e firesc că i-am îngăduit prea multe.

– Se înțelegea cu tatăl său?

– William era dezamăgit că Charlie n-a strălucit niciodată la învățătură. Faptul că n-a intrat la Eton a fost o lovitură grea. Întotdeauna a crezut că Charlie e doar leneș. Adele a oftat. Poate că era. Charlie reușea să se descurce folosindu-se de farmecul său. Iubea sportul și își canaliza energia în viața socială și în distracții. Într-un fel, acum mă bucur că a făcut-o.

– Așadar, era o oarecare încordare între Charlie și tatăl lui?

– Charlie voia să meargă la Marlborough, unde mergeau mulți din gașca lui din școală, însă William a refuzat. Dacă vreți adevărul, cred mai degrabă că William l-a trimis la St Stephen ca pedeapsă pentru că n-a intrat la Eton. Eu am fost mulțumită; m-am născut și am crescut în Norfolk. E o școală destul de bună, dar admit că nu e din aceeași categorie cu unele dintre celelalte.

– Credeți că Charlie era fericit acolo? a întrebat Jazz.

– Nu prea, nu. Adele a oftat. Din clipa în care a ajuns
acolo s-a simțit un ratat. Când a venit acasă de Crăciun – ultima dată când l-am văzut – mi-a spus că abia așteaptă să plece.

– Avea de gând să încerce la facultate?

– Da, cu toate că... Adele și-a dus mâna la frunte. Doamne, e greu. William și Charlie s-au certat rău chiar
înainte ca el să se întoarcă la școală după sărbătorile de iarnă. Charlie voia să facă o pauză după liceu, așa cum fac toți în zilele noastre și, pentru că nu știa exact ce vrea să facă, s-a gândit să amâne înscrierea la facultate timp de un an, până se întoarce.

– Până ce își dă seama ce carieră vrea? a ajutat-o Jazz.

– Exact. William a văzut roșu în fața ochilor și l-a acuzat pe Charlie că e un trântor. Întotdeauna presupusese că Charlie o să-i calce pe urme în avocatură, însă Charlie nici nu voia să audă de asta.

– Și cearta s-a încheiat înainte ca Charlie să se întoarcă la școală, acum trei săptămâni?

– Nu. Adele a clătinat din cap. Mă tem că nu. William o ținea una și bună că n-o să plătească pentru anul de pauză dacă Charlie nu obține un loc la o universitate înainte să plece. L-am dus eu pe Charlie înapoi la școală la începutul lui ianuarie. Adele și-a privit mâinile. Tatăl lui nu-i mai vorbise de atunci.

– Soțul dumneavoastră trebuie să fie tare supărat în această situație.

– Sunt sigură că este; nu că ar arăta-o în vreun fel. Adele a ridicat privirea spre Jazz. Stoicism și așa mai departe. Dar, dincolo de toate astea, știu că îl iubea nespus pe Charlie. Semănau foarte mult: încăpățânați și hotărâți. Probabil de aceea se înfruntau atât de des.

– Și Charlie cum era când l-ați dus înapoi la școală?

– Mai tăcut decât de obicei, firește.

– Doamnă Cavendish, trebuie să vă pun o întrebare îngrozitoare... Jazz vorbea lent. Însă, dată fiind cearta dintre tată și fiu, plus faptul că ați spus că Charlie se simțea ratat, după părerea dumneavoastră, e vreo șansă ca el să-și fi luat cu bună-știință viața?

Adele s-a uitat la Jazz oripilată.

– Mă întrebați dacă Charlie s-a sinucis din cauză că s-a certat cu tatăl său? Nici vorbă! Nici vorbă! Adele a scuturat din cap cu înverșunare. Dacă l-ați fi cunoscut pe Charlie, ați fi înțeles. Problema cu tatăl său izvora din pofta lui de viață, nu din *frica* de ea. Era cel mai plin de viață om pe care îl cunoșteam! Ultimele rămășițe de reținere au dispărut și Adele Cavendish a izbucnit în plâns. A scos o batistă din buzunarul jachetei și și-a suflat nasul. Îmi pare rău,

dar gândul în sine că Charlie și-ar fi luat viața este... pur și simplu, prea mult.

– Vă cer iertare, doamnă Cavendish. Trebuia să întreb, a zis Jazz blând. Cred că medicul legist a vorbit cu dumneavoastră și v-a spus că Charlie a murit din cauza unui șoc anafilactic declanșat de reacția alergică la aspirină.

– Da. L-a sunat pe William aseară.

– Așadar... Jazz a tăcut un moment. E posibil ca sinuciderea să fie una dintre explicații, nu credeți?

– Nu! În nici un caz! Charlie n-ar fi făcut asta. *Trebuie* să le fi luat din greșeală.

A urmat încă o tăcere, cât Adele și-a sufiat iar nasul și a pus batista în buzunar.

– Cu siguranță, Charlie *știa* că e alergic la aspirină, nu?

– Sigur că știa. L-am bătut la cap cu asta. Am aflat când avea cinci ani. Făcuse febră și i-am dat să bea ceva pe bază de aspirină. Peste câteva minute a început să se sufoce și a făcut o criză; a fost îngrozitor. Din fericire, ambulanța a sosit la timp ca să-l reanimeze, dar a fost pe muchie de cuțit. Asta a declanșat epilepsia – se pare că e un lucru destul de frecvent – și din momentul acela Charlie a trebuit să ia pastile în fiecare seară ca să țină în frâu crizele, și să se ferească de aspirină.

– În sângele lui Charlie a fost găsită o doză echivalentă cu două tablete de aspirină. Nu era nici un semn de luptă, așa că am eliminat teoria că ar fi fost silit să le înghită.

– Băuse? a întrebat Adele.

– Alcoolul găsit în sânge era echivalentul unei halbe de bere, așa că nu era beat.

– Aproape că îmi doresc să fi fost, a zis Adele, pe gânduri. Dumnezeu știe prin ce a trecut în ultimele sale clipe. E cel mai cumplit fel de a muri. Și singur...

Jazz a așteptat până ce Adele și-a venit iar în fire înainte să întrebe:

– Doamnă Cavendish, știți dacă fiul dumneavoastră avea dușmani, cineva care nu-l plăcea? De exemplu, a pomenit vreun băiat anume

de la școală sau
un profesor?

Adele a zăbovit un pic cu răspunsul.

– Sunt sigură că erau persoane care nu-l plăceau pe Charlie. Personalitățile puternice tind întotdeauna să stârnească ostilitate în ceilalți, nu credeți?

Jazz a încuviințat.

– Însă la întrebarea dacă l-a omorât cineva pe Charlie... ei bine, nu, e ridicol!

– A pomenit Charlie vreodată de vreo iubită?

Adele a zâmbit fără vlagă.

– Oh, Charlie avea iubite cu duiumul. Dar veneau și plecau în mod regulat, așa cum se întâmplă când ai optsprezece ani și ești așa de chipeș ca el. Era cam singurul lucru care îi plăcea la St Stephen, faptul că era o școală mixtă.

Jazz și-a pus în servietă carnetul și pixul.

– Ei bine, cred că asta-i tot deocamdată. Vă mulțumesc pentru ajutor, doamnă Cavendish. Promit să fac totul ca să aflu ce i s-a întâmplat lui Charlie.

– William e cel care vrea răspunsuri. Eu îmi vreau băiatul înapoi, nimic altceva. Adele s-a ridicat. Am nevoie să beau ceva, a adăugat, aproape ca pentru sine.

Jazz a urmat-o spre ușa salonului.

– V-ar deranja dacă m-aș uita prin dormitorul lui Charlie? M-ar putea ajuta să-mi fac o imagine despre el.

– Sigur că nu. E pe aici.

– E o casă frumoasă, doamnă Cavendish, a zis Jazz pe când urca împreună cu Adele scara de stejar spectaculoasă.

– Mulțumesc. Am vrut ca Charlie să crească la țară, ca mine. S-a oprit în capul scării și s-a răsucit spre Jazz. Ne-am mutat aici așa încât William să poată face naveta. Nu-i decât o oră cu trenul din Peterborough, dar curând lui William i s-a părut o corvoadă și a închiriat un apartament în oraș. Oricum, niciodată nu s-a dat în vânt după traiul la țară. Adele s-a răsucit brusc, înainte ca Jazz să poată

spune ceva, și a pornit pe un coridor. Asta-i camera lui Charlie. A zăbovit în fața ușii. Vă supărați dacă vă las singură? Încă nu suport să-i văd lucrurile.

– Nu, desigur. Și aveți vreuna dintre tabletele pe care le lua Charlie pentru epilepsie?

– Mă duc să vi le aduc.

Adele și-a încrucișat brațele și a pornit înapoi pe coridor.

Camera lui Charlie avea toate reperele obișnuite ale adolescenței: postere atârnate strâmb pe pereți, fotografii cu echipa de rugby puse pe o comodă alături de un televizor și o combină stereo, teancuri de cărți și reviste îngrămădite neglijent într-o bibliotecă.

Jazz s-a dus la pat și a luat un ursuleț de pluș cu blana jerpelită, așezat pe pernă.

Acum câțiva ani fusese la un curs de consiliere pentru cei îndoliați și a învățat că nici un părinte nu poate să se împace vreodată cu moartea unui copil. Adesea cuplurile se înstrăinau, neputând să se unească în suferință, cu inimile frânte și flecare simțindu-se izolat. Din câte văzuse și auzise, Adele Cavendish avea parte de prea puțină consolare din partea soțului.

Jazz s-a aplecat să se uite la o fotografie de pe noptieră. Tatăl și fiul în echipament de schi în vârful unui munte. Erau voinici, cu umerii lați, blonzi, cu aceiași ochi albaștri.

S-a uitat în jur, căutând ceva care ar fi putut oferi un indiciu despre cel care fusese Charlie. A deschis sertarele biroului, a răsfoit câteva reviste de rugby, a citit două scrisori de la prieteni și, negăsind nimic interesant, a ieșit și a coborât scara.

Doamna Cavendish stătea așezată pe ultima treaptă, sorbind dintr-un pahar.

Jazz s-a așezat alături.

– Ați găsit ceva?

– Nu, nimic, a răspuns Jazz sincer.

– Iată tabletele. Adele a scos un pachet din buzunarul jachetei. Le puteți lua pe toate. El... n-o să mai aibă nevoie.

– Da. Jazz a luat pachetul, a tăcut un pic, apoi a întrebat: Charlie avea un computer?

– Sigur, cine n-are în ziua de azi? Dar e la școală. Adele a sorbit din gin. Poate că ar trebui să mă duc să-i iau lucrurile.

– Păi, dacă preferați, vi le putem trimite noi după ce le cercetăm.

– Vreți? Fața lui Adele s-a destins un pic. Puteți spune că sunt lașă, dar gândul să pun piciorul în acel loc și să trebuiască să rabd falsul aer de simpatie de pe mutra directorului ăluia îngâmfat mă umple de groază.

– Nu sunteți lașă, doamnă Cavendish. Fiecare jelește în felul lui.

Instinctiv, Jazz a cuprins cu brațul umărul lui Adele.

– E un șir nesfârșit de vizitatori și mesaje de simpatie. Nu sunt în stare nici măcar să le deschid. Adele a arătat spre un vraf de plicuri de pe masa din hol. Știu că oamenii încearcă să fie amabili, dar asta face ca totul să fie atât de adevărat! A ridicat privirea spre Jazz, cu o expresie chinuită. El era totul pentru mine, știți, totul.

– N-am copii, așa că nu pot decât să-mi închipui. Dar există consilieri care pot să ajute...

– Dumnezeule mare, nu! a răspuns Adele, venindu-și în fire vizibil. S-a ridicat în picioare. N-am nevoie de nimeni care să mă trateze cu condescendență sau să debiteze aiureli psihologice. Sigur că o să fac față. Am altă alegere? a spus ea, simplu. Acum presupun că vreți să vă continuați munca.

Jazz s-a ridicat și ea și a urmat-o pe Adele spre ușa din față.

– O să-mi spuneți când aveți vești?

Adele a deschis ușa.

– Desigur. La revedere, doamnă Cavendish!

Jazz s-a răsucit și a pornit în jos pe trepte. Ușa s-a închis imediat.

A condus cu atenție pe alee, îndepărtându-se de casa cea frumoasă, în decorul ei spectaculos, și de femeia îndoliată dinăuntru.

Adele Cavendish a traversat holul spre bucătărie. Și-a umplut din nou paharul cu gin și a luat o înghițitură mare. Apoi și-a scos mobilul din poșetă și a format un număr.

– Eu sunt. A fost aici. Da, a fost groaznic. Când o vezi să nu spui nimic, pentru numele lui Dumnezeu. Eu... ei bine, nu pot suporta. A tăcut un pic, ascultând. Mulțumesc, a zis, știu că n-o să faci asta.

A închis și pe buze i-a fluturat umbra unui surâs, dispărând aproape imediat la gândul cumplitei vinovății pe care va trebui s-o rabde tot restul vieții.

5

A doua zi dimineață, Jazz se uita pe fereastră și vedea Salthouse Road pustie. Miles ar fi trebuit să ajungă acolo la șapte și jumătate, acum mai mult de o jumătate de oră. Când l-a sunat pe mobil a intrat robotul, lucru care a încurajat-o, pentru că probabil însemna că e pe undeva prin apropiere, unde n-are semnal. I-a lăsat un mesaj scurt că, dacă nu ajunge în următoarele zece minute, se va duce cu mașina ei la St Stephen și se întâlnesc acolo.

Prima dimineață de lucru cu altă secție de poliție nu e momentul potrivit în care să te arăți târziu.

Jazz și-a netezit la loc o șuviță răzlețită din părul des castaniu-auriu. În ultimele luni îl lăsase să crească mai mult și îi înconjura umerii cu un desiș de bucle. Agrafa veche de plastic pe care o folosea acum ca să-l țină strâns se trudea să facă față greutății și o deranja, apăsându-i pielea capului.

– Of, la dracu'! a bodogănit, a scos agrafa și și-a lăsat părul să cadă în jurul feței.

Și-a netezit costumul, încă boțit după ce fusese înghesuit timp de șapte luni într-o cutie, și și-a dorit să fi avut timp să-l ducă la curățătorie. Tocmai când

lua cheile mașinii, în fața casei a oprit un BMW argintiu.

– Slavă Domnului!

Jazz a înșfăcat servieta și, trântind ușa, a alergat în jos pe cărare spre mașină.

– Unde mama naibii ai fost? l-a întrebat aspru pe sergentul Alistair Miles când s-a așezat pe locul pasagerului.

– Nu asta ar trebui să-ți spun eu ție? a zâmbit Alistair. Eu n-am făcut decât un ocol prin satele pitorești din Norfolk; tu ți-ai luat tălpășița și ai lipsit mai mult de șapte luni. Mă bucur să te văd. Bărbatul a zâmbit iar, pe când pornea pe drum. Suntem în direcția bună?

– Mergi mai departe și îți spun eu când să virezi.

Miles i-a aruncat șefei sale o privire plină de admirație, uimit din nou de frumusețea ei neobișnuită. Avea în ea ceva mai blând, pielea de alabastru era cu câteva tonuri mai închisă la culoare, părul lung îndulcea pomeții înalți și ovalul feței.

– Ce mai faci? Arăți grozav.

– Mulțumesc, a zis Jazz scurt.

– Totuși, nu-i la fel fără tine pe la noi. Toți îți transmit urări de bine. Erau verzi de invidie că am parte de un sejur la țară sub conducerea ta. Vor să știe cum stă treaba.

– Sunt sigură că vor, a încuviințat ea din cap. Mi-am luat un concediu ca să-mi pun viața în ordine și iată-mă aici. Și asta-i tot ce capeți, sergent Miles, *capisce?*

– Da, Capitano, să trăiți, pricep. Așadar, cât de mult știi despre caz?

– Se pare că junele Cavendish a izbutit să înghită două tablete de aspirină, cu toate că era alergic. Am discutat ieri cu mama lui și a spus asta.

– Era beat?

– Raportul legistului spune că nu.

– Droguri?

– Nu.

– Atunci probabil le-a luat din greșeală?

– Acesta, sergent Miles, este motivul pentru care mă duci cu mașina prin sălbăticia din Norfolk: ca să aflăm.

– Am auzit că-i o favoare pentru amicul comisarului. În mod normal, n-am avea treabă cu supradoza luată de un școlar. Nu că m-aș sinchisi. De dimineață, venind încoace, m-am simțit în concediu.

– O să ignor ultima remarcă, sergent Miles. Oricât de mare sau mic ar fi cazul, suntem pregătiți să facem tot ce ne stă în puteri.

– Fără îndoială. Bărbatul a zâmbit larg. Deci cum e viața pe banda pentru viteză redusă? Totul e foarte Miss Marple pe aici.

Alistair a arătat spre un șir idilic de căsuțe de pe drumul spre Foltesham.

– E bună, mulțumesc.

Cu cât se apropiau de școală, cu atât bătea mai tare inima lui Jazz. Se bucura de prezența vechiului ei sergent. Alistair Miles lucrase cu ea la multe cazuri. Veșnic binedispus, Miles nu părea s-o invidieze pe Jazz pentru traiectoria carierei ei, cu toate că era mai mare cu câțiva ani.

Era genul de om fără de care poliția nu s-ar fi putut descurca: solid, capabil și de încredere, dar lipsit de scânteia imaginației și flerul care să-i aducă promovare. Jazz știa că se poate bizui întotdeauna pe el. Nu se îndoia de integritatea lui și, lucrul cel mai important, o făcea să râdă și dezamorsase multe momente tensionate cu una dintre glumele absurde sau indecente din arsenalul lui.

Chipul lui de copil, blond cu ochi mari, albaștri, dădea palpitații unor angajate din sediu, însă Miles părea că nu observă, rareori avea o iubită și se dedica muncii.

– M-au cazat într-un hotel de pe aici, a zis Miles pe când treceau prin Foltesham, un orășel georgian frumos, plin de prăvălii desuete, galerii de artă și cafenele. Crezi că au pe aici apă curentă și lumină electrică?

– Las-o baltă cu spectacolul de orășean superior, Miles! N-o să-l facă pe agentul Sticlete de la Poliția

din North Norfolk să te îndrăgească, l-a șfichiuit Jazz.

– Cine se dă mare acum? a replicat Miles. Oricum, nimic din ce am putea face n-o să determine poliția locală să îndrăgească doi terchea-berchea aroganți de la CID.

– O să ne străduim din răsputeri să ne purtăm cu cât mai mult profesionalism și curtoazie, a zis Jazz. Bine, ia-o la stânga aici și oprește în parcare.

Din obișnuință, s-a privit în oglinda laterală. Nimic nu inspira mai puțină încredere decât o polițistă cu rimelul scurs sau cu ruj pe dinți.

Miles a oprit mașina într-un spațiu rezervat vizitatorilor, chiar în fața intrării principale.

Grupul de clădiri sobre din cărămidă aparentă care alcătuia Școala St Stephen înconjura o peluză bine îngrijită. Capela școlii, despre care se spunea că a fost proiectată de Wren[8] și era o versiune în miniatură a Catedralei St Paul, stătea maiestuoasă de cealaltă parte, cu terenuri de sport pe amândouă laturile.

– Crezi că bătrânica aia care se învârte pe la recepție ne așteaptă pe noi? a întrebat Miles când ieșea din mașină. Sau poate că *este* Miss Marple și au recrutat-o.

– Încetează, a zis Jazz mai aspru decât avusese de gând. Hai să mergem să aflăm, bine?

Când Jenny i-a adus în cabinet pe inspectoarea Hunter și pe sergentul ei, Robert Jones a trebuit imediat să-și revizuiască imaginea mentală a unui detectiv mătăhălos la care se aștepta. Femeia înaltă, elegantă, din fața lui părea mai degrabă un manechin de la parada modei decât polițistă.

Femeia i-a strâns mâna ferm.

– Sunt inspectoarea Hunter, iar el este sergentul Miles. Încântați de cunoștință. Sergentul Roland a ajuns?

– Da, a sosit acum zece minute, așa că l-am dus vizavi, în camera pe care v-am pus-o la dispoziție, a răspuns directorul.

– Bine. Mergem acolo? a propus Jazz.

– Vă pot duce vizavi, da, însă, așa cum poate vi s-a spus, am convocat adunarea generală.

– Bine. Poate că am putea merge întâi la sergentul Roland? Ar trebui să-l întâlnesc înainte să ne adresăm adunării. Poate că are ceva de spus, a zis Jazz.

– Desigur. Veniți cu mine.

Robert Jones a arătat spre ușă.

Detectivul-sergent Roland era un bărbat oarecare, în jur de patruzeci și cinci de ani. Când i-a strâns mâna, Jazz l-a simțit că emite negativitate. Și cine l-ar fi putut învinui? Nici ea n-ar fi vrut s-o calce pe bătături niște mahări de la CID din Poliția Metropolitană. Oricum, avea nevoie să-l atragă de partea sa, astfel încât lucrurile să se desfășoare cât mai lin și eficient.

– Sergent Roland, mă bucur să te cunosc. Vrei să stăm de vorbă în vreme ce mergem spre sala de ședințe? Evident, știu puține despre caz, dar am auzit că ai fost chiar acolo, cu cadavrul, la fața locului. Am nevoie să-mi spui ce ai văzut. Poate mergem imediat după adunare să vedem locul în care a murit Charlie Cavendish.

Jazz s-a răsucit spre director.

– Mă voi adresa foarte scurt personalului auxiliar și profesorilor, însă, dacă aveți ceva de adăugat, nu vă sfiiți, a zis Robert Jones.

– Mulțumesc.

Au intrat în sala în care era adunată întreaga școală, așteptându-i. Jazz a simțit cum o sfredelesc o mie de ochi în vreme ce îl urma pe director în partea din față a sălii și pe treptele spre podium.

– Bună dimineața tuturor, a început el. Așa cum sunt sigur că cei mai mulți dintre voi au aflat deja din zvonuri, vom avea ca oaspeți în următoarele zile trei detectivi. Se află aici ca să ancheteze evenimentul tragic, moartea lui Charlie Cavendish. Acum doamna inspectoare Hunter din CID vă va spune pe scurt ce urmează să se întâmple.

Robert Jones s-a răsucit spre Jazz, iar ea a pășit în față și a zâmbit.

– Bună dimineața tuturor. Sunt inspectoarea Hunter și aceștia sunt colegii mei, sergentul Roland și sergentul Miles. Sperăm să ne încheiem cercetarea cât mai repede posibil. Vom vorbi cu angajații și elevii care au fost apropiați de Charlie Cavendish și, după ce discut cu domnul Jones, vom afișa pe avizier programul. Jazz a tăcut o vreme, privind marea de chipuri din fața sa. Sunt sigură că știți cu toții ce i s-a întâmplat bietului Charlie. În prezent presupunem că a fost un accident tragic, însă, evident, trebuie să fim absolut siguri. Prin urmare, rog pe oricine crede că poate să arunce vreo lumină asupra evenimentelor din noaptea aceea să vină la mine. Orice informație dată mie și colegilor mei va fi considerată absolut confidențială, așa că vă rog să nu vă temeți să veniți. Cu cât o faceți mai repede, cu atât scăpați mai curând de noi și lucrurile pot să revină la normal. Sergent Roland, ai vrea să adaugi ceva?

Jazz s-a întors spre el, iar el a clătinat din cap.

– Bine, vă mulțumesc tuturor anticipat pentru cooperare. Domnule director?

– Mulțumesc, doamnă inspectoare Hunter. După adunare vă rog să vă întoarceți imediat în clasele voastre. Verificați regulat avizierul, pentru cazul în care doamna inspectoare vrea să vă vadă.

Jenny Colman, care deja se simțea rău la vederea detectivilor, s-a răsucit să plece. Pe când se îndrepta încet spre ieșire, a zărit în cealaltă parte a sălii un chip cunoscut.

Jenny s-a ascuns după un stâlp, asigurându-se că de acolo putea să vadă și să nu fie văzută. A cercetat chipul. Da, așa era! Chiar și după douăzeci și cinci de ani nu putea să confunde acele trăsături. A așteptat până ce sala s-a golit, apoi, simțindu-și picioarele moi, s-a așezat greoi pe un scaun.

Jazz a ieșit din sală în urma directorului.

– Acul în carul cu fân, a mormăit Miles. Dacă *chiar* se
întâmplă aici ceva necurat, ar putea fi oricare dintre ăia.

– Pur și simplu, s-a nimerit să fie toți în același loc, asta-i tot. Aș zice că sunt mai multe șanse aici decât să găsești în Londra un șofer care a dat cu mașina peste cineva și a fugit de la locul faptei, Miles. Jazz s-a oprit dincolo de ușa sălii și i-a lăsat pe Robert Jones și Roland să meargă în fața lor. Acum vreau să vorbești cu directorul și să afii tot ce poți despre Charlie. Eu mă duc cu Roland vizavi de cabinetul lui.

Jazz a fost surprinsă cât de simplă era Fleat House. Ar fi crezut că pentru genul de taxe exorbitante pe care le plăteau părinții, o școală publică de acest fel ar oferi o cazare mai bună decât clădirea sobră, sărăcăcioasă, în care tocmai intra. Văzuse închisori mai luxoase.

În holul de la intrare îi aștepta o femeie. Jazz îi dădea în jur de cincizeci și cinci de ani. Era slabă, aproape sfrijită, cu fața mai ridată decât ar fi trebuit la vârsta ei, cu părul cărunt tuns într-un bob simplu. Nu era machiată, iar hainele și încălțămintea erau modeste și practice. Totuși, ochii erau trăsătura salvatoare: depărtați și de un chihlimbariu neobișnuit.

– Bună dimineața! Sunt detectiv-inspector Hunter. Presupun că îl cunoașteți deja pe sergentul Roland? a zis
Jazz, dând mâna cu femeia.

– Da. Sunt Madelaine Smith, asistenta medicală din Fleat House.

Vorbea cu un accent pe care Jazz nu reușea să-l identifice.

– Am vrea să vedem camera lui Charlie, dacă se poate.

– Sigur. Veniți cu mine, vă rog.

– Nu cred că-mi place purtarea ei, a șoptit Roland în vreme ce urcau pe scară în spatele siluetei ei țepene.

Asistenta medicală i-a condus pe coridor și s-a oprit în fața camerei lui Charlie. A scos din buzunar o cheie și a descuiat-o.

– Am trimis echipa de curățenie a doua zi după ce Charlie a murit. Lucrurile lui sunt împachetate și gata să fie luate de părinți. Am simțit că puteam să fac măcar atât, în aceste condiții. Pe moment nu mi-am dat seama că moartea lui ar putea fi considerată suspectă.

Femeia nu se scuza; era o constatare. Jazz s-a pleoștit. Nu mai rămăsese nimic de găsit.

– Mai aveți nevoie de mine? Am de lucru.

– Nu, doamna asistentă. Vă căutăm când terminăm aici, a răspuns Jazz. Unde vă găsim?

– O să fiu pe undeva prin internat, a răspuns ea, ceea ce nu prea era de ajutor, apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit înapoi pe coridor.

Roland a deschis ușa și s-a dat deoparte ca să intre Jazz prima.

Camera era imaculată. Cearșafurile fuseseră schimbate, eliminând orice posibile indicii despre ultimele clipe din viața lui Charlie. Mirosul de lac pentru mobilă și dezinfectant era puternic, cu atât mai mult cu cât era clar că fereastra fusese închisă etanș după aceea.

Roland a închis ușa în spatele său și a rămas în dreptul ei, ca o santinelă.

Jazz și-a croit drum printre cutii și s-a așezat cu grijă pe marginea patului. A ridicat privirea spre Roland.

– Ei bine, nu-i de prea mare ajutor, nu?

Roland s-a zbârlit.

– Când am găsit victima și asistenta medicală mi-a spus că e epileptic, am presupus, la fel ca ea, că a avut o criză. Avea spume la gură și medicii m-au asigurat că este unul dintre simptome. Toți am crezut același lucru înainte ca medicul legist să ne trimită rezultatele.

Jazz a ridicat din umeri, resemnată.

– Acum nu mai putem face nimic în această privință. Cum e cu probele prelevate? Presupun că au fost chemați cei de la criminalistică?

– Nu, doamnă. Acum Roland arăta foarte stingherit. Nici cei de la școală, nici paramedicii, nici eu n-am avut vreun motiv să credem că a fost

săvârșită o crimă. Am fost chemat doar pentru că directorul voia să-și asigure spatele. Dacă puștiul ar fi fost acasă la el, n-am fi fost implicați. Din toate punctele de vedere a fost o moarte din cauze naturale.

– Și poate încă să fie; în cel mai rău caz, o întâmplare nefericită, a răspuns Jazz, încercând să-i împrăștie agresivitatea.

– Șeful meu mi-a dat impresia că nici n-ați fi aici dacă n-ar fi fost faptul că tatăl băiatului are așa relații sus-puse.

– Poate că nu, dar tot trebuie să stabilim dacă Charlie a luat sau nu tabletele din greșeală.

– Păi, asta trebuie să fi făcut, a zis Roland. Adică, alternativa este crima. Și cine ar vrea să omoare un școlar? Nu prea vorbim pe aici de războaie între bande, nu? Foltesham e un oraș liniștit și această școală e plină de copii cumsecade din clasa medie.

– Ați făcut verificările obișnuite în privința lui Charlie Cavendish?

– Sigur. E curat. N-are decât trei puncte pentru viteză excesivă. A primit o mașină nouă-nouță de la tăticu' când a împlinit șaptesprezece ani și peste câteva zile a dat examenul de conducere. Roland și-a dat ochii peste cap. Puștii din ziua de azi, eh? Eu a trebuit să economisesc patru ani ca să-mi cumpăr un hârb.

– Păi, știm că nu ducea lipsă de bani, asta-i sigur. Jazz și-a plimbat privirea prin încăpere. Deci, când ai fost chemat la fața locului, unde l-ai găsit?

– Era prăbușit pe podea lângă ușă. Cum spuneam, avea clăbuci la gură și era deja țeapăn. Nu era o priveliște plăcută.

– Cheamă-i totuși pe criminaliști. Ar putea să găsească ceva ce le-a scăpat celor de la curățenie.

– Mă îndoiesc, dar da, îi chem.

Jazz auzea ostilitatea din vocea lui Roland și știa că nu e un început bun al relației lor de muncă. S-a ridicat în picioare.

– O să-l chem pe sergentul Miles și o să-i cer să te ajute să cercetezi ce e aici.

S-a aplecat, a luat un laptop de pe una dintre cutii și i l-a dat.

– Vezi ce e în el. Sună-mă dacă găsești ceva interesant. O să-ți trimit mesaj cu numărul meu.

Jazz a ieșit din cameră în tăcere. În vreme ce mergea pe coridor, s-a întrebat dacă nu cumva a fost trimisă după cai verzi pe pereți ca să mulțumească un prieten al comisarului. Oricât de mult și-ar fi dorit să scoată ceva din cazul acesta, din cât văzuse până atunci șansele să fie crimă erau mici.

Dintr-odată, sprijinul de elită care i se oferise la fiecare caz din Londra a părut foarte departe. Acolo aveau forța de muncă, computerele, experții criminaliști, toate instrumentele disponibile îi erau la îndemână. Miles putea să tot glumească despre Miss Marple, dar exact așa se simțea ea. Cum naiba putea să discute cu opt sute de elevi și două sute de angajați, având doar doi detectivi care s-o ajute?

Poate că, și-a zis, dintr-odată furioasă, era un caz de complezență pe care Norton i-l dăduse ca s-o țină ocupată? Sau chiar s-o testeze? Jazz a scos telefonul din buzunarul de la piept.

L-a sunat pe Norton pe linia directă, apoi a întrerupt imediat apelul. S-a rezemat de un perete și și-a răcorit obrajii înfierbântați pe piatra rece.

I-a venit în minte fața lui Adele Cavendish, i-a simțit nefericirea și a încercat să se concentreze pe asta.

Acum nu mai era cale de întoarcere. Rolul său era să descopere adevărul.

Oricât de mici erau șansele, datoria sa era, pur și simplu, s-o privească în ochi pe Adele și să-i spună *cu certitudine* dacă fiul ei a fost victima unui accident pe care și l-a produs singur sau victima nevinovată a unui lucru mult mai sinistru.

6

Hugh Daneman a examinat somniferele din mână. Simțea că acesta este cel mai puțin dureros mod de a muri și, date fiind împrejurările, era o sincronizare pe care firea sa de estet o aprecia.

A aprins focul din șemineu. S-au ridicat vâlvătăi, apoi a ars slab. Toate din căsuța închiriată de la școală *aproape* că funcționau. Dar îi îndepliniseră nevoile în ultimii douăzeci de ani și fuseseră cadrul unor mici momente de fericire, așa că le privea cu drag.

Își strânsese toate hârtiile personale; stăteau îngrămădite în fața focului, gata să fie distruse.

Gândul să-și vâre cineva nasul prin lucrurile lui era insuportabil. S-a asigurat că toate treburile sale sunt în ordine, ba chiar a făcut curățenie în dulap și a dat de pomană cele mai bune costume.

Nu voia să se îndoiască nimeni că *aceasta* era o sinucidere.

Hugh a luat o înghițitură din paharul mare cu coniac pe care și-l turnase. Nu era deprins cu băutura, așa că spera că nu va trece mult până să-i amorțească ultimele îndoieli.

A luat hârtiile de pe podea și a început să le pună pe foc. A zâmbit când flăcările au țâșnit spre horn; era cel mai bun foc pe care îl văzuse vreodată aici și o ultimă amintire plăcută pe care s-o ia cu el.

Flaconul de temazepam era pe măsuța de cafea. Doza pe o lună cu siguranță ar trebui să fie destul. Hugh s-a lăsat pe spate în fotoliul preferat și s-a uitat la pilule. Sunase la școală să spună că are gripă și nu se duce azi la ore. Asta ar trebui să-i lase destul timp ca să moară.

A privit lung focul.

O greșeală, după o viață de stăpânire...

A oftat. Nu plănuise să-și curme viața așa de curând. Dar, ce-i drept, înfruntarea bătrâneții era în sine o moarte înceată.

A deșurubat capacul și a golit pilulele pe masă.

Cel puțin moartea lui nu avea să îndurereze pe nimeni. Spera că dorințele din testament vor fi înde-

plinite: ar fi plăcut să creadă că vor ține slujba de înmormântare în capela școlii și că vor participa unii dintre copii.

Însă știa că, în aceste împrejurări, asta s-ar putea să nu se întâmple.

Hugh a căutat în buzunarul pantalonilor de tweed și a găsit portofelul. A scos cu grijă fotografia și s-a uitat la ea. Fusese color cândva, dar acum se decolorase, părând sepia.

I-a zâmbit feței cunoscute, mult iubite, și a sperat că s-a înșelat în cea mai mare parte a vieții sale și *ar putea* să existe un Dumnezeu, la urma urmei; un Dumnezeu care să-i reunească în moarte, după atâția ani
de despărțire.

Dacă nu, dacă era pe cale să dea piept cu uitarea, cu siguranță avea să fie mai puțin dureros decât să ducă viața pustie pe care o îndurase în ultimii patruzeci de ani.

Hugh a sărutat pentru ultima oară fotografia. Apoi a luat de pe masă trei pilule și a ridicat paharul cu coniac. Le-a pus pe limbă și a toastat spre aer.

„*Carpe diem*, iubirea mea!“, a strigat în vreme ce simțea pe limbă amărăciunea, și a înghițit.

Când a intrat în holul care ducea la cabinetul lui Robert Jones, Jazz își recăpătase controlul.

Secretara directorului era la biroul ei, dar nu lucra. La fel ca Jazz, asculta vocea masculină care răcnea în cabinet.

– Ce se întâmplă acolo? a întrebat Jazz, încruntându-se.

– E David Millar. Tatăl unuia dintre elevii noștri. A avut niște probleme acasă, cu băutura și destrămarea căsniciei. Pare să creadă că băiatul lui are un necaz, dar cel mai probabil e alcoolul care îl face să i se năzărească.

– Cum îl cheamă pe băiat?

– Rory. N-are decât treisprezece ani, dragul de el, și e mărunțel. Poate că unul dintre băieții mai mari s-a luat de el, dar la ce să te aștepți? Așa sunt băieții, nu?

Jenny a zâmbit fără vlagă.

– Tatăl lui știe că e hărțuit?

Jenny a ridicat din umeri.

– N-am nici o idee, însă ceva l-a scos din țâțâni.

Ușa s-a deschis și un bărbat a dat buzna afară din cabinetul directorului. Era roșu de furie și îmbrăcat ca și cum ar fi aruncat pe el primul lucru de care a dat în șifonier. Jazz i-a citit disperarea în ochi.

– Iisuse Hristoase! Ce trebuie să faci în locul ăsta ca să-ți vezi propriul copil? Fără s-o bage în seamă pe Jazz, s-a aplecat peste biroul lui Jenny. Pentru numele lui Dumnezeu, ceva nu-i în ordine cu Rory. E fiul meu, îl cunosc și nu mi-ar fi telefonat așa dacă n-ar fi avut nevoie de ajutor. De ce nu-l pot vedea?

– Domnule Millar! Robert Jones stătea în ușa cabinetului, arătând enervat. Așa cum tocmai v-am spus, am întrebat asistenta medicală și a zis că Rory părea să fie bine la micul-dejun în această dimineață. Chiar nu cred că se cuvine ca Rory să fie scos de la ore, mai ales când sunteți în așa stare de... agitație.

– Am nevoie doar să-l văd, să vorbesc cu el! Vă rog să mă lăsați să-l văd pe *fiul meu*!

– Așa cum spuneam, sunt convins că Rory o să vă sune în seara asta. Nu mai sunt decât două zile până în weekend și Rory o să meargă acasă.

David Millar și-a îndreptat spatele și s-a răsucit spre Robert Jones.

– Da, o să fie *acasă*, cu mama lui. Din nefericire, după cum știți, eu nu mai locuiesc acolo și, lucru destul de ciudat, nu sunt bine primit ca musafir. Apoi energia a părut să-l părăsească și umeri i s-au încovoiat, obosiți. Vă rog, vă implor, puneți-l pe Rory să mă sune astăzi.

Jazz s-a uitat după David care ieșea încet din hol.

– Vă cer scuze, doamnă inspectoare Hunter. Directorul și-a scos batista și și-a șters fruntea. Vreți, vă rog, să intrați?

– Băiatul e Rory Millar? Așa este?

– Da.

Robert a închis ușa cabinetului și a condus-o pe Jazz până la un scaun.

– Mă străduiesc să îndeplinesc cererile părinților, dar nu cred că e spre binele lui Rory să-și vadă tatăl așa de tulburat. Și, îmi pare rău s-o spun, beat.

– Rory l-a cunoscut pe Charlie Cavendish?

– Au fost împreună în Fleat House, însă Charlie era cu cinci ani mai mare decât Rory, așa că n-aveau prea mult de-a face unul cu altul în afară de asta. Acum (era evident că directorul dorește să treacă peste
asta), cred că ar fi cel mai bine să începeți cu directorul internatului lui Charlie. Sebastian Frederiks se ocupa zilnic de Charlie și este cel mai potrivit om cu care să vorbiți ca să aflați mai multe despre prietenii lui Charlie. Iar responsabilul cu studiile din Fleat House, Hugh Daneman, care este și profesorul nostru de latină, ar fi al doilea, însă, din păcate, lipsește câteva zile din cauza gripei. Așadar (directorul a răsfoit demonstrativ hârtiile de pe birou), am vorbit mai devreme cu sergentul Miles și i-am spus tot ce puteam despre Charlie. Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

– Deocamdată, nu, mulțumesc, domnule Jones. Jazz s-a ridicat. Ați fost de mare ajutor.

Miles era în mica sală de clasă care le fusese repartizată, tastând pe laptop însemnările.

– Salut, cum te descurci? a întrebat, ridicând privirea de pe ecran.

– Hai să te uiți la astea, te rog. Jazz a pus pe pupitrul din fața sa patru tablete mici, albe. Nu te uita de prea aproape. De unde stai îți par la fel?

Miles a încuviințat din cap.

– Absolut.

– Acum uită-te mai bine și o să vezi că două sunt simple și două au cifre pe ele.

– Zero șapte doi, a citit Miles, mijind ochii.

– Adele Cavendish, mama lui Charlie, mi-a spus că el lua două tablete de Epilim în flecare seară înainte de culcare. Se temea tot timpul că Charlie o să uite, așa că fie asistenta medicală, fie directorul

internatului venea în fiecare seară cu tabletele și le punea lângă pat, împreună cu un pahar cu apă.

– Da? a întrebat Miles.

– Așadar, tocmai am vorbit cu medicul legist care a făcut autopsia și e sigur că Charlie nu și-a luat tabletele de Epilim înainte să moară. Nu era o cantitate suficientă în sângele lui. Chestia e că, dacă tocmai te-ai întors de la cârciumă și te pregătești de culcare, observi că cele două tablete albe pe care le-ai luat în fiecare seară din viața ta au cifre pe ele? Sau le înșfaci, pur și simplu, și le înghiți?

– Deci spui că se poate ca tabletele pentru epilepsie ale lui Charlie să fi fost înlocuite?

– Da. Jazz a arătat spre cele două tablete cu cifre pe ele. Astea sunt aspirină, iar astea (a luat o tabletă pe care nu scria nimic și a examinat-o) sunt Epilim.

S-au uitat la tablete în tăcere. În cele din urmă, Miles a zis:

– Cred că e aproape sigur că n-ar fi observat diferența.

– În plus, ar explica de ce, cu toate că știa că sunt mortale pentru el, Charlie le-a înghițit. Medicul legist a estimat decesul la doar o jumătate de oră după ce Charlie s-a întors în Fleat House. Reacția la aspirină ar fi apărut aproape imediat. Și dacă am dreptate, a adăugat Jazz pe un ton de rău augur, mă tem că avem în față anchetarea unei crime.

Sebastian Frederiks, directorul internatului Fleat House, avea apartamentul lângă holul principal al clădirii. Își folosea livingul ca să stea de vorbă și să distreze părinții și elevii și ca să găzduiască diferite evenimente cu băieții din grija lui.

De aceea, părea sala de așteptare a unui doctor: funcțională, cu două canapele tapițate cu poliester, câteva fotolii vechi, ale căror perne aveau nevoie să fie reumplute, și un birou orientat spre curtea din față. Însă, după cum și-a spus Jazz când a intrat, nu era nimic care să dea o idee despre gusturile lui Sebastian Frederiks.

– Bună ziua, doamnă inspectoare Hunter.

Bărbatul i-a strâns puternic mâna.

Trecuse puțin de patruzeci de ani și avea corpul unui rugbist – Jazz știa din lista profesorilor care îi fusese dată că este antrenor la Clubul de Rugby First XV – însă era destul de înalt ca masivitatea să nu-l facă să arate îndesat. Avea părul blond, un pic încărunțit la tâmple, ochi căprui pătrunzători și dinți albi ieșiți în afară.

– Vă rog să intrați și să luați loc. Doriți un ceai?

– Da, bine, a zis Jazz și s-a așezat, în vreme ce Sebastian Frederiks comanda ceai de la telefonul de pe birou.

– Așadar, ce chestie groaznică, nu-i așa? N-am pierdut niciodată un băiat în cei douăzeci de ani ai mei în învățământ. S-a așezat în fața ei. Cu ce vă pot fi de folos?

Vorbea tare, cu expresia feței și gesturile exagerate, ca și cum ar fi fost obișnuit să strige de departe.

– Este evident că ați avut mult de-a face cu Charlie. A fost în internat timp de cinci ani. Aș vrea să mi-l descrieți cât de bine puteți.

Sebastian s-a aplecat în față și și-a frecat mâinile.

– Când a venit aici era un pricăjit arogant, dar cred că noi am reușit să-i mai alungăm din fumuri. Și, desigur, era unul dintre cei mai buni jucători de rugby de aici, mijlocaș la deschidere în prima echipă. Chiar nu știu ce o să se facă echipa fără el. A oftat prelung. Oricum, asta este.

– Ați putea să-mi spuneți cine erau cei mai buni prieteni ai lui?

– Desigur. V-am făcut deja o listă. Sebastian a luat de pe măsuța de cafea un plic și i l-a dat. Am presupus că veți vrea să aflați acest gen de lucruri. Am pus pe listă prietenii, colegii de clasă și ceilalți băieți care aveau dormitoarele pe coridorul clasei a XII-a. A, și niște fete de care a părut să fie apropiat în ultimii doi ani.

– Ei bine, sunteți foarte eficient, domnule Frederiks, mulțumesc.

A sosit ceaiul, adus de unul dintre băieți.

– Servesc eu, bine? a propus Sebastian

Jazz nu izbutea să-și dea seama de ce omul o călca pe nervi.

– Mulțumesc. A luat ceașca pe care i-a întins-o el și a sorbit. Așadar, după părerea dumneavoastră, Charlie era un băiat îndrăgit de mulți?

– Era în foarte mare măsură un lider, și asta stârnește mult respect, dar și antipatie. Avea gașca lui, care se scălda în gloria reflectată de el – mai ales jucătorii de rugby, ce-i drept. Mai erau și cei cărora li se părea un pic agresiv, destul de îngâmfat, și aceștia se țineau deoparte.

– Nu era șeful clasei, observ. Cu siguranță cineva cu calități de lider ar fi luat în calcul pentru o astfel de poziție.

Sebastian și-a golit ceașca.

– Poate că directorul școlii n-avea încredere că el nu va abuza de această poziție, a zis, prudent.

– Înțeleg, a zis Jazz, dorindu-și să-i poată plăcea mai mult victima decât în acest moment. Acum povestiți-mi despre noaptea în care a murit. Asistenta medicală a lipsit. Așadar, presupun că erați aici.

Obrajii rumeni ai lui Frederiks au căpătat o nuanță mai întunecată de roșu.

– Ăăă, păi, asta-i chestia, vedeți. De fapt, nu eram, nu.

– Și atunci unde erați?

– Eram plecat, a încuviințat el din cap. Da, plecat.

– Deci, dacă erați plecat și asistenta medicală era plecată, cine se îngrijea de internat în noaptea aceea?

Frederiks s-a aplecat spre Jazz, cu un aer confidențial.

– Vedeți, doamnă inspectoare Hunter, de fapt e foarte jenant. Chestia e că eu *ar fi trebuit* să fiu aici. Regula școlii este că în internat trebuie să fie prezenți întotdeauna doi membri ai personalului. L-am lăsat pe responsabilul cu studiile, Hugh Daneman, singur timp de câteva ore.

A ridicat din umeri.

– Trebuia să merg la o întâlnire urgentă.

– Pot să vă întreb unde ați fost?

– Ăăă... de fapt, nu puteți, mă tem că este o chestiune personală, însă domnul Daneman poate

să confirme că m-am întors la miezul nopții.

– La ce oră ați plecat din internat?

– Pe la șapte și jumătate.

– Atunci pot să vă întreb cine a pus tabletele de Epilim lângă patul lui Charlie Cavendish în seara aceea? Nu erați aici și asistenta medicală era plecată.

– Eu le-am pus. Trebuie să fi fost cam șapte și un sfert când m-am dus în camera lui cu tabletele.

– Și le-ați pus lângă pat ca de obicei, împreună cu un pahar cu apă?

– Da, așa am făcut. În acel moment, Charlie era în camera lui. De fapt, m-a văzut că o fac. Nu că asta m-ar ajuta acum, a recunoscut Frederiks.

– Cât de des mergeți la dulapul cu medicamente ca să le dați băieților medicația de pe rețete sau de alt fel? a întrebat Jazz.

– Ori de câte ori este nevoie, a răspuns Frederiks. Și eu, și asistenta medicală avem câte o cheie. Amândoi înregistrăm exact ce am luat și la ce oră, ca să nu fie vreo confuzie.

– Și în seara în care erați plecați amândoi?

– I-am dat domnului Daneman inelul meu cu chei, pe care era și cea de la dulapul cu medicamente.

– Domnule Frederiks, dat fiind că probabil erați grăbit să plecați ca să ajungeți la întâlnire, există cea mai mică șansă să fi confundat două tablete de aspirină cu cele de Epilim?

Jazz a scos din buzunar cele patru tablete și le-a pus pe măsuță în fața lui.

– După cum vedeți, sunt aproape identice.

Frederiks a părut șocat.

– Doamnă inspectoare Hunter, recunosc că am făcut o greșeală când am plecat din internat în seara aceea, însă vă pot asigura că eram extrem de atent când era vorba despre băieți și medicamentele lor, mai ales cu Charlie Cavendish. Știam foarte bine că este alergic
la aspirină. În plus, analgezicele sunt ținute pe alt raft decât medicamentele pe rețetă, așa că nu exista nici o șansă să le încurc.

– Atunci, din simplă curiozitate, îmi puteți spune care tablete sunt Epilim și care sunt aspirină?

El și-a mijit ochii spre tablete și a arătat spre cele pe care nu scria nimic.

– Acelea sunt Epilim. Cele cu cifre pe ele sunt aspirină. A ridicat privirea spre Jazz, arogant. E bine?

„Faptul că știi diferența nu ți-e de mare ajutor", și-a zis ea.

– Da. Așadar, domnule Frederiks, nu îmi puteți spune exact unde vă aflați în noaptea în care a murit Charlie?

El a încuviințat din cap.

– Scuze și așa mai departe.

– Trebuie să subliniez că asta vă lasă fără alibi sau martori care să vă confirme spusele.

Directorul internatului s-a încruntat.

– Doar n-am nevoie de așa ceva? Și apoi, cum am spus
mai înainte, Hugh Daneman va garanta că am fost plecat și am ajuns înapoi la miezul nopții.

– Există vreo intrare prin spate în Fleat House?
a întrebat Jazz.

– Poftim? Sugerați că am ieșit și m-am furișat înapoi în vreun fel ca să-l omor pe bietul Charlie?

– Nu, pur și simplu vă întreb dacă există o intrare prin spate. Este vreuna?

– Da, este. V-o arăt, dacă vreți. Și mai este și scara de incendiu de pe acoperiș până pe pământ. Uite ce-i, doamnă inspectoare Hunter, hai să lămurim ceva: eu sunt cel mai afectat de cele întâmplate. În aceste condiții, nici nu-mi vine în minte cineva care ar avea mai puține motive să se atingă de un fir de păr din capul lui Charlie Cavendish.

– Care „condiții", domnule Frederiks?

Bărbatul a părut stingherit și o parte din furia virtuoasă i-a dispărut.

– Cele evidente, desigur. Sunt directorul internatului lui Charlie, *in loco parentis*. Faptul că nu eram aici când Charlie a murit este ceva care o să-mi apese pe conștiință cât voi trăi. Iar în privința carierei mele viitoare, n-o să-mi priască prea mult

să am la dosar moartea unuia dintre băieții de care mă ocup, nu?

– Cred că e destul deocamdată. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Jazz a pus tabletele la loc în buzunar, împreună cu foaia de hârtie împăturită pe care i-o dăduse Frederiks, lista cu prietenii lui Charlie.

– Încă ceva: Rory Millar e în internat, nu-i așa?

– Da, de ce întrebați?

– L-am văzut azi pe tatăl lui, David Millar. Părea să creadă că pe fiul său îl supără ceva. Cum se simte?

– Toți băieții din internat au fost tulburați de cele întâmplate, doamnă inspectoare Hunter. Rory a fost întotdeauna sensibil, așa că poate e mai tulburat decât ceilalți, a răspuns prudent Frederiks. S-a ridicat și a condus-o pe Jazz spre ușă. Dacă vă mai pot fi de folos cu ceva, vă rog să-mi dați de știre.

– Da, puteți să-l aduceți pe Rory Millar în livingul dumneavoastră mâine-dimineață, la opt și jumătate? Vă mulțumesc, domnule Frederiks, ne vedem mâine.

Pe când ieșea din clădire, Jazz a auzit un clopot puternic și copiii au început să iasă din clădirile din jurul peluzei capelei. A înconjurat Fleat House ca să vadă intrarea din spate. A apăsat pe clanță, dar era încuiată.

S-a uitat la ceas pe când se întorcea în clasă la sergentul Miles. Era cinci și jumătate, vremea raportului, și pe urmă, înapoi acasă.

Când a ajuns Jazz, sergentul Roland își strângea lucrurile în servietă și se pregătea să plece.

– Îmi poți acorda două minute ca să-mi povestești ce a avut de spus asistenta medicală când ai discutat cu ea? a întrebat Jazz, cocoțându-se pe marginea pupitrului.

– Desigur, doamnă. Roland și-a scos carnetul din servietă, s-a uitat prin el, apoi și-a dres glasul. Așa cum poate v-a spus mai devreme, nu se afla în internat în acea noapte. Era seara ei liberă.

– Unde era?

– Ajung imediat la asta. S-a dus la un concert de cor în capelă, care a început la șapte și jumătate și s-a încheiat la nouă. L-am văzut pe capelanul școlii pe când mă întorceam aici și a confirmat că a văzut-o intrând în capelă și apoi plecând. Știți, stă la ușă ca să salute oamenii la venire și la plecare, a adăugat el.

– Și ai întrebat-o unde s-a dus după concert?

– Sigur că da. S-a dus în oraș și a cinat singură la hotelul Three Swans. Am verificat asta cu personalul hotelului, evident. A spus că după aceea s-a întors pe jos la școală, ajungând la Fleat House pe la zece și jumătate. S-a dus în apartamentul ei aflat la ultimul etaj. A spus că n-a auzit nimic. Nici n-ar fi avut cum, apartamentul ei e la capătul opus al coridorului față de camera lui Charlie. Însă ea a fost cea care l-a găsit mort în camera lui a doua zi dimineață și a dat alarma.

– Mulțumesc. A, înainte să pleci, îmi poți spune cum să ajung aici?

Jazz i-a dat o hârtie care avea pe ea o adresă.

– Sigur, doamnă. E foarte aproape.

Roland i-a notat indicațiile.

– Mulțumesc. Ne vedem aici mâine-dimineață la opt.

– Noapte bună, doamnă!

Roland a făcut semn cu capul spre Miles și a ieșit.

– Și mie mi-a ajuns, a oftat Jazz. Ce-ai zice să mâncăm ceva în oraș, la hotelul la care stai, și să discutăm?

– Sună bine, a încuviințat din cap Miles, a închis laptopul și a urmat-o pe Jazz afară din clasă.

Ea a încuiat ușa și a pus cheia în buzunarul hainei.

– Știi care-i problema cea mare aici? Dacă am dreptate și aspirina a fost pusă în locul tabletelor de Epilim, o grămadă de oameni ar fi putut să intre în Fleat House în acele patru ore și să săvârșească fapta mârșavă. Există o încuietoare cu cifru, însă cifrul nu e cine știe ce secret, cu optzeci de băieți care intră și ies toată ziua, plus personalul. M-am uitat mai

devreme și există o ușă în spate. Oricine ar fl putut să intre și pe acolo.

– Cum spuneam, acul în carul cu fân, a comentat Miles pe când mergeau spre mașină.

– Sebastian Frederiks, directorul internatului, a spus că el a pus tabletele lui Charlie lângă pat pe la șapte și un sfert, iar Charlie era încă în cameră. Trebuie să aflăm exact la ce oră a plecat Charlie ca să se întâlnească la cârciumă cu prietenii, însă pe moment să presupunem că a fost între șapte și jumătate și opt. Știm că Charlie a luat tabletele între unsprezece și un sfert și unsprezece și jumătate. Asta lasă aproape patru ore în care au putut fl înlocuite.

Miles a deschis portiera pasagerului și Jazz a intrat în mașină.

– Pari foarte convinsă că așa a murit Charlie, a zis el, pornind mașina. Încă o idee: și dacă în seara aceea Charlie a cumpărat o substanță ilegală la cârciumă, cum ar fl Ecstasy? Iar traficantul l-a fraierit, vânzându-i aspirină obișnuită?

Miles a dat cu spatele ca să iasă din locul de parcare.

– Mi-e greu să cred că s-ar putea vinde droguri puternice într-un oraș ca acesta.

– Cine-i acum orășeanul arogant? Drogurile sunt peste tot. Și mai ales în instituții în care copiii au bani pentru ele.

– Corect, a recunoscut Jazz. Însă felul în care mama lui Charlie i-a băgat în cap că *orice* substanță necunoscută ar putea să fle fatală, ca să nu mai vorbim de faptul că un epileptic nu trebuie să se atingă de halucinogene, mă face să mă îndoiesc că el ar fi riscat.

– Charlie avea optsprezece ani și, din câte am auzit, era petrecăreț. Nu cred că ceea ce spunea mămica avea prea mare greutate. Ca tuturor adolescenților, cred că îi plăcea primejdia.

– Deci, să zicem că ai dreptate, a zis Jazz, pe gânduri. De ce să aștepte până ajunge înapoi în dormitor ca să înghită chestia aia? Dacă cei din gașca lui foloseau droguri, era o activitate de grup. Ascultă (Jazz a scos din buzunar o hârtie), nu vrei să

facem o scurtă oprire înainte să-ți bei halba? Vreau să vorbesc cu Hugh Daneman, responsabilul cu studiile de la Fleat House, să aflu dacă a văzut pe cineva venind sau plecând din Fleat House în noaptea aceea. Bietul om a fost silit să stea acolo de domnul Frederiks, care s-a vârât într-un loc tainic.

– De obicei se întâmplă așa când cineva e cu cine n-ar trebui să fie. Ce-i drept, Frederiks e burlac, nu? Casa celui pe care îl cauți e la stânga sau la dreapta?

– Ăăă... aici facem la stânga, așa zice Roland. Jazz l-a dirijat pe Miles pe un drum îngust. Cu siguranță Frederiks ascunde ceva. Depinde dacă acel „ceva" are importanță pentru anchetă. Cotește aici. Jazz s-a uitat pe geam. E numărul douăzeci și patru; căutăm numărul treizeci și șase.

Au oprit în fața casei și au coborât din mașină. Jazz a deschis poarta, observând că grădina din față este foarte bine îngrijită. A bătut puternic la ușă.

– S-ar putea să nu răspundă dacă e la etaj, în pat, bolnav, a zis Miles când Jazz a bătut din nou.

– Da, însă vreau neapărat să vorbesc cu el în seara asta, dacă pot. Jazz s-a aplecat, a deschis clapa cutiei de scrisori și s-a uitat prin ea. A văzut un fotoliu în fața focului și un braț atârnând. E aici, dar trebuie să fi adormit. A pus gura în dreptul deschizăturii și a strigat: Domnule Daneman, suntem de la poliție. Ne pare rău că vă deranjăm, dar trebuie să vorbim cu dumneavoastră. Domnule Daneman?

Nici un răspuns. Ea a ridicat privirea întrebătoare spre Miles.

– O fi surd? a zis el.

Jazz s-a uitat iar prin deschizătură. Ceva din felul în care atârna mâna, fără viață, peste brațul fotoliului i-a spus că nu surzenia îl împiedica pe Hugh Daneman să vină la ușă.

Și-a îndreptat spatele și s-a răsucit spre sergent.

– Nu-i surd. Sparge ușa, Miles. Bănuiesc că ne-am mai ales cu un cadavru.

7

Angelina Millar a amestecat în tocana de miel, apoi a pus niște mirodenii. A vârât cratița înapoi în cuptor, la căldură, și a privit mulțumită masa așternută pentru două persoane, cu un buchet proaspăt de lalele în mijloc, care dădea o notă primăvăratică.

A stat un pic ca să se asigure că totul e gata, apoi s-a dus în baia de la parter ca să-și verifice machiajul și părul.

Ca întotdeauna, arăta impecabil. Fața ca de păpușă o privea din oglindă, și și-a spus că e foarte norocoasă că un pic de rimel și un strop de ruj sunt încă suficiente ca să-i accentueze ochii mari, albaștri, și buzele pline.

Poate că într-o zi va trebui să apeleze la Botox, așa cum făcuseră deja atât de multe dintre prietenele sale, dar deocamdată știa că arată mai tânără decât cei treizeci și opt de ani pe care îi avea.

Și-a vârât capul în salon ca să vadă dacă focul încă arde voios în șemineu, apoi s-a întors în bucătărie și a hotărât să se răsfețe cu un pahar de vin în vreme ce aștepta. Julian spusese că ar trebui să ajungă un pic după ora șapte, așa că, dat flind că totul era pregătit, simțea că merită un pahar.

Angelina și-a dus paharul înapoi în salon și s-a așezat într-un colț al canapelei adânci, atentă să nu boțească perna de la spate. A îndreptat teancul de reviste *House and Garden* de pe măsuța de cafea lăcuită ca oglinda și s-a uitat prin cameră cu mândrie.

Toți cei care veneau în casă spuneau că e o încăpere superbă. Cu toate că era mare, reușise s-o facă să arate confortabilă și caldă. De fapt, primise atâtea complimente pentru felul în care decorase casa, încât a hotărât că ar putea încerca să-și facă o profesie din asta. În vară avea să meargă la un curs parțial de decorațiuni interioare – nu că s-ar fl așteptat să învețe de acolo ceva ce nu știa deja despre interioare, dar pentru că simțea că era

important pentru potențialii clienți ca ea să aibă o formă de pregătire oficială.

Una dintre prietene îi oferise deja un comision ca să aranjeze o casă de vacanță pe care tocmai o cumpărase ca investiție și Angelina aștepta cu nerăbdare să bântuie prin anticariate și să aleagă materiale pentru draperii.

Mai ales acum, când Rory era la internat în timpul săptămânii și Julian nu ajungea niciodată acasă decât târziu, dacă ajungea. I-ar da de făcut ceva atât plăcut, cât și avantajos financiar cu care să-și umple zilele.

Angelina a sorbit din vin, mulțumită, și și-a îngăduit să zâmbească gândindu-se cum îi reușise totul. O casă frumoasă, un copil și un bărbat bogat, de succes, cu care să-și împartă viața.

Pe moment se impunea să fie prudenți. N-ar fi bine nici pentru reputația sa, nici pentru cariera lui Julian ca alții să afie că are o relație cu un avocat care, chiar dacă n-a reprezentat-o, a sfătuit-o cum să treacă de greutățile din jurul divorțului.

Dar chiar și asta ieșise bine. Angelina fusese pe punctul să-i spună lui David că îl părăsește ca să fie cu Julian tocmai când David și-a pierdut serviciul, și n-a mai fost în stare să priceapă ce se întâmplă, și a atacat-o.

L-a sunat pe Julian, îngrozită, după ce polițiștii l-au dus pe David. El a preluat controlul.

A propus ca Angelina să-l acuze pe David de agresiune. Ea a șovăit, dat fiind că înțelegea de ce fusese așa de furios David în noaptea aceea, dar, așa cum a subliniat Julian, era un motiv minunat ca să-i ceară divorțul și în același timp să-și păstreze reputația neștirbită.

Discuțiile din cercurile în care erau și ea, și Julian n-aveau să fie despre „sărmanul David", părăsit pentru alt bărbat de o soție pe care o adora, ci simpatie față de Angelina, soția bătută, măritată cu un bețiv violent. Iar ea, pentru protecția sa și a fiului său, n-avea de ales, trebuia să divorțeze.

Angelina nu fusese convinsă când Julian a făcut propunerea, însă când David s-a întors acasă a doua

zi dimineață și a spart o fereastră s-a speriat de-a binelea. Julian a pomenit din nou de acuzația de agresiune, adăugând un ordin de restricție ca să-l țină pe David departe în mod legal. Deja nu mai avea mustrări de cuget când i-a spus avocatului să demareze acțiunea.

Inițial, când l-a părăsit pe David, Angelina a presupus că trebuie să-și sacrifice casa iubită. Apoi Julian a propus să preia ipoteca împreună cu ea, să folosească banii de la vânzarea propriei case ca să cumpere partea lui David și să se mute acolo.

Pe ea a încântat-o ideea. Iar renunțarea la acuzația de agresiune în schimbul unui divorț rapid a făcut ca ea să nu aibă conștiința încărcată. Oricât de mult ar fi dorit să scape din căsnicia cu David, să-l împovăreze cu cazier pentru un delict pe care el nu-l comisese cu adevărat era josnic.

Simțea simpatie pentru David, dar nu destulă ca să nu mai doarmă noaptea. El era unul dintre ratați și era ușurată că nu mai trebuie să-l târască după ea.

Acum avea un bărbat care era la fel de ambițios ca ea. El voia tot ce e mai bun, să-și sărbătorească realizările cheltuind banii pe care îi câștigase muncind din greu.

Vorbiseră deja să dea o mare petrecere ca să serbeze parteneriatul lor și a patruzecea aniversare a lui Julian. Angelina vorbise deja cu firme care închiriau corturi, firme de catering și impresari de muzicieni. Julian îi dăduse mână liberă să cheltuiască banii lui și să facă aranjamente spectaculoase. Și va trebui să meargă la Londra ca să-și cumpere o rochie specială.

Da, lucrurile ieșiseră de minune pentru Angelina. Nu mai era decât o pietricică în pantof. Și anume fiul
ei, Rory.

Angelina era o mamă iubitoare și devotată. A fost cumplit să vadă durerea lui Rory pe când se resemna cu divorțul părinților. Știa că tatăl și fiul au o legătură specială; recunoștea asemănările dintre ei. Când i-a spus că tati n-o să mai vină niciodată

acasă, Rory a plâns
toată noaptea.

De atunci a dispărut în cochilia lui. Când venea acasă de la școală, în weekenduri, rareori vorbea cu ea despre altceva în afară de mâncare și programe.

Știa că e prea devreme ca să-i spună de prezența lui Julian în viața ei. Fusese greu, dar s-a descurcat, cu internatul în timpul săptămânii și șederea lui Rory la tatăl lui o dată la două săptămâni.

Apoi, în urmă cu câteva zile, Julian a anunțat că crede că este vremea să-i spună lui Rory. Că s-a săturat până-n gât să se furișeze ca un adolescent. Voia să se mute în casa a cărei ipotecă îl costa ochii din cap, să-i dezvăluie totul lui Rory și lumii întregi. Făcuse rezervare pentru toți trei la schi în vacanța de la jumătatea trimestrului.

– Rory și cu mine ne putem împrieteni pe pârtii, a zis el.

Angelina s-a cutremurat la gândul că pe Rory, niciodată înclinat spre sport, o să-l învețe să schieze atleticul Julian.

Oricum, a recunoscut că Julian are dreptate. Rory, care peste două luni împlinea paisprezece ani, ar trebui să fie destul de matur ca să facă față.

În acest weekend, când Rory venea acasă, avea să deschidă subiectul că vor petrece vacanța împreună cu „prietenul“ ei.

Angelina a auzit ușa din spate deschizându-se și și-a îndreptat spatele. Măcar de data asta Julian ajunsese la timp. A băut ce mai rămăsese în pahar și s-a ridicat în picioare, privindu-se încă o dată în oglinda de deasupra șemineului.

A auzit pași pe dalele de piatră din hol, venind spre ea. Ușa s-a deschis.

– Iubitule, eu...

Angelina și-a dus brusc mâna la gură când a văzut cine a intrat în salonul ei, lăsând o dâră de noroi pe covorul de culoarea oului de rață.

– Salut, Angie. Am venit la tine pentru Rory.

Ea s-a tras înapoi când el s-a apropiat, dar s-a pomenit blocată de bibliotecă.

– Nu mai arăta așa de îngrozită. N-am venit să-ți fac vreun rău. Nu vreau decât să vorbim un pic despre Rory. Blestemații ăia de la școală nu vor să mă lase să-l văd și sunt mort de îngrijorare.

Era destul de aproape ca Angelina să simtă duhoarea de băutură din răsuflarea lui.

– O, David. Am crezut că te-ai lăsat de alcool. Iar ai băut.

– Din păcate, nu destul ca să mă amețesc. S-a îndepărtat de ea. Uite ce-i, nu te mai purta de parcă aș fi criminalul cu toporul. N-o să te ating nici cu un deget. Cu toate că suntem divorțați, avem împreună un copil. Și el are necazuri.

Angelina s-a tras încet spre canapea și s-a așezat cu grijă pe margine. David arăta groaznic. Era evident că nu
se bărbierise și nu se spălase de zile întregi, iar părul, care crescuse mult mai lung în ultimele luni, îi atârna în șuvițe slinoase în jurul feței.

– David, știi, nu poți să mai dai buzna aici. Nu e casa ta, a început ea. Data viitoare te rog să mă suni și putem aranja să ne întâlnim undeva.

– Angie, las-o baltă. Îmi răspunzi la telefon rareori, sau niciodată, și cu siguranță n-ai vrea nici moartă să fii văzută cu mine într-un loc public. Ce altceva ar trebui să fac? Să las copilul nostru să sufere în continuare pentru că mama lui refuză să aibă de-a face cu mine?

Ea n-a spus nimic.

– N-ai ceva de băut pe aici? a întrebat el.

– David... Eu...

El ieșise deja din cameră și s-a înapoiat cu sticla de vin pe care Angelina dăduse o mică avere ca să însoțească cina în seara aceea. A scos dopul și a turnat vin într-un pahar.

– A trebuit să beau ca să prind curaj să vin aici. A dus paharul la gură și a luat o înghițitură mare. Mai e și foarte bun. Aștepți pe cineva? Văd că masa e așternută pentru o cină *à deux*[2]. Ai un iubit, nu-i așa?

– Nu... Eu, da... Uite ce-i, nu-i treaba ta. Spune doar ce vrei să spui și pleacă.

Angelina a aruncat o privire agitată spre ceas.

– Rory m-a sunat de la școală acum două zile. Părea foarte necăjit.

– Zău? Părea bine când l-am văzut în capelă la spectacolul cu corul, vinerea trecută. Sâmbătă dimineață s-a dus direct la Festivalul de Cor al Școlilor Independente, așa că n-am mai avut ocazia să-l văd de atunci. Ce ți-a spus la telefon?

– Ceva în genul că nu-i nimeni acolo ca să-l apere. David a mai luat o înghițitură de vin și și-a umplut la loc paharul. Nu știu ce a vrut să spună, tu știi?

– Nu. N-am nici o idee, David.

Angelina s-a încruntat, îngrijorată.

– Am vrut să dau de el vineri seara, dar nu era acolo.

– Asta deoarece cânta în capelă, David.

– Apoi le-am lăsat mesaje directorului școlii și nepricopsitului ăluia de director de la Fleat House. Nici unul nu m-a sunat. Așa că m-am dus iar azi-dimineață la școală și am insistat să-l văd pe Rory, dar ticălosul de director al școlii a refuzat. Iisuse! Mă enervează foarte tare!

David a golit paharul și l-a umplut iar.

Angelina s-a gândit cum l-a văzut directorul școlii pe David: beat și agresiv, dând năvală în școală și insistând să-și vadă fiul.

– O să sun la Fleat House imediat după ce pleci, să verific dacă e bine. Și o să vină acasă peste o zi. Pot
să vorbesc atunci cu el.

– Te rog, Angie, n-ai putea să suni acum?

– O s-o fac de îndată ce pleci. Și promit să te sun, zău. Acum, David, eu...

– Directorul școlii a zis că-l pune pe Frederiks să se asigure că Rory mă sună în seara asta, dar, din experiență, n-aș miza pe asta.

David umbla de colo-colo împleticit.

– Simt cu toată ființa că ceva nu-i în ordine. Promiți că suni?

– Sigur că da, David, a zis ea cu blândețe. Promit.

– Crezi că a fost hărțuit?

– Nu știu. Poate că e din pricina acelui băiat care a murit la școală din cauza unei crize de epilepsie?

– Zău că nu știu, dar trebuie să aflăm. David s-a oprit și s-a răsucit spre ea, privind-o fix. Uite ce-i, știu cât de razna a luat-o totul, Angie, dar cel puțin îi datorăm lui Rory să încercăm să comunicăm la un anumit nivel.

Angelina a încuviințat din cap.

– Da. S-a uitat iar la ceas, apoi s-a ridicat în picioare, armonia de moment fiind înlocuită de urgență. În orice clipă trebuie să apară un musafir. Cred că e mai bine să pleci.

El a privit-o trist.

– Sigur că asta crezi. Brusc, David a izbit paharul de masă, spărgându-l. Nu sunt potrivit aici arătând așa, nu? Beat, disperat... Niciodată nu ți-a plăcut să nu controlezi tu totul, nu, Angie?

– David, te rog, nu!

– Nu *ce*? Să-ți spun adevărul? Cu ce anume am greșit, Angie? Am fost blând, atent, nu te-am înșelat niciodată, ți-am cumpărat casa la care visai...

– Cred că ar trebui să pleci. Eu...

– Te-am iubit, am încercat să-ți ofer tot ce doreai...

S-a dus la șemineu și a luat o statuetă.

– Îți amintești când ți-am cumpărat asta? A fost a... șasea aniversare a noastră și am cheltuit pe ea o avere.

A pus statueta la loc pe poliță, unde s-a balansat instabil aproape de margine.

– Tot ce am dorit întotdeauna a fost să fiți fericiți tu și Rory.

Angelina a auzit o mașină intrând pe alee. S-a ridicat.

– David, trebuie să pleci, *acum*!

– Bine, bine. Plec, nu-ți face griji! Sună-mă. Promiți?

– Da.

– Mulțumesc. Doar fin'că a trebuit să nu te mai iubesc nu înseamnă că nu-mi iubesc în continuare fiul.

David s-a întors spre ușă, dar s-a clătinat, mâneca hanoracului a atins statueta de pe poliță și aceasta s-a spart în șemineu.

– Of, Dumnezeule... îmi pare tare rău... eu... David s-a răsucit și s-a aplecat să adune bucățile. O s-o înlocuiesc.

Două brațe vânjoase l-au prins de coate și l-au ridicat brutal în picioare.

– Ce MAMA DRACULUI cauți în casa mea? Iar îți amenințI fosta nevastă? Folosind cioburi de porțelan ca armă? Îl târa afară din cameră, spre ușă. Știi ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să intri cu forța aici?

– Julian, zău, e în ordine. David a venit să mă vadă pentru Rory. Nu m-a amenințat și tocmai pleca...

Însă Julian ieșise deja din salon, îmbrâncindu-l pe bietul David spre ușa din față. A deschis-o și l-a azvârlit cu putere în grădină. David și-a pierdut echilibrul și a căzut în stratul de trandafiri de la stânga intrării.

Gâfâind, Julian și-a trecut o mână prin păr, și-a îndreptat hainele și l-a privit pe David care se trudea să se ridice în picioare.

– Îți jur, dacă te mai prind vreodată în apropierea acestei case, te potcovesc cu alt ordin de restricție așa de iute, că picioarele nici nu-ți vor atinge pământul. Cât despre fiul tău, o să am grijă să-i spun ce ticălos bețiv e tatăl lui.

Ușa s-a trântit și David a rămas afară, în întuneric, cu capul învârtindu-i-se de la băutură și șoc. Îi curgea sânge dintr-un deget, unde se înțepase într-o tufă de trandafiri. S-a împleticit în jos spre poartă, neputând să-și oprească lacrimile care îi șiroiau pe față.

– O, Doamne Dumnezeule! a mormăit pe când deschidea portiera.

Julian Holmes, avocatul cel alunecos și arogant pe care David îl întâlnise de multe ori la serate, trăia cu fosta sa nevastă.

Locuia în casa lui David, dormea în patul lui David și, lucrul cel mai rău dintre toate, putea să-l

vadă oricând pe fiul lui. Ceea ce David nu putea.

Și... Mintea îmbibată de alcool căuta legătura care era acolo, îi stătea pe limbă...

Și dacă persoana de care părea să fie atât de speriat Rory era Julian?

David și-a rezemat de volan capul care îi zvâcnea de durere și s-a întrebat dacă era cu putință ca lucrurile să se înrăutățească și mai mult.

Jazz era în drum spre casă, cu Miles la volan, în vreme ce ea vorbea pe mobil cu Norton.

– Cadavrul a fost luat și patologul promite să-l pună pe Hugh Daneman în capul listei. Nu putem fi siguri decât după autopsie, însă, din cât am văzut, e un caz clar de sinucidere.

– Ai nevoie și de alte ajutoare? a întrebat Norton.

– Criminaliștii din Norwich vin mâine-dimineață să cerceteze camera lui Cavendish. Nu că ar fi rămas mare lucru de găsit. În cameră s-a făcut curățenie. Ar fi trebuit să fie chemați imediat după cele întâmplate.

– În momentul acela, nimeni nu și-a dat seama că ar putea să fie altceva decât un accident.

– Atâta doar că asta ne îngreunează munca, domnule. Știți cât de importante sunt primele două zile după o crimă.

– Crimă?

– Scuze, domnule, am luat-o un pic prea repede. Însă, cu moartea lui Hugh Daneman, nu-i nevoie să fii un geniu ca să te prinzi că aici e mai mult decât la prima vedere.

– Crezi că cele două morți sunt legate între ele?

– Ar fi o coincidență a naibii de mare să nu fie, dar n-o să fac speculații până ce nu avem niște fapte. Și în acest moment nu prea avem. În fine. După ce termină cu camera lui Cavendish, o să trimit criminaliștii direct acasă la Hugh Daneman.

– Problema cea mare este cât timp putem să ținem ascunsă de presă chestia asta. O moarte pe care toată lumea o credea până acum accidentală e supărătoare, însă două vor stârni panică masivă la școală și printre părinți.

– Cel puțin Daneman n-a murit pe teritoriul școlii.

– Nu, însă dacă se petrece pe acolo ceva sinistru nu putem lăsa toți copiii ăia în primejdie, nu, Hunter?

– Nu. Trebuie să obținem cât mai repede posibil raportul legistului despre Daneman.

– Ai luat legătura cu directorul școlii în privința lui Daneman? a întrebat Norton.

– Da. L-am sunat acum zece minute. Așa cum vă puteți închipui, a fost foarte îngrijorat. Și asta ca să nu zic mai mult. Mă văd cu el mâine-dimineață la prima oră.

– Ținem legătura, Hunter. Îmi pare rău că ți-am pus în brațe încă un mort în prima ta zi înapoi la lucru.

Jazz îl vedea în fața ochilor pe Norton zâmbind pe sub mustață.

– Până la urmă n-am ajuns acasă ca s-o pictez pe Mona Lisa, domnule.

– Nu. Atunci, noapte bună!

– Noapte bună, domnule! Miles oprise în fața casei ei. Mulțumesc că m-ai adus. Te-aș invita la o cafea, dar sunt frântă.

– Domnia-ta? Obosită? Niciodată.

– Sunt sigură că o să-mi reintru curând în ritm, dar acum nu vreau decât o baie și culcarea. Vino să mă iei mâine la șapte, bine?

– S-a făcut. Mă duc să dau o raită prin bordelurile din Foltesham.

Miles i-a făcut cu ochiul în vreme ce ea deschidea portiera.

– Poate că ar trebui să dai o raită prin acel bordel anume pe care Charlie și gașca lui din St Stephen l-au vizitat în noaptea în care a murit? Vorbește cu patronul, vezi ce zice.

– Grea sarcină. S-ar putea să trebuiască să dau pe gât vreo două halbe, ca să mă integrez.

– Sigur te descurci tu. Ne vedem la șapte. Noapte bună!

Jazz zăcea în cadă, rumegând evenimentele zilei.

Și dacă Hugh Daneman, aflat în situația neobișnuită să se ocupe singur de Fleat House, înlocuise, din greșeală sau intenționat, Epilimul lui Charlie cu aspirină?

Dacă putea să găsească un motiv, să demonstreze că el a fost făptașul, ar fi fost un caz rezolvat pe loc.

Jazz a oftat ieșind din cadă și a întins mâna după un prosop, cu piele de găină pe tot corpul pe când fugea pe palierul neîncălzit spre dormitor.

Când avusese *vreodată* un caz rezolvat pe loc?

Dar trebuie să existe așa ceva, cu siguranță.

Și-a pus halatul, s-a dus la parter și a văzut că robotul telefonului clipește. Erau mesaje de la instalator, decorator și de la tatăl ei, care voia să știe cum a fost prima zi înapoi la lucru.

A luat telefonul și și-a sunat părinții.

– Tată, eu sunt. Da, bine, dar, Dumnezeule mare, sunt frântă. Am găsit un alt cadavru la cinci și jumătate, așa că situația se încinge.

– Ce? În Norfolkul cel somnoros? Păi, poți scoate ceva bun din asta, dragă. Te bucuri că te-ai întors?

– O să-ți spun peste câteva zile. În seara asta sunt sleită.

– Se înțelege. Oricum, eu, unul, cred că ai luat hotărârea cea bună. Ai putea să vii aici la prânz duminică, să ne povestești totul mamei și mie?

– Mi-ar plăcea, însă trebuie să văd cum merge cazul.

– Desigur, dar ascultă, azi a venit pe aici un tip. Îl cheamă Jonathan Scott și își dă doctoratul cu tema *crima în Britania modernă*. A auzit la Universitate că fiica mea e detectiv-inspector și ar vrea să-ți ia un interviu într-una din următoarele zile.

– O să fiu groaznic de ocupată, tată.

– Știu. Dar ce-ar fi să-ți rupi din timp o oră duminică, după ce ai savurat pulpa de miel gătită de mama ta? E un tip tare simpatic. Cu siguranță o să-ți placă.

– Nu cumva încerci să mă combini cu el?

– Sfinte Dumnezeule, nu! Oricum, e mai mic decât tine cu câțiva ani.

– Și, oricum, nu l-ar atrage o fată bătrână smochinită?

– Întocmai.

– Mulțumesc, tată. Mă bazez pe tine să faci minuni pentru morala mea. Apropo, cum te simți?

– Voios, ca întotdeauna.

– Bine. Păi, în afară de cazul în care mă ia pe sus ancheta asta până atunci, vin duminică.

– Abia aștept, dragă. Rămâi cu bine!

– Spune-i mamei că o iubesc. Noapte bună, tată!

Jazz a pus jos telefonul, a stins lumina și a urcat obosită scara. Pe când se așeza în pat, și-a dat seama că era pentru prima dată în șapte luni când nu se gândise deloc în timpul zilei la fostul soț.

8

Robert Jones avea o culoare ciudată. Jazz îi vedea broboanele de sudoare de pe tâmple.

– Sunt foarte îngrijorat, doamnă inspectoare Hunter. Foarte îngrijorat. Unei morți care poate că a fost un accident îi putem face față, însă *două*... două sunt periculoase.

– Înțeleg, domnule Jones. E o situație foarte neplăcută. Dacă asta vă poate consola cât de cât, suntem aproape siguri că domnul Daneman s-a sinucis.

– Ei bine, presupun că e ceva, a recunoscut directorul.

– Evident, nu putem confirma asta decât după terminarea autopsiei, a adăugat Jazz.

– Nu. Așadar, poate că nu-i decât o coincidență nefericită?

– Mă tem că nu pot să vă răspund în acest moment. Spuneți-mi, domnul Daneman și Charlie Cavendish se înțelegeau bine?

– Păi... pe scurt, n-aveau nimic în comun. Charlie nu era studios, îi plăcea să fie în gașcă și era zgomotos. Pe de altă parte, Hugh era un om blând, de modă veche. În tinerețe era printre latiniștii de la Oxford. Ducea o viață liniștită, înconjurat de cărțile sale, și a făcut multe traduceri pentru British Library. M-am întrebat adesea ce căuta de fapt aici, la St Stephen. A fost un expert renumit în domeniul manuscriselor în limba latină din secolul al XIV-lea.

– Era îndrăgit de ceilalți angajați de aici?

– O, foarte mult, a răspuns directorul. Nimeni n-avea nici o vorbă rea despre Hugh. Era un om așa de blând și, chiar dacă un pic pe altă lume, a fost un responsabil cu studiile excelent pentru unii dintre băieții mai tineri, aflați departe de casă pentru prima oară. Îi asculta cu simpatie atunci când aveau o problemă.

– Avea rude? a întrebat Jazz.

– Era burlac. De fapt, nu cred că a fost vreodată însurat. Cât despre familia mai largă... Robert Jones a ridicat din umeri. Nu știu nimic. Era foarte rezervat. Nu se amesteca deloc cu ceilalți angajați.

– Atunci o să căutăm pe computere să vedem dacă putem găsi ruda cea mai apropiată.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai departe cu asta. Hugh era cu adevărat o enigmă în privința vieții personale.

– Ați observat în ultima vreme vreo schimbare la el? a tatonat Jazz. Părea deprimat?

– Nu, însă Hugh n-a fost niciodată genul care să-și arate emoțiile. Putea să se petreacă orice în capul lui inteligent, însă nimeni de aici n-ar fi știut ce anume.

– Așadar, revenind la discuția noastră, l-a îmboldit Jazz, Charlie și Hugh nu se înțelegeau?

– Hugh a fost meditatorul lui Charlie când băiatul a venit aici, dar am schimbat acest aranjament după câteva săptămâni. Se călcau pe nervi unul pe altul. Charlie putea să fie... arogant și uneori agresiv. Hugh, veșnicul pacifist, nu putea să se descurce cu acest tip de personalitate, așa că i l-am dat în grijă

lui Sebastian Frederiks, cu care relația s-a dovedit a fi mult mai eficientă.

– Înțeleg. Jazz s-a aplecat peste birou. Domnule Jones, vă rog să-mi răspundeți sincer: Charlie Cavendish avea renumele de huligan?

A fost o tăcere, apoi un oftat înainte ca directorul să răspundă:

– Presupun că avea o anumită reputație, da. Cât de intenționată era purtarea lui, asta nu știu, dar le-a făcut zile fripte unora dintre băieții mai tineri, mai ales când au ajuns aici. Nu-i plăceau pămpălăii, simțea că este datoria lui să-i oțelească. Însă, trebuie să repet, doamnă inspectoare Hunter, nu avem o problemă cu hărțuirea în școală, în ansamblu. Suntem tot timpul vigilenți. Charlie era un caz izolat și a fost mustrat în mai multe rânduri.

– Prin urmare, era un huligan. Pare să fi fost un băiat dificil, a comentat Jazz.

– A fost unul dintre cei mai dificili elevi, da, însă nu putem decât să încercăm să ne descurcăm cu materia primă care ne este dată. Adevărul este că Charlie a fost răsfățat de părinți încă din ziua în care s-a născut. El... nu izbutea să priceapă conceptul de limite.

– Încă o întrebare. Jazz a pus pe biroul directorului un portofel de plastic deschis. Recunoașteți persoana?

Bărbatul a luat fotografia mică și a privit-o cu ochii mijiți.

– Foarte decolorată, nu? Însă fața îmi pare cunoscută.

– Am luat-o de sub fotoliul în care a fost găsit mort Hugh Daneman. Poate că o ținea în mână și a căzut când și-a pierdut cunoștința. Deci îmi puteți spune cine este?

– Nu.

Jones s-a uitat din nou la fața de înger, cu păr blond, lung, care încadra trăsături delicate.

– E frumoasă, nu-i așa?

– Da, și foarte tânără. Mă întreb dacă n-ar putea fi copilul domnului Daneman, dar este evident că nu știți nimic despre asta.

– Nu. Bărbatul i-a înapoiat fotografia. Îmi pare rău.

– Spuneți-mi, domnule Jones, vă vine în minte vreun motiv pentru care Hugh Daneman ar fi vrut să-l omoare pe Charlie Cavendish?

– Ce?! Hugh? Să omoare pe cineva? Directorul a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă. Sincer să fiu, doamnă inspectoare, ideea e absurdă, cu totul absurdă! Și apoi, înțeleg că trebuie să investigați moartea lui Charlie, dar nu vă pripiți un pic sugerând că a fost ucis?

Jazz s-a ridicat în picioare. S-a uitat în jos spre Robert Jones și a clătinat încet din cap.

– Mă tem că nu putem exclude posibilitatea. M-am gândit la toate felurile în care Charlie ar fi putut înghiți cu bună-știință acele tablete, știind foarte bine că îl pot ucide. Așadar, iată faptele: fie s-a sinucis, fie cineva i-a înlocuit tabletele de Epilim cu aspirină. Și, dacă e adevărată a doua variantă, pentru mine înseamnă crimă, domnule Jones.

– Poate că a fost sinucidere..., a sugerat directorul cu voce stinsă.

– Nu credeți asta, nu-i așa?

El a șovăit, apoi a clătinat din cap, învins:

– Nu. Nu, nu cred. Vreau să zic, nu poți fi niciodată sigur, mai ales cu adolescenții, dar, cunoscându-l pe Charlie, sunt de acord că este foarte puțin probabil.

– Ziceți că îl credeți pe Hugh Daneman incapabil de crimă?

– Absolut, după părerea mea, da.

– Știați că a fost singur în internat în acea seară de vineri?

– Nu, doamnă inspectoare, asistenta medicală era plecată, însă Sebastian Frederiks era și el acolo.

– Nu, nu era. După spusele domnului Frederiks însuși, avea o întâlnire altundeva, despre care nu ne-a dat amănunte.

– Adevărat? Directorul s-a uitat la Jazz uimit. Sunteți sigură de asta?

– Sunt sigură că mi-a spus că nu se afla în Fleat House în seara de vineri, între șapte și jumătate și

miezul nopții, da.

– Sincer, sunt consternat. Sebastian Frederiks este cel mai devotat director de internat pe care îl avem. Trăiește pentru acei băieți și știe regulile: că întotdeauna trebuie să fie prezenți în internat doi membri ai personalului. Nu pot să cred că i-ar pune în pericol în mod flagrant pe cei care sunt în grija sa. Sau „s-o șteargă", fără să-mi spună.

– Poate că ar trebui să-l întrebați unde a fost, domnule Jones. Cu siguranță, mie nu mi-a dat nici un răspuns.

– Fără îndoială am s-o fac. A luat o înghițitură de apă dintr-un pahar de pe birou. Dumnezeule mare, toată treaba asta devine un coșmar!

– Ei bine, presupun că s-ar putea spune că absența lui Frederiks a fost descoperită doar din cauza morții lui Charlie. Dar, reluând un pic firul, înseamnă că Hugh Daneman a avut o mulțime de ocazii să intre în camera victimei fără să fie văzut. Și apoi a preferat să-și ia viața în loc să trăiască mai departe cu vinovăția și consecințele crimei sale.

În ochii directorului a apărut o licărire de speranță.

– Asta ar fi o posibilitate.

– Tocmai mi-ați repetat ce absurd este să sugerez măcar că Daneman ar fi putut săvârși un omor.

– Cum ziceam, nu l-am cunoscut bine... aproape deloc... eu... Ei bine, oricât de mult aș dori o soluție de-a gata la încâlceala asta, a oftat Robert Jones, pur și simplu n-o văd. Hugh a avut de-a face cu o mulțime de băieți dificili în lunga sa carieră de responsabil cu studiile la St Stephen. Nu cred că o ciocnire a personalităților l-ar fi făcut să ucidă.

– În afară de cazul în care a fost un alt motiv pe care nu-l știm.

Robert Jones și-a încleștat mâinile una de alta.

– Nu cunosc nici unul. Dumneavoastră sunteți detectivul, doamnă inspectoare Hunter. A oftat. Cât de repede veți informa restul lumii despre moartea lui Hugh Daneman? Vă dați seama ce nebunie o să fie când o să afie părinții despre acest nou fapt, nu?

Se vor întreba ce naiba se întâmplă aici, și nu-i pot învinovăți.

– Nu vom da informații presei în următoarele două zile, până nu avem rezultatele autopsiei domnului Daneman. Totuși, aș vrea să fiți conștient că *este* posibil ca în prezent un ucigaș să bântuie pe aici.

– Dar nu e sigur, nu?

Jazz și-a ales cu grijă cuvintele.

– Domnule Jones, este școala dumneavoastră. Sunteți răspunzător de binele general al angajaților și elevilor. Nu pot decât să vă ofer informațiile pe măsură ce progresează ancheta mea, dar în ultimă instanță dumneavoastră hotărâți dacă închideți sau nu școala.

– Păi, cu siguranță am nevoie de sfatul dumneavoastră. Credeți că pun în pericol niște vieți dacă nu o fac? Dacă închidem, va fi sfârșitul școlii, știți, chiar va fi.

– Dacă vreți să țineți școala deschisă, ce vă propun acum este să adunați personalul și șefii claselor și să le spuneți că moartea lui Charlie nu mai arată a accident. Adulții sunt și ei predispuși la panică, nu doar copiii, așa că încercați să nu păreți alarmist. Sunt șanse ca, chiar dacă Charlie *a fost* omorât, să fi fost o răzbunare personală, nu fapta unui criminal în serie.

– Dumnezeule din ceruri! Mă speriați *pe mine*, doamnă inspectoare, ce să mai vorbim de angajații mei?

Jones s-a ridicat și a început să umble prin spațiul mic din spatele biroului.

– Puneți angajații să avertizeze băieții din ultimul an să-și încuie camerele înainte să se culce, iar în cazul elevilor și elevelor mai mici care au dormitoare comune, puneți un membru al personalului sau un șef de clasă să doarmă cu ei. De asemenea, o să pun agenți de poliție să patruleze permanent prin școală.

– Iisuse! St Stephen e asediat! Să le spun de moartea lui Hugh?

– Încă nu. Pentru ei, domnul Daneman este încă acasă, cu gripă. Jazz i-a zâmbit scurt. Nu uitați, este și în interesul meu să țin școala deschisă. Nu vreau ca suspecții să dispară înainte să pot lămuri toate astea. Vă mulțumesc, domnule Jones. O să vă țin permanent la curent cu mersul anchetei.

Jazz a ieșit din cabinetul directorului și a traversat curtea spre camera care le-a fost pusă la dispoziție.

Miles stătea la pupitrul lui, căscând.

– Te-ai culcat târziu?

– Da. M-am dus la barul în care se duc puștii de la St Stephen și până la urmă am stat la taifas cu patronul până târziu.

– Doar taifas?

Jazz și-a pus servieta pe pupitru.

– Adevărul e că i-am ținut tovărășie pe partea de bere. N-am băut decât trei halbe, dar probabil că pe aici
o fac mai tare decât la Londra. Mă simt epuizat.

– Tot aerul ăsta de la țară, sergent Miles. Plămânii tăi nu-i fac față. Deci ce a avut de spus patronul?

– Nu mare lucru cu adevărat interesant. A întrebat-o pe barmanița care fusese de serviciu în seara aceea și ea
își amintește că Charlie și gașca lui au fost acolo. Se pare
că el a avut o mică aventură cu o prietenă de-a ei chiar înainte de Crăciun, așa că l-a recunoscut. Locul era plin
de elevi din ultimul an de la St Stephen, pentru că e singurul loc din oraș în care au voie să meargă.

Jazz și-a scos haina, s-a așezat la pupitru și a pornit laptopul.

– Ai întrebat dacă s-a întâmplat să circule pe acolo substanțe ilegale?

– Da, nu că el ar fi recunoscut dacă ar fi fost așa, evident. E de înțeles că a negat când l-am întrebat, a zis că n-a permis niciodată droguri în localul său. Și înclin să-l cred. Barul are o relație bună cu școala; câștigă bani, dar supraveghează elevii. Nu cred că patronul ar vrea să pericliteze asta.

– Ideea că drogurile sunt o activitate de grup e bună. Dacă Charlie ar fi făcut rost de ceva ilegal în seara aceea, cred că ar fi consumat pe loc. Și și-ar fi pierdut cunoștința în câteva minute.

– În afară de cazul în care s-a întâlnit cu un traficant după plecarea din bar. Însă patronul zice că nu știe să fie
traficanți de droguri în Foltesham. Dar trebuie să recunoaștem, în ziua de azi puștii găsesc oriunde ceea ce vor. Întotdeauna sunt și tineri localnici în acel bar. Oricare dintre ei ar fi putut să aibă la el ceva de vânzare. Dar mă îndoiesc că ar fi făcut-o înăuntru.

– Află exact cu cine a fost Charlie în seara aceea. Probabil a plecat de la școală împreună cu prietenii. Uite. Jazz i-a dat lui Miles lista primită de la Sebastian Frederiks. Aceștia sunt cei mai apropiați prieteni ai lui Charlie, după spusele directorului internatului. Poate că unii erau cu el la bar în seara aceea. Vreau să stai de vorbă cu colegii de clasă. Am auzit ce spun profesorii lui. Hai să vedem părerea colegilor despre Charlie Cavendish.

– Bine, a încuviințat din cap Miles. O să pun un anunț la avizier. Încă o mică problemă. Miles a arătat încăperea strâmtă. O să fie cam greu de respirat aici. Unde să discut cu ei?

– Întreabă-l pe Frederiks dacă poți folosi livingul lui.

– Bine.

– Apropo, l-ai văzut pe sergentul Roland? Credeam că trebuie să ne întâlnim aici la opt, iar acum e opt
și jumătate.

– Da. Dar acum o jumătate de oră s-a dus să vorbească cu echipa de criminaliști în camera lui Cavendish. Nu l-am mai văzut de atunci. Se plângea de o durere de dinți. Nu-i un tip prea fericit, după cum se vede.

– Mă duc și eu și îl prind acolo. Rahat!

– Ce e?

– Tocmai m-am conectat automat la dosarele noastre și mi-am dat seama că nu există aici nici măcar o priză de rețea, ce să mai vorbim de acces

rapid la internet! Găsește pe cineva și pune-l să ne conecteze cât mai repede, te rog.

– O să fac tot ce pot, dar nu-s mari șanse.

– Trebuie să văd măcar ce informații avem despre Hugh Daneman. Sună la sediu și spune-le să-mi trimită imediat prin e-mail tot ce găsesc despre el. Și între timp caută-mi o priză de internet pe care s-o pot folosi, bine? Trebuie să plec.

Miles s-a uitat la ea în timp ce își închidea laptopul.

– Te face să te întrebi cum se descurcau în vremea dinaintea informaticii, nu-i așa?

Ochii lui scânteiau poznaș.

În drum spre ușă, Jazz s-a răsucit spre el.

– Presupun că Miss Marple vedea totul în frunzele de ceai. Cu siguranță bea destul ceai. Ne vedem mai târziu.

– Să vă aduc două brioșe frumoase pentru prânz? a strigat Miles în vreme ce ușa se trântea.

Jazz i-a găsit pe criminaliști în holul din Fleat House.

Le-a strâns mâinile și s-a prezentat șefei echipei de criminaliști din Norwich.

– Eu sunt Shirley Adams, a zis femeia, strângând puternic mâna lui Jazz. Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

– Ați găsit ceva? a întrebat-o Jazz.

– Mă tem că nu cine știe ce. Shirley a ridicat din umeri. Camera a fost curățată. Am reușit să găsim două amprente, niște fire de păr, chestiile obișnuite. O să le trimit la laborator și ne vor anunța de îndată ce le analizează.

– Ați primit mesajul meu despre casa lui Hugh Daneman? a întrebat Jazz.

– Da, acum mergem direct acolo.

– Bine.

Jazz a scos din buzunar cheia de la ușă și i-a dat-o sergentului Roland, care stătea stingherit în spatele lui Shirley.

– Roland o să vă deschidă ușa. Încerc să ajung și eu mai târziu, dacă pot.

– S-ar putea să trebuiască să merg la dentist după aceea, doamnă. Nu mă mai lasă durerea de dinți, a zis Roland.

– Cere-i lui Shirley să-ți scoată dintele. Cu siguranță se pricepe la asta, a zâmbit Jazz, însă gluma n-a avut succes și Roland s-a uitat urât la ea. Ne vedem mai târziu în camera noastră de lucru.

– Da, doamnă.

Jazz s-a răsucit și a constatat că asistenta medicală stătea în spatele ei.

– Bună dimineața, doamna asistentă. Am venit să-l văd pe Rory Millar.

– Știu, însă nu-l puteți vedea acum. Astă-noapte s-a simțit foarte rău și tocmai a adormit.

– Înțeleg. Ce are?

– Un deranjament stomacal. O să vedem cum se simte când se trezește. Dacă nu e mai bine, o să-l trimit la infirmerie, să-l consulte doctorul. Presupun că e din cauza supărării. Bietul băiețel, a avut câteva luni grele.

Jazz a văzut cum ochii asistentei medicale se îmblânzesc și părerea despre ea i s-a îmbunătățit un pic.

– Bine, poate că îl văd mai târziu, când o să-și recapete puterile. Dacă tot sunt aici, ați vrea să stăm un pic de vorbă?

– Sigur. Putem folosi livingul domnului Frederiks. În dimineața asta a ieșit să antreneze prima echipă. Jazz a urmat-o pe asistentă în living. Vă rog, a zis femeia, arătând spre canapea.

– Mulțumesc. Jazz s-a așezat și a zâmbit. Știu că sergentul Miles a stat de vorbă cu dumneavoastră ieri, așa că n-o să reiau cele discutate atunci. Voiam doar să știu ce părere aveați despre Charlie, ce fel de băiat vi se părea.

Buzele asistentei medicale s-a strâns.

– Chiar vreți să știți?

– Da.

– Nu sunt lucruri plăcute, și știu că nu trebuie să-i vorbești de rău pe morți.

– Nu, însă, dacă asta mă ajută să dezleg misterul din ultima noapte a lui Charlie, v-aș aprecia

sinceritatea.

– Prea bine. Mâinile asistentei, așezate pe genunchi, erau încordate. Directorul școlii ar fi trebuit să-l exmatriculeze de mult pe băiatul ăla. Charlie a primit trimestrul trecut nenumărate avertismente să se potolească, dar n-au avut nici un efect. Băieților ca el, ei bine... știu ce mi-ar plăcea să le fac.

Pe obrajii de obicei ca de cretă ai asistentei medicale apăruseră două pete slabe de culoare.

– N-ați vrea să explicați? a zis Jazz.

– E la fel în fiecare școală: profesorii nu reușesc să controleze un anumit grup care le face viața amară celorlalți băieți. Susțin că reușesc, însă nu-și dau osteneala să vadă ce se petrece în spatele ușilor închise.

– E cu putință? Să controlezi hărțuirea?

– Sigur că e! Ar trebui ca vinovații să fie exmatriculați pe loc! Atunci băieții noștri mai vulnerabili n-ar mai plânge în pernă în fiecare noapte. Credeți-mă, i-am auzit.

– Prin urmare, după părerea dumneavoastră, nici Frederiks, nici directorul școlii n-au fost destul de severi cu Charlie, așa cum credeți că ar fi trebuit?

– I-aș spune un pic mai dur decât atât. Asistenta medicală a strâmbat din nas. Frederiks e un bun director de internat. Ține la băieți. Însă părea să aibă o slăbiciune pentru Charlie Cavendish. I-a trecut cu vederea delictul.

– Poate că n-au fost dovezi de hărțuire, a sugerat Jazz.

– Oh, au fost dovezi, a răspuns asistenta cu îndârjire. Recunosc că una dintre problemele pe care le au profesorii în zilele astea este faptul că au mâinile legate. Nu zic că o chelfăneală pe cinste ca pe vremuri ar da roade pe termen lung, dar cel puțin i-ar descuraja să mai facă rele.

– Da.

Jazz a descoperit că este de acord cu ea.

– Vreau să zic, să-l luăm de exemplu pe micul Rory. Suferă de migrene, care sunt aproape sigur provocate de stres. Era hărțuit permanent de Charlie

și gașca lui de brute. Totul, din cauză că el se dezvoltă mai încet decât unii dintre colegii săi, sau nu-i place să bată pe cineva sau să joace rugby. Știți, doamnă inspectoare, că acum două săptămâni Rory a fost încuiat în pivnița din Fleat House de către Cavendish? Bietul gândăcel și-a ieșit din minți de spaimă. Și îl înțeleg foarte bine.

– Nu, n-am știut. Dar, cu siguranță, dacă domnul Frederiks ar fi știut că s-a întâmplat asta și că Charlie era făptașul, ar fi luat măsurile cuvenite?

– Așa cum spuneam, domnul Frederiks este un bun director de internat, dar în privința acestui băiat anume... i se trecea totul cu vederea. Cât despre directorul școlii... Asistenta medicală și-a mușcat buza. N-aș zice „incompetent".

– Așadar, Charlie se lua în mod special de Rory?

– O, da. Era o țintă ușoară. Cei mai mulți dintre huliganii ăștia nu-s pe dinăuntru decât niște lași. Își aleg cu mare grijă victima.

Jazz a oftat.

– Bietul Rory! Dar asta se pare că este o problemă în cele mai multe dintre școli.

– N-ar mai fi dacă acești băieți ar fi pliviți ca buruienile și am scăpa de ei înainte să poată face și mai mult rău. Dar totul ține de cifre. Directorul preferă să-și încaseze cele șaizeci de mii pentru prezența lui Charlie aici – ca să nu mai vorbim că unchiul lui e în consiliul de administrație –, nu să ajute nenumărați alți copii să ducă o viață de școlar fericită, în siguranță.

– Nu sugerați că Charlie a pus în primejdie vieți, nu-i așa?

– Doamnă inspectoare Hunter, nu vorbesc doar despre efectele *fizice* ale hărțuirii constante. Această purtare poate să lase cicatrici mentale și emoționale. Credeți-mă, știu.

– Ați fost hărțuită în școală?

– Eu? Asistenta a zâmbit pentru prima dată. Nu. Le-am dat exact ce am primit.

„Îmi închipui", și-a zis Jazz.

– Sunt sigură că tot ce spun este împotriva politicii „companiei". Dacă directorul și Frederiks

nu vă spun adevărul, foarte rău, dar eu n-am de gând să vă mint în privința lui Cavendish și a purtării lui agresive.

– Ei bine, vă mulțumesc pentru sinceritate. Spuneți-mi, de cât timp sunteți la St Stephen?

– Am lucrat aici o foarte scurtă perioadă mai devreme în carieră și de această dată am venit la începutul anului școlar, în septembrie. Locuiesc în Australia, dar eram în vizită la rude aici, în Norfolk – după o perioadă petrecută în SUA – când s-a ivit acest post temporar. Asistenta a ridicat din umeri. N-aveam nimic special la care să mă întorc în Perth, așa că mi-am zis că pot să-mi prelungesc un pic călătoria și să lucrez aici, în Anglia.

Jazz își dădea acum seama că accentul femeii era de la antipod.

– Domnul Frederiks mi-a spus că aveți acces amândoi la dulapul cu medicamente. Aveți fiecare câte o cheie.

– Da, așa este. Și-a dus mâna la gât și a dat la iveală un lănțișor pe care era o cheie mică. Asta e a mea și nu mă despart niciodată de ea.

– N-ați împrumutat-o nimănui în seara în care a murit Charlie?

– Sigur că nu! Știu cum sunt băieții din ziua de azi. Ar folosi orice ca să se drogheze.

– Am primit rezultatele autopsiei. Charlie Cavendish a murit din cauza unui șoc anafilactic provocat de înghițirea a două tablete de aspirină, nu dintr-o criză de epilepsie.

Sprâncenele asistentei s-au înălțat.

– Când l-au examinat pe Charlie, paramedicii au spus că a murit din cauza crizei. Am fost de acord cu ei. Sunt asistentă medicală calificată și cu experiență, știți?

– Sunt sigură că simptomele erau asemănătoare, însă autopsia a fost minuțioasă. Acum trebuie să descopăr cum se face că Charlie a înghițit acele două tablete de aspirină. Aș vrea să văd un exemplar al listei cu medicamente din seara aceea, vă rog.

– Desigur. Asistenta a încuviințat din cap. O să vedeți că totul e în deplină ordine. Să v-o aduc

acum?

– Da, mulțumesc.

Femeia s-a ridicat, apoi s-a oprit și s-a răsucit spre Jazz.

– Sper ca diagnosticul greșit să nu fie considerat o pată pe numele meu. Murise de mult când l-am găsit, a doua zi dimineață.

– N-o să fie. Așa cum spuneți, paramedicii au ajuns la aceeași concluzie.

– Bine.

Jazz s-a uitat după ea pe când ieșea. Era evident, chiar dacă era tăioasă, că ține la băieți, mai ales la cei mai vulnerabili.

Mai era evident și că îl ura pe Charlie Cavendish...

Asistenta s-a întors și i-a înmânat lui Jazz o hârtie.

– Este lista din ultima vineri. Așa cum i-am spus detectivului dumneavoastră, nu m-am aflat în internat în acea seară. Domnul Daneman avea cheia domnului Frederiks. Foarte neglijent din partea domnului Frederiks să-l lase singur. Și, aș putea să adaug, neobișnuit. Din cât am văzut în ultimele luni, în afară de hotărârea cu care ignora purtarea lui Cavendish, este un director de internat devotat.

– Nu v-a spus unde a fost?

– Nu. Și eu nu pun întrebări indiscrete. Însă trebuie să fi fost o urgență ca el să plece din internat.

– Ei bine, mie nu vrea să-mi spună. Jazz a împăturit foaia și a pus-o în buzunar ca să o examineze mai târziu. Ați putea să-mi dați de știre când va fi Rory destul de bine ca să-l văd în această după-amiază?

I-a dat asistentei o carte de vizită cu telefonul ei.

– Mă îndoiesc că va fi. Nu vă fie cu supărare, dar ultimul lucru de care are nevoie bietul băiat este să fie interogat de un polițist.

– Vreau să-l văd cât mai curând posibil. Jazz s-a ridicat. Încă ceva: i-ați spus sergentului Roland că vinerea trecută v-ați întors în apartamentul

dumneavoastră în jurul orei unsprezece? a întrebat ea pe când se îndreptau spre ușă.

– Da, așa a fost.

– N-ați văzut sau auzit nimic ciudat în următoarea oră?

– Nu. M-am dus direct la culcare.

– La ce oră l-ați găsit pe Charlie a doua zi dimineață?

– Întotdeauna merg la șase patruzeci și cinci pe coridorul ultimului an și bat în ușile băieților. Micul-dejun e la șapte și jumătate. Când am observat că Charlie lipsește, m-am dus să-i bat din nou la ușă. N-a răspuns, așa că am intrat și l-am găsit. Ajunseseră la ușa principală. Femeia i-a zâmbit scurt. Asta e tot?

– Deocamdată, da. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Asistenta i-a făcut un semn scurt cu capul și a pornit în sus pe scară.

*

Jenny Colman a bătut la ușa cabinetului lui Robert Jones cu cana de ceai de la ora trei.

– Intră, a zis o voce, și Jenny a deschis ușa.

Robert Jones stătea într-o rână la birou, cu cravata strâmbă și nefericirea zugrăvită pe chip.

– O, domnule Jones, ce e?

El a clătinat din cap în vreme ce Jenny punea tava pe birou.

– Nimic, Jenny, sunt doar un pic obosit și mă doare capul, asta-i tot.

– Să vă aduc o aspirină sau... hait! A chicotit când și-a dat seama ce a spus. Scuze, domnule Jones. Cam nepotrivit în această situație.

– Nu-ți face griji, Jenny. Și nu, o să-mi treacă.

A privit-o cum toarnă ceaiul.

– S-a întâmplat ceva, domnule Jones? Nu vreau să fiu indiscretă, dar arătați groaznic.

El a simțit brusc nevoia să-i mărturisească cuiva.

– Uite, Jenny, pot să am încredere în tine?

– Domnule Jones, lucrez cu dumneavoastră de paisprezece ani și niciodată n-am umblat cu vorba. Sigur că puteți. Poate că vă veți simți mai bine dacă

îmi spuneți. Știți ce se zice despre împărtășirea necazurilor?

– Da. Bărbatul a tras adânc aer în piept. Hugh Daneman e mort.

Jenny s-a lăsat pe un scaun în tăcere, șocată. A deschis gura să spună ceva, dar n-a ieșit nimic.

– Știu, e o veste groaznică, și asta după moartea lui Charlie... Robert a clătinat din cap. Asta ar putea să ruineze școala.

Ea stătea acolo, mușcându-și buza, silindu-se să nu izbucnească în plâns în fața lui.

– Cum?

Era un sunet înăbușit, dar n-a fost în stare de mai mult.

– A fost găsit aseară mort în casă. Polițiștii cred că s-a sinucis.

Jenny și-a luat capul în mâini și a suspinat.

– De ce? De ce să facă asta? Nu Hugh, nu Hugh!

Robert s-a uitat la ea nedumerit. Se așteptase ca Jenny să-și arate simpatia față de *el* și situația lui grea.

– Îmi pare rău, Jenny, nu mi-am dat seama că o să fii așa de necăjită. Îl cunoșteai bine?

Jenny a încuviințat din cap.

– Da, așa e. Îl cunosc de aproape treizeci și cinci de ani. Am făcut curățenie în casa lui înainte să lucrez aici.

– Zău?

– Da, și era cel mai cumsecade domn pe care l-am întâlnit vreodată. N-ar fi făcut rău nici măcar unei muște, nu!

– Taci, Jenny! Te rog, e un secret între noi doi. Nu trebuie să spui nimănui.

– Nu, știu asta, n-o să spun, jur. Îmi pare rău, domnule Jones, e șocul, atâta tot.

– Sigur, a încuviințat el din cap. Uite, ce-ar fi să te duci acasă mai devreme? Oricum, cu siguranță în cele mai multe seri stai până mai târziu decât ești plătită.

– Mulțumesc, domnule Jones. Cred că așa o să fac.

– Atunci ne vedem mâine.

Jenny se îndrepta deja spre ușă.
– Ești sigură că o să-ți revii? a întrebat el.
– Da. Și n-o să spun nimănui. Jur.

9

Jenny a vârât cheia în ușa casei sale. A intrat în holul mic, a închis ușa și, cum în cele din urmă i s-au înmuiat picioarele, s-a lăsat să alunece pe podea.

Când a terminat de plâns s-a adunat de pe jos și s-a împleticit pe coridorul scurt până în bucătărie, unde s-a prăbușit pe un scaun. Nici măcar vederea mobilierului nou și elegant, făcut la comandă, pentru cumpărarea căruia economisise crâncen, n-a reușit să-i salte moralul.

– Toți anii ăștia de sclavie, de economisire a fiecărui bănuț. Și pentru ce? a întrebat cu disperare. Care naiba e rostul?

Jenny s-a ridicat și s-a dus încet la ceainic. A turnat apă și a apăsat pe comutator. Cu paltonul încă pe ea, s-a plimbat prin camerele căsuței care, ca întotdeauna, sclipea de curățenie. A căutat în buzunar și a scos un șervețel ca să-și sufie nasul. Muncise toată viața ca să-și poată permite în cele din urmă căsuța ei.

S-a ridicat și a pipăit tapițeria acrilică moale de pe spătarul canapelei, imaculată ca în ziua în care o cumpărase. Și-a rotit ochii prin încăpere, observând televizorul mare dintr-un colț pe care îl cumpărase recent, cu două sute de lire, după mulți ani în care închiriase unul.

Totul din această căsuță fără etaj era plătit de *ea*. Cu picioarele tremurând din nou, Jenny s-a așezat pe brațul canapelei.

De-a lungul anilor avusese curtezani. Știa că n-a fost

niciodată o frumusețe, dar cu siguranță izbutise să atragă bărbații.

Poate faptul că știau că inima ei îi aparține altcuiva făcea mai ispititor fiorul urmăririi. Un pretendent a fost foarte insistent, nu pricepea de ce i-a refuzat cererea în căsătorie.

Și-a zis că viața ar fi putut să fie mult mai ușoară dacă
ar fi acceptat. Ar fi împărțit cu cineva străduințele și poverile vieții. Ar fi avut un umăr pe care să plângă când
lucrurile nu mergeau bine, însă refuzul iritat de a accepta pe oricine altcineva decât bărbatul pe care îl voia a făcut ca asta să fie imposibil.

Jenny a lăsat baltă ceainicul care fiersese și s-a dus la măsuța cu rotile pentru băuturi, aflată sub fereastră. Pe ea stăteau țepene ca niște santinele patru sticle. Bea câteodată, duminica, un păhăruț de Xeres, dar, cum rareori avea musafiri, sticlele de Porto, coniac și whisky, toate cadouri de Crăciun de la domnul Jones, erau neatinse.

Știind că pentru șoc e bun coniacul, a destupat sticla cu mâinile sale puternice, iscusite. A turnat un pic într-unul dintre paharele de sticlă fără picior așezate pe măsuță în fața sticlelor și a luat o înghițitură.

Coniacul a ars-o pe gât, tăria lui a făcut-o să se înece.
Dar era plăcut și alinător pe când aluneca în stomac, așa că a mai luat o înghițitură.

S-a dus la comoda de mahon cu intarsii, care fusese a mamei sale și era singurul lucru cu adevărat valoros pe care îl avea. A tras sertarul din stânga și a pipăit în fundul lui după plicul cafeniu. Asprimea cunoscută i-a semnalat că l-a găsit. Așezată pe canapea, a scos ce era în el.

Fotografia, cea mai importantă piesă din înșelătoria de care se folosise, i-a oferit ani de confort, permițându-i să contemple în voie cea mai mare realizare din viața sa.

Jenny a pus fotografia la loc în plic.

Și a privit cu tristețe în depărtare, dându-și seama că ultima sa legătură cu trecutul dispăruse.

Alistair Miles se uita la grupul dubios de paisprezece tineri și tinere așezați în fața lui. Deși toți erau în uniformă, cei mai mulți arătau ca și cum și-ar fi dat osteneala să aibă un aer șleampăt, neîngrijit. Nici unul dintre ei n-avea cravata legată bine sau pantofii lustruiți.

„Doamne, parc-aș fi taică-meu", a recunoscut Miles în sinea lui.

– Bine, fete și băieți, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Sunt sigur că știți cu toții despre ce este vorba.

Miles s-a cocoțat pe biroul lui Sebastian Frederiks și s-a uitat la marea de fețe din fața sa.

– Se pare că toți ați fost cu Charlie în bar în seara în care a murit. E adevărat?

Toți au încuviințat din cap.

– Acum, mai întâi vreau să vă spun că tot ce îmi veți povesti va fi confidențial. Nu mă interesează micile delicte personale și nu voi raporta autorităților nimic din ce spuneți. Nu vreau decât să aflu câte ceva despre Charlie și despre seara aceea, și am nevoie să fiți cu toții sinceri. Prima întrebare este: știți vreunul dacă Charlie a consumat vreodată droguri de orice fel?

A fost o scurtă tăcere, câteva priviri neliniștite, apoi o blondă atrăgătoare a zis:

– Nu, n-a consumat.

– Cine ești?

– Emily Harris. Sunt... vreau să zic, am fost iubita lui Charlie.

Miles a văzut cum fata lasă privirea în jos și își mușcă buza, evident străduindu-se să se stăpânească.

– Îmi pare rău, Emily. Trebuie să fi fost un șoc cumplit pentru tine.

Ea a încuviințat din cap în tăcere.

– Spui că Charlie nu se droga? Ești sigură?

– Absolut. Nu era tâmpit, domnule detectiv. Știa că are epilepsie și că își riscă viața dacă se atinge de

așa ceva.

– Dar se găseau... prin jur?

Miles a cercetat fețele, în căutarea unei reacții.

– Uite ce-i, domnule detectiv, a bubuit o voce bărbătească din fundul încăperii. Nu cred că e vreunul dintre noi care poate spune cu mâna pe inimă că n-a pus gura vreodată pe substanțe ilegale.

S-a auzit un murmur de aprobare jenat.

– Cu cine vorbesc?

Tânărul avea o coamă deasă de păr negru aproape până la umeri. N-avea cravată, înlocuită cu mărgele de lemn înșirate pe un șnur de piele, și avea la încheieturile mâinilor câteva „brățări ale prieteniei" împletite din bumbac.

– Dud Simpson. Sunt la Fleat. Am fost prieten bun cu Charlie. Petreceam mult timp împreună. Și sunt de acord cu Emily. Îl știu pe Charlie de când am venit aici și nu l-am văzut niciodată atingându-se de așa ceva.

– Pot să întreb de unde faceți rost pe aici de acele „substanțe ilegale"?

– E întotdeauna cineva care are ceva de vânzare.

– La bar?

– Doamne, nu! La școală.

– Însă Charlie n-a luat niciodată?

– Nu. Dud a clătinat din cap. Mămica îi vârâse asta bine în cap. Putea fi cam jigodie Charlie, dar n-avea nevoie de vreun ajutor medicinal. Venea de la sine.

S-au auzit chicoteli.

– Așadar, ai băut cu Charlie la bar în seara aceea?

Dud a stat un pic înainte să încuviințeze din cap.

– Da. Eram acolo.

– Haide, Dud, a intervenit altă voce bărbătească. Fii sincer: tu și Charlie n-ați vorbit în ultimele două luni.

– De ce? V-ați certat? a întrebat Miles.

O roșeață intensă a apărut pe gâtul lui Dud și a urcat pe obraji.

– Da, putem să-i zicem așa, a zis al doilea elev.

– Tu cine ești? a întrebat Miles.

– James Arrowsmith. Și eu sunt în Fleat. Îi spui tu polițistului, Dud, sau îi spun eu?

– Ce mama dracului? Bravo, James, a bodogănit Dud. Uite, n-a fost nimic. Doar o ciorovăială prostească.

– Ți-a șparlit iubita. I-ai prins mozolindu-se după colțul barului chiar înainte de Crăciun. L-ai bătut de i-a sunat apa-n cap, ai zis că are noroc că nu l-ai omorât. Eram acolo ca să salvez situația, îți amintești?

Fata pe nume Emily s-a ridicat, cu mâna la gură.

– Scuze, a icnit, apoi a fugit afară.

– Bine, a ridicat mâinile Miles. Hai să mergem mai departe. Vreau să știu cine a plecat de la școală împreună cu Charlie vinerea trecută ca să se ducă la bar?

– Eu, a zis James Arrowsmith. Eram eu, și Emily, și Stocky... Erai acolo, așa-i?

Un roșcovan îndesat a confirmat din cap.

– Da.

– Cum părea el pe drum?

– Degajat. Ca de obicei, a răspuns Stocky. Zicea că abia așteaptă să plece, ce planuri are pentru când o s-o facă.

– Așadar, nici unul dintre voi n-ar zice că părea deprimat?

– Charlie? Nu.

James Arrowsmith a clătinat din cap.

– Era cel mai haios, întotdeauna gata de o șotie.

– Nu genul care să se sinucidă, după părerea voastră?

Câțiva băieți și-au manifestat limpede neîncrederea față de această idee.

– Doar nu sugerați că Charlie s-a omorât, nu?

Vocea de bas a lui Dud a răsunat prin încăperea care,
brusc, a devenit tulburător de tăcută.

– Nu, a zis Miles.

– A murit dintr-o criză de epilepsie, nu? a întrebat Stocky.

– Nu.

– Iisuse! a șoptit Dud, în cele din urmă. Atunci ne puteți spune cum a murit?

– Din cauza unui șoc anafilactic provocat de tablete de aspirină.

– Ce?! Cum adică? Charlie știa că îl pot ucide, a zis James.

– De aceea este important să aflăm cum a ajuns Charlie să le înghită. Are cineva vreo idee?

– Păi, n-ar fi făcut-o dacă ar fi știut ce sunt, nu-i așa? a ridicat din umeri Dud.

– Sigur, a zis Miles. De aceea trebuia să știu dacă era probabil ca el să înghită ceva periculos în seara aceea. Poate cumpărase ceva care s-a dovedit a fi aspirină, de la un traficant necinstit.

– Poate că i le-ai strecurat tu în bere, Dud, a remarcat zeflemitor James.

– Du-te dracului, Arrowsmith, a răspuns Dud iritat.

– Așadar, vă vine în minte cineva care ar fi vrut să se descotorosească de Charlie?

– În afară de Dud, vreți să spuneți? a rânjit James.

Dud s-a ridicat.

– Termină!

– Ei, haide, glumeam. Dar sunt sigur că Dud ar fi de acord cu mine că există câțiva oameni care nu erau membri deplini ai clubului de admiratori „Charlie Cavendish".

James și-a încrucișat brațele.

– E cineva anume care iese în evidență?

Miles i-a adresat întrebarea lui Dud.

– Nu. Vreau să zic, mulți dintre noi gândeam că putea fi o jigodie uneori, dar nu cred că îl ura cineva. Însă unii dintre băieții mai mici se temeau de el.

– „Se temeau"?

Stocky și-a înălțat sprâncenele.

– Erau îngroziți, mai degrabă.

– Am auzit că era un huligan, a tatonat Miles. Sunteți de acord, nu?

– Ai fi de acord, Dud? l-a întrebat Stocky. Erai cel mai

bun prieten al lui și tovarăș de fărădelegi înainte să-ți sufle de sub nas pipița.

– Ia mai du-te dracului, tâmpitule!

Dud s-a ridicat, cu ochii fulgerând.

– Gata, potoliți-vă! Miles a ridicat mâna. Ziceți că băieții mai mici se temeau de el?

– Da, și pe bună dreptate, a mormăit Dud. Puștiul ăla blond, pe care îl luase în vizor Charlie...

– Rory Millar? a zis Stocky.

Dud a încuviințat din cap.

– Știm cu toții că Charlie a fost cel care l-a încuiat în pivniță peste noapte acum două săptămâni. Bietul copil! Era îngrozit. Domnul Frederiks l-a auzit zbierând și i-a dat drumul a doua zi dimineață.

– A mărturisit cineva că știe că a fost Charlie? a întrebat Miles.

– Nu. Ce-i drept, și dacă ar fi spus, domnul Frederiks n-ar fi făcut nimic. După părerea lui, Charlie era minunea minunilor, ceea ce e ciudat, pentru că de obicei e foarte dur cu hărțuirea. Însă Charlie nu făcea niciodată ceva rău, Doamne ferește! Ar fi scăpat cu fața curată și din crimă... Rahat! a roșit Dud. Scuze.

– Vreau să știu cine s-a întors împreună cu el la școală în seara aceea, a zis Miles.

– Aceiași care au plecat împreună cu el, a zis James.

– Era în dispoziție bună?

– Excelentă.

– La ce oră v-ați întors?

– Pe la unșpe. Am semnat în registru, iar Stocky și cu mine ne-am dus să ne uităm la televizor în sala comună. Charlie a zis că el se duce la culcare devreme – nu izbutea niciodată să se trezească la timp ca să meargă la capelă sâmbăta și avea să fie pedepsit dacă lipsea iar. Ne-am spus noapte bună la baza scării, Charlie a urcat și asta a fost tot.

– Cine are camera alături de el?

– Eu, a răspuns Stocky, și Dud e în partea cealaltă. Tu n-ai auzit nimic, nu?

– Nimic, a clătinat din cap Dud.

– Nici eu, a ridicat din umeri Stocky. Însă nici unul dintre noi n-a urcat până după miezul nopții. Domnul Daneman poate să confirme, și domnul Frederiks. S-a întors chiar când ne duceam sus să ne culcăm.

– Ești sigur de oră?

– Da, dar puteți să verificați cu domnul Daneman. A venit să ne zorească, a zis că se duce și el la culcare, pentru că domnul Frederiks s-a întors.

– Chiar l-ați văzut pe domnul Frederiks înainte să urcați? a întrebat Miles.

Dud s-a uitat la Stocky și a ridicat din meri.

– Nu, dar de ce să fi zis domnul Daneman că s-a întors dacă nu era așa?

– Bine, a încuviințat din cap Miles. Mai are cineva de adăugat ceva?

Tăcere.

– Bine. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Dacă cineva își mai amintește despre acea noapte ceva care îi pare ciudat, chiar dacă e un fleac, vă rog să veniți la mine sau la doamna inspectoare Hunter cât mai repede posibil. Dud, putem sta un pic de vorbă?

Ceilalți au ieșit. Miles a închis ușa după ei și s-a întors spre Dud.

– Așadar, tu și Charlie ați fost prieteni la cataramă?

– Da.

– Până ce ți-a furat-o pe Emily.

Dud a încuviințat din cap în tăcere.

– Și l-ai luat la poceală când ai aflat.

Dud a ridicat privirea spre el.

– N-ați fi făcut la fel?

– Probabil. Știai că e alergic la aspirină?

– Sigur că da. Știa tot anul, și toți din Fleat. Nu era un secret.

– Cunoscându-l pe Charlie așa de bine, ești sigur că nu era deprimat? Am auzit că se certase cu tatăl lui chiar înainte să se întoarcă la școală.

– Ei, Doamne, în nici un caz. Dud era categoric. Da, era furios pe tatăl lui. Omul are vederi învechite, genul tradițional, iar Charlie era

nonconformist. Se ciocneau cap în cap. Dacă era cineva deprimat, eu eram. Îmi plăcea cu adevărat Em, și Charlie știa asta. A fost ca și cum mi-ar fi furat-o dinadins.

– Deci nu-ți vine în minte ce s-ar fi putut întâmpla în zilele dinaintea morții lui, ceva care să arunce o lumină asupra felului în care a murit?

– Nu, îmi pare rău, domnule detectiv. Dud a ridicat din umeri. Charlie era neschimbat.

– Bine, Dud. Mulțumesc că ai vorbit cu mine.

Dud s-a ridicat și s-a dus la ușă. Apoi s-a răsucit și a zis:

– Nu sunt suspect, nu?

– Crezi că ar trebui să fii?

– Înțeleg că presupuneți că am un motiv.

– Ai.

– Da..., dar până la urmă aș fi trecut peste asta. Așa cum îl cunosc pe Charlie, ar fi putut s-o arunce la coșul de gunoi pe Emily în săptămâna următoare. Nu voiam să moară, nu cu adevărat. Era cel mai bun prieten al meu. Îi simt lipsa.

Dud a ridicat din umeri, a deschis ușa și a ieșit.

– Cum a mers?

Jazz a ridicat privirea de pe însemnări când Miles a intrat.

– Putem elimina orice formă de drogare. Prietenii lui Charlie au spus cu hotărâre, în unanimitate, că nu s-a atins de nimic și nici n-ar fi făcut așa ceva.

– Bine. Altceva?

– S-a certat cu Dud, cel mai bun prieten al lui, din pricina unei fete. O să mă duc s-o caut, să vorbim un pic. E tare necăjită. În plus, prietenii confirmă că Charlie era un huligan. Dar se părea că Frederiks închidea ochii, cine știe de ce.

– Știu. A spus asta asistenta medicală. Vreo altă informație despre acea noapte?

– După spusele celor care s-au întors la școală împreună cu el, Charlie era bine la ora unsprezece, care pare să fie ultimul moment în care l-a văzut cineva în viață. Vecinii lui de palier se uitau la televizor la parter, așa că n-au auzit nimic. După

spusele medicului legist, Charlie era aproape cu siguranță mort când au ajuns ei în camerele lor.

– Așadar, a zis Jazz rozând pixul, se pare că am dreptate cu înlocuirea tabletelor de Epilim.

– Da. Problema este, doamnă, că toți știau de alergia lui Charlie. Prin urmare, știau că este un fel foarte ușor de a se descotorosi de el.

– Păi, a funcționat de minune. Bine. Trebuie să mă duc acasă la Daneman să mă întâlnesc cu criminaliștii înainte să plece. Tu caut-o pe iubita lui Charlie, bine? Am vorbit cu Norton și ți se aduce la ora trei o mașină închiriată. Folosește-o. Cum suntem doar doi, avem nevoie de fiexibilitate cu transportul.

– Vrei să zici, suntem trei?

– Roland e încă la dentist. Mă întreb dacă pe aici politica oficială e s-o ștergi devreme vinerea. Jazz a oftat în vreme ce își punea dosarele în servietă. După aceea mă duc acasă să-mi folosesc propria linie telefonică, să descarc chestiile astea despre Daneman pe care mi le-au trimis de la sediu. Aruncă-mi cheile mașinii, te rog.

Miles s-a supus.

– Că veni vorba de plecat devreme, nu mi-ar pica rău să pornesc la drum mai curând. Circulația o să fie proastă, dat fiind că e vineri.

– Te întorci la Londra?

– Dacă n-ai nimic împotrivă. De îndată ce ajunge mașina închiriată. Pot fi aici în numai trei ore dacă ai nevoie de mine.

– Ținem legătura. Dacă nu se întâmplă ceva până atunci, ne vedem aici luni dimineață.

– Corect. Weekend plăcut.

– Și ție. Te caut mai târziu.

Jazz l-a salutat cu un semn din cap și a ieșit.

*

Criminaliștii tocmai plecau când Jazz a ajuns la casa lui Daneman.

– Ați găsit ceva? a întrebat-o pe Shirley.

– Nimic foarte interesant, dar am luat toate probele obișnuite, a zis Shirley, dându-i lui Jazz cheia casei.

– Bine, mulțumesc.

– La revedere, doamnă!

Shirley a înclinat din cap și a urcat în camionetă.

Jazz a vârât cheia în broască și a deschis din nou ușa casei lui Hugh Daneman. Întotdeauna îi părea straniu să meargă în casa unui mort, care până de curând o ocupase ca făptură vie, respirând, iar acum era un cadavru zăcând pe o masă de la morgă.

S-a dus la rafturile ticsite cu cărți vechi, legate în piele. A scos una dintre ele. Era în latină și, pe când răsfoia paginile îngălbenite, mirosul specific, mucegăit, de hârtie veche, i-a plutit spre nări.

A pus cartea la loc, apoi s-a dus la biroul cu suprafața de piele al lui Hugh și a tras sertarele. Totul în ele era într-o ordine desăvârșită. Rechizite: blocuri de file cu antet, stilouri, cerneală, creioane și gume stăteau înșiruite ca soldații. Părea că sertarele fuseseră curățate de curând. Sperase să găsească o agendă cu adrese, dar nu se vedea nici una.

În sertarul din mijloc erau un inel cu chei și un plic.

Jazz a citit adresa de pe el: „Sheffield Terrace, numărul 9, apartamentul 4, W8“.

A știut imediat unde este, într-o zonă cu locuințe scumpe din Kensington.

A deschis plicul și a găsit numele și adresa unui avocat londonez, cu scrisul înclinat, impecabil, al lui Hugh.

Era ca și cum plicul ar fi fost lăsat acolo ca să-l găsească ea.

A urcat scara îngustă, a intrat în cel mai mare dintre cele două dormitoare și a găsit totul curat și ordonat. S-a uitat prin sertare, cele mai multe goale, și a deschis dulapul, unde atârnau doar trei costume.

Când a coborât, Jazz știa sigur că Hugh Daneman nu numai că plănuise să se sinucidă, dar înainte de asta își pusese treburile în rânduială. În această casă nu era nici urmă de obișnuitele mărunțișuri care însoțeau viața.

A îngenuncheat în fața șemineului. A scormonit prin cenușă și a găsit bucățele de hârtie arsă.

Se părea că Daneman a aprins focul și a ars tot ce nu voia să fie găsit de străini.

A doua zi, la prima oră, avea să se ducă la Londra.

Jazz a plecat din casă cu dorința cunoscută, intensă, ca pereții să poată vorbi și să-i spună tainele lor.

Când urca în mașină a sunat telefonul.

– Sunt Roland, doamnă. Tocmai mi-au scos un dinte.

Vocea era înăbușită.

– Vai de mine! Jazz și-a încleștat dinții ca să-și stăpânească iritarea. Unde ești acum?

– În fața cabinetului, în mașină, aștept instrucțiuni.

– Du-te acasă, Roland. Ia niște analgezice și culcă-te. Dar poți trimite câțiva oameni la școală? În civil, te rog, ca să nu-i alarmeze pe cei de acolo. Pune un agent să stea în față la Fleat House. Trebuie să-i verifice pe toți cei care intră și ies. Vreau să fie cineva acolo timp de douăzeci și patru de ore în fiecare zi.

– Da, doamnă. Altceva?

– Nu. Vorbim mâine. Sper să-ți treacă repede.

Jazz știa că sună fals, dar n-avea ce să facă.

– Mulțumesc, doamnă. La revedere!

A închis telefonul cu un mârâit de enervare. A pornit mașina și s-a îndepărtat de bordură.

Revenind cu gândul la cele două cadavre, a cugetat la orice legături posibile, în vreme ce traversa Foltesham spre drumul de coastă. Pe când trecea pe străduțele înguste din Cley a observat o siluetă cunoscută care cobora dintr-un Mercedes Estate pe partea cealaltă a drumului. Jazz a încetinit la maximum și și-a dat seama că femeia este Adele Cavendish, mama lui Charlie. Jazz a privit-o cum descarcă din portbagaj o geantă uriașă și două pungi de la supermarket, apoi dispare pe o alee îngustă.

Înregistrând faptul ca pe o ciudățenie, Jazz a accelerat și a mers mai departe spre casă.

10

A doua zi, Jazz a ajuns la Londra la ora zece. L-a sunat pe Miles, care se înapoiase în oraș, și au stabilit să se întâlnească în apartamentul lui Daneman din Kensington.

Cum nu se mai întorsese aici de când fugise de serviciu și de soț, cu șapte luni în urmă, se simțea neliniștită în vreme ce mergea pe Embankment, apoi pe lângă Scotland Yard.

Se simțea foarte de departe de asta, de vechea sa viață, și totuși era în oraș, cu o problemă care ținea de CID.

Miles parcase în fața apartamentului, într-o Astra galben pal.

– Bună dimineața. Călătoria a fost plăcută?

– Da, a fost.

Și-a luat servieta și a ieșit din mașină.

– Îmi place mașina, a spus ea. Strașnică.

– De culoarea înghețatei cu banane? Se pare că cei de la agenția de închiriere din Foltesham n-aveau altceva.

– Deosebit de bună pentru o urmărire discretă, aș zice, a glumit ea. Ai verificat la Cartea Funciară, ca să fim siguri că Daneman e proprietarul acestui apartament?

– Da, a preluat actul de proprietate de la o anume Phyllida Daneman în 1969. Când am căutat numele ei, a reieșit că îi este mătușă și acela a fost anul în care a murit. Evident că a moștenit-o. Însă n-am putut să găsesc nici o rudă în viață.

– Hugh al nostru se dovedește cam enigmatic. Am găsit într-unul dintre sertarele lui adresa unui avocat. Nu pot decât să presupun că acolo este testamentul lui.

Jazz i-a înmânat o hârtie.

– Du-te acolo luni la prima oră, bine? Spune-i că a murit. E interesant de văzut cui îi lasă asta. Probabil valorează acum o avere.

Jazz a ridicat privirea spre clădirea edwardiană din cărămidă aparentă.

– Hai să intrăm.

Apartamentul lui Daneman era la parter. Când Jazz a descuiat și a intrat, a simțit din nou mirosul de cărți vechi și pe cel de umezeală.

Draperiile din salon erau trase și Jazz a pășit prin penumbră și le-a dat deoparte. Lumina a inundat camera spațioasă, dar destul de sufocantă.

Era zugrăvită într-un verde-închis mohorât și un perete întreg era acoperit cu rafturi cu cărți. Ceilalți pereți erau acoperiți cu tablouri atârnate la nimereală, fără nici o încercare de a le plasa cât mai avantajos.

– Evident nu era un bărbat interesat de decorațiunile interioare, a comentat Miles. Locul ăsta pare să nu fi fost atins de când l-a moștenit.

– Nu.

Jazz s-a dus la pianul mare așezat în fața ferestrelor lungi care se deschideau vertical și dădeau spre fâșia îngustă de grădină comună din spatele cvartalului. Într-un colț era un birou pe care se îngrămădeau cărți în teancuri ordonate. Un fotoliu vechi tapițat cu piele era așezat lângă șemineul demodat.

– E mai mult o cameră de studiu decât un salon confortabil. A luat de pe birou o mapă de plastic în care era fotocopia unui manuscris latin. Aș zice că aici își desfășura Daneman activitatea de traducere. Poate că venea în timpul vacanțelor școlare lungi. Bun, apucă-te de birou, bine?

– În ordine.

Jazz a pornit pe coridor și a văzut chicineta, cu mobilierul atât de vechi, încât era iar la modă, baia cu cada de fier crăpată, cu două dâre verzi de depunere de calcar incrustate în email în spatele robinetelor. La capătul coridorului era un dormitor auster, cu un pat dublu care avea la picioare un covor în carouri. O comodă înaltă de mahon, simplă, era lipită de perete,
o masă de toaletă asortată era sub fereastră – singurul semn de vanitate fiind o perie de haine pusă pe ea, în fața oglinzii.

Pe noptieră era o fotografie mare.

Jazz a luat-o în mână. A recunoscut aceeași fată din fotografia decolorată pe care o găsise în casa lui Hugh.

Însă aici trăsăturile erau mult mai clare. Și, oricine o fi fost, era frumoasă. Părul blond inelat cădea până puțin deasupra umerilor, avea ochi albaștri și nas acvilin elegant deasupra buzelor ca un boboc de trandafir. Jazz și-a zis că trebuia să fie spre sfârșitul adolescenței. S-a așezat pe pat, a întors rama și a scos cartonul din spate.

Acolo, pe dosul fotografiei, scria ceva.

iunie 1959
Dragului meu Hugh,
Carpe diem!
Și asta facem!
Cu toată dragostea mea, ca întotdeauna,
Cory x

A scos cu atenție din ramă fotografia și s-a întors în salon.

– Ai găsit ceva? a întrebat Miles.

Era în genunchi, înconjurat de hârtii.

– Doar asta.

I-a dat fotografia.

Miles a cercetat-o.

– Aceeași fată. O iubită, poate?

– Așa cred.

Jazz a scos din servietă o pungă pentru probe și a pus-o înăuntru.

– Are pe spate o dedicație din 1959. Oricine o fi ea, totul s-a petrecut acum multă vreme.

– N-a fost niciodată căsătorit. Am verificat a doua oară de dimineață. Poate că fata din fotografie l-a părăsit și el și-a petrecut restul vieții cu inima zdrobită.

– Poate. Ai găsit ceva? a întrebat ea.

– Până acum, nimic interesant. Nici o scrisoare personală, doar mesaje legate de muncă trimise unor bibliotecari din toată lumea. E evident că Daneman era considerat o autoritate.

– Dacă era, de ce naiba muncea ca profesor într-o școală publică puțin cunoscută dintr-o văgăună din

Norfolk? a zis Jazz, pe gânduri. În acest moment nu reușesc deloc să-l înțeleg pe Daneman.

– Poate că îi plăcea camaraderia vieții din școală. N-avea nevoie de bani, asta-i sigur. Sunt aici facturări în valoare de mii de lire, destul ca un bărbat singur s-o ducă foarte bine.

– Vreun extras bancar?

– Am căutat, dar n-am găsit.

– Bine, a oftat Jazz. O să mă ocup de sertarele de jos ale bibliotecii.

*

Peste o oră, Jazz a tras la loc draperiile și au plecat. Au cercetat fiecare hârtie din locuință și n-au găsit nimic legat de testamentul lui Daneman sau de viața lui personală.

– Un mic prânz? a întrebat Miles.

– Vreau să pornesc imediat înapoi.

– Sigur nu vrei să dai o raită prin Yard în drum spre casă? Tuturor le-ar plăcea să te vadă, și știi tu cine lipsește în acest weekend. Am verificat programul.

– Ăăă, mulțumesc, dar nu. I-a zâmbit mucalit lui Miles în vreme ce pornea motorul. Ne vedem luni. La revedere!

Jazz a intrat în circulația din Londra, simțindu-se descurajată, fără să fi aflat nimic în plus.

Angelina Millar a lăsat jos telefonul și s-a strâmbat, nemulțumită. Asistenta medicală tocmai sunase să spună că Rory are o indigestie și a fost dus la infirmerie. Doctorul l-a consultat și n-a fost prea îngrijorat, dar credea că Rory e prea bolnav ca să vină acasă în acel moment.

Angelina trebuia să-l ia de la școală în dimineața aceea pentru weekend. Asistenta medicală a spus că Angelina poate să meargă să-l vadă oricând vrea în timpul weekendului.

„Ceea ce e foarte drăguț din partea ei", și-a zis, bosumfiată, „dacă ne gândim că el e copilul meu".

Avusese de gând să bea ceai cu el în tihnă, să încerce să afle dacă temerile lui David sunt întemeiate pe realitate sau pe alcool. Și apoi, mai

târziu, să deschidă subiectul vacanței la schi, să-l pregătească delicat pentru faptul că va fi cu ei și Julian.

Dar toate astea nu mai erau posibile acum. Iar în weekendul următor era la tatăl lui...

Gândul la David și la ultima lui vizită i-a întors stomacul pe dos. Julian presupusese că era amenințată de David. De aceea a fost atât de agresiv și l-a azvârlit afară. Dar ea se simțea groaznic.

Lui Julian nu-i păruse rău, zicând că omul nu trebuie să dea buzna oricând i se năzărește în casa care era acum *a lui*. Spera că, după ce l-a scos în șuturi, David a priceput mesajul.

De atunci, Angelina nu mai avusese nici o veste de la David. Știa că ar fi trebuit să-l sune ca să-i spună de Rory, dar nu suporta ideea de a vorbi cu el.

Și apoi, dacă l-ar fi sunat pe David și i-ar fi spus că Rory e bolnav, probabil ar fl năvălit la școală, supărându-l pe Rory și făcând scandal.

Pe de altă parte, îi promisese...

Mâna Angelinei a șovăit deasupra telefonului. Nu. Cel mai bine pentru Rory era să aibă un weekend liniștit în pat, fără tulburări. David va trebui, pur și simplu, să accepte asta.

Partea cea bună, avantajul de a nu-l avea pe Rory în acest weekend, era că putea să-i ducă lui Julian micul dejun în pat, să se strecoare în așternut lângă el și să-i spună că nu mai e nevoie să plece spre apartamentul pe care îl închiriase în Norwich.

Pe când încălzea în cuptor croasantul și făcea cafea, Angelina a coborât privirea spre lista cu „lucruri de făcut". Săptămâna trecută intrase pe un site, dându-se drept Julian, ca să aibă acces la clasa din 1984 de la St Stephen. Lăsase mesaje câtorva dintre cei de acolo, sperând că vor lua legătura cu ea ca să-i poată invita ca surpriză la aniversare. Afiase de la el prin tatonări subtile de cine din clasă fusese cel mai apropiat.

A dus tava la etaj, în dormitor. Julian era culcat pe partea lui, gol, încă adormit. Era frumos, cu trupul suplu și atletic de la lucrul la sală, cu părul negru contrastând puternic cu albul strălucitor al pernei.

A pus tava pe podea lângă pat, apoi și-a scos halatul și s-a strecurat în așternut lângă el. El era cu spatele, așa că i-a sărutat blând vertebrele reliefate, de la gât până la noadă. El a mormăit ceva, somnoros, în vreme ce mâna ei se furișa șerpește în partea din față, ca să-l mângâie și să-i simtă excitarea.

Cu un mic geamăt, bărbatul s-a rostogolit cu fața spre ea.

– Bună dimineața, iubito, a șoptit.

– Bună dimineața.

Angelina i-a acoperit fața cu sărutări, și în cele din urmă i-a găsit gura și și-a vârât limba în ea. O mână s-a întins spre sânii ei mici, frumoși, cealaltă a alunecat în jos până pe fese și a tras-o spre el.

După aceea, Angelina a rămas în brațele lui, satisfăcută și încântată, gândindu-se că pasiunea pe care o simțea pentru Julian nu existase niciodată pentru David.

A luat tava cu micul-dejun și a pus-o pe pat.

– Vești bune, iubitule. Mă rog, pentru *tine*, în orice caz. Rory e bolnav, așa că e la infirmerie. Asistenta medicală crede că e mai bine să stea acolo în weekend, nu să vină aici. O să mă duc să-l văd, dar asta înseamnă că tu și cu mine putem petrece weekendul împreună.

– Dumnezeule mare! Nici nu știi ce plăcere e când i se spune unui bărbat că poate să stea în propria casă, a răspuns Julian ironic.

– Of, îmi pare rău. Vrei cafea?

– Da.

Julian s-a ridicat în capul oaselor și a luat de la ea ceașca.

– Oricum, dat fiind că taina noastră a ieșit la lumină prin intermediul fostului tău soț, zic că ar trebui să facem pasul cel mare și să ne arătăm împreună pe Strada Mare din Foltesham. Să „ieșim în lume“ ca un cuplu oficial. Ce crezi?

– Presupun că da, a zis ea, neliniștită.

Julian a privit-o lung.

– Uite ce-i, toată lumea o să înțeleagă. Sigur că o să fie un pic de bârfă, e o comunitate mică și mulți

n-au nimic mai interesant la care să se gândească. Situația devine ridicolă: mergem separat la serate, apoi ne întâlnim iar aici, acasă.

Angelina a sorbit din cafea.

– Motivul pentru care facem asta este Rory. Dacă unul dintre prietenii lui pomenește de tine la școală, auzind de la părinții lui?

– Sunt mult mai multe șanse să-i spună propriul tată, acum, că știe, a răspuns Julian iritat. Și mă tem că răbdarea mea s-a sfârșit. Pentru numele lui Dumnezeu, divorțul tău s-a terminat de săptămâni întregi! Relația noastră nu-i ilegală și m-am săturat până-n gât de senzația asta. Mă duc să fac duș.

Angelina a auzit cum se trântește ușa dușului și și-a dat seama că, indiferent ce simte ea, faptul era deja împlinit și, vrând-nevrând, va trebui să-i spună lui Rory.

Mai târziu, s-au dus împreună la Foltesham cu treburi. Angelina s-a dus la magazinul de pește să cumpere o bucată de somon pentru cină; Julian, la cel de băuturi ca să cumpere vin. S-au întâlnit la trecerea de pietoni din centrul străzii principale, în vreme ce Angelina privea temătoare în sus și-n jos să vadă dacă e pe acolo cineva cunoscut.

Julian a prins-o de mână și era pe cale s-o tragă spre celălalt trotuar când a văzut cine stă vizavi.

– Salutare, turturelelor!

Era David.

– Haide, Julian, să mergem.

Angelina a încercat să-l tragă înapoi, însă Julian a insistat să pășească pe traversare. S-au întâlnit cu David la jumătatea străzii. Avea ochii injectați și nu se ținea bine pe picioare.

– Bună, David, ce mai faci? a spus politicos Julian, încercând să treacă pe alături, însă David l-a înșfăcat de rever.

– Ca dracu', după cum vezi. Și o să-ți spun ceva. Dacă te atingi vreodată, *vreodată*, de un fir de păr de pe capul fiului meu, o să te *omor*! Mă auzi?!

– Te aud. La revedere, David!

Julian s-a smuls din strânsoare și a pornit spre trotuar, cu Angelina alături, îngrozită.

– M-ai auzit, jigodie îngâmfată? O SĂ TE OMOR!

– Te-a auzit tot Folteshamul, cretinule, a mormăit Julian. Haide, lasă-l în plata Domnului. E beat mangă, nu știe ce vorbește.

Mașinile îl claxonau pe David, care stătea încă în mijlocul drumului, privind cu fulgere în ochi după siluetele lor care se îndepărtau.

Angelina a ajuns la mașină, a urcat și a izbucnit imediat în plâns.

Julian a bătut-o pe umăr, fără efect.

– Haide, zău! Era beat, asta-i tot.

– Of, Doamne, cum am putea să trăim aici, Julian? Sunt înțepenită de frică de câte ori ies din casă! Poate că ar trebui să ne mutăm, poate că ar fi cel mai bine.

– Nici vorbă. N-o să fim alungați din oraș de un bețivan jalnic. Avem legea de partea noastră.

Julian a oftat în vreme ce ieșea cu Mercedesul din parcare.

– Mă întreb dacă pot obține încă un ordin de restricție împotriva lui. După cum era azi, se pare că și *eu* aș putea avea nevoie de protecție. Oricum, avem o mulțime de martori la amenințarea lui. Ce păcat că nu m-a atacat fizic, atunci chiar că aș fi putut să fac ceva.

– Te rog, Julian! Angelina și-a îngropat fața în palme. Încetează!

– Îmi pare rău, dar eu chiar n-am făcut nimic rău și m-am săturat până peste cap de senzația că am făcut. Te rog, nu plânge. Situația o să se rezolve, știi doar.

Ea a încuviințat din cap.

– Numai că e foarte greu pe moment, asta-i tot. Am putea să mergem la St Stephen? Angelina i-a pus mâna pe braț. Vreau să-l văd pe Rory.

– Sigur. Apoi te duc la prânz în barul acela frumos din Itteringham. Cred că nu i-ar strica nici unuia dintre noi un pahar.

Julian a stat în parcarea vizitatorilor în vreme ce Angelina a intrat în școală să-l vadă pe Rory. Era umilit de agresiunea publică a lui David și furios.

A privit peluza capelei, unde își petrecuse atât de mult timp în zilele calde de vară pe când era elev aici, lenevind pe iarbă cu prietenii.

Apoi a văzut silueta care ieșea din sala de mese.

Degetele i s-au încordat pe volan. I s-a scurs tot sângele din obraji.

A privit silueta care trecea la nici trei metri de el. Instinctul i-a spus să-și lase capul în jos și să se ascundă. Palmele îi transpirau, inima îi galopa în vreme ce se uita după siluetă, care a traversat peluza capelei și a dispărut într-una dintre clădiri.

A rămas cu ochii în gol, cu stomacul zvârcolindu-se. Aproape că n-a observat-o pe Angelina când s-a așezat alături de el.

– Rory dormea, așa că n-am vrut să-l trezesc. Dar arăta bine. O să vin iar mai încolo. Angelina a așteptat un răspuns. Dragă? Ești bine? Julian?

El s-a scuturat, revenind în prezent, s-a răsucit spre ea și a încuviințat din cap.

– Da.

– Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Avea dreptate. Văzuse.

– Sunt bine.

A bâjbâit după cheie și a pornit motorul.

– Probabil șocul întârziat de mai devreme, a comentat Angelina în vreme ce ieșeau din parcare. Hai să mergem să mâncăm și să ne liniștim amândoi.

– Da. S-a uitat la ea și a zâmbit. Și, dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să luăm în calcul, la urma urmei, ideea de a pleca de aici, să începem din nou undeva unde nu ne cunoaște nimeni.

– Poate, a încuviințat din cap Angelina. Hai să vedem cum merge vacanța cu Rory. Ne va face bine tuturor să ne desprindem un pic de aici. Vom vedea cum ne simțim la întoarcere.

El i-a strâns mâna.

– Da, hai să facem asta.

11

Jazz a mers cu mașina pe străzile familiare din Cambridge, parcurgând sistemul nu chiar așa de familiar al sensurilor unice.

A parcat în spațiul rezervat mașinii părinților săi și a trecut pe lângă Wolfson Building, un amestec urât de
beton și sticlă din anii '70 care oferea un supliment de cazare studenților din Trinity College. A trecut pe sub arcada care ducea la Trinity Great Court, a salutat cu un semn din cap portarul și a traversat curtea.

Poate din cauză că aici crescuse, aerul mistic și frumusețea universității n-o emoționaseră niciodată. Însă în cele câteva dăți când venise să-și vadă părinții după întoarcerea din Italia, poate că influențată de arhitectura frumoasă din Florența, începuse să vadă Cambridge în altă lumină.

Ce-i drept, cu ploaia care începuse să picure pe iarba udă din mijlocul curții, scena nu era chiar Domul în lumina blândă a soarelui de toamnă, însă clădirile grațioase din gresie, cu ferestrele lor vechi cu multe ochiuri, care se înălțau în jurul ei din toate părțile, păreau reconfortant de sigure.

A intrat pe una dintre uși, s-a dus până la apartamentul părinților săi și a ciocănit. Nu era un lucru obișnuit pentru cuplurile de conferențiari să locuiască lângă intrare, însă locuința de la parter a oferit soluția perfectă pentru problemele fizice ale tatălui ei.

Universitatea i-a sprijinit din plin după împușcătură, oferindu-le atât tatălui, cât și mamei vechile lor posturi de la Trinity College. Până la urmă, tatăl n-a mai putut să accepte oferta, doctorii l-au considerat prea fragil ca să preia sarcina grea.

Însă Celestria, mama lui Jazz, câștiga pentru amândoi. Preda limba engleză și în anii de când Tom avea dizabilitatea a avut tot mai mult succes, publicând recent o carte foarte bine primită, în care critica folosirea tot mai rară a gramaticii și punctuației corecte în societatea actuală. A fost un

bestseller neașteptat și avea să le asigure o rezervă pentru retragerea din activitate.

Ceea ce nu însemna că Tom Hunter stătea cu brațele încrucișate. Îl înlocuia uneori pe capelan, ținând slujba, și din când în când ținea o conferință despre teologie. De asemenea, studenții de la Trinity știau că se pot baza pe el să îi asculte cu simpatie când dădeau de vreun necaz.

De asemenea, colegiul i-a ajutat și cu transformarea camerelor astfel încât lui Tom să-i fie mai ușor să se miște singur și putea ieși în voie din apartament în scaunul cu rotile electric, ceea ce le dădea și lui, și soției lui un binevenit sentiment de independență.

Erau exemplul perfect de cuplu care s-a adaptat la greutăți și s-a descurcat. Jazz era foarte mândră de amândoi.

A bătut la ușă și a deschis-o.

– Eu sunt!

– Jazz! Slavă Domnului! Intră.

A traversat holul până la un salon mic, în care și-a văzut tatăl lucrând la biroul lui năpădit de hârțoage.

Fața lui Tom s-a luminat de plăcere când și-a văzut fiica. Și-a desfăcut larg brațele ca s-o cuprindă.

– Bună, draga mea. Mă bucur să te văd.

Ea s-a desprins și i-a cercetat trăsăturile de elf. La cei abia 1,70 metri, era cu doisprezece centimetri mai scund decât soția și fiica. Totuși, ceea ce îi lipsea lui Tom din statură era compensat de forța personalității lui.

– Cum e cu inima? Mama zicea că ai făcut niște analize?

– Ticăie, ca de obicei, a zis Tom. Sunt băiat cuminte, Jazz, și îmi iau pastilele în fiecare zi. Zău, mă simt la fel de bine ca acum douăzeci de ani. Aș vrea să nu facă atâta caz toți.

– Tată, ai avut un atac de cord grav pe masa aia de operație.

– Însă am supraviețuit, i-a făcut el cu ochiul. Deja timp de paisprezece ani. Vrei niște vin?

Tom a arătat spre sticla pusă pe măsuța de cafea.

– Grozav. Unde-i mama?

– La un cocktail de la Kings. Trebuie să vină în orice moment. Toarnă-mi și mie un pahar, bine?

– Poftim.

Jazz i-a dat un pahar și Tom și-a manevrat fotoliul cu rotile până în locul lui obișnuit, în stânga șemineului.

– În cinstea ta, dragă. Felicitări!

– Mulțumesc. Pentru ce?

– Pentru că ai luat o hotărâre curajoasă și te-ai întors la luptă.

– Nu mă felicita încă. Tot nu sunt convinsă că am făcut ceea ce trebuie. Eu voiam să pictez, tată.

– Știu, iubito. Și, da, poate că s-ar fi dovedit că ești următorul Van Gogh. Cu siguranță ai talent, dar întotdeauna m-am întrebat dacă ți s-ar fi potrivit acel stil de viață. Ești foarte cerebrală, dragă, și sociabilă. Ai nevoie de stimulare constantă, și mi-e greu să mi te imaginez singură într-o mansardă, cu vântul sufiându-ți prin buzunare și murind de foame.

– Vrei să zici că mi-aș fi tăiat urechea, apoi aș fi *mâncat-o*, a zâmbit ea larg.

– Ai *fost* crescută să fii cu picioarele pe pământ. Tom a zâmbit, cu ochii scânteind. Cel puțin cariera ta în poliție a avut un rost; nu că arta n-ar avea, înțelegi ce vreau să zic. Dar, chiar dacă ai vorbit întotdeauna despre incompetența sistemului justiției penale, la fiecare patru borfași pe care îi pierdeai reușeai să vâri unul după gratii. După capul meu, asta face să merite efortul.

– Vrei să zici, scenariul cu paharul pe jumătate gol sau pe jumătate plin?

– Exact. Și, desigur, cealaltă chestie este că, deși glumesc că Norton are o slăbiciune pentru tine, el chiar crede în tine. Trebuie să fie așa. Știe că ești un capital pe care nu-și poate permite să-l piardă.

– Ei bine, mi-aș fi dorit să arate asta un pic mai clar în acel moment.

– Atunci poate că perioada ta liberă nu v-a făcut nici un rău ție *sau* lui. Și, nu uita, e mult mai greu să-ți calci pe mândrie și să-ți înțești capul peste

parapet decât s-o iei la goană ca să-ți salvezi onoarea. Și acum, ce-ar fi să mai torni din vinul ăla?

– Doar un pic, tată. Știi ce zic doctorii.

– Iar *eu* zic că e roșu și se știe că scade colesterolul, așa că e medicinal.

Călcându-și pe inimă, Jazz i-a mai turnat în pahar.

– Știi, dragă, mama ta și cu mine n-am fost siguri că ai luat hotărârea cea bună când ți-ai luat catrafusele și te-ai dus la Hendon să te faci polițistă cu doar câteva luni înainte să-ți iei diploma.

– Da, tată, și-a dat Jazz ochii peste cap. Îmi amintesc.

– Ne-am gândit că ai făcut asta din toate motivele greșite.

– Știm cu toții că am făcut-o din cauza lucrului care ți s-a întâmplat ție, tată. Asta face să fie corect sau greșit?

– Amândouă, a zis Tom. Îți sare iute țandăra, întocmai ca bătrânului tău tată. Iei hotărâri pe moment...

– Chestie care mi-e de folos în meseria mea actuală.

– Exact. Ceea ce mă aduce frumușel la ce voiam să zic: Dumnezeu bunul rareori ne mână în direcția greșită. Poate că împușcătura a fost tocmai ca s-o iei tu pe drumul cel bun.

– Of, tată, aș prefera să fiu pe drumul cel rău și tu să fii sănătos. Însă, da, recunosc că ultimele zile au fost... antrenante. Și e plăcut să fiu înapoi.

– Mai ales fără *el* prin preajmă?

– Da.

Fața lui Jazz s-a posomorât.

Tom n-a mai continuat discuția. A schimbat subiectul.

– Așadar, cum e viața în Salthouse?

– O ador! Căsuța se aranjează încetul cu încetul și până la vară s-ar putea chiar să am o grădină în care să veniți să stați tu și cu mama.

– Sună grozav. Simt cu adevărat lipsa unei grădini, dar aici nu-i loc, desigur. Deși, când se pensionează mama ta, cine știe? S-ar putea să venim la tine să

locuim într-o căbănuță de pe țărmul mării, cu ceilalți pensionari. Aș putea începe să joc whist, mama ta ar putea să se alăture clubului femeilor și să învețe să tricoteze.

S-a auzit o cheie în ușă.

– Ah, uite că vine.

Adesea între mame și fiice există o asemănare observabilă, dar nedefinită. Cât despre Celestria Hunter și fiica sa, nimeni n-ar fi putut să creadă că sunt altceva. Jazz moștenise înălțimea mamei, trăsăturile frumoase și părul des, castaniu-auriu. La cincizeci și șapte de ani, Celestria îmbătrânea frumos. Părea că e doar un pic mai în vârstă decât acum cincisprezece ani.

– Mamă! Ce mai faci?

Jazz s-a ridicat și a sărutat-o cu duioșie.

– E stresată și obosită pentru că are de-a face cu un potlogar bătrân ca mine, a glumit Tom, în vreme ce Celestria mergea spre el. Nu mă întreba dacă am muncit prea mult, îngeraș, n-am face decât să ne certăm dacă ți-aș spune.

– Nu ne certăm niciodată, dragule. Tu faci ce poftești și eu te las.

Celestria a masat umerii lui Tom și s-a aplecat să-l sărute în creștet.

Intimitatea relaxată și evidenta iubire dintre cei doi o emoționau întotdeauna pe Jazz. Mamei nu i s-ar fi putut reproșa dacă ar fi fost plină de amărăciune. Viața ei din ultimii ani nu fusese ușoară nici în planul financiar, nici în cel emoțional.

„Asta e ceea ce vreau“, și-a zis Jazz, „ca iubirea să fie suficientă.“

– Ai verificat friptura, dragule? a întrebat Celestria pe când se ducea să-și pună haina în cuier.

– Totul e gata și așteaptă, a răspuns Tom.

– Perfect. Hai să mâncăm.

– Deci cum e noul caz la care lucrezi? Crezi că a fost un accident?

Celestria și Jazz spălau împreună vasele.

– Nu, acum sunt sigură că n-a fost. Și cealaltă moarte nu poate să nu aibă nici o legătură, chiar dacă acum s-a confirmat că a fost sinucidere. Medicul legist m-a sunat de dimineață. Se pare că avea stomacul plin de somnifere.

– Poți să ne spui cine e mortul?

Tom, care punea farfuriile curate într-un bufet, a ridicat privirea spre Jazz, cu ochii sclipind de interes.

– Un profesor de la școală. Era mai bătrân, puțin trecut de șaptezeci de ani, și...

– Mai încet cu „bătrân", iubito. Am trecut bine de șaizeci de ani, nu-s chiar așa de departe nici eu, și mă consider un tânăr șic, firește, a zâmbit Tom. Oricum, continuă, te rog.

– O să reformulez: era la vârsta pensionării. Presupun că școala l-a ținut acolo pentru că era un mentor minunat pentru băieți. Cam ca tine, tată. Dar mă trudesc să găsesc o legătură între morțile lui Charlie Cavendish și Hugh Daneman.

– Hugh Daneman? Expertul în manuscrise în limba latină din secolul al XIV-lea?

– Da, tată. De ce? Îl știai?

– Păi, știam de el, cu siguranță. Are o reputație excelentă în domeniul său. Era la Oxford în vremea în care eu studiam la Cambridge. Am avut un prieten care îl cunoștea foarte bine. Sunt sigur că Hugh Daneman era faimos pentru petrecerile grozave pe care le dădea.

– Vorbești serios? Nimic din ce am descoperit până acum nu se potrivește cu ideea de petrecăreț, a chicotit Jazz. Toți cei care l-au cunoscut au spus că era foarte liniștit. Părea că nu-l interesează decât cărțile lui.

– Jazz, noi eram la universitate la începutul anilor '60. Și poți să mă crezi, lucrurile la care ne-am dedat noi atunci te-ar lăsa cu gura căscată.

– Asta-i sigur, a zis Celestria.

Tom a încuviințat din cap.

– Da, sunt sigur că am dreptate. Poate chiar m-am dus la una dintre petrecerile lui, dar în zilele alea eram așa de drogat, că nu mi-aș mai aminti.

– Tom! l-a mustrat Celestria.

– Știi că-i adevărat, draga mea. Oricum... Tom s-a scărpinat în cap. Cred că și-a dat doctoratul, la fel ca mine,
apoi a predat latina la Oxford. N-aș putea să-ți spun la care colegiu.

– Spune mai departe, tată, l-a îmboldit Jazz. Orice îți poți aminti mă va ajuta.

– Păăi..., dacă îmi amintesc bine, și e vorba de acum vreo patruzeci de ani, a fost un soi de scandal. A plecat de la Oxford discreditat. Nu-mi amintesc exact motivul, dar știu pe cineva care poate să-mi spună. Vrei să aflu și să-ți spun?

– Cum să nu? Da, tată, te rog. În ultimele patruzeci și opt de ore am fost împotmolită pe subiectul Hugh Daneman. Poți să-ți suni prietenul cât mai curând posibil?

– Așa o să fac, a zâmbit Tom.

– Deci, draga mea, e foarte diferit să vânezi ucigași pe coclauri? a întrebat Celestria.

– Foarte, a încuviințat din cap Jazz. Nici măcar n-am o priză de internet în camera de lucru improvizată, ceea ce înseamnă că n-am acces la informații.

– Vai de mine și de mine, și-a luat Tom un aer fals îngrozit. Și n-a fost soluționată niciodată vreo crimă înainte de apariția computerelor, nu-i așa?

– Nu atâtea, asta-i sigur. Și, fără îndoială, nu așa de repede, s-a zbârlit Jazz.

– Doar te tachinez, a zis Tom. Aș fi crezut că e mai degrabă înviorător să trebuiască să te bazezi un pic mai mult pe forța analitică și instinctul excelent pe care le ai. După cum știi, teoria mea este că orice crimă este săvârșită pentru unul dintre următoarele patru motive: iubire, bani, răzbunare sau frică. Toți marii detectivi au cunoscut foarte bine firea omenească. Și tu o cunoști, dragă. Nu te teme să-ți folosești talentul.

– Ai isprăvit cu prelegerea pe care i-o ții fiicei tale, Tom, sau să vă las să continuați?

Celestria i-a făcut cu ochiul lui Jazz pe când aducea cafeaua și punea tava pe masă.

– Îmi dădeam importanță? Iertați-mă! E bătrânețea, știi. Strânge omul atâtea cunoștințe, însă pentru că e bătrân nu vrea nimeni să-l asculte. Întotdeauna am zis că Ăl de Sus n-a nimerit-o: ar trebui să ne naștem bătrâni și să ne întoarcem la el ca bebeluși neajutorați, nevinovați.

Tom a căscat.

– E vremea să tragi un pui de somn, a zis Celestria și s-a dus în spatele fotoliului rulant al lui Tom.

– Vezi? Ca un bebeluș. Ochii lui Tom au scânteiat. Pot să beau mai întâi cafea?

– Nu, știi că doctorul a zis că nu-i bună pentru tine cofeina.

– Da, soră-șefă. Ne vedem mai târziu, dragă.

Tom i-a făcut un mic semn cu mâna fiicei, pe când Celestria îl ducea în dormitor.

Jazz a turnat cafea în ceașca mamei și într-a sa și s-a
așezat cu ea, privind în șemineu. Celestria a venit și s-a așezat alături. Jazz a observat că arată clar obosită.

Au rămas într-o tăcere plăcută timp de câteva minute, sorbind din cafea.

– Cum se simte? a întrebat Jazz încet.

Celestria a oftat.

– Irascibil ca întotdeauna. Joi am avut o zi grea. A avut
o criză de angină urâtă când eu nu eram acasă. Prostul n-a făcut ceea ce era rezonabil, să cheme doctorul.
A așteptat să mă întorc și să-l văd cenușiu la față și evident cu dureri. L-au dus repede la Papworth, unde a
petrecut noaptea. A ieșit a doua zi dimineață, plângându-se ce urâte sunt asistentele.

Celestria și-a îngăduit să surâdă.

– Mamă, de ce nu mi-ai spus?

– Pentru că începeai lucrul la caz și, după ce s-a dovedit că nu e în pericol, oricum nu puteai să faci nimic.

– Of, mamă, e așa de greu pentru tine!

– Nu mă deranjează câtuși de puțin să-l îngrijesc, știi asta. Lucrul de care mi-e groază e că într-o seară o să intru pe ușă și o să-l găsesc... Celestria n-a putut să rostească vorbele. Cred cu adevărat că ar trebui să aibă pe cineva cu el aici în timpul zilei. Însă nu pot
să renunț la serviciu. Dacă aș face-o, imediat n-am mai avea casă.

– Poate că e vremea să vă gândiți la căbănuța aceea de pe țărm de care a pomenit tata. Aveți puși deoparte banii de pe carte.

– Da, îi avem. Celestria a sorbit din cafea. Și într-o bună zi sunt sigură că asta o să facem. Dar nu uita, dragă, că n-am decât cincizeci și șapte de ani și aceia sunt toți banii pe care îi avem. Am nevoie să mai lucrez aici trei ani, ca să pot lua pensia completă. După cum știi, cea a tatălui tău, de la biserică, e un fleac. Și apoi, a oftat ea, locul acesta e ceea ce îl ține în viață pe tatăl tău. Ca să nu mai zic de mine. Îmi iubesc munca. Mă stimulează și mă ține în toate mințile. Cred că am lua-o razna amândoi într-o căbănuță de pensionari.

– Da, probabil așa s-ar întâmpla. Dar, mamă, arăți stoarsă de puteri. Să muncești și să te îngrijești de tata e, pur și simplu, prea mult pentru tine. Cred că va trebui să încerci să-l convingi că are nevoie să angajați pe cineva ca să te ajute pe *tine*. Amenință-l cu căbănuța de pensionari. Asta ar trebui să dea roade, a zâmbit Jazz.

– Oricum, destul despre mine. Arăți bine, Jazz. E evident că întoarcerea la serviciu îți prieste.

– Cred că da, a încuviințat ea din cap. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec să mă văd cu tipul ăsta pe care mi l-a pus în cârcă tata.

– Jonathan? E tare drăguț, chiar e. O să-ți placă.

– În prezent nu mă interesează bărbații, în general.

Jazz a strâmbat din nas.

– Jazmine, a prins-o Celestria de mâini, nu te înăcri, te rog. Știu că ai fost rănită, dar există tipi cumsecade, zău că da, dragă.

Un „Mmnn“ a fost tot ce a izbutit Jazz să zică.

– Ești încă tânără, destul de tânără ca s-o iei de la capăt, să ai o familie, dacă vrei. N-o să renunți cu totul la bărbați, nu-i așa?

– O să încerc să n-o fac, promit. Știu că îți dorești cu
disperare să fii bunicuță.

Jazz și-a îmbrățișat mama, care a dat ochii peste cap.

– N-aș zice, cu bebelușul ăla mare pe care îl am adormit în cealaltă cameră. E vorba despre *tine*.

Jazz a încuviințat din cap.

– Oricum, mamă, o să dau pe aici să-mi iau rămas bun când pornesc înapoi spre casă.

12

David s-a trezit duminică dimineața tot pe canapea, unde adormise seara. A gemut când și-a amintit incidentul de pe strada mare din Foltesham din ziua trecută.

A stat acolo, contemplând crăpăturile din tavanul îngălbenit și ocărându-se pentru că s-a lăsat din nou să alunece în jos.

S-a ridicat de pe canapea și s-a împleticit până la toaletă, unde a golit în WC tot ce avea în stomac.

S-a dus la bufetul din bucătărie și a pus în priză plonjorul. Avea nevoie să facă o baie fierbinte, să se radă cu grijă și să mănânce ceva ca lumea.

Dacă jigodia aia de Julian avea să fie o prezență obișnuită în viața lui Angie, atunci el n-avea de ales, trebuia să se poarte cu mai multă chibzuință. Aseară aproape că se aștepta să se pomenească în prag cu polițiștii, care să-l aresteze sub o acuzație de atac verbal născocită. Cât despre Rory, dacă Julian avea să fie până la urmă tatăl lui vitreg, Iisuse, David trebuia să aibă grijă cum se poartă, altfel își putea lua adio de la drepturile de vizitare.

Trebuia să-și vină în fire. De dragul fiului său, dacă nu pentru sine.

Începând de acum.

După o baie lungă, și trecând prin mantra de gândire pozitivă pe care o învățase la Alcoolicii Anonimi, David s-a simțit un pic mai bine. Nu încăpea îndoială că trebuie să plece din maghernița aceea deprimantă de îndată ce va putea. Chiar și o persoană echilibrată ar deveni deprimată dacă ar trăi aici. Și avea destui bani ca să poată închiria ceva mult mai bun. Doar că încă nu-și făcuse timp pentru asta.

A cotrobăit prin dulapuri după ceva de mâncare și, negăsind nimic, s-a dus la supermarket să cumpere niște provizii.

După o oră tocmai era pe cale să se înfigă într-un mic-dejun copios, când a auzit o bătaie ușoară în ușa casei. Îngrozit că este poliția, s-a uitat pe fereastra bucătăriei.

Alt ciocănit sfios. Cu inima bubuind, s-a dus spre ușă. A deschis cu grijă capacul cutiei de scrisori și s-a uitat afară. Doi ochi s-au uitat la el, făcându-l să tresară.

– Rory! Dumnezeule mare, m-ai speriat de moarte!

David a deschis ușa, iar fiul său, în pantaloni de pijama, puloverul de uniformă și tenișii i-a căzut în brațe.

– Tată, o, tată! a hohotit Rory la pieptul lui.

David i-a dezmierdat părul încâlcit, în vreme ce copilul plângea.

– Haide, omule, nu poate fi chiar așa de rău.

– Ba este! Este!

David a reușit să-l mâne pe Rory până la canapea, apoi s-a așezat alături, cu brațele în jurul umerilor lui slabi.

– E vorba de Julian?

Rory s-a uitat la el întrebător.

– Cine?

– Știi tu, iubitul mamei. S-a purtat urât cu tine?

Rory a clătinat din cap.

– Nici măcar nu știam că are un iubit și n-am cunoscut pe nimeni cu numele Julian.

– Dar... n-ai fost acasă în acest weekend? Știu că el era acolo cu mama ta. I-am văzut ieri împreună în oraș.

– Nu, tată. De vineri am stat la infirmerie. Am avut o indigestie rea de tot și doctorul a zis că nu pot pleca acasă.

– Ei, asta-i culmea! Mama ta nici măcar n-a catadicsit să-mi spună că nu ești acasă, ce să mai vorbim de vestea că ești bolnav? Și promisese să mă sune. David a făcut un mare efort să-și înfrângă furia, de dragul fiului său. Deci cum naiba de ești aici?

Rory și-a șters nasul pe mâneca puloverului.

– Am fugit și nu mă mai duc înapoi. Te rog, tată, nu mă sili să mă duc! Te rog!

– Bine, bine, liniștește-te. Nu te duci nicăieri deocamdată. Cum ai ajuns aici?

– Am venit pe jos. A fost un drum foarte lung și... nu mi-e prea bine.

– Sunt sigur că nu ți-e. Sunt mai bine de șase kilometri de la școală. David a pus palma pe fruntea copilului. Ai un pic de febră. O să-ți aduc niște analgezice din cutia de prim-ajutor ca să-ți scadă temperatura.

– NU! a zbierat Rory. Nu tablete! Asta l-a omorât pe Charlie Cavendish.

– Știu, Rory, însă el era alergic la un fel de tablete. Nu sunt deloc periculoase pentru alți oameni, îți jur.

– Ei bine, nu vreau nici una, s-a încăpățânat Rory.

– Bine, o să-ți aduc apă.

David s-a dus în bucătărie, a găsit un pahar și l-a umplut cu apă rece. I l-a dat copilului, care acum era tolănit pe canapea, cu ochii sticloși de oboseală.

– Hai, dă asta pe gât.

I-a sprijinit capul și Rory a băut cu lăcomie.

– Asta-i plăcut, a zis pe când își lăsa iar capul pe brațul canapelei. Asistenta medicală nu mă lăsa să beau prea

multă la școală, ca să nu vomit. Mi-e așa de somn, tată, așa de somn!

– Bine, odihnește-te și vorbim mai încolo.

David s-a așezat în fotoliu și l-a privit, chibzuind ce să facă. Nu încăpea îndoială că, dacă Rory fugise, în orice clipă puteau să-i bată la ușă autoritățile. Ar trebui să sune imediat la școală, să le spună că Rory e în siguranță, însă după spectacolul dat ieri în Foltesham, când era beat, se îndoia că Angie și iubitul ei îl vor lăsa pe Rory să stea la el.

A privit cum respiră băiatul și a văzut că doarme liniștit.

Trebuia să ia repede o hotărâre.

David a sărit de pe fotoliu, a fugit la etaj și a aruncat niște haine într-o geantă. A luat pilota de pe pat și a târât-o împreună cu geanta până la mașină.

Revenind în casă, l-a cules pe Rory de pe canapea și l-a dus la mașină. Ochii băiatului s-au deschis o clipă când David l-a culcat pe bancheta din spate și l-a învelit cu pilota.

– Unde mergem, tată? a întrebat el somnoros.

– Într-o mică vacanță, Rory, doar tu și cu mine.

Când Angelina a primit vestea că Rory a dispărut de la școală, Julian a refuzat să meargă cu ea.

– E mai bine să te duci singură, dragă. Așa cum spui tot timpul, e mai bine să nu-l întâlnesc încă pe Rory.

Așa că Angelina a pornit repede cu mașina, singură, spre St Stephen, cu sufletul la gură. Asistenta medicală din Fleat House o aștepta, cu un aer sumbru.

– L-ați găsit? a întrebat Angelina cu respirația tăiată.

– Nu. Avem personal și elevi care caută peste tot, însă e duminică după-masa și nu sunt mulți.

Angelina s-a prăbușit pe scaunul cel mai apropiat și și-a acoperi fața cu mâinile.

– Of, Doamne, Dumnezeule, de ce să fi fugit? Dacă l-a răpit cineva? Dacă...

– Vă rog să vă liniștiți, doamnă Millar. Sunt mari șanse ca Rory să se ascundă pe undeva, prin școală.

Cine știe de ce, poate că vrea să fie singur. Știu sigur că toată chestia asta cu Charlie Cavendish l-a tulburat, apoi indigestia, care i-a produs febră mare, probabil că l-a făcut să gândească un pic incoerent. Ați luat legătura cu tatăl lui?

– Am încercat, însă nu răspunde la mobil și nu are telefon fix.

– Ei bine, mai încercați. Sunt sigură că v-a trecut prin minte că de curând domnul Millar a insistat să-și vadă fiul. Eu am primit destule telefoane de la el.

– Nu, nu se poate. Angelina a clătinat din cap. David nici măcar nu știa că Rory e la infirmerie. Credea că e acasă, cu mine.

Asistenta medicală a privit-o lung.

– Așadar, nu obișnuiți să-i dați de știre fostului soț când copilul lui nu se simte bine?

– Doar nu era pe moarte, nu? În orice caz, asta mi-ați spus, a repezit-o Angelina, simțindu-se vinovată. Și apoi, în loc să mă criticați, aș vrea să știu cum explicați dispariția unui copil care era în grija dumneavoastră?

– Sunt asistentă medicală la Fleat House, nu la infirmerie, doamnă Millar. Șefa infirmeriei se întoarce în câteva minute să vă vadă. Mi-a spus că s-a uitat la Rory puțin înainte de ora zece dimineața și dormea adânc. L-a lăsat acolo și s-a dus în birou să completeze niște documente. Peste douăzeci de minute, când s-a uitat din nou, el dispăruse.

– Dar unde? De ce? Trebuie să știți ceva.

– Nu uitați, aici nu e închisoare. Nu era nevoie decât să coboare câteva scări și să iasă pe ușa principală ca să fie liber.

– În afară de cazul în care l-a luat cineva.

– Ei bine, acum, că îl eliminăm pe fostul dumneavoastră soț, mă îndoiesc foarte tare de asta.

– Doamna asistentă, am auzit că poliția anchetează moartea unui copil din internatul lui Rory. Dacă *este* un smintit care bântuie pe aici? Dacă mi l-a luat pe Rory? Dumnezeule! Unde este?!

Angelina a izbucnit în plâns.

– Haideți, doamnă Millar, să nu ne pierdem cu firea.

Asistenta medicală a bătut-o pe umăr, dar fără nici un efect.

– Veniți în biroul domnului Frederiks și o să vă aduc ceai. Am luat legătura cu directorul școlii și vine încoace. Vă rog, încercați să nu vă îngrijorați. Sunt sigură că Rory e bine.

Peste două ore, în ciuda căutărilor amănunțite, nu era nici urmă de Rory. Angelina era înnebunită. Robert Jones îi propusese să stea liniștită în biroul lui Frederiks sau să meargă acasă până vor avea vești, însă ea a ținut morțiș să participe la căutare.

Robert Jones stătea la ușa din Fleat House împreună cu asistenta medicală și privea cum Angelina traversează în goană peluza și intră în capelă, zbierând numele lui Rory.

– Femeia e isterică. Putem suna pe cineva să vină să stea cu ea?

– A încercat să dea de fostul soț și, cred, de iubit, un anume domn Forbes, însă nici unul nu i-a răspuns, a strâmbat din nas asistenta.

Robert a oftat.

– I-am spus că avem aici polițiști care ajută la căutare.

S-a răsucit spre ea și a privit-o în ochi.

– Nu crezi că i s-a întâmplat ceva, nu?

Asistenta medicală s-a rățoit la el.

– N-a fost prea fericit aici, nu? N-aș fi surprinsă dacă a fugit, bietul micuț.

Directorul a tăcut o vreme.

– Rory avea o problemă?

Ochii asistentei au scăpărat.

– O, cred că știți că avea, domnule director. Mă duc să văd de ceilalți băieți. Domnul Frederiks și-a scurtat ieșirea cu băieții și e pe drum înapoi cu microbuzul.

– O să rog unul dintre polițiști s-o ducă acasă pe doamna Millar și să stea acolo cu ea până avem vești.

– Mă duc s-o aduc din capelă și o să stau cu ea până atunci.

Robert Jones nici n-a ridicat privirea după asistenta medicală care traversa peluza capelei. Școala și propria viață păreau că se destramă încetul cu încetul împrejur.

Angelina stătea pe scaunul pasagerului din propria mașină și privea pe geam în tăcere, în vreme ce polițista o ducea acasă. A reușit să arate unde să vireze pe aleea lor, apoi a coborât din mașină, vlăguită.

– Vreți să vin cu dumneavoastră, doamnă Millar?

– Nu, e înăuntru... partenerul meu. O să fie în ordine. Dar mulțumesc, oricum.

– Vă anunțăm de îndată ce avem vești. Încercați să nu vă faceți griji.

Angelina n-a răspuns. S-a dus la ușă, care s-a deschis înainte să ajungă ea. Julian stătea în prag.

– Vreo veste despre Rory?

Angelina a clătinat din cap obosită, luptându-se cu lacrimile.

– Am încercat să dau de tine ca să vii la școală și să mă ajuți să-l caut.

– Eram ocupat. Îmi pare rău.

Ea s-a repezit, înfuriată.

– Ce mama dracului vrei să zici cu „eram ocupat"?! Băiatul meu *a dispărut*! Poate zace mort pe undeva și tu îmi spui că erai *ocupat*! Iisuse!

– Angelina, eu...

Ea a trecut pe alături și a pornit spre scară.

– Lasă-mă în pace, Julian, lasă-mă în pace și gata!

David a ajuns la începutul serii, obosit dar triumfător, la pensiunea de pe malul lacului Windermere. O sunase pe proprietăreasă pe drum spre Lakes District de la un telefon public, pentru cazul în care poliția îi căuta deja și ar fi putut să găsească numărul format pe mobil. A întrebat dacă poate să se cazeze împreună cu fiul său mai devreme și să sosească în această după-amiază.

Pe când David și Rory își duceau bagajele în cameră, David se gândea cu plăcere că doamna

Birthwhistle, proprietăreasa, spusese că ei sunt singurii oaspeți.

– Ei bine, ce zici de priveliștea asta, amice?

Și-a pus mâinile pe umerii lui Rory și l-a întors spre fereastră. Era întuneric și nu vedeau decât luminile bărcilor care tresăltau pe apă la câteva sute de metri în fața lor.

– Mâine, dacă te simți mai bine, o să urcăm pe Scafell Pike.

David l-a răsucit pe băiat cu fața spre el și l-a îmbrățișat strâns, mângâindu-i părul blond încâlcit.

Rory a ridicat privirea spre el, cu ochii albaștri uriași pe fața palidă. A zâmbit trist.

– Da, tată, du-mă în vârful lumii și nu mă lăsa niciodată să cobor.

Mai târziu, după o cină copioasă cu friptură și budincă de rinichi în restaurantul pustiu al pensiunii, David s-a bucurat să-l vadă pe Rory că termină și ultima îmbucătură din farfurie. Prindea culoare în obraji și era evident că își revine.

Doamna Birthwhistle i-a oferit lui David vin, însă el a reușit să refuze. El a fost cel care a vorbit cel mai mult, povestindu-i lui Rory că tatăl său îl aducea aici și că au urcat pe cel mai înalt munte din Anglia.

După cină au urcat scara îngustă spre cameră. David l-a învelit bine pe Rory într-unul dintre cele două paturi.

– Noapte bună, amice!

Și-a sărutat fiul, apoi l-a îmbrățișat. Rory s-a agățat de el.

– N-ai să mă lași singur, tată, nu?

– Sigur că nu. Mă vâr și eu în pat. Avem nevoie de toată energia dacă o să ne cățărăm mâine pe Pike.

Rory i-a prins mâna.

– Mă bucur că sunt aici, tată. E ca o aventură, așa-i?

– Da, este, doar tu și cu mine.

– Te iubesc, tată.

– Și eu te iubesc, amice.

David s-a așezat pe fotoliul cu spătar înalt, incomod, privindu-l pe Rory cum adoarme. Pe obraz

au început să i se prelingă nestăpânit lacrimile în vreme ce iubirea i se încleșta în jurul inimii ca o mănușă de fier.

David știa că de acum Angie trebuie să fie înnebunită. Și, oricât și-ar fi dorit să fure timp de singurătate cu fiul său, trebuia să-i dea de știre că Rory n-a pățit nimic.

Și-a scos mobilul din buzunar și a început să-i scrie un mesaj fostei neveste.

Angelina a scos un suspin de ușurare sugrumat și a dat buzna în biroul lui Julian.

– E bine! Rory n-a pățit nimic! a strigat.

Julian s-a răsucit de la ecranul computerului și a zâmbit silit.

– O veste bună! Se ascundea într-un tufiș foarte stufos de la școală?

– Nu, e cu tatăl lui. Se pare că Rory s-a înființat în pragul lui David de dimineață. David zice că e bine și vrea doar să petreacă un timp singur cu el.

– Înțeleg. Așadar, sunt în coliba aia sumbră a lui?

– Nu. David l-a dus undeva pentru câteva zile. Angelina s-a sprijinit de ușă. Of, Doamne, nu-ți pot spune ce îmi umbla prin cap până să-mi trimită David mesajul. Trebuie să-i sun pe cei de la școală.

– Păi... Julian și-a încrucișat brațele și s-a uitat lung la ea. Pot să-ți spun ce-mi umblă mie prin cap. Ieri soțul tău beat, dezechilibrat, a încercat să mă atace în mijlocul străzii principale. M-a amenințat că mă omoară.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Julian! Nu vorbea serios!

– Cine știe dacă vorbea serios sau nu? Și asta-i chestia: pot să înțeleg ușurarea ta că Rory e evident bine, dar, zău așa, Angelina, crezi că David, în starea lui actuală, este persoana potrivită care să aibă grijă de Rory?

Ea l-a privit întrebător.

– O fi David un bețivan, însă nu i-ar face nici cel mai mic rău lui Rory. Îl adoră.

– Bine. Poate că n-o să-i facă vreun rău, dar sunt câteva scenarii neplăcute la care ar trebui să chib-

zuiești. Primul, David ar putea să urce la volan beat. Al doilea, poate că a fugit deja din țară cu Rory. Al treilea, știi când o să-l aducă pe Rory înapoi, dacă o s-o facă vreodată?

Angelina și-a dus palmele la tâmple și și-a scuturat capul.

– Încetează, Julian, te rog! Nu mai pot suporta, chiar nu mai pot. Trebuie să cred că Rory e în siguranță cu tatăl lui, chiar trebuie.

Julian s-a ridicat și s-a dus la ea. Și-a desfăcut brațele și a cuprins-o.

– Haide, haide! Îmi pare rău, iubito. Sigur că nu vreau
să te supăr. E doar avocatul din mine care mă face să privesc latura cea mai sumbră. Am văzut prea mulți copii răpiți de părinți disperați. Situația asta a lui Rory sună mult prea familiar.

– Ei bine, o să-i scriu imediat lui David ca să-i cer să-mi spună exact unde sunt și când vin acasă. Sunt sigură că o va face.

– Și dacă n-o face?

– O s-o facă.

– Bine, însă dacă David nu răspunde până mâine-dimineață și îți spune exact unde este, nu-ți rămâne decât să te duci la poliție. Acum du-te și sună la școală, spune-le că ai vești de la David. Vin și eu imediat. Am doar de terminat ceva.

I-a dat o pălmuță peste fund și a expediat-o din încăpere, apoi s-a întors la computer și a continuat să scrie un e-mail. Calmul său obișnuit era zdruncinat, a observat că are mâinile transpirate când a apăsat pe „trimite".

Oftând din greu, a închis computerul.

Spera să primească un răspuns până a doua zi.

Lasă naibii copilul... Julian Forbes avea problemele proprii.

13

Jazz a traversat Trinity Great Court spre ghereta portarului.

Sub arcadă, cu spatele la ea, era un bărbat neobișnuit de înalt.

Jazz s-a dus la el și l-a bătut pe umăr.

– Salut, ești Jonathan?

El s-a răsucit, surprins.

– Da. Scuze, credeam că o să vii din partea cealaltă.

– Mama și tata au apartamentul în partea cealaltă a curții. M-am dus la ei la prânz.

– Da, știu. Vreau să zic, știu unde locuiesc părinții tăi. Ar fi trebuit să mă gândesc. Jonathan a zâmbit, apoi i-a întins mâna cu stângăcie. Ei bine, mă bucur să vă cunosc, doamnă inspectoare Hunter.

– Jazz, te rog, a zâmbit ea, gândindu-se cât de plăcut este să mai privești și în sus la cineva.

Statura bărbatului o făcea pe *ea* să se simtă minionă.

Presupunea că Jonathan se apropie de treizeci de ani. Trăsăturile lui nu erau ale cuiva numit în mod tradițional chipeș: ochii albaștri erau prea apropiați, deasupra unui nas lung acvilin. Avea fața suptă, pomeții tăioși, ceea ce îi dădea un aer fiămând, boem. Cu toate acestea, era un bărbat atrăgător.

– Mergem? a zis el.

– Da.

Jonathan mergea repede. Jazz se trudea să țină pasul cu două picioare lungi care înghițeau pământul de sub ele.

– E foarte amabil din partea ta să-ți rupi din timp ca să stai de vorbă cu mine.

– Păi, nu-s sigură cu ce pot să ajut, dar o să-mi dau toată silința, a zâmbit Jazz, urmându-l pe o străduță.

El s-a oprit în fața unui bar pe care Jazz îl cunoștea bine ca loc de întâlnire îndrăgit de studenți.

– E în ordine dacă intrăm aici?

A privit-o intens.

– Bine, a încuviințat ea din cap și l-a urmat înăuntru.

Localul era gol și Jazz s-a așezat într-un colț, în vreme ce Jonathan se ducea la bar să comande băuturile.

– Vin alb pentru tine, dar nu sunt sigur cum e.

A pus un pahar pe masă și s-a așezat în fața ei, cu o halbă de bere cuibărită în mâinile mari.

– Noroc!

Au ciocnit.

– Noroc! a zâmbit Jazz și a sorbit.

Vinul părea să fie mai mult oțet.

– Așadar, dă-i drumul și spune-mi ce vrei să știi.

– Bine.

Jonathan a scos un casetofon mic și un carnet dintr-unul dintre buzunarele încăpătoare ale jachetei.

– Înregistrezi asta?

– Da, dacă n-ai nimic împotrivă. Pot să iau doar notițe, dacă preferi.

– Depinde de ce o să mă întrebi.

– Nimic scandalos. Disertația mea, așa cum poate că ți-a spus tatăl tău, este despre starea sistemului justiției penale în noul mileniu. Am pregătit niște întrebări.

– Mă simt un pic ca unul dintre suspecți când îi aduc la interogatoriu. Jazz a arătat spre casetofon. Să începem. Nu-mi strică să văd cum e de cealaltă parte a baricadei.

– Bine.

Jonathan a pornit casetofonul.

– Acum ar trebui să mă avertizezi, să mă întrebi dacă vreau să fie prezent un avocat, a zâmbit ea.

– Presupun că ar trebui, a încuviințat el. Bun, prima întrebare pe care vreau să ți-o pun este dacă, fiind în linia întâi în prinderea criminalilor, ești mulțumită de sistemul actual de justiție?

Jazz și-a mușcat buza.

– Ți-a spus tata că acesta este subiectul meu preferat?

– Nu, dar cu siguranță este blestemul vieții fiecărui polițist să petreacă luni întregi cu ancheta,

să aresteze presupusul făptaș, apoi să vadă că tribunalul îl lasă liber din cauza unei chichițe legale.

A trecut o vreme înainte ca Jazz să răspundă.

– Jonathan, pot face asta în două feluri. Dacă îmi dai numele în disertație n-o să mă abat de la linia oficială. Dacă nu, și oprești casetofonul, îți pot oferi o perspectivă mult mai sinceră. Acum, pe care îl preferi?

Jonathan s-a aplecat peste masă și a oprit înregistrarea. I-a zâmbit lui Jazz.

– Bine, dă-i drumul.

Ea a început, întâi cu prudență, să-i spună care crede
că sunt problemele. A fost surprinsă să-l audă că răspunde bine informat, apărând sistemul.

– Nu corupția îl ruinează, deși admit ce spui despre abuzul de putere și ambițiile personale, ci, din ce am aflat de la alții cărora le-am luat interviu, cei care se strecoară prin ochiurile plasei sunt de obicei rezultatul unui amestec de birocrație măruntă, avocați ai acuzării incapabili – vreau să zic, ai văzut noul document pe care tocmai l-a emis guvernul, propunând ca Procuratura Coroanei să taie din onorariile avocaților pledanți? – așa încât, firește, cei mai buni avocați trec de partea apărării și a slăbiciunii omenești.

– De asemenea, sistemul e sufocat de apeluri, a adăugat Jazz. Chiar și când suspectul este condamnat, nu știi niciodată când se ivește vreun avocat dat naibii cu o probă măsluită, uneori materială, dar mai des psihologică.

– Școala lui „nu-i vina mea, mama nu m-a alăptat în pruncie", vrei să zici? s-a strâmbat Jonathan.

– Ai nimerit-o. Îmi pare rău, poate că par dură, însă viața *este* dură. Nimeni nu are copilăria sau adolescența perfecte. Cu toții avem motive să ieșim în lume și să omorâm pe cineva cu sânge-rece. Slavă Domnului, cei mai mulți dintre noi n-o facem. Însă cei care *o fac* trebuie să-și asume răspunderea pentru acțiunile lor, indiferent de condiții. Trebuie să fie pedepsiți pentru ceea ce au făcut.

– De acord. Am înțeles că ai o experiență personală, Jazz, a zis Jonathan încet.

Jazz ura să vorbească despre asta. Subiectul încă stârnea amintiri vii ale momentului.

– Da. El era un om bun, un vicar care încerca să ajute
o comunitate dezavantajată. Și cu ce s-a ales în schimbul ostenelii sale? Un glonț în spinare. Cel care a tras a fost condamnat la doi ani de închisoare și a ieșit după
șase luni. Pe temeiul răspunderii limitate. Și apoi a agresat iar pe cineva după trei săptămâni.

– Îmi pare rău. Chiar nu știu ce să zic. Jonathan a oftat. Te superi dacă te întreb ce făcea în Hackney în acel
moment? Credeam că înainte de asta a fost un profesor universitar care preda teologia.

– Ai dreptate. Am crescut la Cambridge până la doisprezece ani. Atunci tata le-a spus nevestei și fiicei că s-a săturat să predea teologia unei mulțimi de studenți din clasa de mijloc. Voia să iasă în lume și să practice ceea ce propovăduia. Așa că a fost hirotonisit și ne-am mutat în Hackney. Trecerea de la școala mea elementară plăcută de aici, din Cambridge, la un gimnaziu din estul Londrei a fost un șoc cultural. Dar m-a oțelit.

– Cred și eu. Dumnezeule, n-aș vrea să fi fost în pielea ta.

– A fost greu, da, însă îl admiram atât de mult pe tata pentru ceea ce făcea! Și am învățat tot soiul de șmecherii, lucruri care mi-au fost de folos în cariera mea actuală.

– Cum ar fi?

– Păăăi, și asta chiar e neoficial, aș adăuga, a zâmbit Jazz ironic. Pot face rost de orice dorești doar dând un telefon: amfetamine, barbiturice, opiacee, hașiș, Ecstasy, cocaină, heroină...

– Când mergem?

– Foarte amuzant.

– Glumesc. N-am treabă cu astea, niciodată n-am avut.

– Acuma, ce altceva să-i spui unui detectiv, nu? a ripostat Jazz.

– Nu. Cred că trebuie să spunem adevărul. Și, din fericire pentru mine, am izbutit să le ocolesc. Sincer, a repetat el.

– Eu, nu. Pentru o vreme, oricum. Le-am încercat pe toate. Era... *de rigueur*[10] unde învățam eu. Cam ca paharul cu lapte în pauză.

– Un ritual de inițiere?

– Da. Cam așa ceva. Fată albă din clasa de mijloc..., a oftat Jazz. Voiam să fiu acceptată. Și faptul că am fost „de partea cealaltă" mi-a dat o perspectivă importantă. Înțeleg prin ce trebuie să treacă acești copii doar ca să crească relativ nevătămați.

– Deci ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Ca de obicei, s-a implicat emoțional prea mult. Cu enoriașii săi, al căror număr a crescut cât a fost el acolo de la câteva hoaște bisericoase la trei sute de oameni. Tatăl meu este o persoană foarte carismatică. Și s-a ocupat în special de o femeie al cărei copil murea de leucemie. Venea la el pentru sprijin spiritual, petrecea mult timp în casa noastră. Bărbatului ei, faimos traficant de droguri, nu i-a plăcut asta, a venit într-o zi la noi acasă și l-a împușcat de aproape, în bucătărie.

– La naiba! a șoptit Jonathan.

– A avut noroc că a scăpat cu viață, a adăugat Jazz. A avut un atac de cord pe masa de operație. E foarte fragil, tot mai mult pe zi ce trece.

– Și totuși, este o persoană importantă aici, la Cambridge. E faimos în universitate pentru înțelepciunea sa, blândețea și glumele sale deocheate.

Jonathan a zâmbit, cu ochii scânteind.

– E un om foarte special, a șoptit Jazz, și îl iubesc la nebunie, cu toate defectele lui.

– Faptul că încerci să răspândești bunătate nu-i un defect, Jazz.

– Nu, știu asta. Dar să trăiești cu un sfânt poate să fie greu. Mai ales mama a răbdat multe.

– Sunt sigur. Și tu, Jazz, a zis el blând, privind-o drept în ochi.

– Oricum, destul cu asta. A simțit cum se îmbujorează. Mai vrei să știi ceva? Trebuie să plec.

Cuvintele au ieșit mai tăios decât avea de gând, dar se simțea tulburată.

– Nu, nu cred. Deocamdată, cel puțin. Trebuie să merg acasă să transcriu notițele. Dacă mai am nevoie de o întâlnire, ești de acord?

– Sunt foarte ocupată în acest moment.

Jazz s-a ridicat în picioare. Jonathan s-a ridicat și el.

– Lucrezi la un caz?

– Da.

– Interesant?

– Da. Se îndrepta spre ușă. La revedere, Jonathan, sper că ți-am fost cât de cât de folos.

I-a întins mâna. El nu i-a strâns-o.

– Ți-ai lăsat mașina la Trinity?

– Da.

– Merg cu tine. Casa în care locuiesc e în direcția aceea.

Jonathan a condus-o afară din bar și au pornit pe stradă. Jazz mergea în tăcere, simțindu-se tulburată și întrebându-se cum izbutise el s-o facă să dezvăluie mult mai multe decât avusese de gând.

Au ajuns înapoi la ghereta portarului. Jonathan s-a răsucit spre ea.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Jazz. Mi-a făcut multă plăcere. A ațintit-o o clipă cu ochii aceia albaștri, apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Atunci, la revedere!

– La revedere!

Jazz s-a îndepărtat repede de el, spre siguranța casei părinților săi. N-a avut timp să rumege cele petrecute, pentru că la ușă a întâmpinat-o Celestria.

– Mă bucur că ești aici, Jazz. Tatăl tău a refuzat să se ducă la culcare până nu te întorci. A vorbit la telefon cu unul dintre vechii lui prieteni despre Hugh Daneman. Hai înăuntru.

– Jazz, scumpa mea!

Tatăl era palid, însă ochii îi erau plini de lumină.

– Am găsit amănunte despre cadavrul tău. Celestria, un stropșor de coniac pentru mine și fiica

noastră, ca să curgă mai ușor povestea.

– Nu pentru mine, tată. Trebuie să conduc mașina.

Jazz s-a cuibărit în fotoliu.

– Și nici pentru tine, Tom. Ți-ai băut deja porția pe azi.

– La naiba cu porțiile și adu-mi un coniac mic!

Celestria s-a uitat la Jazz neajutorată, apoi a scos din bufet o sticlă de coniac, a turnat de un deget într-un pahar și i l-a dat lui Tom.

– Mulțumesc, iubito. A luat o înghițitură. Acum, vechiul meu prieten, Crispin Wentworth, a putut să mă pună la curent cu povestea lui Hugh Daneman. Au fost împreună la Oxford și, după ce și-au dat doctoratul, au primit amândoi posturi de lectori. Presupun că știi că Hugh era gay?

– Nu eram sigură, dar mi-a trecut prin minte. Un bărbat care nu s-a însurat niciodată... trebuia să fie o posibilitate.

– Ei bine, dă-mi voie să te asigur că era sută la sută homosexual. Trebuie să fii tu însuți ceva ca să recunoști că altul este, și Crispin cu siguranță ar ști.

Tom a zâmbit.

– Pe atunci se petreceau la Oxford niște chestii îndrăznețe, dar, cum spuneam mai devreme, era începutul anilor '60, așa că se întâmpla peste tot.

– E urât să fii invidios pe distracția de care au avut parte părinții tăi în tinerețe, dar uneori sunt, a oftat Jazz. În fine, zi mai departe, tată.

– Ei bine, se pare că Hugh Daneman a făcut ceea ce era de neconceput și s-a amorezat de cineva dintre studenții lui. Bărbat, desigur. A fost cam nechibzuit, nu s-a ascuns destul de bine de cei mai în vârstă și mai importanți. În cele din urmă, aceștia au aflat și l-au dat afară imediat.

– Înțeleg. Știi cine era studentul?

Tom a ridicat mâinile.

– Ajung imediat la asta. După aceea, Hugh a plecat din țară și Crispin i-a pierdut urma timp de un an, cam așa ceva. Apoi a apărut la St Stephen ca profesor de latină.

– Sunt uimită că l-au primit, dat fiind că fusese dat afară de la Oxford din cauza relației cu un student.

– Se prea poate ca povestea să fi fost ascunsă. Așa se întâmpla pe atunci. Poate că Hugh a acceptat să plece fără scandal și nu s-a mai vorbit despre asta. Verificările poliției și referințele amănunțite nu erau *de rigueur*, așa cum sunt acum. În orice caz, cumva a aterizat la St Stephen.

– Și tânărul ăsta de care s-a îndrăgostit Hugh? Cine era? a întrebat Jazz.

– E o poveste foarte interesantă. Studentul respectiv era un anume Corin Conaught. Era faimos pentru beții și consum de droguri, însă, după spusele lui Crispin, era un june carismatic, chipeș și aristocratic. Cam ca Bosie, iubitul lui Wilde, îmi închipui. A lăsat în urma lui o dâră de inimi frânte atât masculine, cât și feminine.

– Era bisexual?

– Da, dar lasă-mă să-mi continui povestea înainte să pierd șirul: Hugh Daneman s-a îndrăgostit până peste urechi de el. Din ce spunea Crispin, Corin îl îndrăgea și el pe Hugh, și au fost un „cuplu" destul de multă vreme, până ce lui Hugh i s-a cerut să plece.

– Sunt surprinsă că a fost așa un scandal. Cum spuneai, totul era posibil în anii '60.

– *Era* și *nu era*. Orice relație între profesori și studenți este interzisă până în ziua de azi. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, și acesta este unul dintre ele. Iar Corin era dintr-o familie catolică de vază. Tatăl lui, Ralph, Lordul Conaught, a murit pe când fiul lui chefuia la Oxford. Se pare că lui Corin i s-a spus că tatăl lui e pe cale să dea ortul popii în timpul unei petreceri deosebit de deocheate din weekend și n-a catadicsit să se ducă acasă să-și pupe tatăl de rămas-bun. Și sunt sigur că familia auzise de notoria lui relație cu Hugh Daneman. Ca urmare, deși Corin era fiul cel mare și moștenitorul domeniului Conaught și al titlului, tatăl l-a dezmoștenit și i-a lăsat totul personajului de rezervă, un anume Edward Conaught.

– Ce chestie dramatică! a oftat Jazz.

– Da, și, ca toate dramele, are final trist. Corin s-a întors, se pare, acasă de la Oxford, fiind exmatriculat la câteva săptămâni după moartea tatălui. Fratele mai mic, Edward, i-a dat o casă de pe moșie. Corin și-a petrecut următorii cinci ani bând și drogându-se până ce a ajuns prea devreme în groapă. A murit la douăzeci
și șase de ani, sărmanul flăcău.

– Unde este domeniul?

– De fapt, aproape de tine; undeva în Norfolk.

– Zău?

– Da. Tom avea un aer mulțumit. Așadar, te ajută toate astea?

– Absolut, tată. E fantastic! Acum am de unde să pornesc. De asemenea, poate explică de ce Hugh Daneman a apărut brusc la St Stephen: dacă iubirea vieții lui trăia în Norfolk, atunci cu siguranță l-a urmat acolo.

– Foarte posibil. Oricum, sper că asta ți-a dat ceva cu care să lucrezi.

– Mi-a dat, și te rog să-i mulțumești și prietenului tău
Crispin pentru ajutor. Îți mulțumesc mult de tot, tată.

Jazz s-a ridicat.

– Aș face bine s-o iau din loc. La revedere, mamă!

– La revedere, iubito! Celestria a sărutat-o. Dă-ne de știre ce se mai întâmplă.

– Așa o să fac.

Când a ajuns la mașină, Jazz a deschis portbagajul și a luat servieta. A scos punga cu fotografia pe care o găsise lângă patul lui Hugh Daneman în apartamentul lui din Londra. S-a uitat lung la fotografie, examinând fața îngeresc de frumoasă și părul blond, lung. A răsucit-o și a citit din nou dedicația.

Și și-a dat seama că fața nu era, așa cum crezuse întâi, de femeie...

... ci de bărbat.

14

– Bună dimineața! Ai avut un weekend plăcut?

Miles era deja la pupitrul lui când Jazz a ajuns la școală.

– A fost frumos. Tu?

Jazz și-a așezat servieta pe birou, a scos laptopul și l-a pus în priză.

– Petreceri nebunești și patul plin de manechine, a rânjit Miles. De fapt, m-am uitat pe Sky la partide de crichet din Indiile de Vest, încercând să mă scald în niște soare reflectat. Așadar, directorul școlii cere o consultație neîntârziată. Se pare că școala asta prăpădită se poate lăuda nu numai cu un copil mort și un profesor mort, ci și cu un copil dispărut.

Jazz a ridicat privirea de la ecran.

– Zău? Când s-a întâmplat? Și de ce n-am fost informată?

– Ieri după-masă. Și presupun că nu ne-au informat pentru că acel copil se pare că a fost răpit de tatăl lui, iar cei de la școală au crezut, probabil, că nu are nici o legătură cu cazul. Au chemat polițiștii locali să-i ajute la căutare.

– Cine e băiatul?

– Directorul n-a spus, însă mama e în cabinetul lui. Am spus că o să mergi acolo de cum apari.

Jazz i-a dat lui Miles o hârtie.

– Poți să găsești numărul de telefon de la această adresă? Sună și spune că vrem să-i vizităm în această dimineață.

– Bine. Altceva?

– Da. Află unde naiba s-a dus sergentul Roland și de ce nu mi-a spus *el* imediat despre acest copil dispărut. Și spune-i lui Sebastian Frederiks să vină să mă vadă aici peste o jumătate de oră.

Jazz s-a ridicat, s-a dus la ușă și a trântit-o în urma ei.

Secretara directorului stătea la computer, palidă și cu ochii larg deschiși.

– Vă așteaptă înăuntru, a zis, făcând semn cu capul spre cabinet.

– Mulțumesc.

Jazz a intrat și a văzut o femeie frumoasă, minionă, așezată în fața biroului lui Robert Jones.

– Doamnă inspectoare Hunter, bună dimineața. Vă mulțumesc că ați venit. V-o prezint pe doamna Millar, mama băiatului care lipsește.

– Care este...?

– Rory Millar. Poate că sergentul v-a pus la curent cu situația?

– Pe scurt. Bună ziua, doamnă Millar. Jazz a strâns mâna femeii. Ați putea să-mi spuneți ce s-a întâmplat?

– Da, o să mă străduiesc.

Angelina a început să povestească, cu întreruperi, ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore.

Jazz a ascultat până la sfârșit, apoi a încuviințat din cap.

– Bine. Deci, de fapt, fiul dumneavoastră n-a dispărut. E cu tatăl lui, dar nu știți unde.

– N-am primit răspuns la mesajul în care-l întrebam unde sunt, iar... avocatul meu e îngrijorat că, din cauza problemei cu băutura a fostului meu soț și a faptului că a suferit o depresie, ar putea fi un caz de competența poliției. Așa este, ce credeți?

Jazz și-a amintit de David Millar, disperat, cu privirea rătăcită, în fața acestui cabinet. Și de Rory Millar, cu care încă nu se întâlnise, al cărui nume părea că are obiceiul supărător să apară cu regularitate.

– Dacă n-a răspuns la cererea dumneavoastră de a vă spune unde a dus băiatul, atunci da, există motiv de îngrijorare. Totuși, sigur există vreun motiv să credeți că Rory ar fi în pericol, doamnă Millar? La urma urmei, e cu tatăl lui.

Ochii mari, albaștri, ai Angelinei arătau că este de acord.

– Asta i-am spus avocatului, dar el a insistat să vin să vă văd în această dimineață.

– Aveți idee unde l-ar fi putut duce pe Rory fostul dumneavoastră soț?

– Nu. Avocatul meu era îngrijorat că l-ar fi putut scoate din țară, dar e imposibil, pentru că

pașaportul lui Rory e acasă la mine.

– Asta nu înseamnă neapărat că n-a putut să obțină un duplicat.

– Zău? Angelina și-a mușcat buza. Vai de mine!

– O să-l dau în urmărire generală. Se întâmplă să aveți aici fotografiile fiului și soțului? Avem nevoie să le scanăm în computer.

– Da, Juli... avocatul meu a spus că o să le vreți. Angelina a scos din geantă un plic și i l-a dat lui Jazz. Băiatul o să fie bine, nu-i așa?

– Sunt sigură că e bine, dar e de preferat să încercăm să aflăm unde se află. Acum, dacă nu mai aveți altceva, o să mă întorc la lucru. Vin mai târziu să vă spun ce s-a mai întâmplat, domnule Jones.

Jazz le-a zâmbit scurt și a plecat.

*

Așezată la pupitru, Jazz a scos din plic fotografiile. Prima era a lui David Millar, evident de când încă nu se apucase să bea și viața nu îi era distrusă. A pus-o deoparte și s-a uitat la cea a lui Rory Millar. Și a tras brusc aer în piept.

– Dumnezeule mare!

A fluierat, apoi a scormonit prin servietă după punga transparentă în care era fotografia tânărului despre care acum știa că este Corin Conaught.

A pus fotografia lui Rory alături de ea și l-a chemat pe Miles să vadă.

– Ei bine? l-a întrebat, în vreme ce el le privea.

– Măi, să fie! Sigur sunt înrudiți? a zis Miles.

– Acesta este Corin Conaught, fostul iubit al lui Hugh
Daneman, acum decedat, iar acesta este Rory Millar, băiatul dispărut.

– Ia stai un pic, Corin e un „el“, nu o „ea“?

– Da. Dragul și bătrânul meu tătic care a făcut pe detectivul a reușit să mă corecteze. Arată la fel, nu?

– Stranie asemănare! a zis Miles. Știi dacă sunt rude?

– Încă nu. Tocmai am primit de la mama lui Rory această fotografie. Ar putea foarte bine să fie o coincidență. Fotografiile sunt adesea înșelătoare. Dar aș vrea să-l găsim repede pe Rory.

Jazz i-a dat lui Miles fotografiile cu Rory și tatăl lui.

– Scanează-le și completează un raport pentru persoane dispărute.

– Sigur. Suntem așteptați la Conaught Hall la ora unsprezece. Am vorbit cu menajera Lordului Conaught. N-a fost binevoitoare, mi-a spus că Excelența Sa e invalid și nu-i plac vizitatorii.

S-a auzit o bătaie în ușă.

– Intră!

A apărut zâmbetul fals al lui Sebastian Frederiks, care și-a vârât capul în încăpere.

– Ați vrut să mă vedeți?

– Vă rog să luați loc, domnule Frederiks.

– Vreo veste despre bietul Rory?

– Nu, nu încă. Așadar, spuneți-mi, domnule Frederiks, de ce n-ați făcut nimic ca să opriți hărțuirile repetate din partea lui Charlie Cavendish? Și în special asupra lui Rory Millar?

Sebastian a înălțat o sprânceană.

– Cine v-a spus asta?

– N-are importanță. Nu vreau decât să-mi răspundeți la întrebare.

– Poate că ați auzit că Charlie al nostru se purta cam tiranic cu băieții mai tineri.

– Da, de mai multe ori, domnule Frederiks. Vreți să-mi spuneți că nu e adevărat?

– Nu, nu vreau. Dar n-a fost niciodată cu răutate și cu siguranță n-am avut impresia că Charlie se lua cu precădere de Rory Millar.

– Zău? Și atunci de ce mi s-a spus că Charlie l-a încuiat peste noapte pe Rory în pivniță? Mie mi se pare că a fost ales anume.

– Uitați ce-i, nu există dovezi că a fost Charlie, a răspuns Frederiks neconvingător.

– Dar probabil că așa a fost.

– Se poate, da. Dar, doamnă inspectoare, fără dovezi ce puteam să fac?

Jazz a oftat, iritată.

– Sunteți profesor de douăzeci de ani, director de internat de mai mult de opt. Trebuie să fi întâlnit

multe situații ca aceasta. Până și prietenii lui știau că el a fost. Jazz s-a răsucit spre Miles. Nu-i așa?

– Da, a încuviințat din cap Miles.

Pe Frederiks curgeau apele.

– Dați-mi voie să vă spun, doamnă inspectoare, că sunt foarte sever cu băieții mei pentru orice fel de hărțuire. Dar mereu e aceeași problemă. Victima agresiunii se teme atât de tare de repercusiuni, încât nu recunoaște că știe cine a săvârșit fapta.

– Prin urmare, Rory Millar nu v-a spus că Charlie Cavendish a fost cel care l-a încuiat în pivniță?

– Nu. Și, oricum, de unde să știe? Era de cealaltă parte a ușii. Totuși, mi-am dat seama că micul Rory era îngrozit. Eu am fost cel care l-a găsit. Am presupus că are mai mult de-a face cu legenda asta care circulă prin internat, cu stafia unui băiat care se spune că a murit acolo, jos. Firește, Rory a auzit povestea. Părea el însuși o stafie când am deschis ușa.

– Mă mir că nu l-a auzit nimeni înainte. Trebuie să fi strigat ca să i se deschidă. Bietul copil! a adăugat Miles.

– Băieții dorm la etajele al doilea și al treilea și, după cum știți, locuința mea este într-o aripă a clădirii. Chestia este că, indiferent dacă ar fi trebuit sau nu să-l auzim, *nu* l-am auzit.

– Spuneți că era foarte necăjit când a ieșit? Ați luat legătura cu părinții lui?

– Desigur. Asta a fost cireașa de pe tort. Rory era nefericit de o vreme și devenea tot mai retras. Eu pusesem totul în mare parte pe seama traumei provocate de divorțul părinților lui, dar când s-a întâmplat asta evident am simțit că trebuie să vorbesc cu ei. Adică, în loc s-o îngrijorez pe doamna Millar, care poate fi excesiv de protectoare și un pic obsedată în privința fiului ei, am hotărât să-l sun pe domnul Millar. Am vorbit cu el despre Rory săptămâna trecută.

– În aceste condiții, se pare că doamna Millar are tot dreptul să fie obsedată de bunăstarea fiului său, a scrâșnit Jazz din dinți, enervată. Deci David Millar

a
răspuns?

– Am discutat un pic la telefon. Am abordat chestiunea discret, n-avea rost să pun pe toată lumea pe jar. I-am sugerat domnului Millar că ar fi o idee bună să stea de vorbă cu fiul său, să vadă dacă poate afla de la el care e problema. Apoi i-am cerut lui Rory să-și sune tatăl.

– Și a făcut-o?

– Îmi amintesc că l-am văzut pe Rory la telefonul public al internatului... Era joi, da, în ziua dinainte să fie găsit mort Cavendish.

– Însă nu știți dacă vorbea cu David Millar?

Frederiks a ridicat din umeri.

– Nu, nu știu, dar chestia e că... de fapt...

S-a scărpinat în cap.

– Da, domnule Frederiks?

– Tocmai mi-a venit în minte ceva. A doua zi după ce l-am văzut pe Rory la telefon, și anume în vinerea în care a murit Charlie, am plecat în jurul orei șapte și jumătate seara la întâlnirea pe care o aveam. Tocmai ieșeam din parcarea școlii când s-a nimerit să-l văd pe David Millar coborând din mașină.

– Înțeleg.

– Erau o mulțime de părinți care veneau la concertul din capelă. Rory era în cor, așa că poate Millar venea să-l asculte cântând. Dar (Frederiks a ridicat iar din umeri) nu-l mai văzusem niciodată în capelă.

– Presupun că mașina domnului Millar dispăruse când
v-ați întors la școală în noaptea aceea? a tatonat Jazz.

– Sigur. V-am spus, era miezul nopții când m-am întors, sau cam așa ceva. Uitați ce-i, doamnă inspectoare, nu vă sugerez nimic, dar dacă Rory *chiar* i-a mărturisit tatălui său bănuiala că Charlie Cavendish a fost cel care l-a încuiat în pivniță?

– Deci acum recunoașteți că Charlie *îl alesese* ca țintă? l-a înghesuit Jazz.

– Băieții se tachinează mult între ei. Unii pot să se descurce cu asta; alții, nu. În esență, Rory nu putea.

Și da, a oftat Frederiks, recunosc că ar fi trebuit să intervin înainte. Iar acum a fugit... dar...

Frederiks părea nedumerit.

– Ce e?

– Nu se potrivește, nu-i așa? Vreau să zic, dacă micul Rory *chiar* fusese ales ca țintă de către Charlie, cu siguranță acum, când el nu mai este aici, ar trebui să fie în al nouălea cer. De ce naiba să fi fugit?

– N-avem nici o idee.

Jazz a hotărât să schimbe subiectul, nedorind să facă speculații cu un posibil suspect despre aspecte ale cazului.

– Domnule Frederiks, trebuie să vă întreb din nou, unde ați fost în acea seară de vineri?

– Nu pot să spun.

– Știți că este o infracțiune tăinuirea de informații relevante pentru o anchetă a poliției?

– Uitați ce-i, doamnă inspectoare, nu pot decât să repet că locul în care am fost în acea seară de vineri *nu* este relevant pentru cazul dumneavoastră.

– Lăsați-mă pe mine să hotărăsc asta, domnule Frederiks. Și eu aș spune că este. Sunteți persoana care a recunoscut că a pus tabletele de Epilim ale lui Charlie Cavendish pe noptieră înainte de a pleca. În primul rând, n-avem nici o dovadă că nu dumneavoastră ați fost cel care a înlocuit tabletele.

– Atunci de ce mama naibii, dacă am făcut asta, v-aș fi spus că am pus tabletele acolo?

– Pentru că era un fapt consemnat pe fișa medicamentelor. Și poate v-ați gândit că moartea lui Charlie nu va fi pusă sub semnul întrebării; un simplu caz de criză de epilepsie...

– Asta este ceea ce am gândit cu toții, doamnă inspectoare...

– Și că acțiunile dumneavoastră nu vor fi puse la îndoială...

– Mă acuzați?

Frederiks s-a ridicat brusc în picioare.

– Nu. Sigur că nu. Dar vă avertizez că cred că ar fi rezonabil să ne spuneți unde ați fost în seara aceea. Faptul că refuzați sporește suspiciunea, n-o elimină.

Frederiks s-a pleoștit pe scaun.

– Nu pot. Pur și simplu, nu pot.

– Atunci s-ar putea să trebuiască să vă avertizez și să vă arestez pentru punerea de piedici în calea justiției. Trebuie să presupun că protejați pe altcineva, dar dați-mi voie să vă previn, în același timp vă riscați integritatea ca director de internat și ca omul care răspundea nemijlocit de siguranța lui Charlie Cavendish. Dacă refuzați să oferiți un alibi care să confirme faptul că vă aflați altundeva, atunci n-am absolut nici o dovadă că *nu* erați aici. Jazz s-a uitat la ceas. Vă mulțumesc că ați venit să vorbim.

Frederiks a încuviințat din cap, s-a ridicat și a plecat fără să mai scoată vreun cuvânt.

Jazz și-a pus haina și și-a căutat cheile mașinii.

– Ce părere ai? s-a ițit Miles din spatele computerului.

– Nu va avea parte de luxul de a rămâne prea multă vreme tăcut. Jazz scotocea prin servietă. Nu pricep în ruptul capului de ce n-a făcut nimic în privința bine-cunoscutei înclinații a lui Cavendish de a teroriza băieței, dar... Fir-ar să fie! Nu-mi dau seama ce am făcut cu cheile. Poți să mă duci tu acolo? Hai să mai rumegăm niște lucruri pe drum.

Soarele tocmai reușea să se ivească de după nori când Miles a pornit mașina și au luat-o pe drumul principal de la vest de Foltesham spre King's Lynn.

– *Tu* ce crezi despre Frederiks? l-a întrebat Jazz.

– Hai să zicem că nu mi-ar plăcea să fiu dedesubtul lui într-o grămadă de pe teren, s-a strâmbat Miles.

– Așadar, David Millar era la școală în seara în care a murit Charlie. Dacă Rory l-a acuzat la telefon pe Charlie, crezi că Millar l-a omorât ca să se răzbune? Și David Millar să fi știut de reacția lui Charlie la aspirină?

– Toți băieții din Fleat House au fost avertizați de alergiile care îi afectau pe colegii lor, de la arahide la parfum, a zis Jazz. Se prea poate ca Rory să fi pomenit de asta în fața tatălui său, cine știe? În orice caz, trebuie să dăm de el. Instinctul îmi spune

că Millar-junior este cumva implicat în toate astea. Și se dovedește foarte greu de prins.

Miles i-a zâmbit larg.

– Întocmai ca în vremurile vechi.

– Ce vrei să zici?

– De obicei, instinctul tău e corect. Echipa avea implicit încredere în el.

Jazz s-a uitat la el.

– Zău? A râs. Ei bine, dacă vei să știi adevărul, niciodată nu m-am simțit mai departe de țintă ca acum.

– O să ajungi acolo, întotdeauna reușești. A virat brusc la stânga. Cred că asta e intrarea. Menajera a spus că e imediat după garaj.

A trecut printr-o poartă dublă din fier forjat, mare și veche, având într-o parte căsuța paznicului. Aleea șerpuia printr-un parc presărat cu stejari bătrâni. Au trecut de un lac care scânteia în soarele anemic, și în cele din urmă au ajuns în fața casei.

– Pe cinstea mea, cât de Brideshead[11], a mormăit Miles în vreme ce înconjura cu mașina heleșteul rotund care avea în mijloc o fântână în forma unui băiat suflând în trompetă, năpădită de mușchi.

– Dar urâtă, nu? Sfârșitul perioadei victoriene, presupun, a zis Jazz privind clădirea pătrată din cărămidă aparentă. Numeroasele ferestre sclipeau oarbe, pe acoperiș se înșirau garguie, cu fețele amenințătoare acum ciobite și deformate. Cadrul perfect pentru un film horror gotic.

– Hai să zicem așa: facturile pentru încălzire trebuie să fie usturătoare, a glumit Miles în vreme ce urcau treptele spre ușa din față și Jazz apăsa pe sonerie.

Deasupra soneriei era o placă ruginită pe care scria „Comercianții să meargă prin spate".

Ușa s-a deschis și a apărut o femeie de vârstă medie îmbrăcată cu o rochie neagră.

– Bună ziua. Suntem inspectoarea Hunter și sergentul Miles, am venit să vorbim cu Lordul Conaught.

– Pe aici, vă rog.

Femeia a încuviințat din cap și au intrat într-un hol auster, înalt, cu podea de marmură ca o tablă de șah, care se întindea până departe. Jazz s-a cutremurat pe când o urma pe femeie afară din hol, printr-un labirint de coridoare întunecate. Înăuntru era mai frig decât afară.

S-au oprit în fața unei uși masive de stejar și femeia s-a răsucit spre ei.

– I-am explicat Lordului Conaught că doriți să vorbiți cu el, dar nu este în deplinătate puterilor. Acum doi ani a căzut de pe cal, la vânătoare, și este într-un fotoliu rulant. Are artrită și dureri mari. De asemenea, a pierdut foarte de curând pe cineva din familie, a adăugat ea.

– Nu stăm mult, vă promit, a zis Jazz.

Femeia a încuviințat din cap și a bătut la ușă.

– Intră!

Femeia a deschis ușa și au intrat.

Pășind înăuntru, Jazz a observat că austeritatea din restul casei contrasta puternic cu încăperea confortabilă, cu lambriuri de stejar, în care se aflau acum. Pe pereți erau desenele colorate ale unor scene de vânătoare; pe podea, un covor în carouri uzat, și un foc aprig ardea voios. De o parte și de alta a șemineului erau rafturi din podea până în tavan, pline până la refuz cu cărți în neorânduială. Camera mirosea a câine ud, și un exemplar al speciei zăcea în fața focului, lăfăindu-se la căldură.

Edward Conaught ședea pe un fotoliu rulant într-o parte a șemineului, având pe genunchi un exemplar din *Telegraph*. Lângă el era o masă plină cu exemplare din *Country Life* care aveau pagini îndoite la colțuri și cu flacoane de medicamente.

Le-a adresat un zâmbet obosit și a întins mâna.

– Sunt Edward Conaught. Mă bucur să vă cunosc. Vă rog să luați loc.

A arătat canapeaua veche, plină de păr de câine, și și-a răsucit fotoliul ca să fie cu fața la ei.

– Nu știu de ce ați venit la mine. Am dat de vreun necaz? Nu-s prea mari șanse în zilele astea, a chicotit el.

– Nu, Lord Conaught, n-aveți de ce să vă faceți griji.

– Vă rog, spuneți-mi Edward. Așadar, cu ce vă pot fl de folos?

– Este vorba despre fratele dumneavoastră, Corin, a zis Jazz.

Fața lui Edward s-a întunecat.

– Dar e mort. A murit de vreo patruzeci de ani, bietul de el.

– Da, știm, domnule, a zis Miles. Am venit aici pentru un vechi prieten de-ai lui Corin care a murit de curând. Medicul legist a conflrmat sinuciderea, însă, din cauză că credem că moartea lui ar putea fi legată de o anchetă de omucidere aflată în desfășurare, avem nevoie să vorbim despre fratele dumneavoastră.

– Înțeleg, a oftat Edward. Cine era prietenul?

– Hugh Daneman, a zis Jazz.

– Da, a încuviințat din cap Edward. Da, erau... prieteni apropiați.

– Atunci prima întrebare, domnule, trebuie să fle dacă ați știut de existența unei relații neobișnuit de intime între ei.

– Dumnezeule mare, da. Sigur că am știut, la fel ca întreaga familie. Edward i-a privit lung. S-ar putea spune că Hugh Daneman a fost o parte din motivul pentru care am ajuns să trăiesc în mausoleul ăsta și să-mi petrec viața încercând să țin pe linia de plutire afurisita asta de casă. Corin era fratele meu mai mare. El ar fi trebuit să moștenească domeniul. Știați asta?

– Da, domnule, știam, a răspuns Jazz cu blândețe.

– Nu că cineva poate da vina pe alții pentru propriile greșeli, însă cu siguranță micile păcate ale lui Corin au ricoșat asupra mea. Edward Conaught a oftat. Corin s-a apucat de droguri și sex la Oxford. Ca urmare, tata l-a dezmoștenit chiar înainte să moară.

– Prin urmare, vă amintiți de Hugh Daneman din acea vreme?

– O, da. Hugh se ținea după el peste tot ca un copil orbit de dragoste. Evident, Corin ținea la

Hugh, dar cred că pentru Hugh relația însemna mult mai mult.

– Din informațiile pe care le-am adunat reiese că lui Hugh i s-a cerut să-și părăsească postul de lector de la Oxford din cauza relației nepotrivite cu fratele dumneavoastră, a adăugat Jazz.

– Nu m-ar surprinde. Însă ceea ce știu este că, indiferent de natura relației lor, atunci când Corin a avut probleme cu drogurile și băutura Hugh l-a ajutat să lupte cu ele. S-a mutat împreună cu Corin în casa de pe domeniu pe care i-am dat-o după ce a fost exmatriculat. Hugh a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l îngrijească pe Corin, dar mă tem că nu mai putea fi ajutat. A murit după ce a înghițit un cocteil letal de heroină și alcool. Bietul băiat, ce păcat! N-avea decât douăzeci și șase de ani. Edward a tăcut o vreme. Oricum ai lua-o, mă întreb uneori dacă nu cumva această familie este blestemată.

– De ce spuneți asta, domnule? a întrebat Miles.

– Păi, altă tragedie asociată cu această familie s-a petrecut săptămâna trecută. Spuneți că Daneman s-a sinucis... Era deprimat?

– Deocamdată nu știm, dar v-aș fl recunoscătoare dacă ați păstra pentru dumneavoastră această informație până vom fl mai siguri de împrejurări, a zis Jazz zâmbind.

– Hugh lucra tot la St Stephen.

Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Da, așa este.

Edward și-a ațintit asupra ei ochii cenușii, inteligenți.

– Nu faceți publică această informație din cauză că credeți că are de-a face cu moartea lui Charlie?

– Ați citit despre moartea lui în ziar, domnule?

Edward Conaught a scos un soi de chicotit sumbru.

– Da, însă nu în acest fel am aflat că a murit. Charlie Cavendish e nepotul meu.

– Nepotul dumneavoastră?

Jazz era uluită.

– Desigur. Îmi pare rău, doamnă inspectoare, credeam că știți și de aceea ați venit astăzi.

– Vă cer scuze pentru ignoranță, și vă rog să primiți condoleanțele mele întârziate, s-a bâlbâit Jazz, simțind cum i se aprind obrajii.

– De unde să fi știut? Adele și Charlie sunt amândoi „Cavendish" din cauza acelui bărbat oribil cu care a ales ea să se mărite. E de înțeles că n-ați avut timp să investigați arborele genealogic al lui Charlie. De fapt, Adele vine să mă vadă săptămâna asta. Trebuie să discutăm ce mama naibii facem cu locul ăsta afurisit acum, când Charlie nu mai este. Era singurul nostru moștenitor. Nu mai există bărbați în familie. O mulțime dintre ei au fost mătrășiți de Al Doilea Război Mondial, iar toți cei care au supraviețuit au avut fiice.

– Prin urmare, Adele este...

– Sora mea, da. Cu treisprezece ani mai mică decât mine,
aș adăuga, și cu cincisprezece mai mică decât Corin. N-avea decât unsprezece ani când a murit el.

– Și de ce nu moștenește ea domeniul? a întrebat Miles.

– Sunt sigur că într-o bună zi Comisia pentru Egalitatea Oportunităților va da legea că titlurile și proprietățile pot să fie moștenite de femei, dar în prezent legea este pentru *primogeniture*. Moștenitorul trebuie să fie bărbat. Prin urmare, descendența familiei Conaught pare să se fi întrerupt brusc acum câteva zile.

– Înțeleg, domnule.

Miles a încuviințat din cap.

– Sora dumneavoastră, Adele, are o casă în Cley? a întrebat Jazz.

– Nu. Când vine în Norfolk stă aici, firește. E destul spațiu, a zâmbit mucalit Edward. De ce întrebați?

– Acum câteva zile am văzut-o în Cley descărcând din mașină niște cumpărături.

– Zău? Probabil una dintre acțiunile ei caritabile, pachete cu mâncare pentru bătrâni, sau pur și simplu în vizită la prieteni, cu toate că sunt surprins că nu mi-a dat de știre că e aici, în Norfolk. Oricum, nu sunt păzitorul surorii mele.

– Nu, a zis Jazz, scurt, pentru că Edward părea că are de gând să continue.

– Presupun că vă gândiți acum că asta duce la întrebarea de ce atât Charlie, cât și Hugh Daneman, care, că ne place sau nu, avea o legătură cu această familie, au fost găsiți morți la interval de câteva zile.

– Da, însă, de fapt, este o legătură care îmi dă o nouă direcție de cercetare.

– Mama lui mi-a spus că Charlie a murit din cauza unui șoc anafilactic. Este adevărat? a întrebat Edward.

– Este. Pe moment, facem tot ce ne stă în puteri ca să aflăm cum a ajuns să înghită aspirina care l-a ucis. Mi-ați putea spune, din punctul de vedere al unchiului, ce părere aveați despre el?

Edward a chibzuit o vreme. În cele din urmă, a zis:

– Semăna foarte mult cu tatăl lui, de care nu-mi plăcea deloc. Poftim. Asta răspunde la întrebare?

– Da. Însă tot erați pregătit să-i lăsați după moarte Domeniul Conaught?

– Doamnă dragă, vă puteți imagina generațiile de tați care și-au privit cu disperare moștenitorii? Tatăl meu a fost destul de progresist; a hotărât să-mi lase proprietatea mie, nu fratelui meu mai mare, însă el a avut de ales. Numele familiei și genealogia sunt mai importante decât orice în aceste situații. Chiar dacă nu-mi plăcea de Charlie, cine știe dacă n-ar fi devenit un stăpân bun al domeniului și n-ar fi avut o serie de fii zdraveni? Poate că locului i-ar fi priit o injecție de capitalism agresiv. La urma urmei, suntem în noul mileniu. Responsabilitatea a făcut din mine un bărbat. Poate că ar fi făcut unul și din Charlie.

– Și mama dumneavoastră? Mai trăiește? a întrebat Jazz.

– Da, cu toate că în ultima vreme e destul de șubredă. Locuiește în Aripa de Est, ca să o pot supraveghea.

– V-ar deranja dacă i-am face o vizită?

Edward a oftat.

– Adele și cu mine nu i-am spus de moartea lui Charlie. Credem că o va tulbura. Și până ce nu

hotărâm ce să facem cu domeniul nu vrem să-și facă griji.

– Înțeleg, a încuviințat din cap Jazz. Însă aș vrea să o văd, și curând.

– Atunci lăsați-mă s-o pregătesc, să-i dau eu însumi vestea. O să spun și că vreți să vorbiți despre un vechi prieten de-ai lui Corin care a murit de curând. O să-i placă asta. Corin a fost întotdeauna preferatul ei, a adăugat Edward, cu o undă tăioasă în voce.

– Nu vreau să vă zoresc, dar ne puteți da de știre după ce îi spuneți?

Edward a încuviințat din cap.

– Lăsați-mă două zile.

– Desigur, a zis Jazz, s-a ridicat și a dat mâna cu Edward.

La fel a făcut și Miles.

– Am impresia că n-am fost de mare ajutor. Și poate, dacă descoperiți ceva, veți avea amabilitatea să mă cooptați. Știți, sunt interesat de istorie. De la accidentul de călărie încoace am petrecut mult timp studiindu-mi strămoșii. Ar fi de dorit să includ în cartea mea și membrii moderni ai familiei alături de cei vechi.

– Vă voi ține la curent. Încă o întrebare, domnule. Corin n-a avut vreun copil, nu?

Edward și-a înălțat o sprânceană, surprins.

– Nu din câte știu eu, nu. De ce?

– Fără nici un motiv, domnule. Voiam doar să mă asigur.

– Dacă ar fi *avut*, atunci eu, unul, aș dormi mult mai bine în patul meu cu gândul la viitorul domeniului,
a zis el, oftând.

– Da, înțeleg, a zis Jazz.

– Ei bine, vă doresc amândurora o zi bună, a spus Edward.

Menajera i-a condus la ușa principală și au coborât treptele spre mașină. Jazz s-a răsucit și a privit casa. Soarele se ascunsese, bătea un vânt înghețat și din norii care se adunau cădea burnița.

În clipa aceea, Jazz ar fi putut să jure că a văzut o siluetă trăgându-se înapoi din dreptul unei ferestre de la etaj, din partea stângă a casei.

Jazz s-a cutremurat și a intrat în căldura primitoare a mașinii.

15

Când Jazz a ajuns la casa Angelinei Millar, peste douăzeci de minute, ușa a fost deschisă de un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil. Avea în jur de treizeci și cinci de ani și era chipeș în genul clasic, cu falca frumos dăltuită și o coamă deasă de păr negru, pieptănat cu grijă.

– Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat tăios.

– Da, domnule. Sunt inspectoarea Hunter. Am venit s-o văd pe doamna Millar. Aceasta este casa ei, nu?

– Casa *noastră*, da. În cele din urmă, bărbatul i-a întins mâna. Sunt Julian Forbes. Partenerul Angelinei. Și eu locuiesc aici. Vă rog să intrați. Am trimis-o pe Angelina să se odihnească un pic, dar mă îndoiesc că doarme. A condus-o pe Jazz prin hol până în salon. Așteptați aici. Mă duc să văd dacă e trează.

A încuviințat din cap spre Jazz și a ieșit.

Jazz s-a plimbat prin încăpere, observând ce curat este totul.

Părea decorul unei piese de teatru; se simțea încă mirosul de zugrăveală. Erau fotografii aranjate cu grijă, în care erau angelicul Rory și mama lui, dar nici una, a observat ea, cu tatăl.

Desigur, dacă intrase în scenă un nou iubit, asta trebuia să facă viața dificilă.

S-a întrebat cum se descurcă într-un divorț copiii atunci când fotografiile unuia dintre părinți sunt

îndepărtate și înlocuite cu o altă față, necunoscută și neiubită.

Jazz se așezase pe marginea unei canapele când Julian a condus-o pe Angelina în cameră.

– Bună ziua, doamnă Millar.

Chiar și epuizată, Angelina arăta impecabil. Jazz s-a gândit ce pereche perfectă sunt cei doi.

– Aveți vreo veste?

Expresia Angelinei era între groaza de vești rele și speranța unora bune. Jazz mai văzuse asta de atât de multe ori.

– Nu, deocamdată nu.

– O!

Umerii Angelinei s-au gârbovit și s-a așezat lângă Julian. El i-a prins mâna oarecum țeapăn.

– Presupun că n-ați primit nici o veste de la Rory sau de la soțul dumneavoastră?

– Nu, nimic. Nici o vorbă. Eu... Angelina și-a mușcat buza ca să nu plângă. Am lăsat multe mesaje pe mobilul lui David.

– Vom pune un dispozitiv de urmărire pe telefonul dumneavoastră mobil și pe cel fix, doamnă Millar. Dacă sună și este soțul, avem nevoie să-l țineți de vorbă. Atunci putem încerca să-l localizăm prin intermediul telefonului.

Angelina a clătinat din cap.

– N-o să sune, știu că n-o să sune. Îl are pe Rory și n-o să vrea să mi-l mai dea înapoi.

– Doamnă inspectoare Hunter, ce fac oamenii dumneavoastră în prezent în această privință? a întrebat Julian tăios.

– I-am pus pe amândoi în lista noastră cu persoane dispărute și fotografiile pe care ni le-a dat doamna Millar au fost trimise la toate secțiile de poliție din țară.

– Ei da, asta o să fie de mare folos, a strâmbat din nas Julian. Pentru numele lui Dumnezeu, sute de oameni dispar în fiecare zi și calculatoarele sunt inundate cu fotografiile dispăruților. Dar aici vorbim de răpire, de un tată care este instabil mintal și agresiv fizic. N-avem nici o idee ce ar putea să-i

facă băiatului ăluia. Julian a strâns mâna Angelinei. Îmi pare rău, draga mea, dar trebuia s-o spun.

Jazz l-a ignorat pe Julian și și-a întors privirea spre Angelina.

– Credeți că fostul dumneavoastră soț este un om agresiv, în stare să-i facă rău lui Rory?

Ea s-a uitat la Jazz cu ochi plini de suferință.

– Nu, a zis, în cele din urmă. David poate că are o problemă cu băutura, însă își adoră fiul, aproape până la obsesie.

– Credeți că e obsedat de Rory? a insistat Jazz.

– Nu, scuze, vreau să zic... îl iubește la nebunie pe Rory, ca orice tată normal, și când ne-am despărțit trebuie să fi fost foarte greu pentru el. De fapt, e vina mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce disperat era.

– Doamnă Millar, știți ceva despre faptul că Rory era hărțuit la școală?

Angelina a ridicat ochii ei albaștri ca de porțelan.

– Nu, nimic. Cel puțin Rory nu mi-a spus nimic.

– Iar hărțuiala există în toate școlile, Angelina, a zis
Julian. Cu siguranță exista când eram eu elev la St Stephen. Trebuie să înveți să trăiești cu ea, nu să te duci smiorcăindu-te la părinți. Te întărește pentru viitor.

– Mă bucur să spun că în zilele noastre cele mai multe școli n-ar fi de acord cu dumneavoastră, domnule Forbes, a ripostat Jazz cu răceală, enervată de insensibilitatea lui. Este în fruntea listei lor de priorități și sunt sigură că personalul de la St Stephen este la fel de conștient de asta ca și ceilalți.

– O, sunt sigur. Nu spun decât că e imposibil s-o elimini complet. Așa sunt băieții.

Julian a bătut ușurel mâna Angelinei.

– Cu siguranță Rory nu ți-ar fi spus ție, dragă, așa că nu te simți vinovată că n-ai știut.

– Însă David trebuie să fi știut. De aceea a venit aici săptămâna trecută, pentru că a primit un telefon ciudat de la Rory. Voia să vorbească cu mine pentru că era îngrijorat în privința lui și...

– Eu l-am dat afară în șuturi, a zis Julian. Era beat turtă și mă tem că nu suportam să-l știu în casa mea. Data următoare când l-am văzut era în mijlocul orașului Foltesham și mi-a spus că o să mă omoare.

– Dragul meu, nu-i chiar așa. A spus că o să te omoare dacă te atingi vreodată de un fir de păr de pe capul lui Rory. Tocmai aflase despre noi doi. Nu prea poți să-l învinovățești.

– Pentru Dumnezeu, Angelina, tu și David ați divorțat. Nu mai e treaba lui ce faci sau cu cine alegi să fii, s-a răstoit Julian.

– Doamnă Millar, Sebastian Frederiks mi-a spus astăzi că fiul dumneavoastră era hărțuit de Charlie Cavendish, băiatul care a murit. L-ați auzit vreodată pe Rory pomenindu-i numele? a întrebat Jazz.

– Nu, niciodată. De ce nu mi-a spus domnul Frederiks? Sunt mama lui Rory!

– Nu știu, a zis Jazz, nedorind să folosească raționamentul lui Frederiks. Prin urmare, nu știați că flul dumneavoastră avea o problemă la școală?

– Vai de mine! Angelina și-a frământat mâinile. În ultima vreme devenise așa de închis în el. Am pus asta pe seama divorțului. Bietul Rory! De ce Dumnezeu nu mi-a spus nimic?

– Mă tem că adesea copiii nu spun. Și apoi, vă încredințați copilul unor oameni care vă așteptați să fie adulți responsabili, care vor acționa *in loco parentis* și vor lua măsurile adecvate dacă este nevoie.

– Absolut, a aprobat Julian. Dacă trebuie să fie învinovățit cineva, este școala.

– Dar sunt mama lui. Ar fi trebuit să văd. David a știut că ceva nu-i în ordine. De aceea a venit aici.

Angelina a ridicat privirea spre Julian, al cărui chip era impasibil.

Jazz a hotărât să abordeze subiectul.

– Fostul dumneavoastră soț a fost văzut de domnul Frederiks în seara în care a murit Charlie Cavendish. Oprise mașina în parcarea școlii. Era un concert al corului în capela școlii și cred că fiul dumneavoastră cânta și el. Ați fost acolo?

– Da, am fost.

– Și l-ați văzut pe fostul soț?

– Nu. Dar în seara în care a venit aici, David mi-a spus că a fost la școală ca să-l caute pe Rory. A oftat adânc. Toate astea par cu totul ireale. Doamnă inspectoare, David n-a mai băut până acum câteva zile. Nu băuse de luni întregi și știu că se ducea la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, pentru că sunt prietenă cu soția medicului lui. Are un copil coleg de an cu Rory.

– Dragă, de fapt n-ai habar ce făcea David. Nu l-ai văzut aproape deloc în ultimele luni și nu cred că ai căderea să comentezi despre obiceiurile lui recente legate de băutură. Cu siguranță nu se ținea pe picioare când a venit aici.

Angelina n-a răspuns.

Julian i s-a adresat lui Jazz.

– Așadar, doamnă inspectoare, încercați să sugerați că David Millar a aflat cumva că Rory e hărțuit de Charlie Cavendish și a hotărât să facă el dreptate?

Jazz l-a privit cu ochii ei chihlimbarii, reci.

– Împrejurările sugerează că nu putem exclude această posibilitate.

– David? Să omoare pe cineva? Angelina își regăsise vocea, în cele din urmă. Și-a scuturat capul ca și cum ar fi vrut să-l limpezească. E ridicol! Poate că are o problemă cu băutura și a fost foarte supărat din cauză că și-a pierdut serviciul, apoi căsnicia și contactul zilnic cu fiul său, dar asta nu înseamnă că e un asasin! Doamnă inspectoare Hunter, vă rog, David e un om blând, nu un ucigaș!

– Draga mea! Julian a luat mâinile Angelinei și s-a răsucit spre ea. Te rog, fii sinceră cu tine însăți. Pot să accept faptul că atunci când e treaz David e un om blând, dar, zău așa, gândește-te la ce s-a întâmplat în seara zilei în care și-a pierdut serviciul. Ca să nu mai vorbim de a doua zi dimineață, când făcea scandal în fața casei și spărgea ferestre ca să intre. Julian s-a răsucit spre Jazz. Mă tem că acum câteva luni Angelina a trebuit să obțină un ordin de

restricție împotriva fostului soț. S-a purtat violent cu ea și ea a fost foarte speriată, nu-i așa?

Angelina și-a dus mâinile la tâmple.

– Dar, cu siguranță, *acelea* au fost circumstanțe atenuante, nu?

– Da, de acord, a liniștit-o Julian. Problema este că și în situația despre care vorbește doamna inspectoare Hunter există circumstanțe atenuante. Ai spus deja că David e aproape obsedat să-l protejeze pe Rory. Și, practic, este posibil ca, după ce a băut zdravăn, David să fi vrut să-l înlăture din cale pe acest Charlie.

Angelina l-a ațintit pe Julian cu scepticism.

– Pur și simplu, nu pot să cred... *nu*!

A scuturat din cap.

– Doamnă Millar! Jazz a hotărât să intervină în ceea ce devenea o conversație bilaterală controlată de Julian. Știu că este un moment foarte dificil și îmi pare rău că îl înrăutățesc. Dar cred că va trebui să intensificăm căutarea lui Rory și a fostului dumneavoastră soț. Aveți vreo idee unde l-a putut duce David pe fiul dumneavoastră? Vreun loc aparte în care a fost sau avea de gând să meargă?

– Știu că spera să-l ia cu el pe Rory în vacanța de la mijlocul trimestrului și s-a supărat când i-am spus că vreau să-l duc la schi, însă n-am întrebat unde voia
să meargă.

– Îi plăcea o anumită parte a țării? Undeva unde să poată merge cu un copil?

– Îi plăcea mult alpinismul, asta știu. Obișnuia să meargă cu tatăl lui peste tot: Țara Galilor, Scoția, Lakes District... Spunea mereu că o să-l ducă acolo pe Rory când o să fie destul de mare.

Angelina a ridicat din umeri.

– Și părinții lui?

– Tatăl i-a murit acum câțiva ani, iar mama, de curând, a zis Angelina.

– Prieteni apropiați? Frați sau surori la care s-ar duce?

– David era singur la părinți. Și nu, nu are prieteni apropiați. Întotdeauna a fost singuratic.

– Și apoi, a intervenit Julian, și-ar da seama că prietenii și rudele sunt primul loc în care l-ar căuta poliția.

– Domnule Forbes, presupuneți că, de fapt, David a fugit cu Rory. Poate că a simțit, lucru de înțeles, că amândoi au nevoie de un timp petrecut împreună și are de gând să se întoarcă repede. Jazz s-a răsucit spre
Angelina. Bine, cred că este tot ce am nevoie pe moment. Și-a închis carnetul și l-a pus în servietă. O să vă dau de știre de îndată ce avem vești.

Angelina a încuviințat din cap încet.

– Nu vreau decât să-mi recapăt copilul. Nu credeți că e în pericol, nu, doamnă inspectoare?

– E cu tatăl lui, care, din tot ce mi-ați spus, e evident că îl adoră. Jazz s-a ridicat în picioare. O să-l pun pe unul dintre oamenii mei să vă sune când am obținut dispozitivele de urmărire pentru telefoane. Nu vă ridicați. Ies singură.

A salutat cu un semn din cap și a plecat.

Miles aștepta afară, în mașină.

– Ceva interesant? a întrebat în vreme ce pornea motorul.

Jazz privea pe geam.

– Avem un posibil suspect. Un alcoolic instabil emoțional cu un fiu despre care s-ar putea să știe că a fost hărțuit de victima noastră. Și totuși...

– Da?

– Nu sună bine. L-am întâlnit pe David Millar, chiar dacă în treacăt. Era într-o stare groaznică. Și, de fapt, *pentru că* în acel moment era foarte, foarte beat, mi-e greu să cred că a putut să conceapă și să ducă la îndeplinire o crimă premeditată.

– Oricum, ar fi putut să știe că Charlie Cavendish e alergic la aspirină? a întrebat Miles.

– Ar fi putut să-i spună Rory. Cu siguranță nu era un secret.

În vreme ce se îndreptau spre Foltesham, Jazz și-a deschis telefonul ca să vadă dacă are mesaje.

– E Norton, vrea să știe când dăm publicității moartea lui Hugh Daneman. Dacă mai întârziem, o să înceapă cu adevărat să arate suspect.

– Într-un context mai larg, nu-i prea neobișnuit să auzi că un om care toată viața a fost profesor își curmă zilele când e pus în fața pensionării, a zis Miles.

– *Goodbye Mr Chips* și toate astea, a zis Jazz, pe gânduri. Am vărsat șiroaie de lacrimi când am văzut filmul.

– Zău? a privit-o el lung. Mi se pare greu de imaginat.

– Pentru că sunt o polițistă trecută prin ciur și prin dârmon, fără inimă, vrei să zici? Jazz a ridicat o sprânceană și a format pe mobil numărul lui Norton. Păi, mulțumesc frumos!

– Îmi pare rău, a roșit Miles. Presupun că mă gândesc la tine ca la... unul dintre băieți, de fapt. Și băieții n-ar boci la așa ceva. A schimbat iute subiectul, știind că își taie singur craca de sub picioare. Apropo, am vorbit cu avocatul lui Daneman și, da, testamentul lui Hugh e la biroul lui. Va lua legătura imediat cu beneflciarii, conform procedurii, și după ce va face asta ne va spune amănuntele.

– Bine. În capul listei de priorități este să-i găsim pe Millar și fiul lui. Bună ziua, domnule, sunt inspectoarea Hunter. Aveți un moment să discutăm ceva?

Vremea era frumoasă când David și Rory au ajuns la poalele lui Pike, după ce au făcut o escală la un magazin local ca să se echipeze cu bocanci și impermeabile. David a plătit în numerar, știind că, dacă este căutat, îi vor urmări cardurile bancare ca să vadă unde le-a folosit.

Încă nu se gândise la întoarcere. Profita de prezent, bucurându-se că Rory s-a trezit cu culoare în obraji, a înfulecat un mic-dejun copios și acum stătea lângă el, cu ochii strălucind de nerăbdare în vreme ce privea muntele înalt, care avea culmea învăluită de nori.

– Chiar o să ajungem în vârf, tată?

– Sper că da, dacă vremea rămâne așa. Haide, la drum! David a săltat micul rucsac pe spatele lui

Rory, iar pe cel mai mare l-a luat el. E deja zece și jumătate.

I-au urmat pe ceilalți temerari dincolo de barieră, pășind cu scrâșnet peste bucăți de cremene și încercând să nu calce în căcărezele de oaie presărate prin iarba sărăcăcioasă.

– La început panta e lină, apoi, spre vârf, devine mult mai abruptă. Dumnezeule mare, merită efortul când ajungi acolo, a zis David, lungind pasul. O s-o luăm încetișor, Rory, nu vreau să exagerezi după ce ai fost bolnav.

– Zău, tată, mi-e mult mai bine azi. Mă simt grozav.

– Așa te vreau, băiete.

David a zâmbit și a ciufulit cu tandrețe buclele lui Rory.

Au mers în tăcere în cea mai mare parte a drumului. Poate că era aerul curat și faptul că îl avea alături pe fiul său, însă capul lui David era limpede pentru prima dată după luni întregi. Simțea cum începe să-i picure înapoi în vene niște energie pozitivă. Nu pusese gura pe alcool de mai mult de douăzeci și patru de ore, fiul încă îl iubea și, chiar dacă i se destrămase căsnicia și poate că i se împotmolise cariera, cu siguranță era destul de tânăr ca s-o ia de la capăt.

– Hai să ne oprim aici să luăm o gură de apă și să ne tragem sufletul, a zis David, arătând o mică platformă cu o priveliște minunată spre valea de dedesubt.

Și-a ajutat fiul să-și dea jos rucsacul, s-au așezat unul lângă altul și au băut apă dintr-o sticlă.

– Vezi ce departe am ajuns deja?

– Da, a încuviințat din cap Rory. Mă simt în siguranță aici, sus, departe de toate.

David s-a uitat la el, i-a văzut frica din ochi.

– Rory, când m-ai sunat de la telefonul public ai zis că te temi de ceva. Ce era?

Rory a clătinat din cap.

– Nimic, tată, zău.

– Rory, e evident că te-a tulburat ceva. Sunt tatăl tău și știi că poți să-mi spui orice, oricât ar fi de rău.

E faptul că eu și mama am divorțat?

Rory n-a răspuns. Privea drept în față.

– Știu cât de greu ți-a fost și în ultima vreme n-am fost un tată bun. Dar îți jur că acum sunt mult mai bine și, chiar dacă nu pot fi acasă ca înainte, întotdeauna o să fiu alături de tine.

– Tată, nu-i asta, a zis Rory cu vocea istovită. A fost groaznic să nu fii acasă, dar..., a oftat el, asta e de o mie de ori mai rău.

– Poftim? Mai rău decât faptul că nu-ți poți vedea tatăl
în fiecare zi? a încercat David să înseninеze atmosfera.

Rory smulgea în tăcere iarba din jurul picioarelor.

David l-a privit lung și, în cele din urmă, a spus:

– Haide, amice, spune tot. Ai început, așa că ai face bine să termini.

Rory a privit mult timp în depărtare. A oftat adânc, apoi s-a răsucit spre tatăl său.

– Chestia e, tată... la naiba! Pot să spun în șoaptă?

– Nu cred că o să ne audă cineva aici, sus, dar da, dacă asta te ajută.

– Bine.

Rory a tras adânc aer în piept, s-a aplecat spre tatăl său și i-a vorbit încet la ureche.

16

Jenny Colman nu dormise toată noaptea după telefonul primit, dar știa că trebuie să se confrunte cu ea. Douăzeci și cinci de ani însemna ceva timp; erau atât de multe lucruri care acum nu mai aveau importanță. Se zice că nu poți niciodată să scapi de trecut, și asta dovedea că, într-adevăr, nu poți.

Cu Charlie Cavendish care a fost găsit mort, apoi șocul morții lui Hugh, iar acum, un chip din trecut care se ivea din nou, Jenny se simțea foarte

vulnerabilă. Nu îmbunătățea situația nici faptul că domnul Jones, pe care îl adora de departe de ani în șir, arăta ca și cum era și el pe cale să facă o depresie.

Cel puțin acea doamnă inspectoare frumoasă, care, cu părul ei superb, lung și castaniu-auriu, îi amintea lui Jenny de Rita Hayworth în tinerețe, părea să creadă, din ce spusese domnul Jones, că nu a fost o mână criminală. Nu că Jenny s-ar fi așteptat la altceva. Cine să vrea să-i facă de petrecanie lui Hugh? El nu făcuse rău nici măcar unei muște, și ce a făcut pentru ea când a fost la ananghie, ei bine... Jenny n-avea să uite niciodată bunătatea lui și sprijinul dat când avea mare nevoie.

Jenny a plecat de la serviciu la timp, s-a oprit la supermarket să cumpere o sticlă de vin, apoi s-a grăbit să ajungă acasă să pună în cuptor musacaua. Hotărâse că e mai bine să se întâlnească acasă la ea. Știa că se va simți mai în siguranță pe teritoriul său.

Era trist, și-a zis în vreme ce se agita prin bucătărie, trăgea masa ca să încapă amândouă și o acoperea cu o față de masă de plastic cu model, că e speriată la gândul să cineze cu persoana care îi fusese cea mai bună prietenă din copilărie.

Nu știa la ce să se aștepte. Cine *era* Maddy acum.

Atât de multe se întâmplaseră pe atunci! Și răscolirea trecutului nu era niciodată o idee bună. Jenny făcuse față ținându-l tăinuit, în siguranță... cea mai mare parte din timp, oricum.

S-a dus în dormitor să-și dea cu pudră și un pic de ruj. S-a auzit soneria, și a tresărit. A răsuflat adânc ca să se liniștească și s-a dus la ușă.

Musaflra stătea acolo, cu o sticlă de vin în mână.

– Salut, Jen, a zâmbit ea și i-a oferit sticla.

– Salut, Maddy. Intră.

– Ce locșor drăguț ai! a zis ea, pe când Jenny o conducea în salonul micuț.

– Am făcut o grămadă de economii ca să-l obțin. Pot să-ți iau haina?

– Mulțumesc. Madelaine și-a scos paltonul și Jenny l-a atârnat pe cuierul din hol. Pariez că ai fost

surprinsă să mă vezi asistentă medicală la școală, nu-i așa?

I-a zâmbit lui Jenny.

– Am rămas ca la dentist, cum spun fetele și băieții, a zis Jenny. Și, desigur, am lipsit trimestrul trecut, m-am
operat la șold. Nu m-am întors la lucru decât la începutul acestui trimestru, așa că nu te văzusem. Nu-mi vine să cred că nu sunt decât două săptămâni de atunci, îți imaginezi? Pare că a trecut mult mai mult timp, cu tot ce s-a întâmplat la școală. Jenny știa că trăncănește, agitată. Bem ceva?

– Cred că ar trebui. Vinul ăsta e răcit. Să destup eu sticla?

– Pot s-o fac eu.

Jenny s-a dus la căruciorul cu băuturi și a luat tirbușonul și două pahare, nădăjduind că o să înceapă să se simtă mai puțin stingherită după ce bea un pic. A desfăcut sticla, a turnat vin și i-a dat lui Maddy
un pahar.

– Noroc! Madelaine a întins paharul să-l ciocnească de al lui Jenny. Să bem pentru prietenii vechi.

– Care îmbătrânesc pe zi ce trece.

Jenny a zâmbit și a luat o înghițitură mare.

– Pariez că te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu mine, a zis Madelaine.

– M-am întrebat. Sinceră să fiu, cum anii treceau și n-aveam nici o veste de la tine, m-am gândit că poate ai murit.

– Sunt încântată, cu siguranță! Madelaine și-a înălțat sprâncenele. Dar înțelegi de ce aveam nevoie să mă rup cu totul? După ceea ce s-a întâmplat... ei bine, să zicem doar că mi-a trebuit multă vreme ca să trec peste asta.

– Nu sunt surprinsă. Ce s-a întâmplat a fost groaznic, Maddy, groaznic. Jenny s-a cutremurat fără voie. Și ai reușit? Să treci peste asta, vreau să zic?

– Nu, dar acum am înțeles și că n-o să pot niciodată. A ridicat din umeri. Și, cumva, asta face

să fie mai bine. Acceptarea este cheia. Când am plecat din Norfolk eram într-o stare cumplită.

– Îmi amintesc, a zis Jenny, mohorâtă. Când ai plecat brusc, fără măcar să-ți iei rămas-bun, n-am știut ce să cred.

– Mă învinuiam pe mine, vezi tu. Ar fi trebuit să știu cât de rău este. Eram *acolo* și n-am împiedicat asta...

Madelaine și-a ațintit privirea în depărtare.

– Nimeni n-a știut cât de rea era situația. Cum ai fi putut să știi tu? A fost unul dintre acele lucruri care, pur și simplu, îți scapă din mână. Deci unde te-ai dus când ai plecat de aici?

– În Australia. Aveam un văr la Perth care mi-a oferit un loc în care să stau o vreme. N-a fost o perioadă bună. Am avut o cădere nervoasă și am ajuns în secția de psihiatrie a spitalului local. Am stat acolo nouă luni. Am făcut o mulțime de tratamente cu electroșocuri.

– Ooo, Maddy, groaznic! Aș vrea să fi știut. Ți-aș fi putut scrie, sau așa ceva.

– Pe atunci n-aș fi vrut s-o faci. Nu suportam să mă gândesc la trecut sau la orice legat de el. Am încercat de două ori să mă sinucid și a doua oară aproape că am izbutit.

Și-a ridicat mâneca, și Jenny a icnit văzând cicatricile roșii, urâte, care îi brăzdau încheietura.

– Oricum, toate astea sunt în trecut. Madelaine și-a tras mâneca la loc. Când am ieșit din spital am hotărât să urmez un curs de asistente medicale. M-am mutat la Sydney și am lucrat la un spital de acolo, apoi m-am dus în SUA.

– Ce pasionant! Eu n-am ajuns mai departe de Yarmouth, ce să mai vorbim de mersul în altă țară? Și vorba îți este altfel. Nu mai aud Norfolkul în tine, drăguțo, a zâmbit larg Jenny.

– Nu. Madelaine a golit paharul. Ceea ce s-a întâmplat cu siguranță m-a făcut să-mi lărgesc orizontul. Oricum, destul despre mine. Ce ai făcut tu în toți acești ani?

– Nu prea multe, în comparație cu tine. Am trudit în St Stephen și am fost promovată când a venit

noul director, acum paisprezece ani. Îmi iubesc munca, zău că da. Și cei de la școala aia s-au purtat foarte frumos cu mine. Mergem în bucătărie? Ar trebui să pun la fiert mazărea dacă vrem să mâncăm înainte de miezul nopții.

Madelaine a urmat-o pe Jenny în bucătăria sclipind de curățenie. A privit-o pe Jenny cum se agită pregătind cina și i-a ascultat pe jumătate neatentă pălăvrăgeala.

– Așadar, acum mai am doar doi ani până la pensie, apoi trebuie să hotărăsc ce vreau să fac. Mă gândeam că mi-ar plăcea să călătoresc, pentru că n-am făcut-o niciodată, și, cel puțin, faptul că am fost în școală atât de mult timp înseamnă că o să capăt o pensie bună.

– Poate că ar trebui să plecăm împreună, să fim o versiune de Thelma și Louise a pensionarelor, să lăsăm în urma noastră un șir de distrugeri, a râs Madelaine.

– Păi, am fost o pereche grozavă la școală, nu-i așa? a chicotit Jenny. Întotdeauna într-un bucluc, cele două teribile.

A pus pe masă două farfurii și s-au așezat să mănânce.

– Mamele noastre erau disperate, nu? Adică nu prea aveam mare lucru de făcut în pustietatea din Norfolk, nu ca tinerii din ziua de azi, dar găseam noi, nu?

– Cu siguranță! Ți-l amintești pe Tommy Springfield? Amândurora ne plăcea de el și n-a avut nici o șansă, bietul băiat! Îți amintești că am făcut pariu care o să fie prima care îl sărută?

Ochii lui Jenny au scânteiat amintindu-și.

– Îmi amintesc. Și... ai câștigat tu!

– Am câștigat! Apoi l-ai sărutat tu, în seara următoare, și s-a crezut cel mai grozav.

– Era un scump, fie binecuvântat!

Madelaine și-a mai turnat vin, apoi a umplut la loc și paharul lui Jenny.

– Le-am dat de furcă mamelor și taților noștri, nu? Dar nu era decât o distracție bună, nevinovată. Cât aveam? Cincisprezece, șaisprezece ani?

– Așa trebuie să fi fost. L-am întâlnit pe Jed când ne-am dus la petrecerea aceea populară din Gately și aveam aproape șaptesprezece ani.

Madelaine a zâmbit.

– Da, și n-ai mai fost așa de amuzantă după ce te-ai îndrăgostit, a dojenit-o Jenny. Vai de mine, avea niște prieteni urâți și tu tot încercai să mă combini cu ei.

Jenny s-a dus la frigider și a scos sticla de vin pe care o cumpărase mai devreme.

– Păi, întotdeauna ziceam că vrem să ne măritățm deodată și să ne creștem copiii în case alăturate.

Madelaine a oftat.

– Nu s-a întâmplat așa, nu?

– Nu. Ei bine, s-a întâmplat totul, dar în ordinea greșită.

Jenny și-a privit prietena pe deasupra paharului cu vin.

– Te-ai fi măritat cu Jed dacă nu rămâneai gravidă?

Madelaine a sorbit din vin și a ridicat din umeri.

– Cine știe? Dar am făcut-o, nu? În orice caz, n-a trebuit să-l suport prea mult timp. S-a însurat amenințat cu pușca, apoi a încasat un glonț în vintre în luna de după nașterea pruncului.

A clătinat din cap.

– Și n-ai primit prea mare despăgubire de la moșie, nu?

– Câteva sute de lire. Destul pentru o educație bună. Madelaine a privit-o țintă pe Jenny și a scos un hohot de râs răgușit. Ironic, nu-i așa?

– Presupun că este, da. Vai, a trecut atâta timp de atunci!

– N-aveam decât optsprezece ani, a zis gânditoare Madelaine. Aproape că nu-mi mai amintesc cum arăta Jed sau ce am simțit pentru el. Cu siguranță nu l-am pus pe un piedestal după ce a murit, cum au făcut unii oameni pe care îi cunosc.

Jenny a încuviințat din cap cu tristețe, căci comentariul nimerise la fix.

– Știu.

Madelaine s-a aplecat în față și a bătut-o ușurel pe mână.

– N-ai reușit niciodată să-l uiți, nu-i așa?

Ochii lui Jenny s-au umplut pe dată de lacrimi. Nu era deprinsă nici cu vinul, nici cu simpatia.

– Nu.

– După toți acești ani. El a fost motivul pentru care nu te-ai măritat?

Jenny și-a șters nasul cu dosul mâinii.

– Poate că ăsta a fost, și... ei bine, se pare că n-a apărut niciodată omul potrivit. Vrei plăcintă cu mere?

După budincă și-au dus cafelele în salon. Jenny a aprins focul în șemineul cu gaz, deoarece încălzirea se oprise mai devreme. Destinse acum, s-au așezat alături, pe gânduri, bucurându-se amândouă de familiaritatea vechii prietenii.

– Te duci vreodată să vezi moșia? a întrebat Madelaine în cele din urmă.

– Niciodată. Mama a murit acum zece ani și nici unul dintre frații și surorile mele n-a rămas acolo. Sunt împrăștiați prin țară. O văd pe sora mea mai mare de Crăciun, însă toți copiii ei au plecat de acasă și au familiile lor. Jenny a oftat. Îmbătrânim, Maddy.

– Știu. Atâtea lucruri nu mai sunt importante acum...

– Oricum, a pus Jenny capăt momentului, ai hotărât cât de mult timp rămâi la St Stephen?

– Până ce asistenta medicală căreia îi țin locul se întoarce din concediul de maternitate, dacă s-o mai întoarce.

– Nu ți-e greu să lucrezi acolo? a întrebat Jenny încet. Trebuie să-ți stârnească niște amintiri.

– Sigur că-mi stârnește, dar, într-un fel ciudat, mi se pare reconfortant. Madelaine a zâmbit. Am fost să-l vizitez de câteva ori.

– Aha, a încuviințat din cap Jenny, neștiind ce altceva să spună.

– Oricum (Madelaine s-a uitat la ceas), e aproape unsprezece. Ar trebui să plec. Trezirea la șase

dimineață, să-i organizez pe băieți.

– Sunt o ceată de copii buni, totuși, nu-i așa? a zâmbit Jenny. Întotdeauna am spus că din St Stephen ies copii politicoși, bine pregătiți.

– Ei bine, în orice școală sunt și câteva mere putrede, a răspuns Maddy, mohorâtă.

– Charlie Cavendish vrei să zici? Era în internatul tău, nu? Trebuie să fi fost interogată de doamna inspectoare Hunter. I-ai spus ce pramatie era?

– Fii pe pace, i-am spus *exact* ce cred despre el. Madelaine s-a ridicat și s-a dus la cuierul din hol să-și ia paltonul. Iar acum, desigur, a dispărut Rory Millar. Nu-s surprinsă că a fugit, cu toate problemele de la școală și de acasă. Tatăl lui o fi un bețiv, dar cel puțin nu-i un tiran. Bietul gândăcel!

– Totuși, e greu pentru mamele singure, Maddy. Știi asta din experiență. Iar doamna Millar îi este devotată lui Rory.

– Dacă e așa de devotată ar trebui să-și pună pe primul
plan fiul și să aibă grijă pe cine alege ca iubit, a strâmbat din nas Madelaine. Oricum, îți mulțumesc pentru o seară plăcută. Repetăm asta săptămâna viitoare? Poate ieșim să mâncăm în oraș? Sau poate mergem cu mașina mea la Royal, în Cromer?

– Ooo, Doamne, n-am mai călcat pe acolo de ani întregi. De când m-a dus Harry Gurney. Ți-l amintești? Nu se pricepea deloc la sărutat, a chicotit Jenny, încântată.

– Sunt liberă marți seara, a zis Madelaine. Mergem atunci?

– Mi-ar plăcea grozav. Să mă interesez ce rulează?

– Da. Până atunci, ne vedem la cantină.

Madelaine și-a îmbrățișat vechea prietenă.

– A meritat să mă întorc doar ca să te văd pe tine.

– Mă bucur tare mult că ai făcut-o. Mi-am făcut griji pentru tine în toți acești ani în care n-am avut nici o veste. Când te-am văzut în sală, în ziua aceea, a fost ca și cum aș fi văzut o stafie.

Madelaine i-a prins mâna în mâinile sale.

– Sunt eu, în carne și oase, îți jur. La revedere, Jen, ne vedem probabil mâine, la școală.

Jenny a închis ușa și s-a dus în bucătărie să deretice după cină. Avea inima ușoară de fericirea revenirii vechii sale prietene. A terminat spălatul vaselor și le-a pus pe toate la locul lor. Și-a făcut obișnuita ceașcă de ciocolată caldă, s-a dus la baie, apoi s-a așezat în pat. A sorbit gânditoare ciocolata.

Două fete simple de la țară, și totuși amândouă trecuseră prin atât de multe.

Își dorise atât de tare să-i spună lui Maddy de moartea lui Hugh, dar știa că domnul Jones îi încredințase un secret și trebuia să-l păstreze până ce era dat publicității.

Bietul, bietul Hugh... Lacrimile i-au înțepat pleoapele. Avea să-i simtă lipsa atât de mult!

Dar, ce-i drept... Dumnezeu lua, dar și dădea...

Și poate că Maddy fusese trimisă înapoi la ea tocmai în momentul potrivit.

Thora Birthwhistle era îngrijorată. La ora nouă și jumătate seara, băiatul și tatăl lui încă nu se întorseseră la pensiune. În mod normal nu-și făcea griji pentru oaspeții care se întorceau târziu; mulți dintre ei mergeau să mănânce în oraș. Însă domnul Millar ținuse să sublinieze înainte de plecare că se vor întoarce cu siguranță la cină. Ea i-a spus că o va pregăti pentru ora opt.

Acum friptura și budinca de rinichi începeau să se întărească în grăsimea lor pe blatul din bucătărie, iar legumele zăceau, cenușii și fieșcăite, în tigaie.

Thora a aruncat o privire spre fereastră și a văzut ploaia bătând în geam. Dacă era vreme rea aici, știa prea bine cum trebuie să fie sus, în munți. Cei doi ar fi putut să fie prinși într-o vijelie, iar ploaia poate că s-a prefăcut în zăpadă aproape de vârf.

Orășenii ăștia păreau să n-aibă habar de primejdiile care erau acolo, la sute de metri deasupra mării, mai ales în toiul iernii, când vremea se poate schimba dintr-o clipă în alta.

Thora își pierduse soțul, un bărbat născut și crescut în Pennini, într-o noapte ca asta, cu mulți ani în urmă.

A oftat, întrebându-se ce să facă. Știa că au plecat spre Pike – îl auzise pe puști zicând asta la micul-dejun. Și mai era și doar o mogâldeață, plecând în puloverul lui subțire.

Thora a hotărât că, dacă nu se întorc până la unsprezece, va trebui să sune la salvamont.

Jazz își adusese acasă computerul și hârtiile pe la jumătatea după-amiezii. Camera de la școală devenea claustrofobică atunci când erau trei oameni în ea. Roland încă se plângea de durerea de la dintele scos și, cu toate eforturile pe care le făcea ea, omul o călca pe nervi rău de tot.

Când a ajuns acasă, și-a dat seama că scenariul avea să fie doar un pic mai bun, dat fiind că instalatorul era la etaj, montând sistemul de încălzire centrală. Jazz a închis toate ușile, a pus computerul într-o priză veche și a încercat să nu bage în seamă toate bufniturile și bubuiturile și fluieratul fals care veneau de deasupra.

În cele din urmă, și-a pus pelerina Barbour și cizmele de cauciuc și s-a dus la o plimbare prin mlaștini ca să-și limpezească mintea. Cerul se întuneca și în amurg marea era o pilotă cenușie, deloc îmbietoare, în fața ei, înaintând amenințător peste uscat. Jazz s-a cutremurat și a pornit înapoi spre casă.

Când a ajuns, instalatorul plecase și, în ciuda frigului, s-a simțit mai liniștită. Și-a făcut un ceai și a aprins focul, apoi a scos din servietă însemnările despre caz.

A studiat flșa medicamentelor din ziua morții lui Charlie. Privind cu mai mare atenție, a văzut că un cuvânt fusese acoperit cu bandă corectoare și era scris peste el.

„10.45 Două tablete de paracetamol lui Rory Millar."

Semnătura era o mâzgălitură, indescifrabilă din orice parte o privea.

Rory Millar, din nou.

Și ce fusese scris inițial sub cuvântul „paracetamol"?

Jazz s-a uitat lung, a zgâriat, a întors hârtia, dar n-a putut să descifreze cuvântul ascuns. A pus foaia într-un plic pe care să-l trimită la laborator. Acolo aveau să înlăture în câteva secunde banda corectoare.

I-a venit o idee: dacă „aspirină“ fusese cuvântul inițial?

Iar dacă Rory Millar *primise* genul de tablete despre care se știa că-l omorâseră pe Charlie Cavendish, era cu putință ca el să fie implicat? Sau cineva voia să pară că era...? Sau să-l protejeze...?

Sunetul mobilului i-a întrerupt gândurile.

– Inspectoarea Hunter, a răspuns ea tăios.

– Jazz? Sunt eu, Jonathan. Am nimerit prost?

– Ăăă, nu, e bine. E bine, a repetat, enervată că îi fusese întrerupt șirul gândurilor.

– Să te sun altădată?

– Nu, e în ordine. Acum se simțea vinovată. Scuze, am
fost ocupată până peste cap toată ziua.

– Nici o problemă. Nu te țin mult. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni mâine sau miercuri. Mai am câteva întrebări pe care trebuie să ți le pun. Trebuie să termin urgent disertația, așa că m-am gândit să vin cu mașina în Norfolk. Știu că ești prea ocupată acum ca să vii aici.

– Așa-i.

Mintea îi era încă la fișa medicamentelor.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Vei putea? Să te întâlnești cu mine, adică? Să mai aflu niște lucruri de la tine?

– Ăăă... da. Însă mă tem că nu poți să vii la mine, instalatorul îmi pune încălzirea centrală și casa e vraiște. De fapt, aproape că mă gândesc să mă mut de aici.

– Bine, propune tu un loc. O cafenea, poate?

– E una bună pe coastă, în Cley, Coach and Horses, care nu-i prea departe de tine. Ne putem vedea acolo.

– Bine. Poți ajunge mâine?

– În clipa asta zic că da. Dar trebuie să te previn că sunt
în toiul unui caz de omucidere și lucrurile se încing, așa că dacă apare ceva, atunci...

– Înțeleg, dar hai să ținem pumnii să nu apară și să ne vedem mâine. La opt?

– Da, e bine.

– Mulțumesc, Jazz. Îți sunt foarte recunoscător.

– Bine. Ne vedem atunci. La revedere!

A închis telefonul, apoi s-a lăsat să cadă pe canapea și a oftat lung.

Erau aproape zece ani de când nu mai fusese în situația de a se bucura de atenția bărbaților. În Italia observase din când în când priviri admirative, dar era închisă în ea, n-a reacționat.

S-a dus în bucătărie și și-a turnat vin într-un pahar, apoi s-a așezat cu picioarele încrucișate în fața focului, încercând să izgonească frigul pe care îl avea încă în oase de la plimbare.

Pe când privea în flăcări, și-a amintit ce îi spusese mama, să nu se acrească. Era greu, după ceea ce i se întâmplase. Cum putea să învețe să aibă din nou încredere?

Adevărul era că avusese încredere deplină, absolută, în Patrick. Și, mai rău, îl iubise.

Ceea ce o speria acum era că *încă* îl iubea. Chiar și după ceea ce îi făcuse, umilind-o în cel mai rău mod posibil, după ce și-a petrecut săptămâni și luni spunându-i sinelui extrem de logic ce ticălos de cea mai joasă speță este el, încă se pomenea că se trezește noaptea și întinde mâna căutându-l...

Poate că abaterea atenției era soluția.

Îl găsea atrăgător pe Jonathan și era sigură că la fel simte și el în ceea ce o privește.

Ar vrea să se culce cu el?

Jazz a sorbit din vin, pe gânduri.

Avea așa de multe prietene nemăritate, emancipate, care nu stăteau pe gânduri înainte să sară în pat cu un bărbat care li se părea atrăgător. Nu era nici o complicație, nici un gând la viitor, doar câteva ore de plăcere reciprocă.

Dar... nici înainte de Patrick ea nu fusese așa. Oricât de mult încerca, nu putea să despartă sexul de implicarea emoțională. Ceea ce însemna că, deși nu dusese lipsă de amorezi, numărul de *iubiți* pe care îi avusese
a fost mic, cu o singură cifră.

Poate că acum trebuia să se maturizeze, să preia controlul, să lase deoparte ceea ce știa că sunt sentimentele sale profunde. Dacă avea chef să se culce cu Jonathan sau cu oricare alt bărbat care îi părea atrăgător, de ce naiba să n-o facă?

Jazz și-a scuturat capul. Era vorba despre cum este ea. Și se îndoia că se va schimba vreodată.

A zâmbit pe când se ducea în bucătărie să-și gătească niște paste. Poate că Miles nimerise la fix cu analogia lui cu Miss Marple. Poate că era sortită să fie o fată bătrână, rezolvând crime, dar ferindu-se de implicarea emoțională.

A pus la CD-player Chopin și a trecut în revistă însemnările și programul de a doua zi.

Era aproape miezul nopții când a sunat mobilul.

– Sunt Norton, Hunter. David Millar al tău tocmai a apărut împreună cu fiul lui la o secție de poliție din Windermere. Și a mărturisit că l-a omorât pe Charlie Cavendish.

17

A doua zi dimineață, când Jazz a ajuns la secția de poliție din Foltesham, la ora opt, David Millar o aștepta deja în camera de interogatoriu.

– Bună ziua, domnule Millar, ne-am mai văzut o dată, la St Stephen.

A înclinat capul spre el, s-a așezat și a scos laptopul din geantă.

– Da?

David Millar a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, dar mă tem că nu-mi amintesc. Probabil eram beat în acel moment.

A ridicat din umeri, trist.

– Domnule Millar, aveți dreptul la prezența unui avocat la acest interogatoriu. Și v-aș sfătui să chemați unul.

El a ridicat iar din umeri.

– La ce bun? Am recunoscut deja crima.

– Bine. Jazz a apăsat pe butonul de pornire a casetofonului. Este ora opt și nouăsprezece minute dimineața, inspectoarea Hunter îl interoghează pe David Millar. El a refuzat prezența unui avocat. Domnul Millar a mărturisit deja că l-a omorât pe Charlie Cavendish vineri, cincisprezece ianuarie, și eu îi iau primul interogatoriu. E în ordine, domnule Millar? Vreți să spuneți ceva înainte să începem?

David a clătinat din cap obosit.

– Domnule Millar, aseară i-ați spus unui agent din sediul poliției din Windermere că în seara de vineri, cincisprezece ianuarie, l-ați ucis pe Charlie Cavendish. Vă mențineți mărturisirea?

David Millar a încuviințat din cap.

– Da.

– Ce aș vrea să faceți acum, domnule Millar, este să povestiți exact ce s-a petrecut în seara aceea.

– O să-mi dau toată silința, însă, evident, eram beat în acel moment, așa că unele dintre amănunte ar putea să fie îndoielnice.

– Nu vă grăbiți, domnule Millar, a încuviințat din cap Jazz.

Era mult mai obișnuită să interogheze un suspect ca să obțină o mărturisire, decât să asculte amănuntele unei crime mărturisite deja.

– Ei bine, știam că flul meu, Rory, era hărțuit de băiatul ăsta de la școală, Charlie Cavendish.

– Și cine v-a spus asta?

– Păi, Rory, desigur.

– V-a mai vorbit cineva despre această situație? De exemplu, Sebastian Frederiks, directorul internatului lui Rory?

– Cu siguranță a pomenit faptul că Rory era nefericit. Se pare că Rory a fost încuiat peste noapte

în pivniță de acest Charlie.

– Zău? Domnul Frederiks v-a spus că a fost Charlie?

– Nu. Rory mi-a spus.

– Înțeleg. Cum putea Rory să fie sigur, domnule Millar? În acel moment era de cealaltă parte a ușii.

– Uite ce-i, Rory mi-a spus că acest Cavendish îi făcea viața un iad. Era tot ce aveam nevoie să știu. Bine, doamnă inspectoare?

– Așadar, când v-a mărturisit Rory că îl hărțuiește Charlie?

– Nu-mi amintesc exact, sincer să fiu, probabil în ziua dinainte să... îl omor pe Charlie.

– Joi, paisprezece ianuarie, a zis Jazz în microfon. Și a fost de la telefonul cu plată al școlii?

– Da. Iar după ce m-a sunat m-am îmbătat foarte tare, ca să fiu sincer. A doua zi am încercat să vorbesc cu domnul Frederiks și cu directorul școlii, dar nici unul nu mi-a răspuns la telefon. Așa că am urcat în mașină și m-am dus la școală. Trebuia să vorbesc cu cineva. Nu voiam să mai treacă o noapte în care Rory să fie în pericol.

– Cât era ceasul?

– Nu-s sigur. David a clătinat din cap. Dar era seara.

– Așadar, când ați pornit spre școală era cu intenția să-l omorâți pe Charlie Cavendish?

– Cu siguranță eram destul de furios ca să-l omor, doamnă inspectoare, dar, ca să fiu sincer, n-aveam în minte nici un plan. Când m-am dus la Fleat, domnul Daneman mi-a spus că Sebastian Frederiks e plecat. Și nu l-am putut vedea pe Rory din cauză că era în corul care dădea concert în capelă.

– Puteți încerca să vă amintiți la ce oră ați ajuns la școală, domnule Millar? Aproximativ?

– În jur de șapte și jumătate? David a ridicat din umeri. Îmi amintesc că parcarea era plină și o mulțime de oameni se îndreptau spre capelă.

– Bine, și atunci ce ați făcut?

– Domnul Daneman mi-a propus să mă întorc altă dată, apoi a fost ocupat cu un telefon, așa că... David s-a scărpinat în cap. Am hotărât să încerc să-l

găsesc eu însumi pe tipul ăsta, Cavendish, și să-i zic vreo două.

– Și l-ați văzut?

– Nu. M-am dus sus, pe coridorul ultimului an, i-am găsit camera, dar nu era acolo.

– Și ce ați făcut după aceea?

– Am zăbovit oleacă să văd dacă nu se întoarce, dar nu s-a întors.

– Domnule Millar, v-a văzut cineva pe când erați în Fleat House? Fie la venire, fie pe când căutați camera lui Charlie? a întrebat Jazz.

– Da, v-am spus, domnul Daneman, a zis David. Întrebați-l, o să confirme.

– Altcineva?

– Nu. Cred că am trecut pe scări pe lângă vreo doi băieți, dar n-aș putea să vă spun cine erau.

– Cu siguranță, în jurul orei șapte și jumătate, într-o seară de vineri, holul era plin de lume. Toți băieții care veneau sau plecau. Cineva trebuie să vă fi văzut.

– Poate, da. Puteți să-i întrebați pe ei.

Jazz a oftat, gândindu-se că era neobișnuit să asculte cum un suspect caută de zor un martor care să-i confirme prezența la locul crimei.

– Așadar, domnule Millar, ce ați făcut după aceea?

– Am stat o vreme în camera lui Cavendish, dar, cum nu a apărut, m-am gândit că probabil a ieșit undeva în seara aceea. Am știut că n-avea rost să mai aștept. Apoi am văzut tabletele lângă pat și mi-a venit o idee. Mi-am amintit ce mi-a spus Rory despre alergia lui Cavendish la aspirină. Fiind bețiv, am întotdeauna la mine niște analgezice pentru durerile de cap. Se zice că alcoolicii n-au mahmureală. Dați-mi voie să vă spun, doamnă inspectoare Hunter, că au. Am scos pachetul din buzunarul hainei să văd ce sunt. De obicei înșfac cele mai ieftine chestii de pe rafturi, ce-o fi, paracetamol, aspirină sau ibuprofen. Nu-s mofturos. David a zâmbit trist. Oricum, așa cum a fost norocul – sau ar trebui să precizez, norocul meu –, analgezicul pe care îl aveam era aspirină.

Jazz n-a spus nimic, așteptându-l să continue.

– Am scos două tablete din pachet, le-am pus lângă tabletele lui Charlie și am văzut că sunt asemănătoare. Așa că am hotărât să le înlocuiesc.

– Erați conștient că îl vor ucide, domnule Millar?

– Nu, sigur că nu! N-aveam habar cât de gravă este alergia lui. Mi-era suficient gândul că îl voi face să sufere timp de câteva ore așa cum l-a făcut el să sufere pe Rory. Și, ca să fiu sincer, doamnă inspectoare, nu cred că eram destul de treaz ca să gândesc logic. A fost un impuls. Așa că am înlocuit tabletele și am plecat.

Jazz a bătut cu pixul în masă.

– Și unde v-ați dus?

– Acasă, desigur. Am mai băut ceva și am adormit acolo unde am căzut. M-am trezit a doua zi dimineața și mi-am amintit ce am făcut.

– Cum v-ați simțit?

– Groaznic, evident. Mi-am dat seama că, orice i-o fi făcut Charlie Cavendish lui Rory, nu era o scuză ca să-i pun viața în primejdie. Am băut iar ca să-mi amorțesc suferința, sperând totuși că, în cel mai rău caz, Charlie a petrecut o noapte neplăcută la spital, unde i-a fost golit forțat stomacul.

– Când ați auzit ce i s-a întâmplat?

– Rory trebuie să mă fi sunat cândva, în acea după-amiază, să-mi spună că Charlie Cavendish a murit. David și-a coborât privirea asupra mâinilor sale. Drept să spun, nu-mi mai amintesc nimic din acea zi.

– Și cum v-ați simțit când v-ați dat seama că l-ați omorât?

– Distrus. Nu-mi venea să cred că am făcut un lucru atât de prostesc. Oi fi eu bețiv, dar ucigaș nu sunt.

– Nimeni nu este până ce nu săvârșește o crimă, domnule Millar, a zis Jazz cu răceală. Deci ce făceați în cabinetul directorului școlii peste câteva zile, când v-am văzut eu?

David a părut surprins că a trebuit să-l întrebe.

– Voiam să-l văd pe Rory, firește. Încă nu reușisem să-l văd.

– Sunt uimită că voiați să vă duceți la școală când știați că tocmai îl omorâserăți pe unul dintre elevi, domnule Millar.

– Eu n-am gândit așa. Nu voiam decât să-mi văd fiul.

– Deci când ați hotărât că trebuie să mărturisiți?

– Păi, nu m-am trezit din beție decât în ultimele zile, pe când eram cu Rory în Lakes District. Și asta m-a făcut
să-mi dau seama ce trebuie să fac. Nu puteam trăi cu vinovăția. Trebuia să mă predau, oricare ar fi fost consecințele.

– De ce l-ați luat pe Rory de la școală și ați dispărut cu el?

– Ia stați un pic! Pentru prima dată de la începutul interogatoriului, David părea că se apără. Mai întâi, nu l-am „luat" pe Rory. M-am pomenit cu el în prag duminică. Nu se simțea prea bine, știam că am să-i spun ceva, așa că am hotărât că ar trebui să plecăm câteva zile ca să-i pot explica. Apoi, a ridicat din umeri David, știam că, dacă o să mărturisesc, probabil că n-aveam să-l mai văd prea mult în următorii ani. Și i-am trimis un mesaj lui Angie când am ajuns, ca să știe că suntem bine amândoi.

– Închei interogatoriul domnului Millar la ora 8.45 dimineața. Jazz a oprit casetofonul. Și-a prins fața în palme și l-a privit fix pe David o vreme. Domnule Millar, vreau să mergeți înapoi jos și să încercați să vă gândiți bine la evenimentele din acea seară. Mai vreau și să vă gândiți cu mare atenție la motivul pentru care ați hotărât să mărturisiți uciderea lui Charlie Cavendish.

– V-am spus, nu pot trăi cu vinovăția. Asta nu-i destul?

– Mai trebuie și ca jurații să vă declare vinovat la tribunal, domnule Millar, i-a amintit Jazz.

– Păi, cu siguranță că, dacă am spus că am făcut-o, n-o
să dureze mult, nu-i așa?

– Totuși mai trebuie să li se înfățișeze faptele, și veți avea un avocat al apărării. Cel puțin, un avocat

bun poate face să vă fie micșorată sentința. Jazz a apăsat pe sonerie și un polițist a apărut în ușă. Te rog să-l conduci înapoi pe domnul Millar. Apoi s-a ridicat în picioare. Ne vedem mai târziu.

Jazz a privit cum se închide ușa, apoi a derulat banda și a ascultat din nou interogatoriul. După aceea a luat telefonul și a format numărul Angelinei Millar.

Angelina, care nu putuse să doarmă noaptea trecută, urmărind pe ceas cum orele se scurg încet până la patru dimineața, când i se spusese că poate merge să-l ia pe Rory de la secția de poliție din Foltesham. Îl lăsase pe Julian adormit, făcuse o baie, apoi se plimbase de colo-colo la parter până la ora la care putea să facă scurta călătorie ca să-și ia fiul.

A fost o regăsire plină de emoție, după care l-a adus pe Rory acasă, l-a culcat, l-a învelit bine și a stat întinsă alături până ce el a adormit, dezmierdându-i buclele blonde, moi.

Rory era acum în siguranță, însă cealaltă veste pe care i-o dăduse inspectoarea Hunter era ceea ce îi făcea inima să galopeze în continuare.

La ora șapte s-a furișat la parter să-i facă lui Julian cafeaua.

A pus-o pe noptieră și l-a trezit cu blândețe.

El a deschis ochii, somnoros, iar ea s-a aplecat să-l sărute.

– Bună dimineața, iub...

Angelina i-a pus un deget pe buze.

– Șșt! Rory e aici.

Julian s-a ridicat în capul oaselor.

– L-au găsit?

– Da. Era în Lakes District și l-a adus înapoi poliția în timpul nopții. M-am dus după el la patru dimineața.

– De ce nu m-ai trezit? Te-aș fi dus eu cu mașina. E bine?

– Pare să fie bine fizic. Foarte obosit, evident, și... ar fi în ordine să pleci înainte ca el să se trezească și să te găsească aici? Nu vreau să se necăjească și mai

tare, mai ales până ce aflu ce s-a întâmplat cât a fost plecat.

Julian a oftat.

– Și eu, care credeam că mi-ai adus cafeaua pentru
că mă iubești. Când nu-i decât precursoarea faptului că
sunt alungat din propria casă.

– Nici vorbă, Julian. Pentru numele lui Dumnezeu, e o situație extraordinară. Te rog, nu mă face să mă simt vinovată.

– Scuze, dar toată istoria asta de capă și spadă a devenit cam obositoare.

– Știu, și-mi pare rău. După ce totul revine la normal o să-i spun, dar cu siguranță poți chiar și tu să vezi că acum nu-i deloc momentul ideal să-ți anunț prezența în viața mea. Și a lui, a zis ea categoric.

– Da, chiar și eu, nesimțitul care sunt, pot să văd asta.

Julian a luat ceașca și a sorbit posomorât.

– Uite, mai e ceva ce ar trebui să-ți spun. Angelina a tras adânc aer în piept. Inspectoarea Hunter mi-a spus că David a mărturisit că l-a omorât pe Charlie Cavendish.

– Poftim?

Julian aproape că s-a înecat cu cafeaua.

– Exact. Angelina și-a dus degetele la tâmple. Pur și simplu, nu-mi vine să cred.

– Detest să zic „Ți-am spus eu"...

– Atunci nu zice! Angelina s-a ridicat de pe pat. Dumnezeule mare! Nu pot face față, chiar nu pot! Scoală-te odată și pleacă, bine?!

Peste patruzeci de minute Julian a apărut în bucătărie arătând impecabil în costum, cu servieta în mână. S-a dus la Angelina și a sărutat-o pe obraz.

– Îmi pare rău, iubito. Zău că da. Știu în ce tensiune ai fost.

Angelina s-a tras din îmbrățișare.

– Nu, nu știi, a mormăit.

– Bine, nu știu. N-am avut niciodată un copil.

– Nu, n-ai avut.

Julian n-a mușcat momeala.

– Ești sigură că o să fii bine?

– O să fiu.

– Sigur? Ești foarte palidă.

– Da, am zis asta, nu? a răspuns ea iritată. Tocmai a sunat inspectoarea Hunter. Vine în cursul dimineții. Vrea să stea de vorbă cu Rory.

– Atunci ar trebui să stau.

– Nu, nu vorbi prostii. Mă descurc acum, când Rory e în siguranță. Angelina i-a zâmbit palid și i-a potrivit cravata. Și apoi, asta o să-mi dea o șansă să-i explic lui Rory cine ești.

– Cum rămâne cu seara asta? Sunt izgonit în apartamentul meu sau pot să vin acasă să dorm în patul meu?

– Te sun mai târziu.

– Bine. A sărutat-o pe creștet. Dacă ai vreo problemă, sună-mă. O să țin mobilul deschis toată ziua.

– Sunt bine. David e încuiat într-o celulă, așa că nu trebuie să-ți faci griji nici din pricina lui.

Julian a pornit spre ușă, s-a oprit și s-a răsucit.

– Aproape uitasem. Tocmai am primit un e-mail de la secretara mea. Am un client care nu poate să mă vadă
decât la șapte în seara asta, așa că, oricum, o să ajung târziu. La revedere, iubito, ai grijă de tine!

I-a trimis o sărutare din vârful degetelor și a ieșit pe ușa bucătăriei.

La ora unsprezece, Angelina i-a deschis ușa inspectoarei Hunter.

– Intrați! a zis cu voce obosită.

– Mulțumesc.

A condus-o pe Jazz în salon și i-a făcut semn să se așeze pe o canapea.

– Cum se simte Rory în această dimineață? a întrebat Jazz.

– Nu s-a trezit decât acum douăzeci de minute. I-am dus micul-dejun în pat și face o baie. E tăcut, dar pare nevătămat.

– Așadar, n-a spus nimic despre faptul că tatăl lui a mărturisit că l-a omorât pe Charlie Cavendish?

– Nu, nimic. Nici eu nu l-am presat. M-am bucurat, pur și simplu, că l-am adus acasă. Va trebui să se confrunte destul de repede cu toate astea. Angelina a clătinat din cap. E un coșmar. Și mă simt răspunzătoare. Dacă nu l-aș fi părăsit pe David, dacă aș fi rămas alături de el, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ați făcut ceea ce ați crezut în acel moment că este cel mai bine, doamnă Millar. N-aveați cum să știți ce se va întâmpla.

– N-a fost vina mea că David și-a pierdut serviciul, sau pentru problema lui cu băutura, dar purtarea mea... Oricum, ce-a fost a fost. Acum nu pot decât să încerc cum pot mai bine să-l ajut pe Rory să treacă prin asta.

– Trebuie să-l văd, doamnă Millar. Înainte să luăm măsuri împotriva fostului dumneavoastră soț, am nevoie ca Rory să-mi răspundă la câteva întrebări.

– Trebuie să fie acum? Bietul copil, a trecut prin atâtea!

– Mă tem că da. O să fiu blândă, nu vă faceți griji.

Umerii Angelinei s-au gârbovit.

– Mă duc să văd dacă a ieșit din baie.

S-a ridicat și a ieșit din cameră.

Când Rory Millar a intrat, cu mâinile mamei așezate protector pe umerii lui, Jazz a fost din nou uimită de asemănarea cu tânărul din fotografia lui Hugh Daneman. Amândoi aveau aceeași înfățișare frumoasă, feminină; Rory încă nu ajunsese la pubertatea care avea să-i fure timp de câțiva ani frumusețea îngerească. Pielea albă nu era marcată de acnee, ochii de un albastru de gheață îi dominau fața, iar buzele de fetiță, arcuite, erau încă neatinse de sărutarea unei femei. Părul îi atârna în bucle aurii, încă umede, până aproape de umeri.

Era mai înalt decât își închipuise ea, subțire și cu șolduri înguste. Vedea în el un pic din David, dar nimic din mamă.

– Rory, iat-o pe doamna inspectoare Hunter. A venit să-ți pună câteva întrebări. Știe că ești foarte obosit, așa că sunt sigură că nu va dura mult.

Jazz s-a ridicat, a zâmbit și i-a întins mâna lui Rory. El i-a prins-o și ea a simțit răceala ca de gheață a palmei lui.

– Bună ziua, Rory. Mă bucur să te întâlnesc, în sfârșit.

– Vă mulțumesc.

Rory s-a așezat pe canapeaua din fața ei.

– Doamnă Millar, ați putea, oare, să-mi dați o cană de cafea? A fost o dimineață lungă și am nevoie cu disperare de ea.

Jazz îl voia pe Rory singur, fie și numai pentru câteva minute.

– Cât de nepoliticos din partea mea să nu vă ofer! Desigur. E în ordine, Rory? a întrebat Angelina, neliniștită.

– Da, mamă, e în ordine.

Vocea lui Rory încă nu se schimbase. Avea în ea ceva ciudat, strident.

– Așadar, Rory, toate astea trebuie să fi fost un fel de aventură. Ți-ai dat seama când ai dispărut că mama ta o să fie înnebunită?

– Nu. În acel moment nu mă gândeam decât la mine. Îmi pare rău pentru toată agitația pe care am stârnit-o.

Vorbea rar, cu precizie, într-un fel ciudat, demodat.

– Rory, te-ai dus de bunăvoie acasă la tatăl tău duminică, nu-i așa? Tatăl tău n-a venit la școală să te ia cu forța?

– O, nu. Am fugit. Bietul tata! L-am băgat într-un mare necaz. N-am vrut decât să mergem împreună într-o mică vacanță. Încerca să facă ceva frumos pentru mine.

– Deci de ce ai fugit de la școală, Rory?

– Pentru că voiam să-l văd pe tata.

– Nici un alt motiv?

– Nu.

– Rory, erai acolo când tatăl tău s-a predat poliției din Windermere și a spus că l-a omorât pe Charlie

Cavendish. Crezi că a făcut-o?

Rory a ridicat din umeri.

– De ce să spună asta dacă n-a făcut-o? Trebuie s-o fi făcut, presupun.

– Și te poți gândi la un motiv pentru care tatăl tău să vrea să-l omoare pe Charlie?

Rory a ridicat iar din umeri.

– Poate.

– Charlie era un huligan?

– Da.

– Și te-a hărțuit?

– Da, însă Charlie îi hărțuiește... vreau să zic îi hărțuia pe toți.

– I-ai spus tatălui tău la telefon că Charlie te-a încuiat într-o noapte în pivnița cu bagajele?

Privirea lui Rory s-a plimbat prin încăpere.

– Poate că da.

– Îți poți aminti cu siguranță dacă i-ai spus sau nu?

– Da, i-am spus tatii că am fost încuiat în pivniță, dar nu știam că Charlie a fost cel care m-a încuiat. Cum aș fi putut să știu? Am auzit doar cum este răsucită cheia.

Jazz bănuia că era timpul să fie adusă cafeaua și trebuia să ajungă la obiect.

– Rory, unde erai în seara în care a murit Charlie Cavendish?

– Am avut un concert de cor în capelă, apoi m-am întors la internat și am băut cacao.

– Domnul Daneman a fost cel care ți-a făcut-o? Știu că domnul Frederiks era plecat în seara aceea.

Pentru prima dată o expresie de frică a trecut peste fața impasibilă a lui Rory. Mâinile i s-au încleștat una de alta.

– Da.

– Și apoi te-ai dus direct la culcare?

– Da.

– L-ai văzut pe Charlie în seara aceea sau te-ai apropiat de camera lui?

– Nu. De ce s-o fi făcut?

– Rory? Ești bine, dragul meu?

Angelina stătea în ușă cu cafeaua.

– Ești foarte palid. Doamna inspectoare nu te necăjește, nu?

– Nu, mamă, dar cred că sunt cam obosit. Pot să mă duc să mă întind pe pat?

Angelina a pus tava pe masă și și-a cuprins fiul în brațe.

– Sigur că poți. I-a aruncat o privire lui Jazz. E epuizat. Puteți să reveniți mai târziu, când se va simți mai bine?

– Sigur, a zâmbit Jazz. A, încă ceva, Rory: în vinerea în care a murit Charlie ai primit niște analgezice pentru durerea de cap?

Rory s-a oprit în ușă și s-a răsucit spre ea.

– Nu-mi amintesc. Se poate. Vedeți, mă doare capul de multe ori.

– Ei bine, în registrul medicamentelor scrie că ai primit în ziua aceea niște tablete. Ce erau și cine ți le dă de obicei?

– Nu știu ce erau. Doar analgezice.

Rory a ridicat din umeri.

– Domnul Daneman a fost cel care ți le-a dat?

Rory a încuviințat din cap.

– Da. Acum pot să plec, mamă?

Băiatul și-a rezemat capul de umărul ei.

– Sigur că da, dragă.

Angelina s-a răsucit spre Jazz.

– Acum e destul. E stors de puteri. Rory, fugi sus și vin și eu după ce o conduc pe doamna inspectoare.

Rory a încuviințat și a ieșit în tăcere.

– Plec. Îmi pare rău că l-am obosit pe Rory, dar cu cât putem pune mai repede faptele laolaltă, cu atât mai bine. Jazz s-a ridicat în picioare. Vă mulțumesc, doamnă Millar.

A urmat-o pe Angelina spre ușa casei. Angelina s-a oprit o clipă înainte să-și adune curajul ca să întrebe:

– Nu vreau cu adevărat să știu, dar cum... a zis David că l-a omorât pe băiatul acela?

– A înlocuit medicamentele pentru epilepsie ale lui Charlie cu două tablete de aspirină pe care le avea în buzunar pentru mahmureală. Poate că ați

știut că Charlie era alergic la aspirină. Evident, David a știut.

– Poftim? Angelina părea nedumerită. David avea aspirină în buzunar?

– Asta mi-a spus, da.

Ea a clătinat din cap.

– Dar e imposibil.

– De ce?

– David nici nu s-ar apropia de aspirină, doamnă inspectoare, ce să mai vorbim să aibă așa ceva în buzunar? Nu. Angelina și-a scuturat capul vehement. Pur și simplu, n-are sens.

– De ce nu, doamnă Millar? a întrebat Jazz încet.

– Simplu, din cauză că și David are o alergie fatală la aspirină.

18

Jazz s-a înapoiat la secția de poliție din Foltesham. Miles era în camera de interogatoriu, ascultând înregistrarea interogatoriului lui David Millar.

– Ceva interesant cu băiatul? a întrebat-o.

Jazz s-a lăsat să cadă pe scaun. A clătinat din cap.

– Nu, nu prea. Angelina îl apără ca o tigroaică, așa cum și trebuie, dar... Jazz a ridicat privirea spre Miles. Ia ghicește!

– Ce?

– Doamna Millar tocmai mi-a spus că fostul ei soț are o alergie fatală la aspirină.

– Zău? Miles a înălțat o sprânceană. Ei bine, tocmai am ascultat banda și n-am auzit niciodată o mărturisire mai puțin convingătoare decât a lui Millar. E aproape ca și cum ar încerca orice ca să facă un tot coerent.

– Păi, întregul lui procedeu din seara aceea tocmai s-a dus de râpă, a oftat Jazz. Fie crima a fost sută la sută premeditată – doamna Millar a afirmat

categoric să fostul ei soț nu s-ar atinge de aspirină –, fie Millar minte de la obraz ca să apere pe cineva.

– Pe bandă Millar zice că n-a fost premeditat, că ideea
de a înlocui tabletele i-a venit dintr-odată, a zis Miles. În plus, dacă era așa de beat cum spunea, aș zice că era cu siguranță mai probabil să-l găsească pe Charlie și să-l ia la pumni.

– În orice caz, a oftat Jazz, întreaga lui mărturisire tocmai a sărit în aer.

– Am fost mai devreme la școală și nici unul dintre băieți nu-și amintește să-l fi văzut la etajul ultimului an. Un sendviș? Miles a pus pe masă o pungă de plastic. Ou și creson sau șuncă, salată verde și roșii?

– Nici unul, mulțumesc. Nu mi-e foame, a zis Jazz. Se pare că Millar a spus că a vorbit cu Hugh Daneman în seara aceea.

– Asta e de folos.

Miles a mușcat din sendvișul cu șuncă.

Jazz încă era pe gânduri.

– Așadar, întrebarea este: de ce minte? Știm că David Millar își adoră fiul... și știm că Rory a fost cel care s-a dus la tatăl său duminică. Dacă i-a mărturisit lui tati în timpul excursiei implicarea lui în moartea lui Charlie?

Miles a privit cu atenție sendvișul.

– Iar tati hotărăște că trebuie să ia vina asupra sa. Am mai văzut din astea.

– Iar Rory a primit două analgezice la ora nouă în acea seară. Pe fișa medicamentelor scrie că erau tablete de paracetamol, dar ceva scris dedesubt a fost acoperit cu bandă corectoare. Aștept să-mi spună de la laborator ce anume.

Miles a aruncat ambalajul gol spre coșul de gunoi și n-a nimerit.

– Prin urmare, dacă aflăm că a fost acoperit cuvântul „aspirină“ și înlocuit cu „paracetamol“, Rory nu avea doar motivul, ci și mijloacele.

Jazz a tăcut o vreme.

– E grav să acuzi de crimă un băiat de treisprezece ani.

– Da, și dacă el a fost implicat, mai înseamnă și că cineva din școală știe și a acoperit cu bandă corectoare cuvântul acuzator ca să-l protejeze.

– În afară de cazul în care el însuși a făcut-o, a zis Jazz încet.

– Fișa medicamentelor este păstrată în dulapul cu medicamente, care este încuiat tot timpul. Singurii oameni care au cheie sunt Frederiks, asistenta medicală și, desigur, Hugh Daneman, în acea seară anume.

– De ce naiba a trebuit să se omoare? a oftat Jazz.

– Poate că a fost implicat în vreun fel în cele întâmplate, a ridicat din umeri Miles.

– Cunoaștem motivul lui Rory, dar de ce ar fi vrut un adult, de exemplu Hugh Daneman, să încerce să-l protejeze?

– Din păcate, toate astea sunt presupuneri până avem un răspuns de la laborator. Dumnezeule! Cazul ăsta se mișcă greu.

Jazz a bătut enervată cu pixul în masă.

– Așa-i în văgăuna asta, a rânjit Miles. Ne prinde bine amândurora. O să ne întoarcem la Londra și o să apreciem ce avem acolo.

– Poate tu, Miles; eu, cu siguranță, nu, a răspuns tăios Jazz.

El a schimbat iute subiectul.

– Deci ce ți-a spus instinctul când l-ai văzut pe Rory?

– N-am avut ocazia să-mi fac o impresie în timpul pe care l-am avut. Nu-mi spunea tot, dar asta putea să fie din mai multe motive. I-aș zice „ciudat", presupun, dar, ce-i drept, majoritatea adolescenților sunt ciudați. Asta nu înseamnă că sunt ucigași.

– Nu, a fost de acord Miles, însă de obicei instinctul tău se manifestă și îți spune dacă e ceva mai mult.

– Cred că „instinctul" meu s-a îndopat până la refuz cu paste în Italia și are nevoie de antrenament serios până să înceapă iar să funcționeze.

– N-ai pus pe tine nici un gram. Zău.

– Nu vorbeam despre talia mea, Miles. Jazz a oftat. E ceva ce nu pricep aici. Undeva în toată

povestea, știu că sinuciderea lui Hugh Daneman n-a fost o coincidență. Oricum, am sunat-o pe Isabella de dimineață. E pe drum încoace ca să-i evalueze pe Millar și pe fiul lui. Dacă poate cineva să-i descifreze, ea este.

Isabella Sherriff se număra printre cei mai buni psihologi criminaliști din Poliția Metropolitană.

– Măi, să fie, Issy a fost de acord să părăsească fumul și să vină în sălbăticia din Norfolk? Miles a fluierat. E o onoare pentru tine.

– Ne știm de mult. Și apoi, în acest moment, Millar este arestat pentru crimă. E exact specialitatea ei. Am cazat-o la un hotel, așa că o poți duce la cină în seara asta. O să-l vadă pe Millar azi și pe Rory, mâine.

– Și cum o s-o fentezi pe Tigroaică? a întrebat Miles.

– Nu putem minți în privința meseriei lui Issy, dar o putem prezenta în felul potrivit. Ea are experiență și la consilierea copiilor care au suferit traume. E cazul lui Rory, cu siguranță. Are nevoie de o evaluare, și de aceea o să stea de vorbă cu el. O să-i spun clar Angelinei că, dacă iese la iveală ceva care este relevant pentru caz, Issy va trebui să ne înștiințeze. Dar o să-i spun clar și că Issy se numără printre cei mai buni psihologi din Londra – bănuiesc că Angie Millar este genul de om căruia îi place să se facă mare caz de el.

– Nu include partea aia de la urmă, șefa, a glumit Miles.

– Mă întorc la St Stephen să-l văd pe energicul director al școlii. Aș vrea să ai o discuție rapidă cu David Millar; nu-i spune deocamdată că știm de alergia lui la aspirină, apoi așteaptă până ajunge Issy și spune-i ei înainte să stea de vorbă cu el. A zis că ajunge pe la trei.

– Corect. Presupun că ni te alături la cină.

Jazz și-a luat servieta.

– Nu. Ești pe cont propriu, Miles. Sigur te poți descurca. Mă întorc aici la cinci ca să aud ce are de spus Issy. La revedere!

Robert Jones s-a liniștit vizibil când Jazz i-a spus de mărturisirea lui David Millar.

– Păi, nu-s vești bune? Rory s-a întors nevătămat și un bărbat este arestat pentru uciderea lui Cavendish. Poate că acum revenim la un anumit grad de normalitate.

– E o veste bună că Rory e acasă și nevătămat, dar tare mă îndoiesc că acesta ar fl sfârșitul poveștii în privința morții lui Charlie Cavendish.

– Dar a mărturisit! Cu siguranță e un caz rezolvat.

– Mă tem că sunt goluri mari în mărturisirea lui. Un avocat al apărării bun ar face-o praf și ne-am pomeni înapoi de unde am pornit.

– Înțeleg. Jones a oftat. Așadar, ce urmează?

– Ne continuăm investigația. Domnule Jones, vreau să vă întreb ceva: de ce, atunci când asistenta medicală v-a arătat foarte clar în mai multe rânduri că Charlie Cavendish e un huligan și un pericol pentru cei pe care și-i alegea ca ținte, nu l-ați exmatriculat?

Directorul a oftat.

– Charlie își ascundea cu grijă urmele.

S-a foit pe scaun, stingherit.

– Domnule Jones, n-am experiență de conducere a unei școli, însă conduc o echipă, și întotdeauna pentru mine a fost evident când unul dintre oamenii mei se poartă urât cu altul. Numele lui Cavendish trebuie să fi apărut mereu. Așadar, ați putea, vă rog, să-mi spuneți de ce ați ales să-i ignorați purtarea?

– Tatăl lui e un avocat renumit și important, unchiul lui este în consiliul de conducere... Vocea lui Robert Jones s-a stins. Ce puteam să fac?

– Să puneți pe primul loc bunăstarea elevilor aflați în grija dumneavoastră, poate? a răspuns Jazz cu vocea de gheață. Nu-i treaba mea să vă judec capacitatea de director de școală, însă dacă doamna Millar hotărăște să meargă mai departe în numele flului său, lucru la care este perfect îndreptățită, fle în presă, fle în justiție, reputația dumneavoastră va fl afectată grav, ca și a școlii.

– Da. Robert a tăcut o vreme. E o gravă eroare de judecată din partea mea, recunosc.

Jazz s-a uitat la ceas.

– Voiam, de asemenea, să vă dau de știre că astăzi vom da publicității amănuntele decesului lui Hugh Daneman. Vă sugerez să-i adunați pe toți cei din școală și să le spuneți înainte să citească undeva despre asta. O să fiți bucuros să auziți că medicul legist a tras concluzia că a fost cu adevărat o sinucidere. Și în prezent nu există nimic care să lege moartea lui de cea a lui Charlie Cavendish. Puteți să le spuneți asta personalului și elevilor. Trebuie să mă întorc la secția de poliție din Foltesham și, de fapt, de acum înainte vom desfășura ancheta de acolo. Dar sergentul Roland și doi dintre oamenii lui vor fi aici, dacă sunt probleme.

Jazz l-a salutat cu un semn din cap, în vreme ce el stătea la birou, copleșit, și a plecat.

Sebastian Frederiks s-a așezat la birou și a descuiat sertarul. A scos plicul care sosise în acea dimineață și a recitit scrisoarea.

Domnule Frederiks,

În legătură cu bunurile domnului Hugh Ronald Daneman, decedat.

Îl reprezentăm pe domnul Daneman şi acţionăm în prezent ca împuterniciţi pentru distribuirea bunurilor lui. Vă rog să luaţi legătura cu mine ca să stabilim o întâlnire aici, în acest birou, să putem discuta conţinutul testamentului său care vă priveşte pe dumneavoastră. Dacă ne sunaţi cât mai repede posibil, vom putea să acţionăm astfel încât şi dumneavoastră, şi domnul Daneman să fiţi mulţumiţi.

Profit de ocazie ca să vă transmit sincerele mele condoleanţe.

Aştept cu nerăbdare să mă căutaţi.

Al dumneavoastră,

Thomas Sanders,
avocat

Scrisoarea a sosit de dimineață. Sebastian a fost surprins de conținutul ei. Cu toate că fusese elevul

lui Hugh la St Stephen, apoi au fost colegi câțiva ani, nu fusese niciodată apropiat de el. Dimpotrivă, simțise o oarecare repulsie față de aerul ciudat al lui Daneman. Nu încăpea nici o îndoială că era gay și, că era sau nu corect politic, lui Sebastian îi fusese întotdeauna greu să înțeleagă predilecțiile homosexuale.

Și, ca să fie sincer, presupusese că sentimentul era reciproc.

N-avea rost să facă speculații până ce nu se întâlnea cu avocatul, în două zile. Dacă Daneman îi lăsase prin testament ceva, Sebastian avea să fie surprins. A împăturit scrisoarea, a pus-o la loc în plic, apoi și-a privit cu atenție inelul de pe degetul mic. S-a lăsat pe spătar și și-a trecut o mână prin păr, gâfâind un pic.

Nu, nu exista nici un motiv să și-l mai scoată vreodată.

Isabella Sherriff era o doamnă de proporții extravagante. Se îmbrăca în caftane voluminoase de mătase, cu eșarfe și mărgele la gât, și avea o coamă magnifică de păr roșu-auriu care îi atârna până la mijloc.

La Scotland Yard i se zicea „Coțofana", datorită pasiunii ei pentru tot ce strălucește. Fiecare deget era acoperit cu inele, iar când mișca brațele, la încheieturi îi zornăiau o grămadă de brățări.

Jazz o admira pe Isabella pentru stilul ei aparte. Și pentru că era un psiholog fără pereche. Rareori s-a întâmplat ca Issy să se înșele. Și Norton avea încredere în ea, iar mărturia ei la tribunal i-a ajutat să rezolve o mulțime de cazuri complicate care, altfel, ar fl luat-o în altă direcție.

Intrând în camera de interogatoriu, Jazz și-a zis că Issy
nu mai are nevoie decât de un glob de cristal ca să-și completeze costumația.

– Draga mea!

Issy a întins brațele ca s-o cuprindă pe Jazz.

– Lasă-mă să te privesc. Măi, măi, aerul din Norfolk pare să-ți priască. Arăți minunat!

– Mulțumesc, Issy. Îți sunt foarte recunoscătoare că ai venit. În acest moment ne simțim ca trupele din ultimul avanpost din deșert. Ceea ce a început ca un caz simplu pare să fi devenit ceva mult mai complicat.

– Nu așa se întâmplă întotdeauna? a zâmbit Issy. Crime se petrec și în afara orașelor, cu toate că șleahta aia de orășeni de la sediu nu crede asta. Grozav de demodat pe aici, nu? Issy a desfăcut larg brațele, arătând încăperea. Mă simt ca pe platoul de fllmare la *Dixon of Dock Green*[12].

– Polițiștii locali ar zice că asta e din pricină că toate fondurile se duc în orașele mari, a explicat Miles. Îi putem înțelege. Știu că asta e doar o secție locală, însă lipsa de echipamente și puținătatea personalului sunt uluitoare.

Issy s-a întins și l-a mângâiat pe obraz.

– Of, sufletelul meu milos! Ești așa de scump când te înfurii! Îmi vine să te mănânc. Ție nu, Jazz?

Miles a roșit, iar Jazz, ignorând comentariul, și-a tras un scaun și s-a așezat.

– Bun, presupun că l-ai văzut pe suspectul nostru?

– O, da. Issy și-a legănat trupul masiv pe scaunul de lemn neîncăpător. Am vorbit cu domnul Millar timp de patruzeci și cinci de minute.

– Și?

– După cum știm, niciodată nu poți fi sigur sută la sută în privința acestor lucruri, dar trebuie să spun că aș mânca posteriorul tare îmbelșugat al mătușii mele Madge dacă el ar fi ucigașul nostru. I-am aplicat testele psihometrice orale, plus cutiuța mea de întrebări-capcană și, după părerea mea bine cântărită, David Millar este un om neagresiv, care reacționează la situații, nu le creează, al cărui mod de a acționa nu se potrivește cu nici un fel de crimă premeditată.

– Cum e cu explicația că era beat?

– Din nou, mai probabil să lovească pe cineva, mai puțin probabil să ducă la bun sfârșit un plan. Nu, a clătinat Issy din cap. Nu cred, nu cred deloc.

– Nici măcar pentru a-și apăra fiul? a insistat Jazz.

– Nu încape îndoială că puștiul e lumina vieții lui, și sunt interesată să-l întâlnesc mâine ca să văd imaginea de ansamblu. Știi că nu sunt aici ca să cântăresc partea tehnică a cazului, sau dovezile. Sunt aici ca să-ți spun că, după părerea mea profesională – chiar și dacă n-am ști că minte de la obraz când zice că a avut la îndemână în buzunar aspirină –, scenariul prezentat de Millar nu se potrivește. Bietul om! Pare să fi avut o perioadă îngrozitoare, într-un fel sau altul.

– Însă chestiunea rămâne în picioare: de ce să spună că a făcut-o, când nu e așa? a întrebat Jazz.

– Cred că avem două posibilități: prima, protejează pe cineva, și acel cineva nu poate să fie decât fiul său, pe care o să-l văd mâine. A doua, și la fel de valabilă, este că are nevoie să i se acorde ajutor și atenție. Doar Dumnezeu știe de câte ori am văzut asta. O persoană care a ajuns la capătul puterilor, disperată, mărturisește ceva ce n-a făcut, ca să aducă lumina reflectoarelor asupra sa. David Millar n-o fi el ucigaș, dar asta nu înseamnă că nu și-a pierdut simțul realității. A suferit pierderi și traume, și asta se poate să-i fi afectat starea mintală. Ar trebui să vorbesc cu el mai mult ca să descopăr cât de adânc merge asta, dar cu siguranță i-aș recomanda o formă de consiliere. De asemenea, aș sugera să-l mai interogați o dată, să-i spuneți că știm de alergia lui la aspirină și să-l întrebați de ce minte.

– Mă duc acum să-l văd. Îți mulțumesc, Issy. Apropo, că vorbim de consilieri, asta este forma profesională sub care am nevoie să te prezinți când vorbești cu Rory Millar. Există posibilitatea să fie complice la o crimă și avem nevoie să aflăm ce știe, dar trebuie și să procedăm cu mare grijă. Se pare că a trecut prin multe. Folosește-ți latura drăgălașă și cu mama, ca să nu se sperie.

– Draga mea, pot să fiu oricine vrei tu și să-mi joc rolul la perfecție. Ți-am spus vreodată că străstrăunchiul meu a fost pe scenă cu Sarah Bernhardt? Actoria e în familie. Acum, unde-i cel mai apropiat han? Mor de foame.

– Te-am cazat în hotelul lui Miles din oraș și el o să te ospăteze.

– Minunat! Issy s-a ridicat și a cuprins-o pe după umeri pe Jazz. Dar tu? Nu ne însoțești?

Jazz a simțit cum i se încing obrajii.

– Nu, îmi pare rău, mă tem că nu pot.

Issy a zâmbit.

– Pare-mi-se că Jazmine a noastră are o întâlnire pasională cu un bărbat. Am oare dreptate?

– Cinez cu un bărbat pe care îl ajut la cercetarea pentru o teză. Nu-l cunosc aproape deloc.

– Dar o să-l cunoști, scumpete, o să-l cunoști. Acum trebuie să vorbesc cu Norton. O să-ți spun rezultatul.

Pe când Jazz ieșea din încăpere, s-a întrebat o clipă dacă Issy era cu adevărat clarvăzătoare.

David era ațipit când a auzit cum se deschide zăvorul celulei. Se simțea sleit de puteri. Nici nu-și mai amintea când avusese ultima dată o noapte de somn ca lumea.

A deschis ochii și a văzut-o pe polițista cea frumoasă privind în jos la el.

– Bună ziua, domnule Millar, cum vă simțiți?

David s-a frecat la ochi, în vreme ce polițista se așeza la capătul patului îngust.

– Năucit. Mi se întâmplă întotdeauna când mă las de băutură.

– David, a început Jazz cu blândețe. Avem o mică problemă cu mărturisirea ta.

– Zău? Care anume?

– Susții în continuare că nu a fost o crimă premeditată? Că ai găsit aspirina în buzunarul hainei și ai acționat dintr-un impuls?

– Da, absolut, a încuviințat el din cap.

– Vezi tu, Angelina mi-a spus de dimineață că și tu ești alergic la aspirină. Așa că e foarte îndoielnic s-o fi ales ca analgezic, nu-i așa?

Umerii lui David s-au încovoiat.

– Fir-ar să fie! a mormăit.

– David, l-ai omorât pe Charlie Cavendish?

– Eu...

– Asta e un da sau un nu?

– Chestia, doamnă inspectoare, e că poate am făcut-o. Vezi, sincer, nu-mi amintesc mare lucru din seara aceea.

– Îți amintești să te fi oprit în drum spre școală ca să cumperi tablete de aspirină cu intenția de a-l omorî pe Charlie?

– Nu... Eu...

– David, a zis Jazz încet, pe cine încerci să protejezi?

– Pe nimeni! Nu... A scuturat din cap înverșunat. Pe nimeni.

– Nu cumva ți-a spus ceva Rory când erați în Lakes District? De exemplu, că i-a dat el însuși din greșeală lui Charlie niște tablete de aspirină?

– Dumnezeule mare, nu! Sigur că nu! Ascultă, doamnă inspectoare, Rory e victima aici.

– Problema e că la fel e și Charlie. Și, prin faptul că ai oferit o mărturisire care e atât de plină de lacune, de fapt ne-ai făcut să ne întrebăm dacă nu cumva a fost ca să-l protejezi pe Rory.

– Nu, doamnă inspectoare! David arăta acum speriat de-a binelea. Chiar nu-i așa. Fiul meu e nevinovat, n-a făcut nimic. Eu...

David și-a prins capul în mâini și a început să suspine.

– Nu te-ai dus la școală cu un pachet de aspirine având de gând să-l omori pe Charlie Cavendish, nu, David?

El a clătinat din cap.

– Nu, n-am făcut asta. Dar, zău, n-are nimic de-a face cu Rory faptul că tatăl lui e un neisprăvit care crede că s-ar putea să fi omorât pe cineva. Absolut nimic. Vă rog, nu-l băgați în toate astea. A suportat destule!

Jazz i-a pus un braț pe umeri, încurajatoare.

– Știu. Acum o să te trimit acasă, David. Ai nevoie de o noapte de somn bun. Și apoi mâine, când o să fii mai liniștit, o să vin să te văd acasă la tine. Bine?

– Mă eliberați?

– Nu chiar. Ai venit la noi din proprie inițiativă și încă

nu te-am arestat. Unul dintre sergenții de serviciu o să te ducă acasă. Știu că mașina ți-e încă în Lakes District. Vin mâine, pe la unsprezece.

Jazz s-a ridicat și a pornit spre ieșirea din celulă.

– Zău, asta n-are nimic de-a face cu Rory, doamnă inspectoare.

– Așa cum am zis, vorbim mâine. La revedere, David!

Jazz s-a răsucit și a dat de Issy, care pândea pe coridor, în dreptul celulei. Issy i-a făcut un semn scurt cu capul și a ridicat degetele mari, apoi a urmat-o în sus pe scară.

– Asta e. Așa cum credeam, își protejează fiul, a șoptit. De-abia aștept să-l văd pe Rory. Presimt că el ar putea să arunce un pic de lumină asupra întregii povești. Mai ales când o să-i spun că tati a fost eliberat fără să fie acuzat. Jazz?

– Scuze, Issy, un moment am fost cu gândul în altă parte. Spune-i lui Miles că voi fi la Coach and Horses din Cley, dacă are nevoie de mine. Semnalul pe țărm poate să fie slab.

– Bine, îi spun. Ochii lui Issy au scânteiat. Și petrecere frumoasă!

19

– E în ordine dacă plec, domnule Forbes? A trecut de ora șase și Steve mă așteaptă în față la Forum. Va trebui să răspundeți la interfon când vine ultimul client.

Julian a ridicat privirea spre Stacey.

– Sigur, nici o problemă. Ne vedem mâine.

– La revedere, domnule Forbes! Vă doresc o seară frumoasă!

– Mulțumesc, și ție!

Stacey a ieșit din birou, însă atenția lui Julian revenise deja la dosarul pe care îl citea.

Peste douăzeci de minute s-a uitat la ceas și a sunat-o pe Angelina.

– Bună, iubito.

– Bună.

– Ce face Rory?

– Cuibărit pe canapea, privind la *Familia Simpson*. Pare să fie bine. Un pic tăcut, dar asta-i de înțeles. Mâine-dimineață vine o consilieră de la Londra să-l vadă. Crezi că e o idee bună?

– Cu meseria pe care o am, am devenit destul de cinic în privința acestui gen de oameni. Dar sunt sigur că nu-i poate face nici un rău.

– Nu.

– Să mă întorc în seara asta? Aș putea să ajung mult mai târziu, când Rory ar fi deja în pat, a propus el, șovăielnic. Mi-ar plăcea să încerc să compensez purtarea aspră de dimineață.

A urmat o tăcere, și în acea tăcere Julian a găsit răspunsul.

– Bine, mă duc în apartament.

– Îmi pare rău, dragule. Vreau doar ca Rory să-și revină din șocul tuturor celor întâmplate înainte să descopere din întâmplare un bărbat străin în patul mamei sale.

A fost o tăcere înainte ca Julian să întrebe:

– Când îl trimiți înapoi la școală?

– După tot ce am auzit despre acel îngrozitor Charlie Cavendish și ce i-a făcut lui Rory, nu-mi vine să-l trimit înapoi. În acest moment nu vreau să-l scap din ochi.

– Charlie nu prea mai poate acum să fie o problemă pentru Rory, nu?

– Nu, știu, Julian, dar... Uite, a oftat Angelina, o să vorbim despre asta când ne vedem, dar Rory nu pleacă nicăieri săptămâna asta.

– Asta înseamnă, presupun, că acum sunt consemnat în apartamentul meu?

– Îmi pare rău. Credeam că ai înțeles că pe moment trebuie, pur și simplu, să-l pun pe Rory pe primul plan.

– Am înțeles, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă, Angelina. Deci n-o să te văd în

următoarele zile? Mi-e dor de tine.

– Ei bine... Vocea Angelinei s-a îndulcit. Ce-ar fi să văd mâine dacă Rory e bine și s-o chem pe Lily, bona pe care o place mult, pentru câteva ore seara? Pot veni cu mașina la Norwich, ne întâlnim în apartament și putem să stăm acolo, să comandăm ceva de mâncare.

Julian n-avea chef să se lase convins prea ușor.

– Poate. Să văd ce treburi am. Te sun mai târziu.

– Bine.

Era evident din vocea ei că e nemulțumită. Dar, ce-i drept, și el era.

– Trebuie să te las. Vine un client peste câteva minute. La revedere!

Julian a închis fără să mai aștepte răspunsul ei. Știa că se poartă urât – era evident că Angelina trebuie să-l pună pe primul-plan pe Rory. Problema era: așa va fi întotdeauna?

Într-un fel, era păcat că David Millar avea să fie închis pe viață. Cel puțin înainte Angelina reușea să i-l paseze pe puști tatălui un weekend din două. Acum, mai ales dacă făcea chestia aia stupidă a mămicilor și îl trimitea la o școală fără internat, aveau să-l aibă pe cap tot timpul.

Văzând că mai sunt cincisprezece minute până la venirea clientului, Julian și-a verificat e-mailurile.

A văzut că unul dintre ele era răspunsul la mesajul pe care îl trimisese cu o zi înainte.

Și sângele i-a înghețat în vene când l-a citit.

A auzit sunetul interfonului.

– Alo?

Vocea suna înfundat.

– Împingeți ușa și urcați la etaj. Vă aștept acolo.

Julian și-a închis e-mailul și s-a îndreptat spre recepție ca să-și întâmpine clientul.

După ce s-a asigurat că unul dintre băieții lui Roland avea să supravegheze toată noaptea casa lui David Millar, pentru orice eventualitate, Jazz s-a dus acasă.

Tremura nestăpânit în vreme ce stătea în lenjeria de corp cu capul sub robinetul din bucătărie, cu apa

rece ca gheața șiroindu-i peste părul plin de șampon.

Și-a înfășurat capul într-un turban și a fugit în salon să se ghemuiască lângă foc, cu dinții clănțănind.

Instalatorul îi promisese că a doua zi avea să aibă apă caldă și încălzire, însă dacă nu se întâmpla asta, Jazz știa că va trebui să se mute la un hotel. Temperatura scăzuse zdravăn în ultimele două zile și cerul acoperit arăta că e pe cale să ningă. Tot etajul era fără curent electric și în dormitor era ghețărie. Suna romantic să te cuibărești sub câteva pături și să citești la lumânare, dar, în realitate, să te trezești în toiul nopții ca să mergi la toaletă, să bâjbâi după o lanternă, apoi să te împiedici de truse de unelte și să te întorci în pat așa de înfrigurată încât să nu mai poți să adormi, nu era.

Jazz s-a străduit să-și usuce buclele dese la căldura focului, nesuportând gândul să scotocească pe sus în beznă după un föhn, și a hotărât să doarmă în noaptea aceea pe canapea, unde cel puțin avea să fie cald.

Și-a pus blugi, un pulover gros, s-a dat cu un pic de rimel și de ruj, apoi a ieșit din casă și a urcat în mașină.

Pe când conducea pe drumurile înghețate, Jazz și-a dat seama că se simte tulburată și și-a pierdut stăpânirea de sine. Îi priau ordinea și rutina – tatăl ei spunea că asta este pentru că e o adevărată Fecioară – și orice fel de haos emoțional îi dădea palpitațiile pe care le simțea acum.

A parcat pe iarba din fața cafenelei.

– Ține-ți firea, femeie! Nu-i mare scofală – doar o cină la cafenea, a zis tare și, trăgând adânc aer în piept, a traversat pasajul îngust până la ușa din față.

Jonathan stătea lângă foc cu o halbă de bere. Când a văzut-o a zâmbit, s-a ridicat și a sărutat-o pe amândoi obrajii.

– Ce mai faci, Jazz? Arăți minunat, a comentat, cu ochii la picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi. Pot să-ți aduc ceva de băut?

– Un pahar de vin ar fi perfect.

– Sigur. Așază-te și încălzește-te la focul ăsta fantastic. O să aduc meniurile, cu toate că specialitățile de pe tablă arată excelent.

L-a urmărit cu privirea cum merge spre bar, dominându-i pe ceilalți bărbați de acolo. În seara asta arăta, cumva, altfel; mai matur. Poate că decorul universității îi colorase amintirile despre el, o făcuse să-l vadă ca pe un student, în vreme ce nu era decât cu șapte ani mai tânăr decât ea.

– Poftim.

Jonathan a pus paharul cu vin în fața ei, alături de un meniu, și s-a așezat pe taburetul de alături, cu picioarele lungi întinse în față.

– Uită-te repede. Bucătăria se închide la opt și jumătate, iar acum e și zece.

Jazz a chicotit.

– La Londra, majoritatea oamenilor nici n-ar fi ajuns încă la restaurant, ce să mai vorbim să se închidă?

A sorbit din vin și a ridicat privirea spre tablă.

– Oricum, e o decizie ușoară. Eu vreau cod cu cartofi prăjiți și piure de mazăre.

– Atunci suntem doi, a zâmbit el. Trebuie să te adaptezi la situație, deși, acestea fiind spuse, codul prins aici a ajuns probabil în Scoția, împachetat în vid, iar noi mâncăm cel mai bun cod din Norvegia.

– Probabil, însă gândul este ceea ce contează.

– Absolut. Și e plăcut să vezi o femeie care evident nu se sinchisește de calorii... nu că ai avea nevoie, desigur. Adică ai o siluetă frumoasă, dar... Obrajii lui se îmbujorau. Ce vreau să zic este că nu-mi place să invit o femeie la masă și ea să-și piardă toată seara plimbând prin farfurie o bucățică de salată verde.

– Ei bine, nu-i o problemă pe care s-o ai în seara asta. Mănânc precum lupul din zicală și sunt moartă de foame, așa că ce-ar fi să te duci să comanzi înainte să fie prea târziu?

În următoarele cincisprezece minute, Jazz s-a destins. Jonathan avea un umor ironic pe care ea îl împărtășea și îl înțelegea. Peștele și cartofii erau

delicioși, și Jazz a îndrăznit să mai bea un păhărel de vin.

– Bun, sunt gata să răspund la întrebările alea. Apropo, îmi pare rău că ți-am făcut morală data trecută.

– Ești pasionată de ceea ce faci. Ăsta nu-i un păcat. Nu-ți face probleme.

– E pasiune sau deziluzie – ori una, ori alta, a zâmbit Jazz. Acum două săptămâni credeam că am plecat pentru totdeauna din poliție.

Jonathan a înălțat o sprânceană.

– Zău? De ce?

– Am fost foarte dezamăgită și la serviciu, și acasă. Oricum, e o tiradă prea lungă și plictisitoare, și n-am chef să răscolesc trecutul.

– Înțeleg. Tatăl tău a spus că ai divorțat de curând.

– Nu, zău? Jazz a înălțat o sprânceană. Și ce altceva ți-a mai spus?

– Răspicat, că a fost cea mai bună hotărâre pe care ai luat-o vreodată.

– Nu, n-a fost niciodată un admirator al lui Patrick.

– Asta am priceput. Tu te bucuri?

– Nimeni nu se bucură când dă greș, nu? Și asta e ceea ce înseamnă un divorț. Dar cu siguranță mă bucur că am lăsat totul în urmă, da.

– Și te-ai întors la muncă?

– Se pare că da. Credeam că îi fac doar o favoare vechiului meu șef, însă... Jazz a ridicat din umeri. O să vedem cum merge.

– Ar însemna să arunci o mulțime de lucruri, nu? Cu siguranță ai avansat în carieră, lucru care trebuie să fie greu pentru o femeie.

– Nu foarte. Oricum, nu-s decât un polițai bătrân obișnuit, a zâmbit ea.

– Nu prea obișnuit, a comentat el. Și cu siguranță mai arătos decât Colombo.

– Cred că o să iau asta drept compliment, nu insultă!

– Întotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea mult să am o profesie care chiar schimbă ceva în societate, cum ar fi chirurg sau inventator. Te admir

sincer, Jazz. Eu nu fac decât să emit teorii despre cum ar trebui să fie făcute lucrurile.

– De fapt, prima mea iubire nu a fost reprezentată de cască și baston. Voiam să fiu pictoriță. Încă mai vreau.

– Tatăl tău mi-a spus că ai studiat istoria artei.

– Dragul meu tătic pare să-ți fi spus o grămadă de lucruri despre mine, s-a încruntat Jazz.

– Nu-l învinovăți pe el. Recunosc că l-am tras de limbă, a zâmbit larg Jonathan. Cu toate că n-a fost greu, dat fiind că ești subiectul lui preferat. Oricum, lucrul grozav în privința unui talent înnăscut este că nu te părăsește niciodată. Eu n-am nici unul în zona artelor. Nu pot nici măcar să vopsesc rama unei uși, ce să mai vorbim de tablouri?

– Însă ai capacitatea de a gândi logic și limpede și de a așterne acele gânduri pe hârtie. Acesta îți este instrumentul creației, nu?

– Știam că-mi place de tine, domnișoară Hunter. Ce mod elegant de a da un strop de sens vieții mele mărunte și neînsemnate! Cafea?

– Mi-ar plăcea.

Jazz s-a uitat la ceas în vreme ce Jonathan s-a ridicat să se ducă la bar.

– După aceea chiar trebuie să plec.

– Deci cum merge ancheta? a întrebat Jonathan, apoi a pus pe masă două cești cu cafea și a turnat în a lui două linguriță cu vârf de zahăr.

Jazz petrecuse zece ani cu un bărbat care avea aceeași meserie și înțelegea nuanțele și prescurtările din lumea pe care o împărțeau. Cazurile puteau fi discutate deschis, fără teama unei greșeli de exprimare nevinovate. Cunoștea mulți colegi de serviciu ai căror parteneri erau din afara poliției și știa cât de greu le este să nu poată împărtăși amănuntele muncii lor, de teama divulgării unor secrete.

Acesta era un teritoriu nou pentru ea și știa că trebuie să învețe să pășească pe el cu foarte mare atenție.

– Mai complicat decât pare la prima vedere, dar, ce-i drept, asta e normal, a răspuns neutru.

– Ești în Norfolk temporar? a întrebat el.

– Nu, e o mutare permanentă. Îmi place aici.

– E un ținut uluitor de aspru, nimic drăguț. Jazz. Mâna lui s-a întins peste masă și a prins-o pe a ei. Uite, asta sună un pic îndrăzneț, dar mi-a plăcut mult seara asta. Putem să ne mai întâlnim? Vreau să zic, încă n-am reușit să-ți pun acele întrebări.

Înainte ca ea să poată începe să formuleze un răspuns a văzut că intră în barul mic un personaj îngrozitor de cunoscut. Îi zâmbea larg și se îndrepta spre masa lor.

– Jazz!

Accentul irlandez moale i-a asaltat urechile. Patrick. Fostul său soț. S-a aplecat și a sărutat-o pe un obraz.

– Arăți minunat!

Când brațele lui i-au înconjurat umerii a simțit mirosul știut care, după zece ani de intimitate, o făcea să-l recunoască pe loc, chiar și dacă ar fi fost oarbă.

Ea a rămas așezată, fără să se clintească, așteptând ca el să-și retragă brațele, apoi s-a ridicat în picioare.

– Și cine e acest om simpatic care e cu tine?

S-a uitat în jos la Jonathan cu ochi care trădau minciuna rostită de buze.

– Ce mama naibii cauți aici?

– Hei, Jazz, nu te purta așa. S-a nimerit să vin în Norwich cu treabă, de fapt am adus-o pe Issy.

– Issy?!

Jazz a simțit cum i se încleștează gâtul.

– Așa s-a nimerit. Am cinat cu Miles și draga noastră psihologă.

– Și atunci, ce cauți aici? În cafeneaua asta? a întrebat ea rece.

– Ah, îmi pare tare rău că v-am întrerupt seara, dar încerc să-i fac o favoare lui Norton. Vrea să vorbească urgent cu tine. Nu răspundeai la mobil, însă sergentul Miles știa unde ești, așa că am hotărât să vin eu însumi să-ți transmit mesajul.

Jazz n-avea puterea să răspundă. A văzut că Jonathan arată foarte stânjenit.

– Aș face bine să plec, a zis el, ridicându-se. Drumurile astea îmi par acoperite de gheață.

– Sunt, ai grijă, a rânjit Patrick.

– O să am. La revedere, Jazz, îți mulțumesc pentru seara plăcută.

– Da, și eu mulțumesc. A fost plăcut.

L-a sărutat pe Jonathan pe obraz călduros.

– Jazz, nu ne prezinți?

Patrick a pus o mână pe umărul lui Jonathan.

„Ticălosule..."

Jazz a scrâșnit.

– Jonathan, iată-l pe Patrick Coughlin, fostul meu soț.

– Bine. La revedere, Jazz! Ținem legătura.

Jonathan a ieșit repede, stingherit.

– Plec și eu.

A încercat să treacă pe lângă Patrick, însă el a prins-o strâns de braț.

– Ei, Jazz, zău așa, nu-i nevoie de asta, nu? Nu e posibil să fim civilizați? Să stăm și să bem ceva, ca vechi prieteni ce suntem?

– Nu suntem prieteni, Patrick, și n-o să mai fim niciodată!

El a privit-o, apoi a zâmbit viclean.

– Măi, măi, după cum reacționezi s-ar zice că încă mai simți ceva pentru mine. Dacă n-ar fi așa, ai putea să stai cu mine să bem ceva.

Jazz s-a așezat brusc, urându-l.

– Un pahar, apoi plec.

– Ca de obicei?

Jazz a încuviințat din cap, în vreme ce inima i-o lua la trap, amintindu-și cât de bine o cunoaște el.

Patrick i-a dat un pahar cu coniac și a pus pe masă paharul său cu whisky.

– Deci cine era bărbatul?

– Un prieten, asta-i tot. Cineva pe care îl ajut la o teză de doctorat.

– Mi s-a părut că el ar vrea un pic mai mult decât să-l ajuți. Bravo lui! Te culci cu el?

– Patrick, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i treaba ta! De-abia l-am cunoscut.

– Un pic cam tânăr, nu?

– Asta n-a părut niciodată să te oprească pe tine.

I-a ieșit din gură înainte să se poată stăpâni.

– *Touché*. Patrick a sorbit din whisky. A, de fapt n-a însemnat nimic, absolut nimic.

– Să nu îndrăznești să-mi servești tâmpenia acesta! Știu că minți. Aventura a durat cel puțin un an. Cel mai
rău a fost că toată lumea de la serviciu știa. În afară de nevasta ta.

– Recunosc că m-am purtat urât, dar...

Ea simțea cum i se încing obrajii.

– Urât?! Dumnezeule, Patrick, te-ai purtat oribil! I-o trăgeai în biroul tău, cu storurile trase. Isuse! Dacă aveai de gând să calci pe de lături, puteai măcar s-o faci în afara programului.

Vedea că cei de la masa vecină gustă spectacolul, dar nu-i mai păsa.

– Jazz, îmi pare rău, sincer, profund, a oftat el. Poate că ar fi trebuit să avem această discuție acum multă vreme. Eram acolo, așteptând să-ți cer iertare și să-ți explic, dar tu ai luat-o la sănătoasa. În orice caz, acum stau aici, în fața ta, recunoscând că m-am purtat ca un idiot și sunt copleșit de vinovăție că te-am făcut să treci prin asta. Și e cu atât mai trist că purtarea mea a contribuit la plecarea ta de la Yard.

Ea l-a privit disperată.

– Cum naiba aș fi putut să stau?! Așa cum a spus cândva Prințesa Diana, într-o căsnicie, trei înseamnă o mulțime, și ea n-a trebuit să lucreze zilnic în același birou cu Camilla... ca să nu mai vorbim de soțul ei.

Jazz a clătinat din cap și a golit paharul.

De data asta, Patrick n-a reacționat imediat. A privit-o lung, în tăcere.

– Oricum, ce-a fost a fost, a continuat ea. Totul a rămas în urmă și, sincer, nu vreau decât să merg mai departe. Nu-mi vine să cred că ai avut tupeul să te arăți aici.

– Jazz, eram disperat. Mi-am ieșit din minți încercând luni în șir să te găsesc. Avocatul ăla al tău

a refuzat să-mi dea vreo informație despre locul în care te ascundeai.

– Nu voiam să te văd atunci și nu vreau să te văd nici acum.

– Nu poți spune că n-am jucat corect când am semnat pentru un divorț rapid. Aș fi putut refuza să semnez.

– Și vrei o medalie, da? Jazz a râs cu amărăciune. Patrick, ești așa de plin de rahat, că dai pe dinafară. Corectează-mă dacă greșesc, dar poate că ai semnat și pentru binele tău? Ca să fii liber să-ți refaci viața cu Chrissie?

– Mai vrei unul? a arătat el spre pahar.

– Sigur că nu. Sunt cu mașina.

– Te duc eu acasă.

– Nu. Am nevoie de mașină de dimineață. Apropo, ce voia Norton? Ai zis că trebuie să vorbească urgent cu mine.

– Nu voia nimic. Am mințit ca să am o scuză să te văd.

– O să-l împușc pe Miles că ți-a spus unde sunt, a mormăit ea.

– Să n-o faci. L-am mințit și pe el. Mâna lui Patrick s-a întins peste masă, acoperind-o pe a ei. Mi-a fost foarte dor de tine.

Ea și-a smucit mâna.

– Ce? Aia a ta de șaisprezece ani ți-a dat papucii și ești singurel? Scuze. Jazz s-a stăpânit. Asta înseamnă să mă cobor la nivelul tău și mi-e rușine de mine. În realitate, în afară de faptul că și-a pus-o cu bărbatul meu, îmi plăcea de Chrissie. Era isteață și o detectivă al naibii de bună.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, m-a lăsat acum două luni pentru un broker din City cu cincisprezece ani mai tânăr ca mine și de o sută de ori mai bogat. Acum sunt singur, asta sunt.

Jazz s-a silit să râdă.

– Dacă vrei să te compătimesc, nu pot. Evident, sunt încântată și sper că ai suferit groaznic.

– Am suferit. Dar nu din pricina ei. Din pricina faptului că am fost așa un cretin când am riscat să te pierd pe tine.

– Mă tem că n-ai nimerit-o. Întotdeauna te-ai priceput la vrăjeală, Patrick. Moștenirea irlandeză și toate astea. Din păcate, cu mine nu mai ține. Uite ce-i, chiar trebuie să plec.

Jazz s-a ridicat în picioare.

– Dar avem de discutat. Salariul tău este încă în contul nostru comun. Și numele tău e pe contractul apartamentului nostru.

– Apartamentul tău acum, Patrick. Ai cumpărat partea mea, îți amintești? Trimite-i avocatului meu un cec și orice hârtii de semnat.

El s-a ținut după ea până afară, unde fulgii de zăpadă se înghesuiau în jurul lor.

– Mi-e greu să mi te închipui țărancă, a glumit Patrick pe când mergeau spre mașina lui Jazz. Întotdeauna ți-a priit orașul.

– E uluitor cu ce te poți deprinde când trebuie s-o faci. La revedere, Patrick! Călătorie plăcută înapoi spre fum!

Jazz s-a aplecat să intre în mașină, însă Patrick a prins-o și a luat-o în brațe.

– Isuse, ce dor mi-a fost de tine! Mâna lui îi dezmierda părul. Dacă ai vrea vreodată să te gândești la...

Jazz s-a smucit brutal.

– Nu, Patrick, s-a terminat. Pentru totdeauna. Crede-mă.

S-a așezat la volan și a trântit portiera. A pornit motorul și a plecat de acolo cât de repede a putut, fără să privească înapoi.

*

În noaptea aceea, neputând să adoarmă, Jazz s-a așezat pe pervazul ferestrei din salon privind fulgii care cădeau pe geam și se așterneau într-un strat gros pe pământ. A copleșit-o iarăși umilința pe care o trăise când a descoperit în cele din urmă adevărul despre Patrick și și-a dat seama că tot departamentul știa deja.

Și totuși, în noaptea aceea era mai supărată pe ea însăși decât pe Patrick, pentru excitarea pe care a simțit-o când el a luat-o în brațe.

20

Jenny Colman a făcut ce făcea de obicei dimineața. În vreme ce curgea apa în cadă, și-a făcut un ceai tare și a turnat într-un castronel cerealele pentru micul-dejun. După baie, îmbrăcată în capot, s-a așezat și a mâncat cerealele. Privea pe fereastra mică a bucătăriei zăpada groasă care căzuse peste noapte și acoperea totul.

S-a dus la șifonier și a luat una dintre cele trei rochii pe care le purta pe rând la serviciu. Le zicea „uniformă“ și în fiecare ianuarie se ducea cu autobuzul la Norwich, când erau reduceri, și le înlocuia. S-a machiat și și-a pulverizat un pic de Blue Grass pe gât și la încheieturile mâinilor. A auzit afară pașii poștașului care venea pe mica alee spre ușa ei.

„Alte facturi“, a mârâit ea, amintindu-și cum în copilărie sunetul pașilor poștașului era palpitant, mai ales la aniversări și de Crăciun. Dar acum poștașul nu însemna decât că altcineva vrea bani.

Cele două plicuri au căzut prin fanta cutiei de scrisori și Jenny s-a dus să le ridice de pe covorașul de la intrare. Unul era o circulară de la o firmă locală de instalatori, iar al doilea...

Jenny a privit lung plicul crem din hârtie groasă, cu numele ei tipărit frumos pe partea din față. A văzut
că are o ștampilă din Londra. Și-a luat ochelarii, s-a dus în salon și s-a așezat să-l deschidă, întrebându-se cine Dumnezeu putea să-i scrie ei din Londra.

A citit adresa din antet. Era o firmă de avocatură. A citit scrisoarea de două ori, ca să se asigure că n-a înțeles greșit.

Când a terminat, și-a scos ochelarii și a rămas cu privirea în gol.

O mică moștenire...

Nu. Nu trebuie să spere prea mult. A recitit scrisoarea. Avocatul voia ca ea să-i facă o vizită la Londra.

Nu mai fusese la Londra niciodată. Cum să ajungă la gară? Și apoi, după ce ajungea acolo, cum

să știe unde să se ducă?

Poate că ar trebui s-o roage pe Maddy să vină cu ea, sau cel puțin s-o ducă la Norwich și s-o urce în tren.

Jenny a pus cu grijă scrisoarea în geantă. Avea să-l întrebe pe domnul Jones când ar fi ziua cea mai potrivită, și apoi să aranjeze ca una dintre fetele din biroul contabilului să-i țină locul.

Apoi avea să telefoneze.

S-a încălțat cu cizmele căptușite cu lână, a plecat de acasă și, pe când pășea cu grijă prin zloata de pe pavaj, Jenny zâmbea trist.

Dragul de Hugh! Chiar și dacă era doar o mică amintire, era drăguț din partea lui că s-a gândit la ea.

Când Jenny a ajuns în mica ei zonă de recepție, ușa domnului Jones era deschisă. Directorul citea ziarul local, iar pe birou avea *The Times* și *Telegraph*.

A bătut la ușă cu hotărâre.

– Bună dimineața, domnule Jones. Cum vă simțiți astăzi?

– Intră, intră!

Robert i-a făcut semn să se apropie de birou. I-a arătat titlul de pe prima pagină a ziarului local.

„Profesor localnic găsit mort în casa lui".

Jenny a oftat.

– Vai de mine! Ce scrie?

– Cea mai mare parte este despre Hugh și faptul că era un cărturar de frunte, dar pomenesc și moartea lui Charlie. E câte un mic articol și în astea două...

A arătat spre cele două ziare naționale.

– Trebuie să fi fost foarte cunoscut ca aceste două ziare să scrie despre el.

– Da. Robert era evident tulburat. Poți să aduci cafea pentru mine și inspectoarea Hunter? Vrea să mă vadă și trebuie să ajungă în orice moment.

– Sigur, domnule Jones.

Jenny a rămas în ușă, mușcându-și buza și încercând să-și adune curajul ca să spună că are nevoie de o zi liberă.

– Mai e ceva?

Jenny a clătinat din cap, știind că nu e momentul potrivit.

– Nu, domnule Jones. Vă aduc cafeaua.

Jazz, care la cinci dimineața renunțase să doarmă, plecase devreme ca să ajungă în camera de interogatoriu cât de cât încălzită a secției de poliție din Foltesham.

La ora opt au apărut Miles și Issy, amândoi arătând cam obosiți.

– Cafea, am nevoie de cafea, a gemut Issy.

Jazz n-a băgat-o în seamă. Issy s-a pleoștit pe un scaun, nepăsătoare, însă Jazz a observat că Miles are un aer sfios.

În cele din urmă, Issy a glăsuit:

– Te-a găsit?

Jazz a încuviințat din cap.

– I-ați spus unde să caute. Sigur că m-a găsit, a răspuns tăios.

– Alistair, vrei să fii drăguț și să vezi dacă-i poți face rost mătușii Issy de niște cafea proaspăt măcinată, ca pedeapsă că i-ai turnat pe gât aseară tot vinul ăla?

– O să fac tot ce pot, dar nu sunt sigur că boabele de cafea au ajuns până la cele mai înaintate avanposturi ale siguranței britanice.

– Mulțumesc, scumpete.

Issy a rămas în tăcere, privind-o pe Jazz cum se preface că se concentrează.

– Știi că încă te iubește.

Jazz a trântit capacul laptopului și s-a uitat la Issy peste birou.

– Bravo lui!

– Of, haide, Jazz, vorbești cu Issy. Știu ce-ai simțit pentru el. Și probabil încă mai simți.

– Nu! Nu mai simt. Mi-a trebuit atâta timp ca să ajung unde sunt și, pur și simplu, n-am chef să retrăiesc trecutul. Seara trecută, mulțumită ție, a trebuit s-o fac.

– Îmi pare rău, Jazz, dar m-am gândit că voi doi ar trebui măcar să vorbiți. E extrem de nesănătos să nu

te confrunți cu problemele tale.

– Issy, nu-s unul dintre pacienții tăi smintiți! Cum îndrăznești să te amesteci în viața mea?

– Nu, ești prietena mea, Jazz. Și te cunosc. Și îmi pasă de tine, a zis Issy, liniștită. Mai știu și că cel mai mare defect al tău e mândria. Patrick te-a umilit. Iar tu ai tulit-o, fără să-i dai o șansă să-ți explice.

Jazz mai discutase asta cu Issy. Și n-avea chef s-o ia de la capăt.

– Uite ce-i, hai s-o lăsăm baltă. Patrick și cu mine suntem divorțați. S-a terminat.

– Există întotdeauna precedentul Liz Taylor și Richard Burton...

– Of, Issy, te rog! S-a culcat cu o colegă de-a amândurora, și nu o dată, ci de multe ori. Se părea că e vorba de „dragoste", sau cel puțin așa le-a spus ea celor mai mulți din birou. Își făceau planuri să fie împreună cu mult înainte să aflu eu despre asta. Iar acum ea l-a lăsat baltă și el simte cum bate vântul singurătății, asta-i tot.

– Da, de acord cu toate astea, dar sigur n-a iubit-o. Chrissie e un copil drăguț, dar nu se măsoară cu tine în zona creierului. Nu, a fost comportament tipic masculin, și totul se reduce la pofta trupească: excitarea unui trup nou, masajul egoului pe care îl oferă faptul că îl vrea o femeie mai tânără și, trebuie s-o recunoaștem, Patrick are un incredibil de mare..., a chicotit Issy, ego.

– Absolut. Și tocmai ai tras singură concluzia. Patrick n-ar fi trebuit să se însoare. Poate că e genul de bărbat care are nevoie de excitația permanentă pe care o nevastă n-ar putea niciodată să i-o ofere. Știi cât îi place să fiirteze. Sunt convinsă că Chrissie n-a fost prima, și pur și simplu nu-mi doresc să fiu măritată cu cineva care aleargă tot timpul după fuste.

– Nu, a oftat Issy. Poate că ai dreptate. Oricum, cel puțin ați vorbit. Dumnezeu știe cum a aflat că vin în Norfolk, dar a ținut morțiș să mă aducă el.

– N-ar fi trebuit să accepți, de dragul meu.

– Scumpo, știi că urăsc transportul public, s-a strâmbat Issy.

– Îmi pare rău, dar asta nu-i o scuză. Zici că mi-ești prietenă? Ha! Aproape că m-a omorât șocul când a apărut în cafenea aseară. Ai fi putut să mă previi.

– M-a pus să jur că n-o să-ți spun că e aici. Știa că ai fugi de el. Știam și eu. Issy a zâmbit. Haide, Jazz, trebuie să fi fost o părticică din tine care a fost încântată că Patrick a apărut când erai la masă cu un posibil iubit.

Jazz a amuțit. Nu-i venea să creadă ce făcuse Issy. În cele din urmă, a zis:

– Vrei să zici că ai aranjat anume ca să mă găsească așa? Isuse, n-aveai nici o idee cu cine mă întâlneam!

Issy s-a aplecat în față.

– Deci îmi poți spune cu mâna pe inimă că aseară, când l-ai văzut pe Patrick, n-ai simțit absolut nimic pentru el?

Jazz simțea cum i se înroșesc obrajii.

– Ajunge! Nu-ți mai băga nasul, mulțumesc. Și vorbesc serios, Issy!

Issy a ridicat din umeri.

– Bine. Îmi pare rău.

Din fericire, a apărut Miles cu trei căni cu cafea.

– Nes, mă tem. Doar atât am reușit.

Dacă Miles a simțit tensiunea din aer, n-a comentat nimic.

– Aș face bine să dau pe gât cafeaua și să mă duc acasă la Millar. Vii cu mine, Jazz? a întrebat dulce Issy.

Jazz încă spumega.

– Nu. Trebuie să mă duc la domnul Jones, directorul cel incompetent al școlii, și să-l pun la curent. Toată chestia cu Hugh Daneman a apărut în ziare, așa că probabil e cu nervii întinși la maximum. S-a răsucit spre Miles. După ce o lași pe Issy acasă la Millar, vrei să-l cauți pe avocatul lui Hugh Daneman? Vezi dacă ne poate spune ce conține testamentul.

Jazz a pus laptopul în geantă și s-a ridicat.

– Ne revedem aici la douăsprezece, ca să-mi spui despre Rory Millar.

– Abia aștept, de fapt. Adolescenții ciudați sunt subiectul meu preferat în prezent, a zâmbit Issy.

Mobilul lui Jazz a sunat.

– Sunt Hunter.

– Sunt Roland, doamnă. Mă tem că am vești proaste.

Părea agitat.

– Ce e?

– Sergentul meu zice că Millar a dispărut.

– Fir-ar să fie! a mormăit Jazz. Cum? Unde?

– Nu știe. Era în mașină vizavi de casă, n-a văzut pe nimeni să intre sau să iasă toată noaptea. La opt patruzeci dimineața a apărut poștașul cu un pachet pentru Millar, dar n-a răspuns nimeni. Evident, sergentul meu a devenit bănuitor, s-a dus să verifice și a găsit ușa din spate descuiată și casa goală. Îmi pare rău, doamnă, dar ați spus să-l supraveghem de la distanță.

– Așa e. Atunci am face bine să-l găsim.

– Acum sunt în drum spre casa lui. Și o să dau alarma prin ținut. Sunt sigur că dăm de el.

– Sper, sergent Roland. Sună-mă de îndată ce ai vești. A, și pune pe cineva să stea în fața casei doamnei Millar până va fi găsit. Mulțumesc.

Jazz s-a răsucit spre Issy.

– Presupun că ai prins esența discuției.

– Da. Nu-ți face griji, Jazz! Presupun că a fost chemarea de sirenă a alcoolului – bietul om probabil că voia să bea ceva și bufetul era gol. N-aș crede că s-a dus departe.

– Sper că ai dreptate, a zis Jazz, posomorâtă, pe când se îndrepta spre ușă. Însă nu mă așteptam. Și nici un cuvânt Angelinei despre faptul că fostul ei soț a dispărut și acum nu se știe pe unde umblă. Ar face apoplexie, ca și avocatul ăla arogant al ei.

– Sigur. Pot să-i spun că David a fost eliberat? Mi-ar plăcea să-i văd reacția.

– Dacă trebuie. Ne vedem mai încolo.

*

Jazz a urcat în mașină ca să se ducă la școală. Încă era furioasă pe Issy. Și preocupată de dispariția lui Millar. Întâlnirea din seara precedentă și apelul de la Roland îi zguduiseră încrederea fragilă. Să pierzi un suspect e una, să pierzi un suspect care mărturisise deja o crimă și a fost eliberat fără să fie acuzat era cu totul altceva.

Și dacă s-a înșelat în privința lui?

„La dracu', la dracu'!"

Jazz a izbit cu palmele în volan în vreme ce aștepta s-o ia la dreapta la sensul giratoriu. Gândurile i s-au întors la perioada petrecută în Italia, când nu se gândea decât în ce cafenea anume să se ducă seara ca să mănânce o porție de *penne* delicioase.

Ce mama dracului căuta aici?

Dar, logic, Jazz știa că nu putea să fugă la nesfârșit. Issy avea dreptate în sensul că trebuia să vină acasă și să înfrunte trecutul.

Jazz a trecut de sensul giratoriu, încurajându-se cu gândul că mai plecase o dată; putea să plece din nou.

Ziua luminoasă devenise înnorată și amenința să ningă iar. Serviciul Meteorologic anunțase vreme foarte urâtă în toată regiunea de est. Jazz a hotărât să stea în seara aceea la hotelul din oraș al lui Miles. Să fie înzăpezită în căsuță fără încălzire centrală sau electricitate nu părea o idee rezonabilă.

Pe când mergea pe strada principală din Foltesham a sunat telefonul. Jazz a oprit în fața chioșcului de ziare și a răspuns.

– Jazz?

– Bună, mamă, ce faci?

– Eu...

Jazz a auzit cum i se poticnește vocea și a știut că s-a întâmplat ceva. Cu sufletul la gură, a întrebat:

– Tata?

– Da. Celestria și-a înăbușit un suspin. Și-a pierdut cunoștința acum o oră și l-au dus repede la spital. Acum sunt acolo. Doctorii sunt cu el, așa că m-am gândit să te sun.

– Of, mamă! Cât de grav este?

– Știi cum sunt doctorii, nu-ți spun nimic. Au zis că vor ști mai multe după o serie de analize, dar sunt aproape siguri că a fost un atac de cord.

– Of, Dumnezeule! Lui Jazz i s-a pus un nod în gât. Cât e de rău?

– Destul de grav, cred. Of, Jazz, arată groaznic, eu...

– Mamă, vin acum. La ce spital este?

– Papworth, dar zău, Jazz, vremea e groaznică aici. Ninge de rupe pământul. Li se spune tuturor să nu iasă cu mașina decât dacă au absolută nevoie.

– Ei bine, aici nu e așa de rău și sunt deja pe drum. Fii tare, mamă, și spune-i și tatii să fie.

– Of, iubito, eu... mulțumesc. E la terapie intensivă. Te rog să conduci cu grijă.

– Așa o să fac. Ne vedem cam într-o oră.

Jazz a lăsat mobilul să-i cadă în poală și, simțindu-se ametită, și-a rezemat capul pe volan. Era apelul de care îi fusese groază în toată viața sa de adult.

„Haide, Jazz", s-a îndemnat singură. „E încă viu, o s-o scoată la capăt. Trebuie."

S-a auzit un ciocănit în geamul din partea pasagerului.

Jazz a ridicat capul și l-a văzut pe Patrick, cu *The Times* sub braț, privind-o îngrijorat. Înainte să-l poată opri, el a deschis portiera și s-a aplecat înăuntru.

– Ce e, Jazz? Ce s-a întâmplat?

– Tocmai a sunat mama. Tata a avut un atac de cord și e la terapie intensivă.

– Jazz, îmi pare tare rău. Pot să urc? E groaznic de frig afară.

Ea nu l-a împiedicat, n-avea putere. Când s-a așezat pe locul pasagerului, mirosul lui și aerul amarnic de rece
au alinat-o și au supărat-o în aceeași măsură.

El a întins mâna înmănușată și a strâns-o de braț.

– Presupun că acum te duci la spital. Ești în stare să conduci? Vremea o să fie al naibii de rea.

Jazz a încuviințat din cap.

– O să fiu, sigur. Îmi pare rău, dar tocmai am primit telefonul.

S-a îndemnat singură să găsească puterea de a-și veni în fire.

– Este... foarte rău?

– Mama n-a spus prea multe, dar însuși faptul că m-a sunat arată că este, da. Acum o să fiu bine, zău, i-a zâmbit ea slab. Ar trebui să plec.

– Jazz, arăți groaznic, ești șocată și în nici un caz n-o să te las să conduci prin viscol.

Patrick a coborât de pe locul pasagerului.

– Haide, dă-te deoparte, conduc eu. O să lăsăm mașina ta la secția de poliție, că e oricum în drum, și o luăm
pe a mea – prefer s-o conduc pe astfel de vreme. O să ajungem acolo cât ai clipi.

A dat ocol mașinii și a deschis portiera șoferului. Jazz l-a privit fix fără să se clintească.

– Jazz, îngeraș, fă și tu o dată în viață ce ți se spune fără să te cerți. Pentru că până atunci aici o să stau.

Patrick și-a încrucișat brațele, în vreme ce în Jazz se ducea o luptă pe care știa că o va pierde. A încuviințat din cap ostenită.

– Bine. Mulțumesc, a zis, morocănoasă, și a dat să iasă din mașină.

Genunchii i s-au înmuiat și s-a agățat de Patrick, care a ajutat-o să ocolească mașina și a așezat-o cu blândețe pe scaun.

– Deci unde mergem acum? La Cambridge, presupun.

– Da.

Jazz l-a privit cum aruncă ziarul pe bancheta din spate și pornește motorul.

– Zău că nu trebuia să faci asta. M-aș fi descurcat.

– Sunt sigur că da, a zâmbit el îndepărtându-se de bordură. Și știu că nu trebuie s-o fac. Acum, n-ai niște telefoane de dat?

Jazz a încuviințat din cap.

– Vrei, te rog, să-i spui lui Norton că ajung la Londra mai târziu decât era prevăzut?

Ea s-a încruntat la el, apoi a încuviințat iar din cap, în silă.

– Sunt sigură că, dacă îi explici, o s-o ia așa cum este.

Doar am fost căsătoriți zece ani. Nu fac decât să te duc să-ți vezi tatăl bolnav, nu te iau pe sus pentru o împăcare romantică.

– Știu. Scuze.

Jazz a luat mobilul și a început să sune.

Vremea nu s-a înrăutățit și au ajuns repede până la Ely, unde zăpada a început să cadă deasă în jurul lor. Jazz ședea tăcută, privind pe geam, cu inima galopând când se gândea ce trebuie să înfrunte. A încercat mobilul mamei, dar, ca de obicei, era închis. De fapt, Jazz se îndoia că Celestria se gândise măcar să-l ia cu ea la spital. Acum doi ani le cumpărase de Crăciun părinților telefoane mobile, gândindu-se cât de folositoare ar fi. Tatăl îl adoptase imediat, și în ultima vreme chiar începuse să trimită mesaje, dar Celestriei îi era greu să găsească butonul de pornire, și asta devenise o glumă obișnuită a lor.

S-au blocat pe A14, la câțiva kilometri de Cambridge.

– Isuse, arată rău, a oftat Patrick și s-a aplecat pe geam

să se uite la ambuteiajul care șerpuia în fața lor cât vedeau cu ochii, ceea ce nu era departe, din pricina vizibilității proaste. Trebuie să fie în față o ciocnire sau o avarie. S-a răsucit spre ea. E vremea să folosim girofarul și sirena?

– N-ar trebui, Patri...

– Hai s-o facem.

Patrick a tras pe refugiu, a coborât geamul și a pus girofarul pe acoperiș.

– Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să ne pierdem amândoi slujba, dar, cum tu ai renunțat deja, n-are importanță. A prins viteză. Și apoi, chiar este o chestiune de viață și moarte.

Cuvintele lui au făcut s-o străbată din nou groaza.

Refugiul era blocat de mașini avariate și Patrick a trebuit să iasă de pe el, s-a alăturat cozii, s-a

strecurat pe lângă o mașină lovită și a mers mai departe până au ajuns la următoarea. Era un proces tensionat și, până să ajungă la următoarea intersecție, unde Patrick a ieșit de pe autostradă, nervii lui Jazz erau încordați la maximum.

– Pe toți sfinții! A fost un coșmar. Unde naiba sunt autoritățile?!

– În această mașină? a glumit Jazz încet, cu o umbră de zâmbet plutindu-i pe buze.

Patrick i-a strâns mâna, salutând gluma căznită.

– Și de ce țara asta prăpădită e îngenuncheată de primul semn de vreme rea? S-a uitat la Jazz și a văzut ce palidă este. I-a strâns iar mâna. De-acum nu mai e mult.

Ea a zâmbit stins, întrebându-se dacă acum, când se apropiau de spital, n-ar fi fost mai bine să fie blocată pe autostradă decât să înfrunte ceea ce o aștepta.

21

Angelina se învârtea prin bucătărie, cu a treia ceașcă de cafea în mâinile reci. S-a uitat la peisajul de iarnă mirific, a luat telefonul de pe masă și a format pentru a zecea oară în acea dimineață numărul de mobil al lui Julian.

Din nou, apelul a intrat direct în căsuța vocală. Angelina a închis. Lăsase deja trei mesaje, unul, seara și două, de dimineață.

Nu mai dăduse nici un semn după ce vorbiseră seara, și el spusese că o va suna.

Gândul care îi umbla prin minte era simplu: Julian se săturase până-n gât să fie vioara a doua, după Rory, și hotărâse să-și manifeste sentimentele ignorându-i apelurile.

Angelina și-a mușcat buza și s-a așezat la masă. Ce era să facă? Doamne, bărbații puteau să fie așa

de egoiști! Era vina ei că Rory avea nevoie timp de câteva zile de mama sa, precum și de pace și siguranță, ca să-și revină? Problema era, desigur, că Julian n-avea copii, așa că nu putea înțelege instinctul unui părinte și nevoia de a-și apăra puiul.

Și... Angelina și-a îngăduit să fie o clipă indulgentă cu sine. Cum rămânea cu ea? Să-ți fie răpit copilul, apoi să descoperi că fostul tău soț ar putea să fie un ucigaș, era și asta o situație grea.

S-a ridicat în picioare, dintr-odată mânioasă. Dacă acesta era modul infantil al lui Julian de a o pedepsi, n-avea decât.

A auzit soneria de la ușa din față. Aproape sigur, era consiliera de la Londra care venea să-l vadă pe Rory. A plecat din bucătărie și a traversat holul ca să deschidă.

În prag era o doamnă masivă, cu o pălărie de fetru cu borul lat acoperit de zăpadă.

– Sunt Isabella Sherriff, încântată de cunoștință. Trebuie să fiți Angelina, mama lui Rory.

– Da. Angelina a simțit brusc nevoia să chicotească. În haina lungă de catifea și cu pălărie, Isabella Sherriff îi
amintea de un om de zăpadă. Vă rog să intrați.

– Mulțumesc.

Isabella și-a scuturat mai întâi zăpada de pe umeri și și-a scos pălăria.

– M-am gândit să vin pe jos. Proastă idee!

Ochii îi scânteiau pe când își descheia haina udă leoarcă, și Angelinei i-a devenit pe loc simpatică.

– Ce-ar fi să mi-o dați s-o pun la uscat?

– Bună idee! Cred că aș face bine să-mi scot și ghetele astea înainte să las o dâră de zăpadă prin toată casa dumneavoastră minunată.

Isabella s-a sprijinit de clanță și s-a descălțat de ghetele pline de apă, lăsând la vedere o șosetă neagră și una roșie. A ridicat privirea spre Angelina, zâmbind.

– Scuze pentru ciorapi. Călătoria a fost anunțată în ultima clipă și n-am prea avut timp să împachetez.

– Nu vă faceți probleme.

Angelina a condus-o în bucătărie. Issy s-a dus drept la sobă și a pus mâinile pe placa pentru încălzire.

– Cred că pot să uit de întoarcerea la Londra în seara asta.

– Da, ninge zdravăn.

Angelina a privit absentă pe fereastră în vreme ce punea haina lui Issy pe bară. Brusc, a cuprins-o frica. Dacă Julian pățise ceva? Dacă avusese seara trecută un accident cu mașina în zăpadă pe drum spre apartament?

– Vă supărați?

Angelina s-a silit să revină în prezent și s-a uitat la Issy, care arăta spre cafetieră.

– Scuze! Sigur, vă fac cafea proaspătă. Asta s-a răcit.

A umplut ceainicul și l-a pus la fiert.

– Cum se simte Rory? Pot să-ți spun Angelina?

– Da.

– Și spune-mi Issy, așa cum face toată lumea.

– Rory n-a dormit bine. L-am auzit țipând, dar când m-am dus să-l văd încă dormea. Avea un coșmar. M-am așezat pe pat și l-am mângâiat pe frunte. Nu cred că știa că sunt acolo.

– L-ai întrebat de dimineață ce a visat?

– Nu. N-am vrut să vorbim despre asta.

– În orice caz, coșmarurile sunt sănătoase, chiar dacă nu prea plăcute. Mintea subconștientă e prinsă în continuare în probleme sau spaime și încearcă să le explice, ajutând persoana să le facă față.

– Înțeleg.

De fapt, Angelina nu înțelegea. Se gândea în continuare la Julian în vreme ce punea cu linguriță cafea în carafa de sticlă.

– Fă-o cât îți place ție de tare, a zis Issy, așezându-se pe un scaun, la masă. A spus Rory ceva despre timpul petrecut cu tatăl său? De exemplu, despre ce au vorbit?

– N-am vrut să aduc în discuție numele lui David. M-am gândit că n-ar face decât să-l supere pe Rory și mai tare. Nu știu cum face față un copil faptului că tatăl

său e un ucigaș. Angelina a pus în fața lui Issy cafetiera, o ceașcă, lapte și zahăr. Te rog, servește-te!

Issy a ridicat privirea spre ea.

– Faptul că cineva mărturisește o crimă nu înseamnă întotdeauna că a și săvârșit-o. Tu ai fost mai aproape ca oricine de David. Ce înțelegi din asta?

Și-a turnat în cană cafeaua fierbinte.

– Am fost uimită. Și îngrozită. I-am spus inspectoarei Hunter că, pur și simplu, nu-mi vine să cred că David ar omorî intenționat pe cineva.

– Chiar dacă ar ști că acea persoană a fost răspunzătoare de suferințele pricinuite fiului său?

– Mi-l pot imagina reacționând, da, însă... Angelina a privit-o pe Issy bănuitoare. Cum se face că știi toate astea? Credeam că ești consilieră pentru copii?

– Sunt, însă, așa cum probabil ți-au explicat cei de la poliție, sunt și psiholog criminalist. În această calitate am discutat aseară cu tatăl lui Rory. Issy a sorbit din cafea. Dumnezeule, că bună mai e! Chestia pe care am băut-o la secția de poliție era râncedă.

– Nu știu ce să mai cred. Angelina și-a masat fruntea, nedumerită. Inspectoarea crede că David a făcut-o? I-am spus că David e alergic la aspirină. Niciodată nu și-ar fi cumpărat așa ceva. Tabletele l-ar fi omorât și pe el.

– Jazz mi-a spus. De fapt, domnul Millar a fost trimis acasă aseară.

– Într-adevăr?

– Dar e o veste bună. Cu siguranță nimeni nu vrea ca tatăl copilului ei să fie acuzat de crimă.

– Nu, vreau să zic... cum rămâne cu mărturisirea?

– N-a rezistat la verificare. Știu că i-ai spus inspectoarei că nu-l crezi pe David în stare să ucidă.

– E adevărat, însă oamenii se mai schimbă, nu? Și... ei bine, ca să fiu sinceră, ceea ce mă îngrijorează mai mult este gândul că David și-a pierdut cumpătul și chiar l-a omorât pe Charlie, fie și accidental. Poate nu știi, dar m-a atacat o dată, apoi a încercat să intre cu forța în casă peste mine și...

Issy a întins o mână și a pus-o, liniștitor, pe umărul Angelinei.

– Haide, gata. Înțeleg că această situație e stresantă pentru tine.

– Da, sigur. Îmi pare rău că vorbesc prea mult. Totul a fost foarte tulburător.

– Înțeleg. Acum ce-ar fi să-l aduci pe Rory, ca să pot sta un pic de vorbă cu el și să vă las în pace?

Angelina s-a dus după Rory, iar Issy, în ciuda încrederii pe care o avea în instinctul său și în experiență, știa că va fi mult mai bucuroasă după ce era găsit David Millar. A sorbit din cafeaua aceea bună și a așteptat.

Rory stătea așezat pe pervazul dormitorului său, privind zăpada.

– A venit consiliera să te vadă, dragul meu. E foarte prietenoasă și cred că o să-ți placă de ea.

– Bine, mamă.

– M-am gândit că, după ce pleacă, am putea merge amândoi să facem un om de zăpadă în grădină.

Angelina a sărutat creștetul blond al fiului său.

– Nu, mulțumesc. Prefer să stau înăuntru, la căldură.

– Vino să terminăm cu asta.

Angelina l-a luat de mână și l-a dus spre ușă.

– Nu trebuie să vorbesc mult, nu? Acum sunt așa de obosit, a zis Rory în vreme ce își urma în silă mama pe scară în jos.

– Nu. Și nu uita că această doamnă e aici ca să te ajute. Angelina a arborat un zâmbet luminos pe când îl conducea în bucătărie. Rory, doamna este Isabella Sherriff.

Issy s-a ridicat și s-a dus să dea mâna cu Rory.

– Bună, Rory, spune-mi Issy. Ce zici de zăpadă? Se pare că ar fi trebuit să-mi aduc sania și renii, nu-i așa?

Rory a zâmbit obosit.

– Acum, stăm aici, la căldură, sau preferi să mergem altundeva?

A aruncat o privire întrebătoare spre Angelina.

– Aici e bine.

Angelina a tras un scaun pentru Rory și a dat să-și tragă și ei unul, însă Issy a oprit-o.

– Te superi dacă Rory și cu mine stăm un pic la taifas singuri? Promit să țip foarte tare dacă dă semne că ar vrea să mă bată.

La asta, Rory a zâmbit de-a binelea.

– Bine. Vă las singuri. Să nu-l obosești, te rog.

– Câtă vreme nu mă obosește el pe mine.

Issy i-a făcut cu ochiul lui Rory.

Încredințată că Rory e bine, Angelina a ieșit din bucătărie. S-a dus în spălătorie să scoată rufele curate din mașina de spălat, apoi a auzit telefonul de serviciu al lui Julian sunând. A traversat coridorul până în birou și a răspuns.

– Alo?

– Bună, Angelina, sunt Stacey, secretara lui Julian. Pot vorbi un pic cu el?

– Nu-i aici, Stacey. A rămas aseară în apartament, așa că nu l-am văzut de ieri-dimineață.

– Păi, am sunat la telefonul fix din apartament și la mobil și nu răspunde la nici unul. Am crezut că a fost acasă cu tine aseară, a văzut cum e vremea și n-a mai încercat să ajungă în Norwich.

– Nu. Ar putea să fie plecat la o întâlnire? Sau la tribunal?

Angelina și-a dat seama imediat că era o întrebare prostească. Secretara lui Julian ar fi trebuit să-i cunoască mișcările.

– Asta e problema. Avea întâlnire aici cu o clientă la zece și jumătate. Doamna este la recepție și așteaptă de douăzeci de minute. E foarte neobișnuit ca Julian să nu mă anunțe dacă întârzie sau trebuie să anulăm programarea.

Prin capul Angelinei bântuiau tot soiul de imagini groaznice.

– Stacey, doar nu crezi că a avut un accident de mașină, nu? Să sun la spitale?

– Dacă ar fi avut, cu siguranță auzeai până acum. Poate că nu s-a putut trezi sau așa ceva, a zis Stacey neconvingător, cu toate că amândouă știau că nu este plauzibil.

– Acum sunt îngrijorată că și-a pierdut cunoștința în apartament, a zis Angelina. Aș porni pe loc cu mașina, dar cu vremea asta mă tem că n-aș ajunge. Și apoi, Rory e aici cu o consilieră de la poliție.

– Ei bine, apartamentul nu-i departe de aici și știu că el ține un rând de chei în sertarul biroului. Dacă nu apare până la prânz, vrei să mă duc să văd dacă e acolo?

– Nu știu. Angelina și-a mușcat buza. Poate ne speriem degeaba. Cu siguranță trebuie să existe o explicație, nu?

La celălalt capăt al firului, tăcere. Apoi:

– Mă duc la prânz, bine?

– Păi, dacă nu te deranjează. Și dă-mi de știre de îndată ce poți.

– Așa o să fac. Acum mă întorc la clientă. O să-i spun că Julian întârzie din cauza zăpezii și o reprogramez.

– Sună-mă de îndată ce ajungi acolo. Mulțumesc, Stacey.

Angelina a pus receptorul la loc. Și-a dus o mână la gură, cu stomacul răscolit.

De ce, când cu doar câteva zile înainte totul era perfect, acum toate o luau razna așa de rău?

22

Jazz a găsit-o pe Celestria singură în sala de așteptare pentru rude din fața secției de terapie intensivă.

– Scumpo, nu-mi vine să cred că ai reușit! Și încă așa de repede!

A întins brațele ca să-și cuprindă fiica.

– Mie mi s-a părut o veșnicie, mamă. Jazz simțea cum mama tremură. S-a așezat pe scaun, ținând-o de mâini pe Celestria. Vreo veste?

– O să vină medicul specialist să-mi spună ce se întâmplă. Celestria s-a uitat la ceas. Asta mi-a spus asistenta acum patruzeci și cinci de minute. A ridicat din umeri. Nu-mi place să mă agit, știu mult prea bine cât sunt de ocupați.

– Cum arată tata? a întrebat Jazz.

– Nu mi-au dat voie să intru de când ți-am telefonat. Au făcut tot soiul de investigații, l-au conectat pe bietul Tom la aparate... Au zis că o să vină cineva să-mi spună când pot să intru iar, dar nici asta nu s-a întâmplat. A strâns mâna fiicei. Îți mulțumesc mult de tot că ai venit. Știu cât de ocupată ești.

– Mamă, te rog, nu-mi mulțumi. Trebuia să fiu aici.

– Vrei o cafea? E un automat un pic mai departe pe coridor.

– Nu, mamă, mulțumesc. E în ordine.

– Deci cum a fost drumul?

Jazz știa că în acea situație fiecăreala era singura lor opțiune.

– Groaznic, dar, din fericire, Pa...

Înainte să poată termina, ușa s-a deschis și a intrat un bărbat chipeș de vârstă medie.

– Doamna Hunter?

– Da.

– Sunt Robert Carlisle, medicul specialist al soțului dumneavoastră. S-a uitat la Jazz. Și ea este...?

– Fiica noastră, Jazmine.

– Bine.

Domnul Carlisle și-a tras un scaun în fața lor și s-a așezat.

– A avut un atac de cord? a întrebat Jazz, nemaiputând să se stăpânească.

– Da, mă tem că a avut.

Jazz a strâns mâna mamei.

– Cât de grav a fost?

– Încă facem investigații ca să aflăm. Are și o infecție pulmonară. Ați observat în ultima vreme că tușește, doamnă Hunter?

– Da, dar a spus că nu-i nimic, se simte bine.

– Nu vă simțiți vinovată. Nu infecția pulmonară a fost ceea ce a declanșat atacul de cord, cu toate că probabil a înrăutățit situația. Problema pe care o avem acum ține de tratament. I-au cedat două organe principale, inima și plămânii, care s-au umplut cu fluid. Aceasta este din cauza infecției, dar și a faptului că inima nu bate satisfăcător. Corpul lui nu drenează fluidul așa cum ar trebui.

– O să... fie...?

Celestria n-a reușit să termine propoziția.

– Doamnă Hunter, soțul dumneavoastră este foarte bolnav. Facem tot ce ne stă în puteri ca să-l ajutăm.

A fost pus pe antibiotice administrate intravenos ca să încercăm să eliminăm infecția, îi dăm medicamente pentru stabilizarea inimii și, asta este ceea ce ar putea să vi se pară cel mai supărător, trebuie să suporte o mască etanșă care îi introduce forțat oxigen pur în plămâni ca să încerce să scoată fiuidul. E neplăcut pentru el și nu-i o priveliște plăcută pentru dumneavoastră. Nu va putea să vorbească, însă doar pe moment.

S-a lăsat tăcerea, timp în care cele două femei digerau veștile. În cele din urmă, Jazz a întrebat:

– Ce șanse are?

– Următoarele douăzeci și patru de ore sunt critice. Evident, suntem îngrijorați că, după ce a avut un atac de cord puternic, ar putea să mai aibă unul. La fel, plămânii s-ar putea să nu se curețe. Dacă îmi cereți un procentaj, a ridicat Carlisle din umeri, aș zice că are în jur de treizeci la sută șanse să-și revină.

Jazz a încuviințat din cap, impunându-și să nu plângă.

– Vom face tot ce se poate. Și mi se pare că e un luptător, a zâmbit Carlisle. Să nu subestimăm niciodată forța spiritului omenesc. Puteți intra să-l vedeți, dacă doriți, doar câteva minute. E treaz, ceea ce e un semn bun. Știe că nu poate să vorbească, așa că nu-l încurajați s-o facă.

Celestria și Jazz s-au ridicat. Celestria i-a întins mâna.

– Vă mulțumesc, domnule Carlisle, știu că Tom e pe cele mai bune mâini posibil.

– Facem tot ce putem. Carlisle a încuviințat din cap scurt. Sunați și asistenta o să vă deschidă. Vă cer scuze, trebuie să merg la alt pacient.

– Desigur.

L-au urmat afară din sala de așteptare și l-au privit cum merge grăbit pe coridor. Jazz a apăsat pe soneria de la intrarea în secția de terapie intensivă. În vreme ce așteptau, Celestria a prins-o iar de mână.

– Scumpo, nu trebuie să-l lăsăm să vadă cât de gravă e situația.

– Mamă, sunt sigură că știe deja.

Ușa s-a deschis și a ieșit o asistentă malaysiană frumușică.

– Am venit să-l vedem pe Tom Hunter, a zis Jazz.

Asistenta a încuviințat din cap și au urmat-o prin secția ciudat de tăcută.

Pe când se apropiau, Tom a ridicat o mână să le salute. Jazz a rămas în spate când Celestria s-a dus să-și îmbrățișeze soțul. L-a văzut că îi șoptește ceva la ureche și a văzut cum ochii ei se luminează de plăcere. Celestria s-a așezat pe o margine a patului, ținându-l de mână pe Tim, iar Jazz s-a apropiat pe partea cealaltă.

L-a sărutat pe creștet, apoi s-a aplecat să-i șoptească la ureche.

– Bună, tată. Să nu râzi, că o să fiu certată, dar cu chestia aia arăți ca un elefănțel.

A arătat spre mască, al cărei tub de plastic ieșea din centru, de deasupra nasului, amintind de trompa unui elefant. L-a văzut surâzând și s-a așezat pe cealaltă margine a patului, vizavi de mamă.

– Numai tu puteai să te îmbolnăvești în ziua în care
avem cea mai grea ninsoare din ani întregi, a zis Celestria, mângâind mâna lui Tom. Fiica ta a trebuit să vină cu schiurile din Norfolk până aici.

– E rău chiar și pe coastă în acest moment, ceea ce e foarte neobișnuit.

Jazz s-a mirat de banalitatea comentariului său. Când tot ce voia să spună era: „Nu mă părăsi, am nevoie de tine și te iubesc și mi se rupe inima când te văd suferind...“

Peste vreo cincisprezece minute Tom a adormit.

– Mamă, trebuie să găsesc o toaletă. E în ordine dacă te las singură aici câteva minute?

– Sigur, scumpo. Celestria mângâia fruntea soțului său, cu un zâmbet pe față pe când îl privea cum doarme. Știu cum e el. Nu închide ochii și nu se odihnește dacă nu sunt eu aici ca să mă asigur că doctorii nu fac ceva de care el să nu știe. Ce-ar fi să te duci să bei o cafea? Să faci o pauză? Eu chiar sunt fericită aici.

Jazz și-a dat seama că Celestria vrea să fie singură cu Tom, gândindu-se poate că trebuie să savureze fiecare clipă care le-a mai rămas.

– Bine, mă întorc repede.

Jazz a ieșit din salon, a găsit o toaletă, apoi a pornit prin labirintul de coridoare care, poate, aveau s-o ducă în cele din urmă la cantină, și mirosul a făcut-o să se cutremure. Ca polițistă, petrecuse multe ore prin spitale interogând suspecți, victime sau martori, și n-o deranjase niciodată. Ca rudă a unui pacient foarte bolnav, era o experiență complet diferită.

Cantina era goală; poate că unii pacienți ambulatorii și vizitatori fuseseră descurajați de vremea cumplită. L-a zărit pe Patrick, care citea ziarul la o masă de lângă fereastră.

Jazz s-a lăsat să cadă pe scaunul din fața lui, simțindu-se stoarsă de puteri.

– Cum se simte?

Fața lui Jazz spunea toată povestea.

El i-a strâns puternic mâna, apoi s-a ridicat.

– Spune-mi după ce îți aduc o cafea.

– Aș vrea ceai, te rog, și niște apă.

– Ceva de mâncare?

– Nu, mulțumesc.

Jazz a privit pe fereastră fulgii care cădeau necontenit, amenințând să astupe lumina zilei.

Dacă azi se întâmpla ce era mai rău, știa că avea să urască zăpada tot restul vieții.

– Poftim, dă-l pe gât, fată. Ceai de șantier, tare și bun.

Patrick se întorsese cu un ceainic mic de inox și o cană cu farfurie, solide, făcute pentru folosire maximă și spargere minimă.

Jazz a turnat ceaiul și a luat o înghițitură. Patrick a rămas răbdător, privind-o. În cele din urmă, ea a vorbit.

– Medicul specialist a spus că are treizeci la sută șanse să treacă peste asta. E foarte, foarte bolnav și următoarele douăzeci și patru de ore sunt cruciale.

– L-ai văzut?

– Da, însă are masca aia groaznică, așa că nu poate să vorbească. Uite, Patrick, a fost foarte frumos din partea ta să mă aduci, dar e evident că nu plec nicăieri astăzi și nu vreau să te învârți pe aici.

Patrick a arătat spre zăpadă.

– Și crezi că eu mă duc undeva? Am sunat și nu se întâmplă mare lucru. Delictele violente scad pe vreme rea, după cum știi.

– Nu lucrezi la un caz în acest moment?

– Tocmai am terminat unul acum două zile. A fost foarte satisfăcător. De fapt, comisarul chiar m-a bătut pe spate pentru el.

– Bravo! Pe Jazz n-o interesa subiectul. Ei bine, nu poți să stai pe aici toată ziua.

– Pot să fac orice am chef, așa că, pe moment, sunt foarte mulțumit să stau aici și să-mi citesc ziarul. Dacă mă plictisesc de-a binelea, mă duc afară să fac un om de zăpadă.

Ochii lui Patrick au scânteiat poznaș.

– Trebuie să mă duc să-l sun pe Miles. Nu e voie înăuntru cu telefoane mobile.

– Ce-ar fi să-mi dai mie mobilul și să răspund în locul tău? Să le spun că stai aici o vreme și o să-ți transmit orice mesaj au pentru tine? Patrick s-a aplecat peste masă și i-a prins mâinile. Jazz, te rog, uită azi despre anchetă și concentrează-te pe tatăl tău. Jur că o să-ți dau de știre dacă e ceva urgent.

Jazz și-a dat seama că ceea ce spune el are sens și a încuviințat din cap. A căutat în geantă, a scos mobilul și i l-a dat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu dispari. Ăsta-i colacul meu de salvare.

– N-o să dispar, Jazz. Ai încredere în mine.

Ea aproape că i-a trântit un răspuns usturător, apoi a hotărât că nu e momentul.

– Aștept aici, da?

– Mulțumesc, Patrick. Aș face bine să mă duc înapoi.

Rory terminase de o vreme discuția cu Isabella, arătând vesel și destins. Urcase în camera lui să citească.

– Crezi că e bine? a întrebat-o Angelina pe Issy pe când lua haina de lângă sobă și i-o întindea.

Issy a încuviințat din cap neutru.

– Da, cred că în esență e bine, dar pare să fie ceva care îl preocupă. Însă nu reușesc să-mi dau seama despre ce este vorba. Lucrul interesant este că nu cred că are ceva de-a face cu tatăl lui. Aș zice că are de-a face cu școala.

– Zău? A pomenit de hărțuire?

– Asta a fost o direcție pe care am urmat-o, însă Rory n-a fost receptiv. E un tânăr profund, își ține emoțiile foarte bine ascunse.

– Da, așa face, cam ca David, până să-și piardă cumpătul, anul trecut.

Issy își încheia haina.

– Ei bine, asta e problema cu oamenii cărora le vine greu să-și exprime emoțiile. Și la bărbați e întotdeauna cel mai rău. E ca un vulcan care clocotește: nu se vede, e tot mai fierbinte, până ce într-o zi nu se mai poate stăpâni, așa că explodează spectaculos.

– Da.

Angelina părea preocupată de ceva.

– Te simți bine, Angelina?

– Da, sunt bine. Obosită, asta-i tot. Trebuie să fie tot stresul din ultimele zile.

– Trebuie să ai grijă de tine.

– Și... Julian, partenerul meu, pare să fi dispărut. Sunt
sigură că e bine, dar n-am mai avut nici o veste de la el de aseară, târziu, și încă n-a ajuns la birou, ceea ce nu-i stă deloc în fire.

Issy și-a înălțat sprâncenele.

– Bărbații, eh? Nu te poți baza deloc pe ei. Încearcă să nu-ți faci griji.

– Da, a încuviințat din cap fără convingere Angelina.

– Acum, dacă vremea asta continuă să se strice, cred că o să fiu naufragiată aici până mâine. Aș putea veni din nou să-l văd pe Rory? Cred că astăzi i-am câștigat încrederea și s-ar putea să se simtă în siguranță și să se deschidă spre mine un pic mai mult.

– Desigur, a răspuns automat Angelina.

Mintea îi era la Julian.

– Ies singură, a zis Issy, pornind spre ușa bucătăriei. Încearcă să nu te agiți în privința partenerului tău. Sunt sigură că o să apară curând, cu o scuză perfect rezonabilă că te-a făcut să-ți pierzi capul de îngrijorare. La revedere, și mulțumesc pentru cafea.

După ce Issy a plecat, Angelina a încălzit niște supă din conservă și a pus niște chifle în cuptor. A așternut masa pentru ea și Rory, apoi a hotărât să bea un pahar de vin ca să se liniștească. Rory a intrat cu pași ușori în bucătărie și s-a așezat la masă, în vreme ce mama îi punea în față farfuria cu supă.

– Mănâncă tot, Rory. Ești mult prea slab.

– Seamăn cu tata, așa sunt făcut.

Rory a luat lingura.

– Ți-a spus Issy vestea cea bună?

– Nu, ce?

– Că tatăl tău a fost eliberat fără să fie acuzat.

Rory a încremenit cu lingura în aer.

– Dar... dacă a zis că el a făcut-o, de ce nu-l cred?

– Nu știu amănuntele, dragule, dar sunt sigură că nu i-ar fi dat drumul dacă ar fi crezut că el a făcut-o. Oricum, nu-i o veste bună?

Rory s-a silit să încuviințeze din cap.

– Da, sigur că este, a zis încet.

Angelina l-a privit lung.

– Rory, nu arăți ca și cum ar fi. Care e prob...

Sunetul ascuțit al telefonului a oprit-o la mijlocul propoziției. A sărit și l-a înșfăcat.

– Alo?

– Bună, Angelina, sunt Stacey. Te sun din apartamentul lui Julian.

– Și?

– Nu-i aici.

– Ah! O parte din ea era ușurată că Stacey nu l-a găsit într-o baltă de sânge pe podea. Vreun semn că a fost acolo de curând?

– Nu. M-am uitat la pat și era neatins, cu toate că ar
fi putut să-l facă înainte să plece, de dimineață. Nu era
vreun bol sau cană de la micul-dejun, iar periuța de dinți e uscată.

– Stacey, cred că te-ai uitat la prea multe seriale polițiste la televizor. Vorbești ca o profesionistă! a încercat Angelina să trateze cu ușurință situația.

– Păi, e doar bun-simț, a venit răspunsul tăios. Ce vrei să fac acum?

– Poate că ar trebui să vezi dacă hainele îi sunt în dulap, pentru cazul în care a hotărât să plece fără să ne spună nouă.

– Am făcut și asta, de fapt, cu toate că e greu de spus, pentru că nu știu câte haine are. Dar cu siguranță dulapul e plin, nu pare să fi fost golit.

S-a lăsat tăcerea, în vreme ce amândouă femeile încercau să-și dea seama ce să facă mai departe.

– Ei bine, pur și simplu nu înțeleg, a zis Angelina, în cele din urmă. E atât de neobișnuit pentru Julian să facă așa ceva! Știi că îi prieste rutina strictă, Stacey. Chiar nu este o persoană spontană.

– Știu.

– Ei bine, cred că am să sun la spitale, pentru cazul în care a avut un accident și are o amnezie. Se mai întâmplă.

– Da, se mai întâmplă, a răspuns Stacey nesigură. Bine, Angelina, mă întorc la birou. Aici e viscol și cred că domnul Peters o să închidă biroul după-amiază. Au închis tribunalele, pentru că mulți dintre jurați n-au putut să ajungă. Dă-mi de știre dacă ai vești de la Julian și, evident, la fel o să fac și eu. Încearcă să nu-ți faci griji. Sunt sigură că o să apară, că doar soiul rău nu piere, întrebându-se ce-i cu atâta agitație.

– Mulțumesc, Stacey. Te sun mai târziu.

Angelina a pus telefonul la loc. Pur și simplu, nu înțelegea. Ceva nu era în ordine, știa.

S-a răsucit ca să vorbească cu Rory, dar n-a văzut decât farfuria cu supa mâncată pe jumătate și scaunul gol pe care băiatul stătuse acum câteva clipe.

Jazz și Celestria stăteau de o parte și de cealaltă a lui Tom ca doi îngeri păzitori. Până în acel moment, Celestria refuzase să-și întrerupă veghea, ținând strâns mâna lui Tom, ca și cum prin simpla forță a iubirii sale putea să facă inima firavă a soțului să-i pompeze prin trup prețioasa forță a vieții.

Jazz stătea ascultând bipurile și zumzetele aparatelor care îi țineau tatăl în viață. Sunetele au devenit o mantra în capul ei și, dacă se concentra pe ele, dispărea un pic din suferință.

Tom intra și ieșea din somn – după cum spunea Celestria, părând încurajat de prezența lor. Jazz își privea mama peste pat. Pleoapele îi erau îngreunate cum stătea acolo, și era albă ca varul.

– Mamă, a șoptit Jazz.

Celestria a tresărit și ochii i s-au deschis larg, plini de spaimă. Jazz și-a dat seama că ațipise.

– Mamă, te rog, fă o pauză și du-te să mănânci și să bei ceva. Asistenta tocmai a spus că tata e stabil, și o să
fiu eu aici, cu el, dacă se trezește.

Celestria s-a uitat la ceas și a văzut că e cinci fără zece. A încuviințat din cap.

– Bine. O să fiu în cantină, dacă...

– Da, știu unde o să fii, dar noi o să fim bine, nu-i așa, tată?

Când Celestria și-a desprins mâna de a lui Tom, Jazz l-a prins de cealaltă mână și i-a ținut-o strâns.

– Nu stau mult, a zis încet Celestria.

A mai aruncat o privire spre soțul său, apoi a pornit spre ușă.

Jazz și-a privit tatăl care dormea, apoi și-a lăsat mintea să plutească spre anchetă. S-a întrebat cum s-a descurcat Issy cu Rory și dacă l-au găsit deja pe David Millar.

Trebuia să presupună că instinctul său e corect, ca și cel al lui Issy, și el este nevinovat. A încercat să se concentreze pe relația dintre Charlie și Hugh Daneman.

Charlie: nepotul lui Corin Conaught.

Hugh: presupusul iubit al lui Corin – Cory – cu multă vreme în urmă.

Oare Charlie a știut că Hugh a fost atât de apropiat de unchiul care murise mult înainte să vină el pe lume?

Întâlnirea lui Adele Cavendish, mama lui Charlie, ca să discute cu fratele ei, Edward, ce să facă cu moșia acum, când Charlie dispăruse și nu mai exista nici un moștenitor direct.

Scăpa din vedere ceva?

Poate că mama lui Corin ar putea să arunce un pic de lumină asupra subiectului. Totuși, din felul în care o descrisese Edward, Emily Conaught părea foarte fragilă. Ca atare, poate că nu era o sursă de informații în care să te poți încrede.

A simțit o ușoară apăsare pe mână, și când s-a răsucit și-a văzut tatăl cu ochii larg deschiși, zâmbindu-i de sub mască.

S-a aplecat în față și l-a sărutat pe frunte.

– Bună, tată. Ai dormit bine? i-a șoptit la ureche.

El și-a înclinat un pic capul, apoi s-a întors spre stânga, căutând-o pe Celestria.

– Am trimis-o să mănânce ceva. N-a pus nimic în gură toată ziua. Te simți bine?

Tom a încuviințat iar din cap ușurel, apoi a părut că vrea să spună ceva și și-a scuturat capul, frustrat.

– Stai liniștit, tată, n-o să mai ai mult timp masca asta. Trebuie să spun că arăți ridicol cu ea. Acum nu-ți mai lipsesc decât două urechi cenușii mari și pleoștite.

Tom și-a dat ochii peste cap, încuviințând. Și-a tras mâna de sub a lui Jazz și a făcut în aer semn de scris.

– Vrei pix și hârtie?

Tom a ridicat degetele mari.

Jazz a căutat în geantă un pix și carnetul. I-a pus pixul într-o mână și carnetul în cealaltă. Cu trudă, Tom a reușit să miște pixul pe hârtie și a început să scrie.

Cum se simte mama ta?

Jazz a citit cuvintele strâmbe și a dat din cap.

– E bine. Își face griji pentru tine, evident.

Tom a scris din nou.

O să ai grijă de ea în locul meu?

Jazz și-a înăbușit un suspin.

– Of, tată, știi că da, dar curând o să fii acasă s-o faci tu însuți.

Nu mi-e frică.

Jazz se străduia să-și stăpânească lacrimile. N-a putut să răspundă.

Cum merge ancheta?

– Nu prea bine, ca să fiu sinceră. Încă mă chinui să leg firele între ele, dar sunt sigură că o să apară un progres important. De obicei se întâmplă când sunt extrem de obosită.

Tom scria de zor.

Caută în trecut înțelepciunea și în viitor speranța.

Jazz a încuviințat din cap. Era una dintre zicalele preferate ale tatălui ei.

Te iubesc, scumpo, și sunt f. mândru de tine.

Mâinile lui Tom au alunecat pe pat, epuizate de efort. A făcut un mic semn cu capul, apoi a închis ochii.

Jazz i-a luat din mâini carnetul și pixul. A cercetat scrisul strâmb și priveliștea slăbiciunii lui a sfâșiat-o. A prins mâna tatălui și i-a mângâiat cu blândețe fruntea, în vreme ce el dormea. „Te rog, Doamne,

știu că te iubește, dar și noi îl iubim și avem nevoie de el. Nu-l lua la tine, nu încă..."

23

Adele Cavendish a tras fermoarul sacoșei încăpătoare, apoi a târât cele două valize mari până în capul scărilor. S-a întors în dormitorul pe care îl împărțise cu soțul său în ultimii douăzeci de ani și a închis ușile dulapurilor ca să ascundă barele goale din spatele lor.

S-a dus la noptiera sa, a luat fotografia mică, înrămată, a lui Charlie bebeluș și a vârât-o într-un buzunar lateral al sacoșei. S-a mai uitat o dată prin dormitor, apoi a închis ușa în urma sa.

A cărat în jos pe scară prima valiză, a lăsat-o jos, în hol, și s-a întors după cealaltă.

După ce sacoșa și valizele au fost așezate în Volvo, în spate, Adele s-a întors în casă și s-a plimbat prin liniștea din camerele de la parter.

Nu încăpea îndoială că era o casă frumoasă, dar nu era un cămin, și nu mai fusese de mulți ani. Când Charlie se întorcea în vacanțe, mai putea fi trezită atmosfera moartă. Prietenii pe care el îi aducea uneori făceau să răsune râsete prin încăperi, și Adele se simțea din nou folositoare, oferindu-le băieților mese îmbelșugate, ca să le alimenteze corpul aflat în creștere.

Dar acum Charlie plecase. Și n-avea să se mai întoarcă niciodată.

William venea acasă vinerea, apoi se întorcea duminică seara în apartamentul lui din Londra; Adele aproape că vedea din felul în care mânca în viteză prânzul de duminică faptul că moare de nerăbdare să se întoarcă în oraș, lăsându-și nevasta să strângă farfuriile și să înfrunte altă săptămână singură.

Cunoștea multe alte neveste din satele înconjurătoare care erau „văduve săptămânale“, ai căror soți lucrau și ei în Londra. Nu părea să le deranjeze situația, știind că în schimbul absenței soțului aveau stilul lor de viață costisitor. Se împrieteneau între ele, își umpleau zilele cu drumuri la școală, yoga și prânzuri prelungite.

William dorise întotdeauna ca ea să fie mult mai sociabilă decât îi permitea firea retrasă. Fiind el însuși gălăgios și exuberant, nimic nu-i plăcea mai mult decât o serată zgomotoasă, având la masa lui oameni de succes și, după părerea lui Adele, extrem de superficiali.

Uneori se întreba cum se face că a luat-o de nevastă; ea fusese întotdeauna sfioasă, preferând să asculte, nu să fie ascultată, dar poate că adevărul brutal era că
William, cu ambiția lui feroce, avusese nevoie de un anumit nivel al statutului social ca să-și completeze mintea isteață, ageră, și cariera care abia începea. Iar Adele, sora unui lord și ea însăși cu titlul „Honourable“, cu o moșie la țară care să găzduiască o nuntă măreață pentru cei pe care voia el să-i impresioneze, era potrivită.

Sigur, a fost măgulită că el o vrea; fusese, și era în continuare, un bărbat chipeș, carismatic. Dar, întrucât cariera lui avansase constant, ea devenise din ce în ce mai puțin importantă pentru el.

Pe când intra în bucătărie ca să mai citească o dată scrisoarea, Adele și-a spus că el n-a iubit-o cu adevărat niciodată.

S-a uitat prin încăperea în care petrecuse atât de multe ore încercând să fie o soție și o mamă bună.

Adesea avea impresia că emanciparea femeilor o ocolise complet. Probabil că viața ei nu fusese diferită de a nici unei eroine din romanele lui Jane Austen. La fel ca atâtea femei înaintea sa, fusese amăgită să se mărite cu un escroc fermecător, dar fără inimă.

Nu plecase dintr-un singur motiv: Charlie.

Adele a recitit cuvintele pe care le scrisese la șase dimineața.

Dragă William,

Simt că nu mai avem o căsnicie, şi n-am avut-o de mult timp. Acum, că Charlie nu mai este, nu văd de ce aş mai sta, prelungind agonia pentru fiecare dintre noi. Sunt convinsă că şi tu vei crede că este cel mai bun lucru. Să nu ne mai prefacem.

Avocatul meu te va contacta în privinţa divorţului, dar n-o să-ţi fac greutăţi. Mă mut înapoi în Norfolk. Propun să vindem casa din Rutland, în afară de cazul în care vrei s-o păstrezi, şi atunci poţi să-mi dai banii pentru partea mea.

Aş dori ca divorţul să fie cât mai civilizat şi rapid posibil, ca să ne putem vedea amândoi de viaţa noastră.

Îţi mulţumesc pentru ultimii douăzeci şi cinci de ani. Îmi voi aminti cu drag momentele fericite.

Dar cel mai mult îţi mulţumesc pentru Charlie. El a făcut să merite osteneala.

Adele

A îndoit foaia în trei și a pus-o în plic, știind că s-a străduit destul ca să găsească vorbele potrivite. A luat
stiloul din poșetă și a scris pe plic numele lui William. A dus plicul în hol și l-a pus deasupra restului corespondenței, întrebându-se cum va reacționa el când o
să citească.

Singurul lucru pe care nu și-l putea imagina era ca el să o caute.

S-a dus la ușa din față, fără ca faptul că lăsa în urmă douăzeci și cinci de ani de căsătorie să-i stârnească durere, așa cum ar fi trebuit.

Apoi și-a amintit brusc, a alergat la etaj și de-a lungul coridorului până în camera lui Charlie. Și-a adunat puterile ca să deschidă ușa, s-a dus repede până la pat și a luat ursulețul de pluș mâncat de molii care stătea pe pernă. A coborât în fugă scara și a deschis ușa din față. A păşit pe veranda înzăpezită și a închis ușa fără să mai privească înapoi.

Jazz a ridicat privirea spre ceas. Era nouă și jumătate seara. Tatăl dormea liniștit. Celestria a

apărut în ușa salonului și i-a făcut semn să vină la ea. Jazz a urmat-o până în sala de așteptare pentru rude.

– Scumpo, tocmai am vorbit cu medicul de la terapie intensivă și a zis că Tom nu e în pericol imediat. N-are rost să petrecem amândouă o noapte albă. Dacă mâine tatăl tău pare să fie mai bine ai putea să te întorci la lucru, și trebuie să te odihnești. Am vorbit cu Patrick, a găsit un hotel la mai puțin de un kilometru de aici, puteți merge pe jos. Dacă e vreo problemă te sun.

– Ce-ar fi să vii cu noi?

– O să împrumut o pătură și mă cuibăresc aici. Nu cred că asistentele ar fi bucuroase să mă aibă în secție toată noaptea, dar, cel puțin, aici sunt aproape și pot merge la el dacă are nevoie de mine.

– Of, mamă, vino, te rog. Și tu ai nevoie să dormi.

– Păi, mă îndoiesc că aș dormi vreun pic și dacă aș sta la Ritz. Și apoi, dacă totul merge bine, poți să mă înlocuiești mâine-dimineață pentru câteva ore. Celestria
a prins mâna fiicei sale. Zău, ăsta e locul în care vreau să fiu.

– Bine, dar promiți că o să suni dacă...

– Sigur că da. Acum du-te jos, Patrick te așteaptă la intrarea spitalului.

– Știi, e pură coincidență că e aici. Eu...

– Șșt, înțeleg. Și, așa cum ar spune tatăl tău, uneori nebănuite sunt căile Domnului. Mă bucur că e aici să te sprijine. Cel puțin, el înțelege. Acum, a bătut-o ușurel pe mână Celestria, du-te și încearcă să dormi un pic.

Patrick era în fața intrării, fumând.

– E în ordine? a întrebat-o, zâmbind.

Jazz a încuviințat din cap.

– Hotelul nu arată grozav, mă tem, dar cel puțin putem ajunge acolo pe jos. Mașina mea a fost îngropată sub zăpadă de-o palmă. Cel puțin s-a oprit ninsoarea. Se zice că se va topi până dimineață. I-a oferit brațul. Mergem?

Luna strălucea puternic, rotundă, luminând zăpada care învăluia totul în frumusețea ei sclipitoare.

– Pe aici, și ai grijă, e alunecos, pe legea mea, mai ales cu pantofii ăia.

Patrick a arătat spre pantofii ușori pe care Jazz îi luase de dimineață, gândindu-se că va fi o zi normală.

Nu se auzeau decât pașii lor scârțâind pe zăpadă.

– Ei, asta e liniște adevărată, a zis Patrick pe când își croiau drum cu grijă prin parcare și ieșeau din curtea
spitalului. E incredibil cum orice zgomot e înăbușit de zăpadă.

– Patrick? Jazz trebuia s-o spună acum. A tras adânc aer în piept. Îți mulțumesc că ești aici. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

– Nici o problemă, zău.

Dinții lui Jazz clănțăneau, cu tot paltonul de lână. S-a împleticit un pic și Patrick i-a cuprins talia.

– Haide, nu mai e mult.

Hotelul era genul de loc în care, în condiții normale, lui Jazz nu i-ar fi dat prin cap să intre. S-a așezat în sălița urâtă a recepției în vreme ce Patrick făcea cazarea și lua cheile.

Au urcat scara acoperită cu o mochetă roasă, cu model.

– Am ajuns.

Patrick a vârât cheia în broască și a deschis ușa. Jazz a intrat în camera mică, dar surprinzător de frumoasă. Patrick a urmat-o și a închis ușa.

– Acum să-ți pregătesc o baie fierbinte? a propus el.

– Nu-ți face griji, pot s-o fac singură. Du-te să te culci. Trebuie să fii și tu epuizat.

– Eu? Nu! Mi-am petrecut ziua citind ziarul și bând ceai. Mă simt minunat.

– Ei bine, oricum, mulțumesc mult.

L-a sărutat pe obraz, expediindu-l.

– Noapte bună!

S-a răsucit, a intrat în baie și a aprins lumina. Patrick stătea în ușă, privind-o cum pune dopul în cadă.

– Jazz, mă tem că asta e singura cameră care era disponibilă. Tot hotelul e ocupat cu navetiștii blocați aici, așa că mă tem că sunt aici, cu tine. Sunt pregătit să dorm în fotoliu, dacă asta vrei.

Ea s-a întors brusc și l-a privit.

– Glumești?

– Nu, îți jur. Sună la recepție și întreabă.

– Iisuse!

Jazz a deschis la maximum robinetul.

– Îmi pare rău, zău. Îți jur că nu-i o șmecherie ca să-mi fac de cap cu tine, doar minunata vreme britanică.

Cum Jazz n-a răspuns, el a ridicat din umeri.

– Înțeleg. Mă duc să dorm în mașină.

A ieșit din baie. Jazz a scos în gând un țipăt de frustrare, apoi a pornit după el.

– Nu te prosti, Patrick! O să mori degerat și apoi o să am și asta pe conștiință. A aruncat o privire spre pat, care, cel puțin, părea destul de mare. Mă descurc eu cumva, a mormăit, apoi s-a întors în baie și a trântit ușa.

Întinsă în cadă, lăsând apa să-i relaxeze umerii care o dureau și să-i liniștească nervii încordați, a închis ochii și a încercat să gândească rațional. Orice s-o fi întâmplat în trecut, Patrick fusese minunat astăzi, și chiar nu era vina lui că se aflau în această situație neplăcută.

Amândoi erau adulți. Sigur că se puteau descurca.

A luat prosopul subțire, s-a înfășurat în el și a ieșit din baie, dându-și seama că, de parcă asta mai lipsea, n-avea nimic în ce să doarmă. S-a îmbrăcat cu lenjeria intimă și, cu prosopul pus deasupra, s-a întors în dormitor.

Patrick era deja în pat, cu hainele așezate pe fotoliu. Stătea cu mâinile sub cap, uitându-se la ea.

Jazz s-a dus în cealaltă parte a patului, a lăsat prosopul să cadă și s-a strecurat rapid în așternut.

Patrick a chicotit.

– Jazz, am trăit cu tine zece ani. Am mai văzut totul.

– Dar nu mai trăiești cu mine. Suntem divorțați, îți amintești? a zis ea morocănoasă, întorcându-i spatele și cuibărindu-se cum putea mai bine pe salteaua cu umflături.

– Își dai seama că suntem în ceea ce acest stabiliment măreț numește „apartamentul lunii de miere"? Mi-e milă de orice mireasă care își începe în acest pat viața de femeie măritată, a comentat Patrick.

– E în ordine, zău. Mulțumesc că ai găsit hotelul. Ai mobilul meu?

– Da, e acolo, pe comodă. Și, înainte să întrebi, da, e deschis.

– Mulțumesc. Ar trebui să sun la serviciu, dar...

– L-am sunat eu pe Miles mai devreme. Nu era nimic urgent de raportat, dar a zis că vorbește cu tine mâine-dimineață, ca să te pună la curent.

– Ceea ce înseamnă că încă nu l-au găsit pe David Millar.

– Pe cine?

– Un suspect care a dispărut.

– Aha!

Au stat acolo în tăcere o vreme.

– Ești bine? a întrebat Patrick, în cele din urmă.

– În ce privință?

– Tatăl tău.

Jazz a oftat.

– Nu pot să mă împac cu faptul că zace la ușa morții, la o aruncătură de băț de aici. Nu pot decât să cred că o să-și revină. Orice altceva... ei bine... nu pot să mă gândesc la asta.

– Of, iubito, știu prea bine cât de apropiați sunteți voi doi.

Jazz a încuviințat din cap, iar nodul pe care îl avea în gât încă de dimineață amenința să explodeze.

A simțit o mână pe braț.

– Jazz, trebuie să crezi că o să se facă bine. Dacă e cineva care poate, el este. A trecut prin ziua de azi, nu? Știm că întotdeauna primele douăzeci și patru de ore sunt cele mai critice.

Jazz a încuviințat din cap, neputând să vorbească.

– Știi că, orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine dacă mă vrei.

Jazz a încuviințat din cap, nodul din gât a explodat, în cele din urmă, și lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

– Nu poate să moară, nu poate. Am nevoie de el, și mama are nevoie. E așa de curajos, dar știu că trebuie să sufere cumplit, și asta face să fie și mai rău.

El i-a sărutat creștetul.

– Știu, Jazz, știu.

– N-are decât șaizeci și cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i bătrân! Cum e cu toți tipii ăia de nouăzeci de ani care trăiesc ani la rând într-o casă de bătrâni? De ce nu poate să fie el? Cât timp e în viață, cât timp tata e în viață... S-a uitat la Patrick. O să trăiască, nu-i așa? a întrebat, disperată.

– Sigur că da, a încurajat-o el.

Apoi s-a aplecat și a sărutat-o pe frunte, apoi pe nas și apoi pe buze.

Brațele lui au cuprins-o și a sărutat-o pătimaș. Mâinile lui au coborât pe sâni și ea nu le-a împiedicat, dintr-odată la fel de flămândă de el pe cât era el de ea.

Se auzea răsuflând greu când el s-a rostogolit peste ea, și în clipa următoare o pătrunsese.

El îi vorbea, cuvinte tandre, dar ea nu-l auzea, nu voia să-l audă, simțind cum se adună șapte luni de abstinență, o învârtejesc tot mai sus, până ce au explodat în același timp, iar el s-a lăsat să cadă peste ea, gâfâind.

Simțea pe obraz respirația lui fierbinte. A închis ochii, lăsând liniștea de după furtună să o umple și să îi împiedice creierul să proceseze ramificațiile lucrului pe care tocmai îl făcuse.

– O, Dumnezeule mare... a fost... uluitor, pur și simplu uluitor, a șoptit Patrick. Mi-a fost așa de dor de tine!

Jazz a rămas tăcută în întuneric, nedorind să părăsească acel moment.

– Te iubesc, Jazz. Cu adevărat. Te implor să mă ierți.

Jazz privea fix în întuneric.

– Patrick, te-am iertat de mult.

Angelina mai luase un Valium cu o oră înainte, dar nu părea să-i fi afectat răscoala din stomac sau bătăile anormal de rapide ale inimii.

Stând în bucătărie în picioare, în capot, s-a aplecat peste chiuvetă privind grădina din spate, spoturile care luminau scena feerică de afară.

A traversat bucătăria, a deschis un bufet și a scos sticla de coniac. Și-a turnat o porție dublă, a dus băutura la masă și s-a așezat. A luat o înghițitură mare, iar tăria cu care nu era deprinsă a făcut-o să se înece.

S-a uitat la ceas. Era aproape zece și jumătate. Era prea târziu ca să sune la poliție?

Apoi a izbit-o un gând. Era posibil ca dispariția lui Julian să fie legată de Rory? Și de eliberarea lui David?

Oare David îl învinuia în vreun fel pe Julian de cele întâmplate? Să se fi dus să-l vadă aseară, după ce a fost eliberat?

Era destul de instabil ca să-l omoare?

Angelina a scos un țipăt chinuit.

Era ridicolă?

S-a ridicat și a început să umble prin bucătărie.

Nu. Acum mai puțin de douăzeci și patru de ore David era reținut, bănuit de crimă. O crimă pe care o recunoscuse el însuși.

Și-a scuturat capul. Uite-o cum stă aici, gândindu-se serios că fostul său soț i-a omorât iubitul.

Angelina a spălat paharul și l-a lăsat să se zvânte. A încuiat toate ușile și s-a dus la etaj, mai întâi să vadă ce face Rory, care dormea liniștit.

S-a așezat în pat și a luat cartea, încercând să-și recapete o oarecare aparență de normalitate a vieții dinainte de acest coșmar.

Însă nu se putea concentra.

A lăsat cartea din mână și a rămas culcată, nemișcată, gândindu-se la toate posibilitățile.

Să fie ceva simplu, Julian s-a săturat de situația cu Rory și David și a hotărât s-o părăsească? Poate, însă asta nu explica de ce să-și părăsească munca și clienții.

Nu.

Să fi avut un accident cumplit pe vremea asta groaznică? Zăcea pe undeva, având nevoie de ajutor, dar nefiind în stare să telefoneze?

Poate.

Angelina a luat mobilul care stătea pe perna goală de alături și a mai format o dată numărul.

Nici un răspuns.

A stins lumina. A doua zi dimineață, la prima oră, dacă n-avea nici o veste până atunci, avea să sune la numărul pe care i-l dăduse inspectoarea Hunter când dispăruse Rory.

– Intrați, domnule Frederiks. Sper că n-a fost prea grea călătoria. Sunt Thomas Sanders, a zis avocatul, strângând mâna lui Sebastian.

– Deloc. Îmi face plăcere să vin în oraș din când în când. De fapt, studiile pedagogice le-am făcut în Wimbledon, și uneori mă întreb de ce m-am întors în Norfolk, însă, a ridicat Sebastian din umeri, așa a hotărât soarta.

– Vă rog să luați loc, a arătat Sanders spre un scaun din fața biroului partenerului său. Ceai sau cafea?

– Cafea ar fi minunat, mulțumesc.

Sebastian s-a așezat tăcut, cercetând biroul cu lambriuri frumoase de stejar, cu ferestrele georgiene uriașe care dădeau spre Grosvenor Square. Era uimit că un profesor de liceu modest ca Hugh își putea permite o firmă de avocatură așa de costisitoare.

– Așadar, domnule Frederiks, ați știut că domnul Daneman v-a lăsat o moștenire?

– Deloc. Îl cunosc pe Hugh de treizeci de ani. Mi-a fost profesor la St Stephen, apoi, când m-am alăturat corpului didactic, am devenit colegi.

– Ei bine... Sanders a luat o foaie de hârtie groasă și și-a pus ochelarii. În afară de manuscrisele lui, care sunt foarte valoroase și au fost donate la British Library, și încă o moștenire, restul averii vi l-a lăsat dumneavoastră.

Sebastian a icnit.

– Mie? De ce? Cu siguranță are rude care se așteaptă să-l moștenească.

– Nu. Se pare cu nu are rude în viață. Averea nu este enormă, dar înseamnă un apartament în Kensington și niște numerar și polițe de asigurare, care înseamnă cu totul puțin peste două sute de mii de lire sterline.

Ah, Sophie, pune tava pe birou și ne servim singuri.

Sebastian încerca din răsputeri să-și stăpânească explozia de entuziasm inevitabil. A privit cum secretara tânără și atrăgătoare pune tava pe masă și pleacă.

– Torn eu, bine? Lapte și zahăr? a întrebat Sanders.

– Mulțumesc. Ăăă, a explicat vreodată Hugh de ce îmi lasă mie averea?

Domnul Sanders i-a dat lui Sebastian cafeaua.

– Nu. Nu-i treaba mea să întreb de ce. Deși, cunoscându-l pe Hugh de mai bine de treizeci de ani, sunt convins că ultimele sale dorințe au fost gândite la fel de atent ca hotărârile pe care le-a luat în viață.

– Măi, să fie!

Sebastian a dus ceașca la buze și a sorbit cafeaua fierbinte.

– Ca executor, mă voi ocupa de legalizare. Dacă doriți, ca să fie simplu, voi fi bucuros să vă reprezint.

– Sunteți foarte amabil, domnule Sanders. Spuneți că este un apartament în Kensington?

– Da. S-ar putea să fie închiriat, cu doar câțiva ani rămași pe contract. Multe apartamente au fost închiriate în anii '60, și proprietarii nu s-au ostenit să reînnoiască acele contracte când ar fi trebuit, dar, dacă doriți, pot să verific și asta pentru dumneavoastră.

– Dacă vreți, domnule Sanders. Nu mă pricep la chestiile juridice. Sunt un simplu profesor de liceu care locuiește într-o casă închiriată.

Domnul Sanders și-a dat scos ochelarii.

– Ei bine, asta trebuie să fie mană cerească pentru dumneavoastră.

– O, da, cu siguranță este, a răspuns Sebastian ipocrit.

– Aveți familie?

– Nu. Părinții mei au murit și încă n-am izbutit să prind în laț o femeie ca să-mi întemeiez propria dinastie, a rânjit Sebastian.

– Nu ați fost adoptat, din câte știți?

Sebastian s-a încruntat.

– Nu. Cel puțin, dacă am fost, părinții nu mi-au spus nimic.

– Mmm.

Sanders a sorbit încet din cafea.

– Oare... sugerați că...?

– Domnule Frederiks, nu sugerez nimic, nu-i treaba mea. Dar, fiind de patruzeci de ani în această meserie, de obicei se găsește o logică în aparenta nebunie a unei astfel de situații. Oricum, dragul meu, e treaba dumneavoastră să aflați asta. Eu nu pot să ung decât roțile legii, nu pe cele omenești. Acum, desigur, vă voi pune totul în scris, dar mă tem că a trebuit să vă înghesui printre clienții de astăzi, așa că, dacă mă scuzați, trebuie să-mi iau rămas-bun.

Sebastian a plecat din clădire buimăcit. S-a dus direct la cel mai apropiat bar și a dat pe gât un whisky ca să-și limpezească mintea.

Oare Sanders încercase să insinueze că Hugh Daneman era... tatăl lui?

Nu! Cu siguranță nu!

Toată lumea știa că Hugh era un poponar bătrân. Nu era cu putință.

Poate că nu era decât faptul că bietului Hugh nu-i mai rămăsese nimeni pe lume. Sebastian și-a dat seama că Hugh avusese întotdeauna o atitudine

paternă față de el, chiar și când era un puști la școală.

A luat un taxi de pe Liverpool Street. Acum, că avea să fie un bărbat înstărit, își putea permite din când în când un lux.

Pe tot drumul cu trenul spre casă a visat cu ochii deschiși, întrebându-se dacă acum, că avea niște fonduri, avea să rămână directorul internatului de la St Stephen sau avea să călătorească prin lume... crichet în Indiile de Vest, rugby în Noua Zeelandă... I se deschiseseră o mulțime de noi posibilități.

Și ea? Ce va zice când o să-i spună? Ar însemna că el este, în sfârșit, în măsură să-i ofere ceea ce merită?

24

Jazz s-a trezit brusc la șase dimineața. Uitarea somnului a părăsit-o pe loc și a sărit din pat ca să-și verifice mobilul, să vadă dacă nu cumva a ratat un apel.

Nu era nimic, însă inima îi bubuia și voia să ajungă la spital să-și vadă tatăl. Patrick s-a mișcat pe când ea se îmbrăca la iuțeală și își punea paltonul.

– Cât e ceasul? a întrebat el somnoros.

– E trecut un pic de șase. Mă duc la spital.

– Bine. Ne vedem acolo?

Ea s-a uitat pe geam.

– Zăpada se topește repede. Acum n-o să ai nici o problemă să ajungi la Londra.

– Jazz!

Patrick i-a întins mâna.

Ea nu l-a băgat în seamă.

– Trebuie să plec. Te sun când aflu cum se simte tata.

Celestria a zâmbit obosită când Jazz a intrat în secția de terapie intensivă.

– Bună, mamă.

Jazz s-a aplecat să-și sărute tatăl care dormea.

– Cum se simte?

– Bine, e bine, Jazz. Se pare că semnele vitale sunt mult mai stabile și a dormit bine.

– O, mamă, slavă Domnului!

Și-a înghițit un suspin.

– Da, slavă Domnului! a repetat Celestria. Încă n-a ieșit din primejdie, dar fiecare oră contează. Asistenta a zis că s-ar putea să-i scoată masca mai târziu, să vadă dacă poate să respire singur.

– Ce-ar fi să te duci să iei micul-dejun și stau eu cu el?

– Da, mă duc. Acum mă simt destul de încrezătoare ca să plec un pic de lângă el. Celestria a făcut semn spre
vremea de afară. Și zăpada se topește, ar trebui să te poți
întoarce în Norfolk fără mari probleme.

– Mamă, stau până ce știu că tata e bine. Nu mai discutăm, bine?

– Da, sigur, draga mea, sigur. Nu lipsesc mult.

Jazz și-a privit tatăl și și-a zis că, într-adevăr, avea o culoare mai bună decât cu o zi înainte. Apoi a roșit la gândul ca Tom să știe ce făcea ea în vreme ce el se lupta să supraviețuiască.

Niciodată nu-i plăcuse de Patrick, întotdeauna crezuse că nu e potrivit pentru ea și, fiind Tom, nu se chinuise să ascundă asta. I-a mângâiat blând mâna, urându-se pentru faptul că a avut nevoie de noaptea trecută *și* a savurat-o. A oftat, știind că nu există cale de întoarcere pentru ea și Patrick. Dimpotrivă, merita să fie împușcat pentru că a profitat de ea când era atât de vulnerabilă.

Însă ideea de bază era că *ea* îl lăsase.

Jazz a simțit o apăsare pe mână și a văzut că Tom are ochii deschiși.

O asistentă s-a apropiat din spate, cu ochii la monitoare.

– Bună dimineața, Tom. Cum se simte pacientul meu preferat? Te-ai descurcat bine.

Jazz și-a văzut tatăl zâmbind.

– Atât de bine, încât doctorul zice că îți poți da jos masca pentru zece minute, dacă promiți să nu pălăvrăgești prea mult cu fiica ta.

Tom a încuviințat din cap, iar asistenta i-a scos cu grijă masca. I-a dat lui Jazz o cană cu gheață.

– Gura tatălui tău e foarte uscată. Dă-i să sugă puțină gheață.

Jazz a luat un cub de gheață și i-a umezit buzele. Tom a gemut de plăcere.

– Tată, îți merge atât de bine!

Jazz a încercat să-și alunge emoția din voce.

– Nu-mi vine să cred că sunt încă aici, a hârâit el. Am crezut că Ăl de Sus mă vrea acolo.

– Nu, tată, noi te vrem aici, jos. Mama s-a dus să mănânce ceva. Asta arată că trebuie să te simți mult mai bine. Nu s-a dezlipit de tine în ultimele optsprezece ore.

Ochii lui Tom s-au umplut de lacrimi.

– Spune-i că o iubesc, a șoptit.

– Poți să i-o spui tu când se întoarce. Încearcă să nu vorbești prea mult acum.

Tom a încuviințat din cap și ochii au început să i se închidă din nou. Asistenta s-a ivit și i-a pus masca, iar Jazz a rămas tăcută, privindu-l.

Când Celestria s-a întors, Jazz i-a spus ce a zis Tom.

– E minunat că i-au scos masca aia grotescă, chiar dacă numai pentru câteva minute. Apropo, Patrick e jos, la cantină. Așteaptă instrucțiuni, cum a zis el.

Jazz a simțit cum se înroșește.

– Bine. Atunci mă duc să-l văd, să-i spun să plece.

– Cred că e foarte bucuros să te aștepte. A zis că ar putea să dea o raită prin Cambridge în dimineața asta.

– Nu-i nevoie. S-a ridicat brusc. Mă întorc imediat.

*

Patrick stătea la aceeași masă ca în ziua precedentă, cu privirea tulbure, bând cafea.

– Să-ți aduc ceva, Jazz?

– Nu, mă întorc imediat la tata. Am venit doar să-ți spun că n-am nevoie să zăbovești pe aici toată ziua. Nu plec până ce medicul specialist nu îl vede pe tata și nu mă
convinge că e bine. Pot să-i cer sergentului Miles să vină
să mă ia. Fără zăpadă n-o să dureze mult. Dar mulțumesc foarte mult că ai fost cu mine ieri. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

Patrick a ridicat spre ea privirea tristă.

– Jazz, n-am putea măcar să stabilim o întâlnire în care să discutăm ce s-a întâmplat astă-noapte? Poate că
vorbesc ca o fetișcană, dar a însemnat ceva pentru mine, chiar dacă nu și pentru tine.

– Te sun mai târziu să-ți spun cum se simte tata. Putem discuta atunci. Știa că asta sună rece și pragmatic, dar era singurul fel în care putea să facă față. S-a aplecat și l-a sărutat scurt pe obraz. Mulțumesc, Patrick, sincer.

I-a întors spatele și a pornit repede spre ușa spitalului. Pe când pășea afară, în rafala de aer rece, simțea că are palmele și fruntea transpirate.

A găsit o bancă, s-a așezat, a scos telefonul și l-a sunat pe Miles.

– Care e situația? a întrebat el imediat, cu tonul pe care Jazz l-a recunoscut ca fiind al cuiva care se așteaptă la vești proaste.

– Tata a trecut peste noapte și în dimineața asta se simte un pic mai bine.

– E grozav! Mă bucur mult pentru tine.

– Ei bine, mai e drum de parcurs și nu știu sigur când mă întorc, dar aș vrea să-mi spui ce progrese ați făcut. L-ați găsit pe Millar?

– Încă nu. Periem orașul. Sincer să fiu, mă întreb dacă
nu cumva a băut până n-a mai putut, a căzut în vreun șanț și a degerat pe vremea asta groaznică.

– Dacă e așa, o să-l găsiți azi, că se topește zăpada. Ai reușit să obții o copie după testamentul lui Hugh Daneman?

– Da. Am vorbit cu avocatul din Londra și mi l-a trimis prin fax. E o mare surpriză. I-a lăsat totul, în afară
de o mică parte, lui Sebastian Frederiks, directorul internatului din St Stephen.

– Chiar?

Jazz știa că va trebui să digere informația până să capete sens.

– Nu doar atât, dar Daneman și-a schimbat testamentul acum mai puțin de o lună. Înainte de asta, aproape întreaga avere fusese lăsată celor de la British Library. Mai sunt niște bani lăsați lui Jenny Colman, secretara directorului școlii. Vrei să mă duc să vorbesc cu domnul Frederiks? Să încerc să aflu mai multe?

– Cu siguranță. Ar putea să fie o coincidență faptul că Daneman și-a schimbat testamentul atât de recent. Unii oameni sunt obsedați de testament și îl schimbă tot timpul. Avocatul a putut să arunce vreun pic de lumină asupra subiectului?

– L-am întrebat, firește, de ce a crezut că testamentul trebuie să fie schimbat. A zis că nu știe și nu era treaba lui să întrebe. Totuși, s-a încumetat să afirme că, după părerea sa profesională, de obicei există o logică în spatele a ceea ce pare nebunie. A presupus că domnul Frederiks este fie un prieten apropiat, fie o rudă.

– A venit de la laborator raportul despre fișa medicamentelor?

– Da. Și medicamentul care a fost acoperit cu bandă corectoare era aspirină. Ai avut dreptate.

– Și cum s-a înțeles Issy ieri cu Rory?

– Se pare că a mers bine. Merge iar să-l vadă în dimineața asta, și știu că e nerăbdătoare să vorbească și
cu tine când ai un pic de timp. Cam la țanc a venit zăpada asta.

– Zău, de ce?

A fost o mică tăcere înainte ca Miles să răspundă.

– Doar că a fost bine să ai companie.

– Acum mă întorc în salon și de îndată ce vorbesc cu medicul specialist voi ști mai multe despre

momentul în care pot să mă întorc și o să te sun atunci. Oricum, aș vrea să vii să mă iei. Aș vrea și ca Issy să mai stea un pic pe acolo ca să putem discuta, dar spune-i că o să vorbesc cu ea la prânz.

– Oricum are de gând să petreacă noaptea aici.

– Zău? Sunt surprinsă. Credeam că Issy detestă tot ce are de-a face cu provincia. Trebuie să fie farmecul tău fatal, Miles. Vorbim mai târziu.

Jazz dădea să închidă telefonul ca să se întoarcă în spital, când a sunat. Nu era un număr cunoscut.

– Inspectoarea Hunter.

– Da, bună ziua, doamnă inspectoare Hunter, sunt Angelina Millar. Îmi pare foarte rău că vă deranjez, dar... ăăă... partenerul meu, Julian, se pare că a dispărut.

Tot ce-i mai lipsea acum lui Jazz era o femeie nevrozată al cărei iubit îi dăduse papucii pe șest.

– A dispărut? Sunteți sigură?

– Da. N-a mai dat nici un semn deja de două zile, de
marți seara. Ieri n-a ajuns la birou – e avocat, știți, și secretara n-are nici o veste de la el. Nu răspunde la mobil și nu e în apartamentul său.

– Înțeleg. Jazz abia aștepta să se întoarcă înăuntru. Mă tem că pe moment sunt foarte ocupată, doamnă Millar, dar vă dau numărul sergentului meu, poate vă ajută el. Aveți la îndemână creion și hârtie?

– Da.

Jazz i-a dictat numărul lui Miles.

– Vă mulțumesc, doamnă inspectoare Hunter. Poate credeți că sunt proastă, și poate chiar sunt, dar nu-i deloc stilul lui Julian. E atât de pedant în privința programărilor, și secretara lui a zis că nu s-a mai întâmplat ca Julian să nu vină la birou când știa că are clienți programați.

– Zăpada de ieri a fost groaznică. Ați sunat la spitale?

– Da, și n-a fost internat nicăieri în zonă cineva care să se potrivească descrierii lui.

– Ei bine, sunați-l pe sergentul Miles și sunt sigură că va putea să vă ajute. Acum chiar trebuie să închid, doamnă Millar. Mult noroc!

Jazz a închis mobilul înainte să apuce să sune iar și s-a întors în spital, cu gândurile concentrate asupra tatălui.

Sebastian Frederiks dormea dus când a auzit că sună mobilul. Deșteptătorul încă nu sunase, însă camera era scăldată în lumina albă, blândă, pe care doar reflectarea din zăpadă o poate da.

A întins mâna spre comutator și a aprins lumina, dar nu la timp ca să răspundă la telefon. S-a uitat la ceas. Era șase și jumătate. A sărit din pat și l-a cuprins tremuratul, lucru surprinzător. De obicei, Fleat House era nefiresc de caldă, mai degrabă supraîncălzită, ca un spital.

A umblat prin încăpere, încercând să-și găsească mobilul. A dat de el în buzunarul hainei și în clipa aceea a auzit semnalul că are un mesaj vocal. A format numărul, a sărit înapoi în căldura pilotei și ascultat.

„Bună, dragul meu, eu sunt. Voiam să dau de tine înainte să pleci la lucru. Aș vrea să te văd în seara asta, dacă reușești. O să fiu aici toată seara, așa că n-are importanță la ce oră. Sună-mă când poți. Te iubesc."

Sebastian s-a lăsat la loc pe pernă, întrebându-se cum s-ar putea elibera în seara aceea. Funcția de director de internat îi ocupa tot timpul. N-avea cum să aibă o viață personală. Era de serviciu douăzeci și patru de ore pe zi în timpul trimestrelor, iar acum, că Hugh nu mai era, nici măcar n-avea cine să-i țină locul până nu era numit altcineva. Deocamdată umplea golul James Cox, elev în ultimul an, dar Sebastian n-avea cum să lase un elev de optsprezece ani să răspundă singur de internat.

S-a rugat la Dumnezeu să-i vină mai repede moștenirea, ca să poată începe să facă planuri de viitor.

Ei încă nu-i spusese, vrând să păstreze vestea pentru când vor putea să petreacă un timp împreună, să o savureze. N-avea să mai fie un sărăntoc, și se întreba dacă asta avea să schimbe în vreun fel dinamica.

Lucrul cel mai important era că el avea să aibă autonomia de a lua hotărârile necesare pentru amândoi, o poziție pe care n-ar fi crezut-o posibilă acum câteva zile.

Sebastian și-a îngăduit să zâmbească. Dintr-o situație aparent imposibilă, acum amândoi erau în poziția de a merge mai departe.

Deșteptătorul a început să sune, luându-l prin surprindere. S-a aplecat și l-a oprit, a dat deoparte pilota și s-a dus la duș.

A țipat, protestând șocat când l-a izbit un jet de apă ca gheața, dându-i piele de găină. A bâjbâit la robinet, descoperind că este dat deja la căldura maximă. A pășit afară, a luat un prosop și a așteptat câteva secunde, încercând apa cu vârful degetelor ca să vadă dacă se încălzește.

Nu s-a încălzit.

– La dracu'! a mârâit Sebastian.

Era clar că instalația avea o problemă.

S-a îmbrăcat cât de repede a putut, a luat telefonul și l-a sunat pe Bob de la întreținere. N-a fost surprins că Bob încă nu ajunsese, așa că l-a sunat acasă și a răspuns nevasta.

Evident, Bob era încă în pat. Avea vocea împleticită, dar a promis că ajunge acolo cât de repede poate.

– Probabil a plesnit o țeavă, a mormăit el. În dimineața asta a început dezghețul.

Sebastian a gemut. Șaptezeci de băieți care nu pot face dușul de dimineață, duhnind, și înfrigurați, și plângându-se.

A format numărul ei și ea a răspuns imediat.

– Bună, iubito, eu sunt. Ce faci?

– Eu... A fost o pauză în care ea s-a gândit la răspuns. Sunt bine. Foarte bine.

– Ce faci aici? Nu te așteptam decât în weekend.

– Așa-i, dar hai să zicem că am schimbat brusc planul.

– Cât timp stai?

– Despre asta vreau să vorbesc cu tine diseară.

– Bine. Ascultă, avem aici o mică criză pe care trebuie s-o rezolv. Trebuie să te sun mai târziu, dar

sper că pot să ajung în jurul orei opt, doar pentru o oră, mă tem, dar e mai bine decât deloc. Sebastian a tăcut un pic. De fapt, și eu am niște vești pentru tine.

– Vești bune?

– Da, s-a nimerit să fie foarte bune.

– Ei bine, eu am cu siguranță vești pentru tine.

Sebastian îi auzea zâmbetul din voce.

– Atunci rămâne ora opt dacă nu te mai sun. Acum trebuie să plec. La revedere, iubito! Ne vedem mai târziu.

Sebastian a închis telefonul, l-a pus în buzunarul pantalonilor și s-a dus să anunțe trei etaje de dormitoare de lipsa apei calde din Fleat House.

– Atunci eu plec să mă văd cu tânărul Rory, a zis Issy când Miles a apărut la recepția hotelului.

– Te duc eu cu mașina. Tocmai m-a sunat Angelina Millar. Se pare că iubitul ei s-a vârât în gaură de șarpe.

– Deci tot n-a apărut? Era foarte îngrijorată când am văzut-o ieri.

Issy l-a urmat pe Miles afară din hol și pe stradă, care era alunecoasă de la zăpada topită și inundată de pârâiașe.

– N-a prea avut noroc cu bărbații din viața ei, nu? Fostul soț *și* iubitul ei sunt acum pe lista dispăruților. Nu crezi...?

– Mă îndoiesc că are de-a face cu cazul nostru, nu știu cum ar putea să aibă, dar nu strică să merg să vorbesc cu ea.

Miles a deschis portiera pasagerului, ca Issy să poată păși peste băltoace și să urce în mașină.

– Totuși, e cam ciudat ca el să dispară când s-au întâmplat toate astea, nu-i așa? a întrebat Issy când au pornit.

– Cu siguranță este, *dacă* a dispărut. Nu-i genul meu
doamna Millar. Pariez că te cicălește tot timpul, te pune să-ți ridici prosoapele ude de pe podea și îți calcă chiloții și șosetele.

– Așadar, care *este* genul tău, scumpete?

Mâna lui Issy s-a furișat pe coapsa lui Miles.

El i-a îndepărtat-o cu blândețe.

– Fii cuminte! Sunt la volan! Miles a virat la dreapta și a intrat pe aleea casei Angelinei Millar. Cât timp crezi că stai cu Rory?

– Cât e nevoie, a ridicat din umeri Issy.

Miles a coborât din mașină și s-a dus să deschidă portiera pasagerului.

– O să vorbesc repede cu doamna Millar, apoi trebuie să fug la St Stephen. Poți să ajungi singură înapoi la secție?

– Presupun că da, a strâmbat din nas Issy. Tare mai urăsc să merg pe jos.

Miles i-a tras o pălmuță peste fund.

– Nu-ți strică puțină mișcare, a tachinat-o în vreme ce mergeau spre ușa casei.

Issy a sunat și Angelina, palidă, le-a deschis imediat.

– Intrați, a zis cu voce stinsă. Rory e sus, în dormitorul lui.

– Bine. Să mă duc acolo?

Angelina a încuviințat din cap.

– Dacă vrei. E a doua ușă pe stânga.

– Ne vedem mai târziu, Miles, a strigat Issy pe când urca bocănind pe trepte.

Angelina l-a condus pe Miles în bucătărie. S-a dus la sobă și a pus automat ceainicul pe foc.

– Cafea?

– Dacă faceți pentru dumneavoastră. Miles și-a tras un scaun și s-a așezat. Aveți vești?

Angelina a clătinat din cap.

– Nimic. Am încercat la toate numerele lui și Stacey tocmai a sunat să spună că el n-a venit nici azi la birou și... Vocea i s-a stins și a început să plângă. Îmi pare rău, dar n-am prea dormit în ultimele zile dintr-un motiv sau altul.

– Normal că n-ați dormit. Dar nu vă îngrijorați, o să facem tot ce ne stă în puteri ca să vi-l găsim pe Julian. A zâmbit încurajator când Angelina i-a pus în față o cană cu cafea. Mulțumesc. Fără lapte. Deci spuneți-mi exact unde era Julian, și la ce oră, când ați vorbit ultima oară?

Angelina a repetat ultima lor discuție cât de bine a putut.

– Așadar (Miles a sorbit din cafea), Rory nu l-a întâlnit niciodată pe Julian?

– Nu. Am crezut că e cel mai bine, în situația de față, ca Rory să se deprindă cu faptul că tatăl său nu e acasă înainte să i-l prezint viitorului tată vitreg.

– Prin urmare, dumneavoastră și Julian urmează să vă căsătoriți?

– Aveam de gând să ne anunțăm logodna la vară, când Julian va sărbători împlinirea a patruzeci de ani.

Lacrimile i-au înțepat din nou ochii.

– Eram așa de încântată de asta! Începusem să iau legătura cu o mulțime de vechi prieteni de-ai lui de la St Stephen și...

– Logodnicul dumneavoastră a învățat la St Stephen?

– Da. Și e o coincidență că a fost tot în Fleat House, deși Rory urma să meargă acolo dinainte să-l cunosc pe Julian.

– Aha. Și cine sunt vechii lui prieteni?

Angelina a înșirat numele pe care și le amintea din mesajele trimise pe site.

– Și, desigur, Julian îl cunoaște pe Sebastian Frederiks, care este acum directorul internatului lui Rory, a zis Angelina cu o umbră de zâmbet. Ce mică e lumea!

– În țara asta, cu siguranță pare să fie. Deci ce părere are Julian despre faptul că e pe cale să devină tatăl vitreg al unui copil pe care nu l-a întâlnit niciodată?

– Cred că e neliniștit, evident, dat fiind că n-a avut niciodată copii. Dar știa de la bun început că Rory vine la pachet. Vom merge toți trei la schi în vacanța de la jumătatea trimestrului. Julian crede că ar putea fi o modalitate bună de a se împrieteni cu Rory.

– Și ce părere a avut Julian despre faptul că fostul dumneavoastră soț a mărturisit că l-a omorât pe Charlie Cavendish?

– A fost șocat, ca noi toți, a ridicat Angelina din umeri. Dar nu cine știe ce surprins. Știa cât de instabil este David.

– Știe că David a fost eliberat fără să fie pus sub acuzare?

– Detective Miles, n-am mai vorbit cu el de când mi-a spus asta Issy.

– Nu, sigur că nu. Doamnă Millar, ultima dată când l-ați văzut pe Julian a făcut sau a spus vreun lucru care să vă indice că ceva nu-i în ordine?

Angelina a oftat.

– Nu. Nu era prea fericit că trebuie să stea în apartament din cauză că Rory era acasă. I-am propus să merg aseară în Norwich să-l văd și să comandăm ceva de mâncare.

– Îmi puteți da adresa apartamentului și o cheie? O să pun pe cineva să meargă să vadă, a spus Miles.

– Secretara lui a fost deja acolo și nu era nici un semn
că ar fi plecat brusc. Și apoi, chiar nu-i stă în fire lui Julian să facă ceva impulsiv, ca să nu mai vorbim să nu anunțe la birou. Am sunat la toate spitalele din zonă și n-au internat în ultimele două zile pe nimeni care să se potrivească descrierii lui. S-a uitat la Miles disperată. Pur și simplu, a dispărut.

– Dacă îmi puteți da o fotografie, o să-l pun pe lista noastră de persoane dispărute.

– E tot ce puteți face?

– Așa cum spuneam, o să-i cercetăm apartamentul, o să mergem la birou, dar... Miles a ridicat din umeri.
E adult și nu lipsește decât de două zile. În afară de cazul în care există vreo dovadă care să sugereze altceva, trebuie să presupunem că, din motive pe care le știe doar el, a hotărât să se ducă undeva.

– Cum rămâne cu... Angelina a tăcut un pic. ... fostul meu soț? Îl ura pe Julian. Acum vreo săptămână eram în oraș și David l-a amenințat pe Julian că îl omoară. Au fost o grămadă de martori și... David a fost eliberat marți seara, și atunci a fost ultima oară când am vorbit cu Julian, și...

– Vă înțeleg, a intervenit Miles. Dar încercați să nu vă faceți griji. Mă îndoiesc că ar fi vreo legătură. Doar ați spus cu gura dumneavoastră că domnul Millar nu e un om violent. Acum va trebui să mă scuzați, dar am altă întâlnire.

S-a ridicat în picioare.

– Încercați să vă păstrați calmul. Sunt sigur că există o explicație logică pentru faptul că Julian nu se arată.

– Sper să aveți dreptate. Cu toate celelalte întâmplate, pur și simplu pare o coincidență prea mare.

Angelina a scos din poșetă cheia apartamentului lui Julian și i-a dat-o.

– O să facem tot ce putem ca să-l găsim. Bun, acum plec. Issy o să ajungă singură înapoi la secție. Ținem legătura dacă apar noutăți.

Angelina l-a condus la ușă.

– Vă mulțumesc că ați venit.

– Pentru puțin. La revedere, doamnă Millar!

Afară, Miles a scos mobilul și l-a sunat pe sergentul Roland ca să-l întrebe dacă au vreo veste despre David Millar.

Sebastian a ridicat privirea de la mormanul de hârtii de pe birou când a intrat Bob.

– Bine, domnule Frederiks, țeava aia a fost reparată. Nu trebuie decât să dau o fugă în pivniță să pornesc iar boilerul, și o să fie bine.

Fața rumenă a lui Bob era și mai aprinsă decât de obicei.

– Bine. Ai cheia?

– Da, o am, mulțumesc, domnule Frederiks.

Bob a ieșit și a pornit pe coridorul din spate. A descuiat ușa pivniței, a aprins lumina și a coborât greoi treptele inegale. Erau depozitate acolo valizele băieților, locul ideal în care să stea, cald și uscat. Când a ajuns pe ultima treaptă, Bob a tras brusc aer pe nas.

Nu era copleșitoare, dar a recunoscut duhoarea de descompunere.

– Un afurisit de șobolan a intrat aici, probabil, a bodogănit el, cu ochii spre podea ca să vadă căcărezele doveditoare.

S-a uitat pe după vraful de valize și n-a văzut nimic. A adulmecat iarăși. Aici mirosul era mai puternic. S-a aplecat și s-a lăsat condus de nas. Mirosul părea să vină dintr-una dintre valize, al cărei capac nu era închis de tot.

– Să nu zici că blestemăția aia a intrat acolo. Bietul băiat, o să facă o criză când o s-o deschidă.

Bob a prins încuietoarea de alamă și a ridicat capacul.

Sebastian Frederiks a tresărit la birou auzind cum răcnetul unui bărbat sparge tăcerea din clădire.

25

Jazz și Celestria au ridicat privirea, neliniștite, când
doctorul Carlisle s-a așezat în fața lor în sala de așteptare pentru rude.

– Vești bune, a zâmbit el, Tom reacționează la tratament. În nici un caz n-a ieșit încă la liman, însă fluidul este eliminat din plămâni, iar tensiunea e mai bună, ceea ce înseamnă că inima pompează mai eficient decât ieri. Aș spune că prognoza este mult mai optimistă astăzi și, dacă va continua să reacționeze, în vreo două zile îl putem muta de la terapie intensivă.

Celestria a strâns mâna fiicei și a zâmbit, ușurată.

– Sunt vești minunate, nu-i așa, scumpa mea?

Jazz a încuviințat din cap.

– Absolut.

– Cu toate acestea, trebuie să vă avertizez că, dacă își revine complet, pe viitor va trebui să aibă extrem de multă grijă de el. Mușchiul cardiac a fost foarte

vătămat de acest al doilea atac și slăbit considerabil. Prin urmare, în ceea ce privește situația pe termen lung...

– Vă rog, haideți doar să-l scoatem cu bine din asta și să ne facem griji pentru viitor când o să fie cazul, i-a tăiat vorba Celestria, nedorind să lase nimic să strice veștile bune.

– Desigur, a încuviințat din cap medicul specialist. Sunteți foarte înțeleaptă să luați lucrurile așa cum vin, zi după zi.

– Prin urmare, nu mai este în pericol imediat? a întrebat Jazz.

– La pacienții atât de bolnavi ca Tom nu există garanții, însă cu siguranță se îndreaptă în direcția bună.

Carlisle s-a ridicat.

– Pe mâine.

După ce doctorul a ieșit, Jazz și-a îmbrățișat mama.

– Of, Doamne, am fost așa de speriată că o să-l pierdem!

– Ei bine, e încă aici și luptă. Celestria a mângâiat-o pe păr. Și cred că ai face bine să te întorci în Norfolk.

– Mă duc jos să vorbesc cu Miles, dar, în afară de cazul în care trebuie să plec, aș prefera să stau aici.

– Dacă asta e de vreun ajutor, instinctul îmi spune că tatăl tău o să-și păcălească din nou Creatorul. Oricum, du-te să telefonezi, iar eu mă duc să-l văd pe Tom și să-i spun ce mare vedetă îl crede doctorul. Celestria a zâmbit, a cuprins fața flicei sale în căușul palmelor și a sărutat-o pe frunte. Ce m-aș face fără tine, scumpa mea? Îți mulțumesc că ești aici.

– Nu te prosti, mamă! Mă întorc într-o clipă.

Jazz a coborât în grabă scările și a ieșit din spital. Când a deschis mobilul, a văzut că are un mesaj de la Miles.

I-a pierit tot sângele din obraji când a ascultat mesajul.

Issy savura un bol cu excelenta supă de găină a Angelinei când i-a sunat mobilul.

– Scuză-mă, i-a spus Angelinei și a răspuns.

– Ești încă acasă la Millar?

Era Miles.

– Da. Tocmai voiam să mă întorc la secție.

– Poți vorbi? Fără să fii auzită?

– Stai un moment. Issy auzea încordarea din vocea lui Miles. S-a ridicat greoi de pe scaun. Scuze, e șefu' la telefon, a mimat spre Angelina, apoi a ieșit din bucătărie și s-a dus în salon. Bine, spune.

– Tocmai a fost descoperit cadavrul lui Julian Forbes într-o valiză aflată în pivniță la Fleat House.

Issy și-a pus automat palma peste gură.

– Dumnezeule mare! Cine l-a găsit?

– Îngrijitorul. A trebuit să pornească din nou boilerul în această dimineață. A fost un noroc, de fapt. Dacă nu crăpa o țeavă, cadavrul ar fi putut să stea acolo până la Paști, când băieții au nevoie de valize ca să se ducă acasă în vacanță.

– De cât timp e mort?

– De vreo două zile, aș zice, însă criminaliștii sunt pe drum încoace.

– Angelina o să-și iasă din minți, sărmana.

– Cred și eu. Issy, am nevoie de o favoare. Poți să stai
acolo deocamdată? Ești în perfectă siguranță – am pus un agent în fața casei când am aflat că Millar s-a dat la fund, dar nu vreau ca Angelina sau Rory să iasă
din casă pe moment. Am sunat-o pe Jazz și ajunge aici peste o oră.

– Soțul Angelinei a apărut?

– Nu. Vrei, te rog, să te asiguri că toate ușile sunt încuiate, pentru cazul în care David Millar e pus pe rele și hotărăște să-i facă o vizită fostei soții?

– Mă îndoiesc că o să facă asta, dar da.

– Știu că te îndoiești, Issy, dar Millar a fost eliberat cam în același timp în care doamna Millar a vorbit ultima dată cu Julian Forbes. Și de atunci încoace n-a mai apărut.

– Dat fiind că n-am nici un chef să-i mănânc posteriorul mătușii Madge, trebuie să cred că e o simplă coincidență, a mormăit Issy. Mai ales că am noutăți despre Rory.

– Te sun de îndată ce se întoarce Jazz, dar pe moment nu spune nimic.

– O să fac conversație cât mai politicoasă și interesantă.

– Mulțumesc, scumpete. Îmi pare rău că te târăsc în asta.

– E în ordine. O să mă întorc în oraș ca să găsesc un pic de liniște. La revedere!

Issy și-a lipit pe față un zâmbet și s-a întors încet în bucătărie.

Jazz a reușit să-l prindă pe Patrick tocmai când era pe cale să intre pe A14 ca să se întoarcă la Londra. A luat-o din fața spitalului și au pornit în viteză spre Norfolk.

Jazz a petrecut cea mai mare parte a călătoriei vorbind la telefon cu Norton.

– Nu-i o situație bună, Hunter. Am trimis deja o echipă criminaliști, dar e evident că o să ai nevoie de întăriri. Ai la fața locului, în mod convenabil, ca să zicem așa, un detectiv foarte experimentat. Chestia este, poți să lucrezi cu el?

Jazz știa că oricum o dă, tot prost iese. Dacă zice „nu", Norton ar considera că asta este culmea lipsei de profesionalism; „da" însemna că e condamnată să lucreze cu Patrick până la rezolvarea cazului.

N-avea de ales.

– Da, domnule. Desigur, a răspuns tăios.

– Bine. Am luat legătura cu cei din King's Lynn și îți trimit câțiva agenți chiar în vreme ce vorbim. Cel puțin pot să asigure prezența la școală.

– Tocmai voiam să ajung la asta, domnule. O închid imediat? Sergentul Miles a evacuat Fleat House și băieții sunt puși pe moment în alte dormitoare. Dar în clipa în care se va auzi de această a treia moarte, care, din cât mi-a spus Miles, este fără umbră de îndoială crimă, o să fie panică totală.

– Ajungi întâi acolo, apoi vedem. Sună-mă după ce ai fost la locul crimei.

– Așa o să fac, domnule.

A închis telefonul și a rămas cu ochii în depărtare.

– Ești bine?

Patrick a pus mâna peste a ei. Jazz și-a tras-o.

– Da, da, sunt bine.

– Ești sleită de puteri, Jazz, nu uita asta. Ce-i drept, ai trecut prin două zile tare grele.

– Zău, sunt bine, a repetat ea aspru, mândria arătându-și colții. Mă pot descurca perfect.

– Știu că poți, Jazz. Și accept faptul că să lucrezi cu mine este ultimul lucru pe care îl aveai în gând.

– Mai ales că acum tu ești superiorul, în urma promovării, a mormăit Jazz.

– Uite ce-i, jur că n-o să te calc pe bătături. Poți să mă pui la curent cu faza în care ați ajuns cu investigația?

Ea a strâns din dinți.

– O să mă străduiesc.

Până să ajungă la Foltesham, Patrick cunoștea amănuntele de bază ale situației.

– Din ce mi-ai spus, nu pricep în ruptul capului care e legătura cu Julian Forbes. În afară de cazul în care tu și Issy v-ați înșelat și David Millar chiar a luat-o razna cu totul, a presupus Patrick.

Jazz a deschis gura să răspundă, însă Patrick a oprit-o.

– Nu, Jazz, nu te critic. Faptele nu se potrivesc cu analiza caracterului, dar, ce-i drept, el are motiv atât pentru puștiul ăla, Cavendish, cât și pentru iubitul fostei sale neveste.

– Însă, cu toate că asta ar lega moartea lui Charlie – Millar l-a ucis din cauză că îi hărțuia fiul – și a lui Julian – Millar îl ura din cauză că era iubitul soției lui –,
Hugh Daneman rămâne pe dinafară, a oftat Jazz.

– Parcă ai zis că a fost o sinucidere curată? Nu-i nevoie să fie implicat.

– Dar *există* o legătură cu Charlie; cu mulți ani în urmă, Hugh Daneman a fost iubitul unchiului său.

– Păi, asta nu-i o pură coincidență? Norfolk fiind un loc atât de mic și așa mai departe?

– Poate, dar trebuie să cercetez. Mama iubitului mort al lui Daneman încă mai trăiește. Se pare că e foarte fragilă, dar poate că aruncă o lumină asupra celor întâmplate demult. Și asupra felului în care ar putea fi legate de cele întâmplate acum.

Când Patrick a ajuns la școală, Jazz a văzut banda galbenă a poliției care înconjura Fleat House.

– Bun, hai să mergem, a zis ea și a ieșit din mașină.

Înainte ca Jazz să poată face mai mult de doi pași, directorul școlii era lângă ea.

– Slavă Domnului că sunteți aici! S-a dezlănțuit tot iadul! Peste tot mișună polițiști, băieții se întreabă ce se petrece și în orice moment pot să-și sune părinții. Știu că o să trebuiască să închideți școala, să o evacuați și apoi mai e și presa... Dumnezeule, asta o să ne termine!

Robert Jones era înnebunit.

– Vă înțeleg panica, domnule director. Și nu este un scenariu bun, a fost de acord Jazz. Evident trebuie să vorbim, dar mai întâi lăsați-mă să mă uit la locul crimei, să-mi fac o imagine exactă despre cele întâmplate. El este inspectorul-șef Coughlin, care se află aici ca să ne ajute să rezolvăm situația cât de repede putem. Vreți să veniți cu noi la Fleat House sau preferați să așteptați în cabinetul dumneavoastră?

Directorul arăta ca și cum era gata să se prăbușească.

– Nu, nu. Vă aștept în cabinet.

Apoi s-a răsucit și aproape că a luat-o la fugă spre sanctuarul clădirii principale a școlii.

Jazz și Patrick au traversat peluza capelei, încă acoperită de mormane de zăpadă care se topea.

Sergentul Roland îi aștepta la intrarea în Fleat House, arătând plin de sine.

– Oamenii mei au închis clădirea și nimănui nu i s-a mai îngăduit să intre de când am fost chemați

la fața locului. Băieții au fost evacuați și numai domnul Frederiks, îngrijitorul care a găsit cadavrul și sergentul dumneavoastră, Miles, vă așteaptă în biroul domnului Frederiks.

– Mulțumesc, Roland. Jazz a încuviințat din cap. Vreo
veste despre Millar?

– Nimic, doamnă. Pare că s-a evaporat.

– Sunt inspectorul-șef Coughlin. Patrick i-a întins mâna sergentului Roland, care i-a strâns-o agitat. Pune toți oamenii tăi liberi să-l caute, Roland. Trebuie să dăm de el.

Jazz l-a condus pe Patrick pe coridor spre birou.

Miles, Sebastian Frederiks și un bărbat mai în vârstă în salopetă cafenie stăteau acolo, încordați.

– Bună dimineața tuturor, a zis Jazz, apoi l-a prezentat pe Patrick îngrijitorului și lui Frederiks. Așadar, dumneavoastră ați găsit cadavrul, domnule, ăăă...?
a întrebat Jazz.

– Bob Gilkes. Da. A crăpat o țeavă și boilerul s-a oprit. A trebuit să merg acolo, jos, să-l pornesc iar, am mirosit ceva ciudat și... Bărbatul a înghițit în sec. Atunci am găsit aia... pe *el*.

– Am auzit răcnetul lui Bob și am dat fuga în pivniță să văd care este problema. Și am putut să-l identific,
a explicat Frederiks.

– Așadar, îl cunoșteați? a întrebat Jazz.

– Printr-o coincidență, da, cu toate că nu l-am văzut de mulți ani. Era cu un an mai mare decât mine aici, la St Stephen. Am știut imediat că este Julian. Bietul om! Încă nu-mi vine să cred.

Frederiks a clătinat din cap.

– Deci de cât timp nu l-ați mai văzut?

– Poate de cincisprezece ani? a ridicat el din umeri. Amândoi am mers la facultate, apoi o vreme am fost în Londra împreună. Ne-am întâlnit de câteva ori la o bere, apoi eu m-am întors în Norfolk și el a rămas la Londra. Am auzit că s-a întors de curând în Norfolk, dar nici unul dintre noi n-a făcut vreun efort ca să ne întâlnim. Știți cum e.

Jazz a văzut că Bob Gilkes e cam verde la față.

– Bob, du-te acasă. Culcă-te un pic. Lasă-i numărul de telefon detectivului de la ușă, pentru cazul în care trebuie să mai luăm legătura cu tine.

– Mulțumesc, doamnă.

Bob s-a ridicat în picioare, recunoscător.

– Și, după cum sunt sigură că ți-a spus sergentul Miles, vreau să nu pomenești deocamdată nimănui de această descoperire. Nu vrem să-i speriem pe elevi, sau pe profesori, până ce nu ne dăm seama ce anume s-a întâmplat acolo, jos.

– Sigur. N-o să-i zic nici nevestei, jur.

– Mulțumesc, Bob.

Jazz a așteptat până ce omul a ieșit din încăpere, apoi s-a răsucit spre Frederiks.

– Domnule Frederiks, știați că Julian avea să fie foarte curând tatăl vitreg al lui Rory Millar?

Frederiks părea sincer surprins.

– Nu, n-am știut. Nu l-am văzut niciodată cu Rory. Nici măcar n-am știut că doamna Millar are un partener. Cu siguranță Rory nu l-a pomenit niciodată.

– Rory nu știa că mama lui are o relație. Doamna Millar ținea foarte mult ca Rory să aibă timp să se împace cu divorțul înainte să-l aducă în viața lor pe Julian, a explicat Jazz.

S-a auzit un ciocnit în ușă și a apărut sergentul Roland.

– A sosit echipa de criminaliști de la Londra, doamnă. Descarcă acum echipamentul.

– Mulțumesc. Spune-le că ajung în cinci minute, a încuviințat ea din cap. Întorcându-se spre Frederiks, a zis: Am auzit că tocmai ați primit niște bani, domnule Frederiks.

Sebastian și-a înălțat o sprânceană și și-a făcut de lucru, agitat, cu inelul de aur cu pecete de pe degetul mic.

– Da. Nu mi-am dat seama că e o informație publică.

– Nu este, dar în situația de față am fost interesați de persoanele cărora le-a lăsat averea sa domnul Daneman. Evident, erați apropiat de el?

Sebastian a ridicat din umeri.

– Nu destul ca să cred că mi-ar lăsa cea mai mare parte din averea lui. Sincer să fiu, am fost foarte surprins. În mod plăcut, firește.

– Nu știați că sunteți în testament, domnule Frederiks? a intervenit Patrick.

– Deloc, nu.

Patrick și-a înălțat sprâncenele.

– Înțeleg.

– O cunoașteți pe Jenny Colman, domnule Frederiks? a întrebat Jazz.

– O cunosc, da. Dar nu foarte bine. A lucrat aici întotdeauna. De ce?

– Este celălalt beneficiar, a răspuns Jazz.

– Asta e de înțeles. Erau vechi prieteni. Dacă îmi amintesc bine, Hugh a fost cel care i-a găsit lui Jenny un loc de muncă la școală.

Din nou o bătaie în ușă.

– Iertați-mă, doamnă, dar criminaliștii vă așteaptă.

– Vin, Roland. Jazz s-a ridicat. Sergent Miles, continuă, te rog, să iei declarația domnului Frederiks. Patrick, vii cu mine?

Patrick a încuviințat din cap și au pornit spre ușă.

– Doamnă inspectoare Hunter?

Vocea lui Frederiks a oprit-o. S-a răsucit spre el.

– Știți, nu eu l-am găsit pe Julian. Și, de altfel, în primul rând, nu eu l-am pus acolo. Și n-am cerut să primesc moștenirea de la Hugh. A fost o surpriză. Întrebați-l pe avocat.

– Știu, domnule Frederiks. Uneori viața ne pune în situații nefericite, nu-i așa?

El a încuviințat din cap, încurajat.

– Da. Mulțumesc, doamnă inspectoare.

Jazz și Patrick s-au întors pe coridor ca să-i găsească pe criminaliști. Jazz era recunoscătoare că Patrick s-a abținut să se amestece în interogatoriu.

– Cam ciudat, nu, că Daneman i-a lăsat din senin banii tipului ăluia, Frederiks? a observat el.

– Avocatul i-a spus lui Miles că Hugh și-a schimbat recent testamentul în favoarea lui Frederiks. Trebuie să aflăm mai multe despre familia

lui Frederiks. Bună, Martin, îți mulțumesc că ai venit. Jazz s-a dus zâmbind la criminalistul său preferat și i-a strâns mâna. Mă bucur că ești tu. Aici totul a devenit un coșmar. Vorbim în vreme ce mergem?

– Sigur. Înțeleg că timpul este foarte important, a încuviințat din cap Martin Chapman. Bună, Patrick, ce mai faci?

Dacă Chapman era surprins să-l vadă pe inspectorul-șef Coughlin în Norfolk împreună cu fosta soție, n-a arătat-o în nici un fel.

– Totul e minunat, Martin. Am venit să respir un pic de aer curat din Norfolk și m-am pricopsit cu un cadavru.

– Ai idee cum a ajuns acolo, jos? a întrebat-o Chapman pe Jazz pe când ea descuia ușa pivniței.

– Nici una, de-abia am ajuns și eu aici.

Jazz a coborât cu băgare de seamă treptele. Mirosul cunoscut de carne care putrezește i-a umplut nările. De obicei n-o afecta, dar s-a clătinat când a pus piciorul pe ultima treaptă. Patrick a sprijinit-o.

– Ai grijă, Jazz.

A prins-o de mână, și Jazz și-a dat seama că înțelegea faptul că ea se confruntase cu perspectiva morții într-un fel foarte personal cu doar câteva ore mai înainte.

Și-a tras mâna, dar i-a zâmbit.

– Mulțumesc.

– Așadar, ce avem aici?

Chapman se uita deja în valiză.

– Vânătăi mari la stânga frunții și în mijloc – a încasat o lovitură zdravănă la un moment dat... Mănușile, te rog, Bonnetti.

Bonnetti, devotatul asistent al lui Chapman, a coborât cu greu scara cărând trusa criminalistică, a pus-o pe podeaua pivniței, a deschis-o și i-a dat șefului său
o pereche de mănuși.

Jazz și Patrick stăteau unul lângă altul în spatele lui Chapman când el a ridicat cu grijă capul mortului dintr-o parte a valizei. Unul dintre

motivele pentru care lui Jazz îi plăcea Chapman era faptul că respecta rămășițele fizice ale unei vieți omenești care dispăruse de curând. Se purta cu delicatețe cu cadavrele, spre deosebire de alți legiști pe care îi văzuse ea.

– Nu sunt prea multe întrebări despre felul în care bietul Julian și-a întâlnit Creatorul. Uite.

Jazz și Patrick s-au uitat la petele de sânge de pe latura valizei, dincolo de capul lui Julian.

– O lovitură puternică în ceafă. Chapman a luat una dintre mâinile lui Julian. Vedeți, palma e plină de zgârieturi și are pe ea praf alb. Chapman a verificat cealaltă palmă, care arăta la fel. S-a uitat în spate spre treptele abrupte ale pivniței. Aș zice, după cum arată mâinile lui și vânătăile de pe frunte, că a fost lovit din spate pe când cobora pe scară. A căzut pe burtă. Praful de pe palme arată ca și cum ar fi încercat să amortizeze căderea, ceea ce înseamnă că mai era conștient, chiar dacă doar pentru câteva secunde, înainte să fie lovit din nou. Chapman s-a întors la examinarea cefei lui Julian. Aș spune că a fost lovit cel puțin de trei sau patru ori.

Jazz a înghițit în sec, simțind cum i se face greață în acel spațiu închis, cu aerul lui fetid.

– Cu ce? Ai vreo idee?

– Ceva cu muchie ascuțită, cum ar fi un topor, sau poate un satâr. A fost un atac turbat. Urâtă treabă! S-a răsucit, s-a aplecat și a început că cerceteze podeaua pivniței, cam la un metru de trepte. Vedeți că sunt și aici niște pete de sânge? Se pare că asasinul nostru l-a terminat aici, apoi i-a târât cadavrul în valiză.

– De cât timp crezi că e mort?

– Nu-mi pot da seama până ce fac autopsia, pentru că aici e foarte cald. Cadavrul s-a deteriorat mai repede decât ar fi fost normal.

– Boilerul a fost oprit de dimineață timp de câteva ore din cauză că a crăpat o țeavă, a zis Jazz. Julian n-a mai dat nici un semn de marți seara.

– Atunci aș zice că a murit destul de curând după aceea; cel mai târziu, în primele ore ale dimineții de miercuri. Bonnetti, pune băieții să aducă o targă.

Hai să-l scoatem pe Julian de aici și să-i arătăm respect. Va trebui să mai cercetez pe aici, să iau niște mostre de pe podea și din valiză, să văd dacă asasinul n-a lăsat vreo urmă.

– Unde îl duci? a întrebat Jazz.

– Am vorbit deja la morga din Norwich și Julian va fi dus acolo. Mă îndoiesc că este la fel de modernă ca a mea, dar mă descurc eu, sunt sigur.

– Cât de repede îmi poți spune rezultatele? Trebuie să ne mișcăm foarte repede cu acest caz.

– După ce termin aici, mă apuc imediat. Ar trebui să-ți pot trimite raportul până diseară, dar nu mă aștept la mult mai mult decât ți-am spus deja în privința cauzei morții. Dacă găsesc niște mostre de ADN interesante îți dau de știre.

– Îți mulțumesc, Martin.

– Cred că am terminat aici.

Patrick a pornit în sus pe scară, dar Jazz s-a dus la valiză și s-a aplecat ca să vadă inițialele imprimate în relief pe partea din față.

R.M.M.

Poate că mai erau în Fleat House băieți cu acele inițiale, dar se potriveau cu numele și prenumele lui Rory Millar.

– Mulțumesc, Martin, a încuviințat din cap spre el Jazz și l-a urmat pe Patrick în sus pe treptele pivniței.

Miles îi aștepta în hol.

– Am luat declarația lui Frederiks. A avut Martin Chapman de spus ceva care să ne lumineze?

– Crede că Julian a murit cândva, târziu, în seara de marți. Și este cu siguranță o crimă, a zis Jazz încet. Patrick, du-te tu la directorul școlii să-i spui ce a raportat Martin, preferabil fără să-l faci să aibă o criză de apoplexie. Îl poți asigura că școala o să fie plină de polițiști și că e îndoielnic să mai fie vreo crimă în următoarele douăzeci și patru de ore...

– Iar până atunci făptașul va fi pus la popreală..., a încuviințat Patrick. O să fac tot ce pot, dar facem un lucru primejdios. Dacă aș fi unul dintre părinți, eu, unul, n-aș vrea ca odorul meu să fie prin apropierea acestui loc.

– Norocul nostru este că Fleat House era pustiu când Bob a găsit cadavrul, așa că numai Frederiks i-a auzit răcnetul, a zis Miles. Băieții cred că internatul a fost evacuat și poliția este aici pentru că au fost găsite niște rămășițe vechi sub podeaua pivniței pe când era repus în funcțiune boilerul. Toți sunt entuziasmați și se întreabă ale cui ar putea să fie.

Jazz s-a încruntat.

– Cam tras de păr, nu?

– Nu, se pare că nu. Circulă legenda că Fleat House e bântuită de un băiețel. El a fost atât de nefericit aici, încât s-a spânzurat pe cârligul de fier de pe tavanul pivniței. Băieții cred că el este.

– Și a făcut asta? S-a spânzurat? a întrebat Jazz.

– Nu știu dacă povestea chiar este adevărată sau nu, a ridicat din umeri Miles. Ca tot folclorul, probabil este mult exagerată. O să-l întreb pe Frederiks, care, apropo, a întrebat dacă poate să meargă prin dormitoarele în care i-au cazat pe băieții lui.

– Da. Spune-i că poate, dar nu cumva să dispară din școală. Dacă are un mobil, ia-i numărul.

– Așa o să fac.

– Apropo, unde era asistenta medicală când a fost găsit cadavrul lui Julian? a întrebat Jazz.

– Nu știu. Am văzut-o mai devreme mânând băieții afară din internat, când a ajuns poliția.

– Poți s-o găsești și să-i iei o declarație?

– Bine, a zis Miles. Cum rămâne cu Issy? Tocmai a sunat să spună că a epuizat subiectele de flecăreală cu Angelina Millar și voia să știe când vine cineva s-o elibereze. Și arde de dorința să-ți spună despre Rory.

– Ce-ar fi să te duci să rezolvi asta acum, Jazz? a zis Patrick. Miles și cu mine ne ocupăm de ceea ce este aici. O să cercetez ce s-a făcut ca să fie găsit tipul ăsta, Millar.

– Da, a oftat Jazz. Ar fi bine s-o pot asigura pe Angelina că știm unde este el atunci când o să-i dau veștile triste, dar, oricum, nu cred că Millar este omul nostru.

– Ca să fim drepți, tu oricum ai spune asta. L-ai eliberat fără vreo acuzație, Jazz. Dacă îl vor găsi, aș vrea să-l interoghez și eu, dacă se poate, a zis Patrick.

Jazz s-a zbârlit.

– Desigur. Ai grad mai mare. Poți să faci ce poftești. Vrei, te rog, să vorbești cu sergentul Roland ca să te asiguri că oamenii lui dau destulă importanță căutării? Bun, am plecat.

Jazz a înclinat din cap spre ei, posomorâtă, a ieșit din clădire și a traversat peluza capelei spre mașina sa.

Vorbele lui Patrick o iritaseră, oricât ar fi fost asta de ridicol. În acel moment ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru tot ajutorul pe care îl putea primi. Însă vechile sentimente, cunoscute, pândeau pe aproape, gata să sară și s-o acosteze. Acesta era cazul ei, îl preluase de bună-credință, fără să se gândească vreo clipă că Patrick avea să fie implicat.

O parte din problema de la Yard fusese faptul că lui Patrick părea că-i place s-o submineze, s-o discrediteze în fața echipei ei și a superiorilor. Spre sfârșitul perioadei de acolo, Jazz simțise că Patrick era unul dintre cei mai mari exponenți ai misoginiei cu care se confrunta ea. Însă, din cauză că era soțul său, nu putuse să facă nimic împotriva acestui lucru.

Era interesant faptul că acest comportament nu trecuse neobservat de Norton. Îl pomenise când venise acasă la ea, cu o săptămâna în urmă.

Jazz a pornit mașina, încercând să-l alunge pe Patrick din gânduri și să se concentreze asupra anchetei. Dacă exista o parte a muncii sale pe care o ura, era să informeze rudele de un deces. În special astăzi, după ultimele douăzeci și patru de ore în care s-a gândit că e pe cale să-și piardă tatăl, înțelegea și mai bine felul în care avea să se simtă Angelina.

Și-a scos mobilul, a sunat la spital și a cerut să fie pusă în legătură cu secția de terapie intensivă. Asistenta cumsecade pe care o văzuse cu o zi înainte i-a spus că Tom continuă să meargă spre bine și,

dacă sună mai târziu, s-ar putea să stea de vorbă cu el.

Liniștită în această privință, Jazz a pornit spre casa familiei Millar. Cu toate că era obosită, creierul îi era atent și adrenalina îi gonea prin vene, așa cum se întâmpla întotdeauna sub presiune mare.

Două crime și o sinucidere, toate trei legate de Fleat House. Charlie, elev, Julian, fost elev, și Hugh, profesor.

Și Rory, viitorul fiu vitreg al lui Julian, a cărui valiză era aproape sigur că devenise mormântul vremelnic al lui Julian.

Și dacă Patrick avea dreptate și ea fusese păcălită de situația tristă a lui David Millar?

Nu. Nu trebuia să-l lase pe Patrick să-i afecteze încrederea în sine.

Jazz a oftat. Reușise deja s-o afecteze.

26

Când a oprit în fața ușii Angelinei, Jazz și-a adunat tot curajul.

Issy a deschis ușa și și-a înălțat sprâncenele.

– Nu te-ai prea grăbit. În ultimele două ore am jucat cu Rory *tiddlywinks*[13] și alte jocuri. Ea e acolo, a arătat Issy spre bucătărie. Mă duc sus să-mi fac în continuare datoria de bonă. Dă-mi de știre când ai terminat. Trebuie să vorbesc cu tine cât se poate de repede, a șuierat ea.

– Mulțumesc, Issy. A, și poți, te rog, să-l întrebi pe Rory care este al doilea prenume al său?

Jazz a traversat holul și a deschis ușa bucătăriei. Angelina, palidă, stătea la masă, răsfoind agitată o revistă de decorațiuni interioare. S-a ridicat când a intrat Jazz, cu ochii strălucind de nerăbdare.

– L-ați găsit, doamnă inspectoare Hunter?

Jazz a încuviințat încet din cap.

– Luați loc, doamnă Millar.

Angelina a căutat pe fața lui Jazz un semn de încurajare. Când n-a găsit nici unul, în ochi i-a pâlpâit teama.

– E bine, nu-i așa? Vă rog, spuneți-mi că este. A avut un accident în zăpada aceea groaznică? Am știut că a pățit ceva, am știut! Unde este? O, Dumnezeule mare!

Jazz a ajutat-o cu blândețe să se așeze pe scaun, apoi și-a tras și ea unul și s-a așezat aproape. Și-a pus mâinile peste ale Angelinei.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Millar, nu există un fel ușor de a vă spune asta, dar mă tem că Julian e mort.

– Mort? Mort? Nu poate fi mort! și-a scuturat Angelina capul. Nu, nu poate fi...

A tăcut, cercetând din nou fața lui Jazz. Apoi, ca și cum ar fi început să înțeleagă, umerii i s-au încovoiat și a murmurat:

– Cum?

– Doamnă Millar, îmi pare foarte, foarte rău, a zis Jazz încet. Cadavrul lui Julian a fost găsit acum câteva ore la Fleat House, într-o valiză din pivniță.

Angelina s-a uitat la Jazz, nevenindu-i să creadă.

– Cum? De ce?!

– Încă nu știm, dar e evident că cineva l-a pus acolo. Îmi pare foarte rău că vă spun asta, dar credem că a fost atacat din spate, a căzut pe treptele pivniței și a murit. Apoi cadavrul i-a fost pus într-o valiză.

– Vreți... vreți să spuneți că a fost... omorât?

– E aproape sigur, da. Îmi pare îngrozitor de rău, dar e mai bine să aflați imediat adevărul.

Angelina se holba la Jazz fără s-o vadă, cu fața transformată într-o mască a ororii.

– Julian, omorât? a șoptit. N-avea dușmani, toată lumea îl iubea, îl respecta.

– Era avocat, doamnă Millar. Trebuie să-și fi făcut niște dușmani în rândurile fraternității criminale locale, aceasta fiind o direcție în care vom cerceta...

– A fost găsit în pivniță la Fleat House... Charlie Cavendish a fost găsit mort acolo acum două

săptămâni, și profesorul lor s-a sinucis... Ce Dumnezeu se petrece în locul acela și de ce n-ați aflat înainte să fie omorât Julian?!

Angelina era în picioare, smulgându-și părul de durere și furie.

– Ei bine, *unde* e David?! El a făcut-o, el i-a omorât pe Charlie și Julian! Și acum o să vină să ne omoare pe mine și pe Rory! Julian a murit din cauză că l-ați *eliberat* pe David!

Angelina s-a repezit brusc la Jazz cu pumnii ei mici încleștați, lovind ca un copil. Jazz i-a prins cu ușurință încheieturile mâinilor, în vreme ce Angelina se zbătea, înnebunită de șoc și furie.

– Doamnă Millar, înțeleg ce șoc este pentru dumneavoastră...

– Nu, *nu* înțelegeți! Julian e mort! E MORT!

Toată energia Angelinei a dispărut dintr-odată și s-a prăbușit în brațele lui Jazz, plângând în hohote. Jazz a așezat-o pe scaun cât de blând a putut și s-a așezat în fața ei, neajutorată ca întotdeauna în astfel de momente. Nu era niciodată ușor să vezi intensitatea și intimitatea suferinței altui om. A rămas în tăcere, așteptând.

În cele din urmă, hohotele s-au potolit. Angelina s-a ridicat și s-a dus cu pași șovăielnici să ia o cutie cu șervețele de pe un blat. Și-a sufiat nasul și și-a șters ochii.

– Îmi pare rău, doamnă inspectoare Hunter. Mi-am pierdut stăpânirea un moment.

– Vă rog să nu vă cereți scuze. Este absolut firesc. Probabil că eu sunt ultima persoană cu care doriți să fiți în acest moment. Pot să sun pe cineva care să vină?

Ochii Angelinei s-au umplut iar de lacrimi.

– Când ați spus asta m-am gândit imediat că ar trebui să-l sunați pe Julian, pentru că el ar veni, dar apoi... Angelina și-a mușcat buza, încercând să-și stăpânească lacrimile. Apoi mi-am amintit...

– Mama sau tatăl dumneavoastră? Ați putea avea nevoie de cineva care să vă ajute cu Rory pentru câteva zile.

– Oh, Doamne, Rory! Bietul Rory! Nici măcar nu l-a cunoscut pe Julian. O să se întrebe de ce oare e așa de supărată mama sa, și el a trecut prin atâtea. Ce să-i spun, doamnă inspectoare? Să-i spun?

– Doamnă Millar, dumneavoastră hotărâți asta. Rory nu l-a cunoscut pe Julian, așa că partea bună este că nu va trebui să treacă prin procesul de pierdere a cuiva drag.

– Da. O s-o chem pe mama. Ea și Rory sunt apropiați, a încuviințat din cap Angelina.

– Doamnă Millar... Angelina, știu că este foarte greu, dar ați putea să-mi spuneți ce ați discutat ultima dată cu Julian, în seara de marți?

Angelina umbla de colo-colo, mototolind în mâini șervețele ude.

– Nu știu, zău că nu știu.

– Vedeți, cu cât îmi spuneți mai multe lucruri despre seara aceea, cu atât mai repede am putea să găsim făptașul.

– Dar nu este nimic de spus.

– Julian părea în vreun fel agitat sau tulburat când ați vorbit?

– Nu era bucuros. Îi cerusem să stea în noaptea aceea în apartamentul din Norwich, din cauză că Rory era acasă. O, Doamne, ar fi fost altfel dacă aș fi zis că poate să vină acasă? Ar mai fi acum mort? E vina mea?

– Nu, sigur că nu. Suntem siguri că Julian n-a ajuns nici înapoi în apartament. Ceva sau cineva l-a împiedicat. Vă amintiți cât era ceasul când ați vorbit?

– Da, era în jur de șase patruzeci și cinci. Știu asta doar pentru că Rory se uita la *Familia Simpson*.

– Julian stătea adesea la birou până târziu?

– Uneori, dar... a, da, îmi amintesc. Marți dimineața, înainte să plece... ultima dată când l-am văzut... a spus că, și dacă se întoarce aici, va fi târziu, pentru că are un client programat la ora șapte seara.

Jazz și-a scos din geantă carnetul și a început să noteze.

– Era ceva obișnuit? Să primească clienți după orele de program?

– Da, din când în când. Julian era foarte dedicat carierei și oamenilor de care se ocupa.

Angelina a încuviințat din cap.

– Scuze, doamnă inspectoare, dar mă simt slăbită. Nu... nu mai pot să răspund la întrebări. Trebuie să mă duc să mă întind pe pat.

– E o idee bună, și mulțumesc, Angelina. Știu cât de greu trebuie să vă fie, dar ceea ce mi-ați spus este foarte folositor. Să chem doctorul să vă dea ceva pentru dormit?

– Nu. Doctorul mi-a prescris Valium când a dispărut Rory, când... când nu credeam că poate să fie și mai rău, a ridicat din umeri cu tristețe Angelina. Însă este. Vreți să-i spuneți lui Rory că mama lui s-a dus să se odihnească un pic?

– Sigur. Cred că el și Issy au ajuns prieteni la cataramă. Sunt sigură că o putem convinge să mai stea un pic, până ajunge mama dumneavoastră. Vreți s-o sun eu?

– Nu, o sun eu din dormitor. O să fie un șoc și pentru ea. Pentru toată lumea... Angelina s-a dus la ușa bucătăriei și s-a agățat de clanță, cu fața devenită brusc o mască a fricii. Cum rămâne cu David? Știți unde se află? Dacă vine aici?

– Vă rog să nu vă îngrijorați, doamnă Millar. Aveți cuvântul meu că un polițist va sta afară douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dumneavoastră și Rory veți fi în deplină siguranță, vă garantez.

Jazz a așteptat până ce Angelina a ieșit din bucătărie, apoi și-a deschis mobilul. Era un mesaj de la Patrick în care spunea că David Millar fusese prins în sfârșit în Norwich, beat, și era adus înapoi la secția de poliție din Foltesham, unde să se trezească din beție. Patrick avea să plece de la St Stephen și să se întâlnească cu ea acolo.

Jazz a ieșit din bucătărie și a urcat scara ca să ajungă la Rory și Issy. Cei doi erau în dormitorul lui Rory, și Issy încerca să conducă o mașinuță de curse pe consola de PlayStation a lui Rory.

– Mă bucur că ești aici. Tocmai am mers pe o stradă cu sens unic și am dat peste trei mame cu cărucioare. Ea e bine? a întrebat Issy doar din buze.

– Nu-i bine, i-a răspuns Jazz la fel. Bună, Rory, ce mai faci?

– Bine.

Atenția lui Rory era îndreptată spre aducerea mașinii lui Issy înapoi pe strada cu sens unic.

– Rory, a zis Issy, chestia aceea pe care am discutat-o despre domnul Daneman – aș vrea să-i spui lui Jazz exact ceea ce mi-ai spus mie.

Rory s-a întors spre Issy cu o privire neliniștită.

– Chiar trebuie? Parcă spuneai că este secretul nostru?

– Ei bine, aș vrea să-l știe și Jazz. Vezi tu, s-ar putea s-o ajute să rezolve cazul. N-o să-l spună nimănui, nu-i așa, Jazz?

– Sigur că nu. Sunt polițistă, Rory. E treaba mea să păstrez o mulțime de secrete.

– Treaba e că... Rory a privit spre Issy, căutând încurajare. Vedeți, e foarte jenant, și dacă vreunul dintre băieții de la școală ar ști, atunci, a oftat el, ar crede că sunt și mai ciudat decât credeau deja.

– Înțeleg, Rory. Și promit să nu le spun prietenilor tăi, a zis Jazz cu blândețe.

– N-o să spună nimic, sincer, Rory, l-a încurajat Issy. Acum spune-i lui Jazz exact ce s-a întâmplat în acea seară de vineri când te-ai dus la domnul Daneman ca să-ți dea un calmant pentru durerea de cap.

– Păi, știți, a zis Rory cu ochii în jos, mă durea capul rău de tot. Era tocmai după ce cântasem în capelă. Asistenta medicală nu era în apartamentul ei, așa că m-am dus jos, la biroul domnului Frederiks, să văd dacă îmi poate da el ceva. Domnul Frederiks era plecat și în locul lui era domnul Daneman.

– La ce oră era asta, Rory? a întrebat Jazz.

– Nu știu exact. Cam nouă și jumătate, cred. Toți ceilalți băieți din anul meu erau în pat.

– Și ce s-a întâmplat atunci?

– Domnul Daneman mi-a spus să intru și să iau loc
până îmi aduce tabletele. Apoi s-a întors și a zis că tocmai face niște ciocolată caldă și dacă vreau și eu. Am zis
că da, vreau, fin'că eram cam amărât.

– De ce, Rory? a întrebat Jazz, cunoscând răspunsul.

El a ridicat din umerii slabi.

– Chestiile obișnuite, știți.

– Nu, nu știu, l-a îndemnat Jazz. Spune-mi.

– Păi, că ceilalți băieți mă hărțuiesc.

– Cineva anume?

Rory a ridicat privirea spre Jazz.

– Nici unul dintre băieți nu se poartă prea frumos, dar Charlie Cavendish se lua întotdeauna de mine.
O făcuse în acea după-amiază și eram necăjit.

– Bine, așadar tu și domnul Daneman ați băut împreună ciocolată caldă. Asta te-a ajutat un pic?

– O, da. Domnul Daneman este... era... întotdeauna foarte bun cu mine. Avea grijă de mine. Știa cum este, vedeți. Mi-a spus că și el a fost hărțuit la școală, în copilărie. Ne împăcam foarte bine. Era prietenul meu.

Rory a ridicat din umeri.

– Asta-i frumos. Trebuie să-ți fost de ajutor.

– Mi-a fost. M-a întrebat care e problema și i-am spus
că Charlie mi-a zis „blestemat de poponar" în vestiar, după antrenamentul la rugby. Domnul Daneman a zis că nu trebuie să pun la inimă astfel de comentarii,
că lipsa de încredere în sine a lui Charlie îl făcea să zică astfel de lucruri și că toată lumea știe că e un huligan, iar eu mi-am sorbit ciocolata și m-am simțit mai bine. Până ce... Mâinile lui Rory s-au plimbat agitate în sus și în jos pe coapse. Issy, chiar trebuie?

– Da, scumpule, trebuie. Știu că asta o s-o ajute pe Jazz foarte mult să înțeleagă cele întâmplate în seara aceea.

– Bine. Iată: domnul Daneman a venit și s-a așezat lângă mine pe canapea. Îmi dăduseră lacrimile, și el m-a cuprins cu brațul, a zis că o să vorbească cu Charlie și o să se asigure că mă lasă în pace. Apoi... dintr-odată, mi-a spus că a cunoscut cândva pe cineva care semăna foarte mult cu mine, și mi-a luat fața în mâini și...

Rory a înghițit în sec pentru că vorbise prea repede.

– Continuă, Rory, aproape am ajuns acolo, l-a îndemnat Issy.

– Ei bine... m-a sărutat... pe buze și... și a încercat să-și vâre limba în gura mea. Rory și-a dus automat mâna la față și și-a trecut degetele peste buze, de parcă încerca să le șteargă. A fost scârbos!

Jazz a încuviințat din cap în tăcere, privind spre Issy, care își înălțase sprâncenele.

– Sunt sigură că a fost. Ce ai făcut după aceea?

– M-am ferit, am fugit de acolo și am urcat în camera mea. Mi-am tras așternutul peste cap și am plâns. Domnul Daneman era prietenul meu, mă apăra, și am știut că nu-l mai pot lăsa s-o facă, pentru că e un bătrân murdar și la fel de rău ca toți ceilalți. Și am știut că sunt cu totul singur, că nu mai pot să am vreodată încredere în cineva. În afară de...

– Tatăl tău? l-a ajutat Jazz.

Rory a încuviințat din cap.

– L-am sunat. Voiam să-l văd. Cum n-a venit, am fugit la el.

– Tatăl tău s-a străduit foarte tare să afle ce se întâmplă și de ce erai așa de necăjit. L-am văzut după câteva zile în cabinetul domnului Jones, încerca să te vadă.

– Și presupun că nu l-au lăsat. Era beat?

Jazz a hotărât că se impune o minciună nevinovată.

– Nu știu. Dar era foarte supărat că nu poate să te vadă. Așadar, când te-ai dus cu tatăl tău în Lake District i-ai spus ce a făcut domnul Daneman?

– Da, i-am spus. Iar el a jurat că nu spune nimănui. N-a spus, nu-i așa?

Rory s-a uitat neliniștit la Issy și Jazz.

– Nu, n-a spus, îți jur, a răspuns Jazz. Și o ultimă întrebare, ai înghițit tabletele pe care ți le-a dat domnul Daneman?

Rory a pălit.

– Cred că da. Dar nu-mi amintesc.

– Ei bine, poate încerci să-ți amintești E foarte important, Rory.

– Da, da, știu.

Rory părea agitat. Issy a rostit din vârful buzelor „destul".

– Rory, ai fost grozav, i-a zâmbit Jazz. Și cu adevărat de folos. Dacă îți mai amintești ceva, uite cartea mea de vizită.

I-a dat-o.

– Da, mulțumesc, a zis Rory și a pus-o în buzunar.

– Acum, mama ta nu se simte prea bine, așa că s-a dus să se întindă un pic. A chemat-o pe bunica ta să stea aici câteva zile și să aibă grijă de tine până ce se simte mai bine. Issy, ai putea să mai stai un pic până ajunge bunica, nu? Mă tem că eu trebuie să fug.

Ochii lui Issy spuneau tot.

– Și cam cât durează până vine bunica? a întrebat printre dinții încleștați.

Jazz a dat colțul spre secția de poliție din Foltesham, cu mintea zumzăind de cele povestite de Rory.

Patrick era în mica sală de interogatoriu, instalat la ceea ce *fusese* biroul lui Jazz. Spunându-și să nu mai fie așa de meschină, a înclinat din cap spre el pe când își punea geanta pe masă.

– Văd că ai reușit să faci rost de cafea ca lumea.

– Da, am trimis un tânăr polițist fermecător să-mi aducă. E una și pentru tine.

– Mulțumesc. Jazz și-a înălțat sprâncenele. Se vede că au intrat în clădire ștabii. Nu s-au dus niciodată să ne aducă nouă cafea.

– Doar mă știi, Jazz, farmecul meu irlandez natural poate face minuni, a rânjit Patrick.

Jazz s-a cutremurat fără voie la acest gând.

– Așadar, acum, a continuat Patrick, cum a mers cu biata doamnă Millar?

– E distrusă, firește. Însă Issy e un geniu. A izbutit să-l facă pe Rory să vorbească despre seara în care a murit Charlie Cavendish. L-a făcut să-mi spună și mie că Hugh Daneman l-a sărutat.

– Isuse! Crezusem că așa ceva nu se mai întâmplă, nici măcar în școlile publice din Anglia. Bietul de el, probabil că acum e traumatizat pe tot restul vieții, și mi-e groază să mă gândesc câți alți băieți au mai pățit asta cu poponarul ăla bătrân, s-a strâmbat Patrick.

– Cred că e o situație mult mai complicată. Mă îndoiesc că Hugh Daneman a mai făcut vreodată așa ceva. Însă, din anumite motive, de data asta, a fost literalmente incapabil să se abțină. Cred că a fost atât de rușinat, încât a hotărât să-și curme viața.

Jazz știa că îi ia apărarea lui Hugh pentru un comportament inacceptabil, însă în această situație specială îl înțelegea.

– Îmi pare rău, Jazz, a clătinat din cap Patrick, citindu-i gândurile. Nu există circumstanțe atenuante pentru o astfel de purtare.

– De acord cu tine, însă Rory s-a nimerit să semene leit cu iubirea vieții lui Hugh, a explicat ea. Timp de câteva clipe e evident că și-a pierdut controlul. Iar după asta, cum să mai trăiască cu ceea ce făcuse? Ar fi ieșit la iveală într-o zi. Rory i-a spus tatălui său.

– David Millar? Bețivanul de jos? Hristoase, a protestat Patrick, era beat când a ajuns aici, acum o oră. N-o să scoatem o vorbă ca lumea de la el până mâine-dimineață. Bun, a bătut Patrick cu degetele în birou, asta începe să se închege frumușel. David Millar îl omoară pe Charlie pentru că îi hărțuia fiul, Hugh se sinucide pentru că s-a mozolit cu Rory, apoi Millar îl omoară pe Julian, titularul iubit-și-tată vitreg, într-un acces de gelozie. Mie îmi sună minunat.

– Cred că e un pic mai complicat de atât, Patrick, a răspuns Jazz pe cât de răbdătoare putea.

Dialogul îi aducea aminte de alte cazuri în privința cărora nu fuseseră deloc de acord. Patrick folosea abordarea faptelor de tipul „în mare", în vreme ce Jazz vedea întotdeauna amănuntul uman. Ca echipă, cele două seturi de aptitudini puteau să funcționeze bine, însă atunci când unul dintre ei încerca să-l concureze pe celălalt, cum se întâmplase atât de des când lucrau împreună, era o rețetă pentru dezastru. Patrick dorea întotdeauna o rezolvare rapidă. Jazz avea nevoie să-și urmeze instinctul și să nu se grăbească, să afle povestea celor implicați și să elimine orice altă variantă înainte să ajungă la o concluzie.

– Cred că Millar își proteja fiul când a venit cu povestea măsluită a uciderii lui Charlie Cavendish, a continuat ea. Nu uita, fosta lui soție a declarat că și David era alergic la aspirină. Pur și simplu, n-avea cum să aibă așa ceva la îndemână, în buzunar.

– În afară de cazul în care *a fost* premeditat, și Millar a cumpărat tabletele anume înainte să ajungă la școală. Poate că te minte. Este o posibilitate, Jazz, zău așa.

– Da, a recunoscut ea, este. Însă persoana care *a avut* acces la aspirină în seara aceea este Rory. Hugh Daneman i-a pus în mână tabletele. Iar când l-am întrebat direct pe Rory în această după-amiază dacă le-a înghițit, a zis că „nu-și amintește". Trebuie ca Issy să vorbească iar cu Rory și să încerce să scoată de la el povestea.

– Crezi că un puști de treisprezece ani a făcut asta? a zis Patrick și a fluierat. Jazz, asta-i urât de tot. Oricum, când tipul tău de jos își vine în fire, o să-i arunc o privire, asta-i sigur.

Jazz a scrâșnit din dinți.

– Fă-o. Însă și Issy e de acord cu mine. Nici una dintre noi nu crede că a fost Millar.

– E bine, a apărut mica chestiune a încă unui cadavru de când ați vorbit amândouă cu Millar. Ba chiar tipul a fost prins în Norwich, aproape de biroul mortului. Nu poți ignora faptele, Jazz.

– Nu le ignor. Și, ca să fiu sinceră, nu vreau să mai pierd timpul stând aici să mă contrazic cu tine.

Unde-i Miles?

– În Norwich, la biroul lui Forbes, luând declarații.

– Bine. Jaz și-a luat geanta. Mă duc să vorbesc cu mama lui Corin Conaught, să văd dacă poate arunca un pic de lumină asupra relației dintre răposatul ei fiu și Hugh Daneman. Apoi mă duc acasă și ne vedem aici mâine-dimineață.

– Ești sigură că nu-ți pierzi timpul, Jazz? Știm că Daneman s-a sinucis. E afară din bucla morții; jos avem
un suspect cu un motiv perfect...

Bunele intenții au părăsit-o pe Jazz, în vreme ce creștea în ea frustrarea.

– Credeam că am căzut de acord că este ancheta *mea*, nu a ta, Patrick. Și până ce vine vremea să facem o arestare, este datoria mea de conducătoare a anchetei să continui să stau de vorbă cu oricine ar putea să-mi dea vreun indiciu despre motivul pentru care săptămâna trecută au murit trei oameni. L-a privit în ochi. În afară de cazul în care, având rang superior, profiți de asta și îmi spui să n-o fac?

Ochii ei aruncau fiăcări de furie.

Patrick a întins mâinile într-un gest de liniștire.

– Cu siguranță nu fac asta, Jazz, și nici n-am intenția. Acum du-te, și ne vedem mâine. Doar dacă... vei vrea să-ți țină cineva de urât mai târziu?

Stăpânindu-și dorința imperioasă să pufnească la absurditatea sugestiei lui Patrick, Jazz a zis:

– Sunt frântă de oboseală și am nevoie de somn. Noapte bună, Patrick!

A ieșit repede din secție și a urcat în mașină. Apoi a izbit din răsputeri în volan, țipând de enervare.

27

Sebastian Frederiks s-a oprit în față la Walsingham House, unde fuseseră cazați doisprezece dintre băieții lui câtă vreme nu se putea intra în Fleat House, și și-a scos mobilul. A format un număr și, când cineva a răspuns, a vorbit în șoaptă.

– Bună, iubito. N-am să pot pleca de aici în seara asta. S-a dezlănțuit tot iadul. Pot să te sun mai târziu? Poate reușesc să vin mâine-dimineață? Bine, te iubesc, la revedere!

A pus mobilul la loc în buzunar și a intrat să-și vadă băieții.

Era întuneric când Jazz a ajuns la ușa principală din Conaught Hall. Nu se vedea nici o lumină la ferestrele din corpul principal, dar lumina strălucea în aripa mai mică din stânga. Cum n-a răspuns nimeni când a sunat, a pornit prin fața casei. A dat colțul, a ajuns la o ușă care avea deasupra o lampă aprinsă și a sunat.

Peste câteva secunde a auzit pași ușori de cealaltă parte a ușii.

– Cine e?

Vocea părea speriată.

– Detectiv-inspector Hunter. O caut pe Lady Emily Conaught.

A urmat o tăcere, după care vocea a zis:

– De ce?

– N-aveți nici un motiv de îngrijorare. Mă întrebam dacă m-ar putea ajuta în privința istoriei familiei, asta-i tot. E în legătură cu un caz pe care îl investigăm, implicând... un prieten al familiei.

Ușa a fost deschisă șovăielnic și Jazz a văzut cum din spatele ei apare o față foarte bătrână, dar încă frumoasă.

– Aveți o legitimație? Sunt sigură că sunteți cine spuneți, dar în ziua de azi nu poți fi niciodată prea prudent.

– Desigur. Jazz i-a arătat femeii legitimația. Pot să intru?

– Da.

Femeia a deschis ușa mai mult, ca Jazz să poată păși înăuntru.

– Vă mulțumesc. Și dumneavoastră cine sunteți?

– Sunt ea. Emily Conaught. Mă bucur să vă cunosc.

Jazz a observat imediat asemănarea fizică dintre Adele
Cavendish și mama ei. Amândouă erau înalte, elegante și frumoase. Emily era îmbrăcată impecabil, cu fustă de tweed și jerseu de cașmir, cu toate că Jazz a observat că poartă papuci de casă.

– Vă rog să veniți cu mine. E aprins focul în salon.

Șchiopătând un pic, Emily a condus-o pe un coridor îngust până într-un salon confortabil. Pe pereți erau picturi mari în ulei, mult prea mari ca să fi fost destinate inițial acestei încăperi. Televizorul era într-un colț, și Emily s-a dus imediat să-l închidă.

– Îmi pare rău, nu așteptam musafiri în seara asta. Vă rog să luați loc. Doriți un ceai?

– Sunteți foarte amabilă, dar nu, mulțumesc. Nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Însă am nevoie de ajutor ca să pun cap la cap informațiile despre trecut.

– Copiii mei zic mereu că acolo trăiesc eu în cea mai mare parte a timpului, așa că ați venit la omul potrivit, a zâmbit Emily. Cum vă pot ajuta?

Această femeie lucidă, spirituală, nu se potrivea cu imaginea evocată de Edward Conaught când și-a descris mama.

– Așa cum sunt sigură că știți deja, nu credem că nepotul dumneavoastră, Charlie, a murit dintr-un accident, a început Jazz.

Emily a încuviințat din cap încet.

– Da, Edward a spus că probabil așa a fost, însă n-a intrat în amănunte. Nu vrea să mă tulbure, crede că sunt o bătrânică fragilă care n-ar putea să facă față, când, de fapt, am suferit mult mai multe tragedii decât știe el și încă sunt aici ca să le povestesc. Ați aflat cine ar putea să fie făptașul?

– Avem un suspect, da, însă, înainte să pot trage vreo concluzie, trebuie să descopăr un pic mai multe lucruri despre această familie. Jazz a tăcut un pic, apoi a spus: Sunt sigură că a fost un moment foarte dureros pentru dumneavoastră.

– Sigur că da, a încuviințat din cap Emily. M-a durut să aud vestea morții lui Charlie. Însă, dacă vreți să fiu sinceră, n-am fost niciodată apropiată de băiat, nici nu mi-a plăcut prea mult de el. Presupun că ar trebui să mă simt vinovată, a oftat ea. La urma urmei, era nepotul meu, dar mă tem că îmi amintea prea mult de tatăl său, pe care l-am considerat întotdeauna un măgar înfumurat.

Jazz s-a chinuit să-și înăbușe zâmbetul.

– Ei bine, sunt sigură că v-ar plăcea măcar să aflați de ce a murit.

– Desigur. Vă cer iertare, doamnă inspectoare, s-a stăpânit Emily, dar faptul că spun ce gândesc este singurul avantaj al bătrâneții. Așadar, cum vă pot ajuta?

– Ei bine, nu doar Charlie a murit de curând. Un profesor de la școală, Hugh Daneman, a murit și el, dar suntem siguri că n-a fost un act criminal. S-a sinucis.

O umbră a trecut peste chipul lui Emily.

– Da, i-am citit ferparul în *The Times*. Un om atât de blând, și spun asta în ambele sensuri ale cuvântului[14]. Chiar dacă nechibzuit.

– De ce nechibzuit?

– Cu siguranță știți, doamnă inspectoare, de sexualitatea lui Hugh? Și că a fost îndrăgostit orbește de fiul meu în cea mai mare parte a vieții lui?

– Știam, da. Lady Conaught...

– Te rog. Spune-mi Emily.

– Emily. Jazz a scos din servietă o fotografie în pungă de probe transparentă. Îl recunoașteți pe acest băiat?

I-a dat lui Emily punga.

– Vă rog să mă scuzați un pic, să-mi caut ochelarii.

Emily a pipăit pe după pernele fotoliului și i-a scos la iveală, triumfătoare. Și i-a pus pe nas și a studiat fotografia. Apoi i-a scos și s-a uitat la Jazz.

– Păi, sigur că da, este fiul meu, Corin.

– De fapt, a continuat Jazz, nu este Corin. Este alt tânăr, pe nume Rory Millar, elev la St Stephen.

– Sfinte Dumnezeule! Emily părea sincer uluită. Asemănarea este remarcabilă, mai ales când Corin era mai tânăr. Când a murit era distrus de băutură și droguri. Arăta de cincizeci și șase de ani, nu de douăzeci și șase, dar era de așteptat.

Emily i-a înapoiat fotografia.

– Vă mulțumesc, Emily. Tocmai m-ați ajutat să confirm una dintre teoriile mele, a zâmbit Jazz. Acum, ați putea să-mi spuneți ceva mai mult despre relația dintre Corin și Hugh?

Emily a oftat.

– Ei bine, totul a fost o tragedie, cu adevărat. Ați vorbit cu Edward, așa că probabil știți de la el, Corin era nestăpânit. Dumnezeu știe cu cine semăna, pentru că nici tatăl lui, nici eu nu eram răzvrătiți, dar Corin *era*, chiar din ziua în care a venit pe lume. Ce bebeluș rău, a chicotit ea, nu-i plăcea să doarmă. Poate că simțea că ar pierde vreo ocazie. Desigur, faptul că s-a dus la Oxford a înrăutățit lucrurile. Pentru Corin a fost mană cerească. Nu învăța absolut deloc, își cheltuia toată energia distrându-se și gustând totul. Și, vreau să spun, chiar totul.

– Și acolo l-a întâlnit pe Hugh?

– Hugh era profesor universitar, însă nu mult mai în vârstă decât studenții lui. Un tip absolut strălucitor. Emily a clătinat din cap. Mare păcat! Ar fi putut ajunge atât de departe dacă nu l-ar fi întâlnit pe fiul meu.

– Au avut o... relație?

– Nu-i nevoie să fiți evazivă. Sunt sigură că știți deja, doamnă inspectoare Hunter, a chicotit Emily. Iar când autoritățile de la Oxford au descoperit asta, Hugh a fost concediat pe loc. Fiul meu a fost exmatriculat la puțin timp după aceea pentru diferite delicte odioase, printre care faptul că n-a dat pe la cursuri un trimestru întreg.

– Corin l-a iubit pe Hugh, credeți?

Emily a tăcut o vreme, chibzuind. În cele din urmă, a zis:

– În felul lui Corin, poate că da. Când a fost exmatriculat a venit să locuiască aici, pe domeniu. Cât ai clipi, Hugh a apărut și el în Norfolk, angajat ca profesor la St Stephen. Hugh stătea tot timpul cu Corin. Îmi amintesc că rareori se întâmpla să mă duc acasă la Corin și Hugh să nu fie acolo. Însă la întrebarea dacă între ei sentimentele erau egale, aș spune că, fără îndoială, nu erau, a zis ea cu hotărâre. Vedeți, Corin nu era... cum să zic... homosexual tot timpul, și chiar dacă ar fi fost, mă îndoiesc că i-ar fi fost fidel lui Hugh. Nu, îi plăceau și femeile. Ceea ce a creat, până la urmă, o problemă între ei.

Jazz era surprinsă.

– Chiar? Corin s-a îndrăgostit de o femeie?

– Nu, draga mea, a chicotit Emily. Așa cum tocmai am spus, Corin era mult prea egoist ca să se îndrăgostească de-a binelea. Dar asta nu înseamnă că nu-i plăcea
să-și satisfacă nevoile elementare. În orice caz, Hugh s-a dus într-o zi acasă la Corin și l-a găsit în pat. Cu *o femeie*. Emily a ridicat din sprâncene. Vreau să zic, draga mea, cum ar fi putut spera să facă față concurenței? Hugh a venit aici, în casă, să mă caute. Era răvășit. Poți să mă crezi, a fost o sarcină tare ciudată să consolez un tânăr îndrăgostit de fiul meu și uzurpat de o femeie. Dar bietul Hugh n-avea pe nimeni altcineva la care să se ducă.

– Asta le-a distrus relația? a întrebat Jazz.

– Da, cel puțin pentru o vreme. Hugh nu s-a mai dus pe la el, însă Corin a început să decadă și în cea mai mare parte a timpului era beat sau drogat. L-a sunat pe Hugh când i-a fost greu, iar Hugh a venit în goana mare. Corin a murit curând după aceea, dintr-o supradoză de heroină. Hugh a fost cel care l-a găsit.

– Ce poveste tristă! a zis Jazz. Corin era așa de tânăr!

– Da. Și, ca să fiu sinceră, draga mea, nu cred că m-am împăcat vreodată cu pierderea lui Corin. Întâiul născut și toate astea. E o legătură incontestabilă. Emily a clătinat din cap. Interesant, nu-i așa? Cei mai mulți oameni își petrec viața dorindu-și să se îndrăgostească, și totuși, uneori dragostea e cumplit de distrugătoare. Cu siguranță l-a distrus pe Hugh. Niciodată n-a mai fost același de atunci încoace.

Jazz s-a gândit un pic înainte să pună următoarea întrebare.

– Emily, sunteți foarte sigură că Hugh era complet homosexual? Că n-a avut vreo legătură cu o femeie? Asemenea lui Corin?

– Atât de sigur cât poate fi cineva de orice, da, a răspuns Emily. Hugh îl iubea pe fiul meu. Era complet absorbit. De ce întrebați?

– Hugh și-a lăsat toată averea unui director de internat de la St Stephen. Și-a schimbat testamentul cu doar câteva săptămâni înainte să moară. Nu era deosebit de apropiat de acest director, cu toate că au lucrat împreună câțiva ani, iar Hugh i-a fost profesor. Jazz a ridicat din umeri. Mă întrebam dacă n-ar putea să fie... vreo legătură de rudenie. Am căutat la Evidența Populației și nu sunt înrudiți oficial... Jazz a lăsat fraza în aer, apoi a clarificat-o. Mă întrebam dacă nu cumva Hugh a avut un copil. Ar fi fost în jurul momentului în care a murit Corin, acum vreo patruzeci de ani.

– Nu, a clătinat Emily din cap, *Hugh* n-a avut un copil. Însă... nu... cu siguranță nu? a șoptit ca pentru sine.

– Ce este, Emily? a întrebat încet Jazz, citind confuzia de pe fața bătrânei doamne.

– Nu, sunt sigură că trebuie să fie o coincidență, a mormăit Emily. Pentru că, altfel, cum Dumnezeu ar fi putut Hugh să...?

– Ar fi putut să ce?

– Sunt sigură că mă înșel, dar presupun că există o șansă ca...

– Îmi pare rău, Emily, dar nu înțeleg.

– Vai de mine, vai de mine!

Jazz vedea că în sinea lui Emily se dă o luptă dureroasă. A așteptat răbdătoare, fără să spună nimic.

În cele din urmă, Emily s-a uitat la ea.

– Doamnă inspectoare, n-am mai spus nimănui asta, nici măcar răposatului meu soț. Chiar credeți că este important pentru investigația dumneavoastră?

– Nu știu până ce nu-mi spuneți, a răspuns Jazz sincer. Însă dacă credeți că ar putea să fie, atunci vă rog, continuați.

– Ei bine, vedeți... chestia e că... Emily și-a dus la frunte un deget lung, osos. *A existat* un copil, doamnă inspectoare. Copilul lui Corin. El n-a știut. A murit înainte de nașterea pruncului. Însă Hugh *a știut* de el.

– Înțeleg. Și cum ați aflat de asta?

Emily s-a uitat din nou la Jazz, cu tulburare în privire.

– De la Hugh. A venit la mine la două luni după moartea lui Corin și mi-a spus de femeia însărcinată. Se părea că a apărut din senin la ușa lui, disperată. Era însărcinată în patru luni și nu știa ce să facă. Chiar dacă Hugh avea toate motivele s-o urască, avea inima foarte bună și, poate, se simțea cumva răspunzător pentru ea și beleaua în care o vârâse Corin.

– Iertați-mă dacă sunt lipsită de tact, s-a scuzat Jazz, dar, în condițiile pe care le descrieți, cu siguranță cel mai bine era ca fata să se ducă să-și facă avort.

Emily a zâmbit.

– Draga mea, nu vreau să mă folosesc de argumentul vârstei, însă acum patruzeci de ani avortul de-abia devenise legal, dar nu și dacă erai dintr-o familie catolică, așa cum era fata. Iar Norfolkul încă nu ieșise cu totul din Evul Mediu.

– Da, foarte diferit de zilele noastre, sunt sigură, a zis Jazz, simțindu-se jenată. Așadar, ce a făcut ea?

– Păi, Hugh a venit la mine în secret să-mi ceară sfatul. În acele condiții credea că trebuie să știu. Și eu sunt catolică și cu siguranță n-aveam să

condamn la moarte o făptură. Însă, în același timp, în familia noastră n-avea ce căuta copilul nelegitim al lui Corin, mai ales că tânăra respectivă era fiica unuia dintre lucrătorii noștri de pe domeniu, a strâmbat din nas Emily. I-am propus lui Hugh ca fata să se ducă să nască fără vâlvă într-una dintre instituțiile create tocmai pentru acest gen de lucruri, apoi să renunțe la copil. De asemenea, m-am oferit să plătesc, ceea ce fata a acceptat. Și cu asta s-a terminat. Fata a făcut ce am propus și n-a mai fost pomenit subiectul. De fapt, a zis Emily, pe gânduri, este prima dată după atâția ani când vorbesc cu cineva despre asta.

– Iertați-mă că v-am amintit, a zis Jazz. Prin urmare, nu știți ce s-a întâmplat cu copilul?

– Dumnezeule mare, nu. El sau ea ar putea să fie oriunde, doamnă inspectoare Hunter. Sau mort, cine știe?

– Și acest copil s-ar putea să n-aibă habar cine este în realitate?

– Cu siguranță, nu. Pe atunci se proceda cu mare grijă în astfel de situații.

Jazz a vorbit încet.

– Dar să zicem că *Hugh* a aflat cine era copilul.

– Nu-mi imaginez cum, dar te rog să-ți continui ideea.

– Hai să mergem înapoi cu o etapă. Jazz și-a masat fruntea, încercând să pună informațiile într-o ordine coerentă. Edward mi-a spus că Charlie era singurul moștenitor al Domeniului Conaught. Acum, când el
a murit, nu mai este nimeni care să-l moștenească. Așa este?

Emily a încuviințat din cap.

– Am pus un expert să cerceteze arborele genealogic în căutarea unui văr de departe, sau o ramură a familiei Conaught de care poate că am uitat. Altfel, la moartea lui Edward, descendența se încheie, domeniul va fi vândut și banii lăsați unor organizații caritabile.

A oftat.

– Mai mult de patru sute de ani... Foarte trist.

– Așadar, dacă ar exista un moștenitor, să zicem, copilul lui Corin, fiul dumneavoastră cel mare? Înțeleg că trebuie să fie de sex bărbătesc.

– Dar, doamnă inspectoare, „el", dacă este un „el", s-a născut în afara căsătoriei! a răspuns Emily, șocată. Copilul este nelegitim.

– Însă tot urmaș pe linia sângelui. Și, cu testele de ADN din zilele noastre, asta se poate dovedi fără umbră de îndoială. Sunt sigură că au fost în ultimii ani cazuri în care tribunalul i-a recunoscut unui copil nelegitim drepturile lui legale.

– Ei bine, a răspuns Emily cu hotărâre, asta închide discuția. Corin a murit acum patruzeci de ani. Nu poate fi dovedită nici o moștenire genetică. Pentru numele lui Dumnezeu, n-a mai rămas nimic din *el*.

– N-ați păstrat nimic, Emily?

– Am păstrat unele lucruri din copilăria lui, fotografii și obiecte, dar nimic din el, doamnă inspectoare.

– Ați avut cumva un jurnal al bebelușului, cu greutatea lui Corin, primul zâmbet, când i-au ieșit dinții, genul acesta de lucruri?

– Da, de fapt, am avut, a încuviințat din cap Emily, dar ce importanță are?

– Dacă îl puteți găsi, o să vă arăt, bine? a zis Jazz, ținând pumnii strânși în mintea sa. Știți unde este?

– Vag. Va trebui să-l caut.

Jazz bănuia că Emily știe exact unde este.

– Emily, v-aș fi foarte recunoscătoare dacă v-ați aminti unde este acel jurnal.

Emily a șovăit, apoi a încuviințat din cap.

– Bine. Vin imediat.

Jazz a urmărit-o cu privirea cum iese din cameră. Și s-a rugat cerului să ajungă o octogenară la fel de vioaie ca Emily. Ceea ce a făcut-o imediat să se gândească la tatăl său. A scos mobilul din geantă și a căutat mesajele. Era unul de la Miles, pe care avea să-l asculte mai târziu, dar, din fericire, nici unul de la spital.

Emily s-a întors triumfătoare în salon.

– Am dat de el! I-a întins lui Jazz o carte bine păstrată, cu coperți de satin albastru. Nu-mi dau seama cum poate fi de folos, dar uitați-vă, oricum.

– Mulțumesc.

Jazz a deschis caietul și a început să-l răsfoiască. Știa exact ce caută. Cu sufletul la gură, pe când se apropia de ultimele două pagini, a scos un mic țipăt de triumf văzând acolo, lipită pe dosul ultimei pagini, o punguță de celofan cu o buclă de păr blond spre alb.

A arătat spre ea.

– Iată. *Asta* este ceva din Corin, Emily. Ne va da ADN-ul lui, care, comparat cu celelalte mostre, ne va oferi dovada supremă.

– Miracolul tehnologiei moderne, nu? Emily s-a uitat la Jazz îngrijorată. Credeți că știți cine este copilul lui Corin, nu?

– Deocamdată nu este decât o bănuială, Emily, a zis Jazz. Și vă promit că o să fiți prima care să afle dacă se confirmă.

– Nu prea știu ce să cred.

– Încercați să nu vă faceți griji, Emily. La urma urmei, ar putea să fie un lucru bun, nu?

– Poate. Nu sunt sigură.

– Nu, dar *s-ar putea* ca descendența familiei Conaught să continue, la urma urmei.

– Într-un mod extraordinar, însă da, presupun că aveți dreptate, a recunoscut Emily fără tragere de inimă.

Jazz privea mâinile bătrânei doamne, cu degetele care se împleteau agitate.

– E o stemă interesantă pe inelul dumneavoastră cu pecete.

Jazz era convinsă că văzuse de curând un inel identic pe degetul altcuiva.

– Da. Este din epoca elisabetană. Familia Conaught se trage din familia Dudley – ați auzit de faimosul Robert, posibil amant al Reginei Fecioare. S-a uitat la inelul cu pecete de pe degetul mic. Blazonul – o ghindă – a fost modificat acum două sute de ani ca să încorporeze altă stemă – o ciocârlie – când strămoșul soțului meu a făcut o

căsătorie de succes cu odrasla altei familii măreţe din Norfolk, care era din Holkham.

– Da? Şi numai membrii familiei ar avea dreptul să poarte inelul? a tatonat Jazz.

– Da. E ciudat că întrebaţi asta, de fapt, pentru că inelul lui Corin lipsea când am găsit cadavrul. Din păcate, am presupus că l-a amanetat ca să-şi cumpere heroină.

– Zău? Aşadar, lipseşte un inel?

– Da. Nu ne-am ostenit niciodată să-l înlocuim. N-avea nici un rost. Era îndoielnic că îl va purta cineva în viitor.

– Ei bine, rămâne de văzut. Jazz s-a ridicat. Emily, vă mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate şi tot ajutorul dat. O să vă înapoiez în câteva zile bucla de păr şi o să vă transmit veştile cât de repede pot. Nu, vă rog, nu vă ridicaţi. Ies singură.

– Atunci, la revedere, doamnă inspectoare! Mă bucur că am fost de folos.

Jazz a ajuns la uşă şi s-a oprit.

– Mai am o ultimă întrebare: se întâmplă să vă amintiţi numele fetei pe care a lăsat-o Corin însărcinată?

– Păi, sigur că da, a răspuns Emily ursuză. Nu sunt complet senilă, orice-ar zice fiul meu. Era fiica unuia dintre angajaţii noştri. A fost servitoarea lui Corin timp de câteva luni, când locuia în cabană. Numele ei era Jenny Colman.

Jazz a urcat în maşină şi a stat să asculte mesajul lui Miles, în care spunea că a fost la biroul lui Julian Forbes
să discute cu colegii lui şi s-a întâlnit cu criminaliştii. Se
părea că nu e nimic urgent de raportat şi aveau să se vadă
la secţie a doua zi dimineaţă.

A format numărul de mobil al lui Martin Chapman.

El a răspuns imediat.

– Martin, unde eşti?

– La laboratorul din Norwich.

– Am nevoie ca unul dintre băieții tăi să proceseze și să compare urgent niște probe de ADN.

– Poate să aștepte până ajung înapoi la Londra?

– Nu. Am nevoie acum. Dacă îmi dai adresa laboratorului, îl pun pe Miles să-ți aducă acum proba.

Martin i-a dat-o și Jazz și-a notat-o.

– Mașina lui Julian tocmai a fost adusă aici, așa că oricum o să lucrez la noapte. Să văd dacă pot convinge pe cineva din laborator să proceseze proba ta în următoarele douăzeci și patru de ore.

– Am nevoie de rezultate mâine, Martin.

– O să fac tot ce pot, dar Patrick cere un raport criminalistic complet mâine, la prima oră. Altfel, zice că va trebui să închidă școala.

– Nu, zău?! s-a stropșit ea, apoi s-a controlat, supărată pe sine că a lăsat furia să țâșnească. Tu fă, doar, tot ce poți, Martin. Și îți rămân datoare cu o cină.

– O să am grijă să te ții de cuvânt, Jazz.

– Vreo veste?

– Mă ocup de asta. Ne vedem mâine-dimineață cu raportul complet.

– Abia aștept. Mulțumesc, Martin, la revedere!

– Noroc!

Jazz l-a sunat pe Miles. I-a răspuns imediat.

– Da, doamnă?

– Unde ești?

– La hotel, mă pregătesc să mă așez la cină.

– Singur?

– Ăăă... nu. Issy e cu mine.

Jazz a zâmbit când i-a auzit jena din voce.

– Îmi pare rău că vă întrerup tête-à-tête-ul, dar am nevoie să duci ceva la laboratorul din Norwich. Poți să ajungi în parcarea școlii într-un sfert de oră?

– Da, doamnă.

– Unde-i Patrick? a întrebat ea.

– Tot la secție.

– Bine, ne vedem peste un sfert de oră.

Jazz și-a aruncat mobilul pe scaun și a condus încet pe aleea mărginită de copaci de pe Domeniul Conaught.

Așadar, exista un copil. Iar mama era Jenny Colman – încă o legătură cu școala St Stephen.

Nu copilul lui Hugh Daneman, ci, de fapt, un moștenitor direct din neamul Conaught.

Hugh *trebuie* să fi crezut că Sebastian Frederiks este fiul lui Corin; era singura explicație pentru brusca *volte-face*[15] din testament. L-ar fi considerat pe fiul lui Corin cea mai apropiată rudă pe care o avea.

Și dacă Hugh Daneman i-a spus lui Frederiks cine este?

Jazz și-a lăsat gândurile să curgă... Atunci Frederiks ar fi știut că poate să aibă pretenția de moștenitor direct al Domeniului Conaught, a cărui valoare doar în privința hectarelor trebuie să fi fost de milioane.

Însă Charlie Cavendish, ca următorul moștenitor direct, îi stătea în cale. Și poate, a cugetat Jazz, ca să fie sigur că are calea liberă și ca să evite atâția ani și atâtea mii de lire cheltuite până ce tribunalul decide cine este de fapt moștenitorul legal – un nepot sau un fiu nelegitim – Frederiks avea nevoie ca Charlie să fie îndepărtat.

Când Jazz a virat pe drumul care avea s-o ducă fie acasă, fie la St Stephen, și-a dat seama cât de obosită este. Gândul la baie și pat era enorm de atrăgător. Totuși, nu s-ar fi putut odihni până n-ar fi vorbit cu Frederiks. Și n-ar fi verificat de două ori, pentru propria mulțumire, acel lucru pe care îl văzuse Hugh Daneman și îl făcuse să creadă că Sebastian este fiul lui Corin.

28

După ce a oprit în parcarea de la St Stephen și i-a dat plicul și adresa lui Miles, care era cam stingherit, Jazz s-a dus să-l caute pe Sebastian Frederiks.

L-a găsit în sala de mese, cinând cu doi băieți care încercau să-l stoarcă de informații despre motivul pentru care Fleat House fusese închis de poliție.

– Ei bine, băieți, iată femeia care o să vă spună, doamna inspectoare însăși.

Sebastian i-a oferit unul dintre cele mai reușite zâmbete false ale sale, pe când își lua farfuria goală și dădea să se ridice.

În acele câteva secunde, Jazz a știut că nu se înșelase. Inelul de pe degetul lui mic *era* identic cu al lui Emily Conaught.

– De fapt, vă supărați, băieți? Jazz le-a făcut semn să plece. Am nevoie de câteva minute ca să-l pun la curent pe domnul Frederiks cu ceea ce se petrece.

– Ați găsit un cadavru, doamnă inspectoare? Era tipul care s-a spânzurat acolo, jos? Așa umblă vorba pe aici, a zis unul dintre băieți.

– Haide, valea, James, a zis Frederiks amabil. Peste o oră vin la Walsingham să vă trimit pe toți la culcare.

Băieții au plecat. Jazz a dat să se așeze, când Frederiks a zis:

– V-ar deranja să vorbim în timp ce mergem? N-am avut timp să-mi iau niște schimburi. Mă duc cu băieții la Walsingham House și polițistul a spus că o să încuie Fleat peste noapte.

– Bine.

Au ieșit din sala de mese și au pornit peste peluza capelei.

– Deci ce-i cu povestea despre băiatul care s-a spânzurat în pivniță? a întrebat Jazz.

Sebastian a clătinat din cap.

– Nimic, doar o istorie din St Stephen pe care băieților le place s-o umfie.

– Așadar, *chiar* s-a spânzurat un băiat acolo jos?

Frederiks părea stânjenit.

– Da, s-a spânzurat. Dar totul s-a petrecut de multă vreme.

Au ajuns la banda galbenă a poliției care înconjura Fleat House. Jazz a pășit pe sub ea și s-a îndreptat spre intrare. Frederiks a urmat-o. Un

polițist tânăr mergea prin fața clădirii, încercând să se încălzească.

– Bună seara, doamnă.

– Bună seara. O să intru cu domnul Frederiks.

– Cum doriți, doamnă.

Au intrat în clădirea întunecată, pustie, și Frederiks a întins mâna spre comutator. S-a cutremurat când au trecut pe lângă coridorul care ducea în pivniță.

– Ce zi! Nu-mi vine să cred, zău! Bietul Julian! Aveți vreo idee despre ce se petrece pe-aici?

– Ne ocupăm de asta, domnule Frederiks, a răspuns Jazz neutru pe când ajungeau la ușa care ducea la apartamentul lui.

– Nu durează mult, doar să-mi iau niște lucruri, a zis
Frederiks, lăsând-o în living.

Jazz s-a plimbat prin încăpere. Pe biroul lui era o fotografie mare, înrămată, a unei perechi mai vârstnice.

Frederiks s-a întors cu o sacoșă deschisă.

– Sunt părinții dumneavoastră? a întrebat ea, arătând spre fotografia de pe birou.

– Da.

– Sunt amândoi în viață?

– Nu, din nefericire, nu.

– Au murit de curând?

– Tata a murit acum cincisprezece ani, iar mama acum câteva luni, a răspuns Frederiks.

– Așa. Aveți frați sau surori?

– Nu, sunt doar eu.

– Au locuit pe aici?

– Da... Uitați ce-i, doamnă inspectoare, s-a încruntat el. Nu văd ce are de-a face cu asta familia mea. Putem să închidem subiectul, vă rog? Eram apropiat de mama și încă îi simt lipsa.

– Scuzați-mă. Îmi pare rău că vă deranjez, dar ați putea să-mi dați un pahar cu apă? Mi-e îngrozitor de sete.

– Bine, a încuviințat din cap Frederiks. Vă pot aduce un pahar cu apă din baie, în afară de cazul în

care vreți din sticlă, și va trebui să mergem la bucătăria școlii.

– Nu, de la robinet e în ordine, mulțumesc.

În vreme ce Sebastian plecase după apă, Jazz s-a dus la sacoșă, a luat articolul pe care îl voia de deasupra teancului de lucruri și l-a strecurat în buzunar.

Frederiks a apărut cu paharul.

– Mulțumesc.

Jazz a sorbit din apa călduță.

– Presupun că ați moștenit totul când a murit mama dumneavoastră?

– Da, ce mai rămăsese, a confirmat el. Acum zece ani mamei i-a fost pus diagnosticul de Alzheimer. N-avea
decât șaizeci de ani. Și-a petrecut ultimii șapte ani într-un cămin. A trebuit să vând casa ei ca să plătesc taxele de îngrijire. N-a mai rămas mare lucru.

– V-a lăsat bunurile personale?

– Sigur că da.

Frederiks era iritat de-a binelea.

– De ce?

– Domnule Frederiks, iertați-mă că întreb, dar se întâmplă să știți dacă ați fost sau nu adoptat?

– Ce?! Nu, fir-ar să fie, n-am fost! Sau, cel puțin, dacă
am fost, mama și tata au reușit de minune să se asigure că nu aflu niciodată. Scuze, doamnă inspectoare, sunt un om rezonabil, însă aceste întrebări sunt mult prea personale și neplăcute, și nu văd de ce ar trebui să răspund la ele. Nu sunt arestat, nu?

– Nu, nu sunteți. Doar o ultimă întrebare: îmi puteți spune data nașterii dumneavoastră?

– 10 aprilie 1965.

– Bun, e tot ce-mi trebuia, a încuviințat ea din cap. Mulțumesc că ați avut atâta răbdare.

Sebastian și-a trecut mâna prin păr, agitat.

– Asta are de-a face cu testamentul, nu? Ei bine, dați-mi voie să vă spun că nu știu mai mult decât dumneavoastră, însă faptul că Hugh a hotărât să-mi

lase mie totul nu mă face criminal, nu? Încep să-mi doresc ca el să n-o fi făcut, ca să fiu sincer!

– Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Frederiks. Vă las să vă strângeți lucrurile. Dați-i de știre polițistului când plecați.

Jazz a plecat din Fleat House și și-a scos mobilul în vreme ce traversa peluza capelei spre mașină.

– Roland, sunt Hunter. Da, a fost o zi agitată. Nu, încă nu sunt vești. Aș vrea o supraveghere specială a lui Sebastian Frederiks. Spune-i unuia dintre oamenii tăi să-l urmărească. Dacă pleacă vreodată din școală, ai grijă să se țină cineva după el. Să nu vă scape, bine? Mulțumesc. Ne vedem mâine-dimineață. Între timp, mă găsești pe mobil.

Apoi l-a sunat pe Patrick, care avea mobilul închis, lucru neobișnuit, și a pornit pe drumul de coastă spre casă. Pe când șerpuia pe străduțele din Cley, și-a amintit ceva. Și-a notat în minte să cerceteze asta a doua zi.

Ajunsă acasă, Jazz a descuiat ușa și a intrat într-o casă binecuvântat de caldă.

Era un bilet de la instalator, care spunea că a lăsat instalația pornită. Se temea să nu plesnească vreo țeavă în timpul perioadei bruște de ger.

Lui Jazz îi venea să-l sărute, indiferent cât o fi costat combustibilul.

A lăsat din mână servieta, a deschis robotul telefonic și s-a dus în bucătărie să umple ceainicul în vreme ce asculta. Erau câteva mesaje de la constructor, explicând de ce n-a venit, și unul de la mama sa, să-i spună că și-a
îngăduit să plece de la spital ca să doarmă acasă o noapte. Și se părea că tatăl avea să fie mutat a doua zi de la terapie intensivă.

A urcat treptele cu o cană cu cacao în mână, a umplut cada până sus cu apă fierbinte și s-a scufundat în ea încântată. În programul din seara aceea nu inclusese încercarea de a recapitula evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, atât personale, cât și profesionale, și de a le găsi sensul.

Peste un sfert de oră era cuibărită în pat. L-a sunat din nou pe Patrick și s-a enervat când a constatat că mobilul lui e tot închis. A sunat-o pe Issy, a dat tot de robot și i-a lăsat un mesaj cu rugămintea ca mâine, la prima oră, să se întoarcă acasă la Rory și să-l ajute să-și amintească exact *ce* a făcut cu cele două aspirine pe care le primise în noaptea în care Charlie a murit.

În cele din urmă, a sunat-o pe Celestria, care i-a răspuns la a doua sonerie.

Cu o voce încordată, a zis:

– Alo?

– Bună, mamă, nu-s decât eu.

– Of, slavă Domnului! Am crezut că ar putea să fie de la spital.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Voiam doar să știu cum vă simțiți tu și tata. Nu te-am trezit, nu?

– Nu, moțăiam. Mi-au spus să iau un somnifer, dar mi-aș face griji că nu aud dacă sună telefonul.

– Ia o pastilă, mamă. Și tu ai nevoie de odihnă. El cum e?

– Mult mai bine, dragă. Dar, așa cum îmi tot spune medicul acela specialist cam arogant, încă n-am ieșit la liman.

– Trebuie să fi simțit că tata este mult mai bine, dacă ai putut să vii acasă în noaptea asta.

– Este, Jazmine, și dacă o ține tot așa, fără probleme, ar trebui să-și revină. E un om uimitor tatăl tău, a zis ea, cu vocea întreruptă.

– Știu. Sper să-l pot vizita în weekend. Mi-ar plăcea să vin mâine, însă acest caz este în punctul culminant, iar Patrick se poartă așa cum îl știm, a oftat Jazz.

– Vai de mine! Nu mi-am dat seama că lucrează la caz. Îmi pare rău, scumpo.

– Nu lucra, însă... aaah..., a căscat Jazz. E poveste lungă, mamă.

– Biata de tine! Sunt sigură că este ultimul lucru pe care ți-l doreai.

– Da, însă, într-un fel ciudat, mi-a făcut bine: m-a ajutat să-mi amintesc de ce eram atât de nefericită

și de ce l-am părăsit pe Patrick... A alungat orice gânduri romantice care mai zăboveau.

– Ei bine, nu fi prea aspră cu tine, Jazz. Cu toții ne amintim vremurile bune și încercăm să le uităm pe cele rele. E în firea omului, și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

– În afară de cazul în care uitarea te duce iar pe cărarea greșită, a mormăit Jazz.

– Patrick ți-a fost un ajutor neașteptat ieri, nu-i așa? a zis blând Celestria. Iar când egoul lui nu se pune în cale și el nu se simte amenințat, cred că ține la tine. Asta nu înseamnă că vreunul dintre noi a crezut vreodată că el ar fi omul potrivit pentru tine. Și uneori iubirea poate să fie cumplit de distrugătoare.

– Da, cu siguranță sunt de acord cu asta. Jazz a căscat. Bine, mamă, te rog, promite-mi că mă ții la curent. O să fiu ocupată până peste cap mâine, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai lăsa un mesaj în care să spui că tata e bine.

– Sigur că așa o să fac. Acum dormi și tu, și baftă mâine!

– Mulțumesc, mamă. Noapte bună!

– Noapte bună, dragă! Somn ușor!

Scufundându-se încântată sub pilotă, Jazz a stat culcată în întuneric și s-a gândit la toți oamenii întâlniți în cursul zilei a căror viață n-a fost îmbunătățită de iubire, ci distrusă.

A doua zi dimineață, la ora șapte și jumătate, Jazz a bătut la ușa lui Jenny Colman.

– Cine e? a întrebat Jenny dinăuntru.

– Inspectoarea Hunter, doamnă Colman. Îmi pare rău că te deranjez așa de devreme. Însă voiam să te prind înainte să pleci la școală. Pot să intru?

– Da, sigur, doamnă inspectoare.

Jenny părea tulburată când a deschis ușa, apoi a condus-o pe Jazz în livingul micuț.

– N-am vreo problemă, nu?

– Nu, absolut nici una.

Jazz s-a așezat pe canapea, iar Jenny s-a așezat agitată pe marginea fotoliului de vizavi.

– Atâta doar că am crezut că ar fi mai bine să discutăm această chestiune în particular.

– Oh, doamnă inspectoare, despre ce este vorba?

Jenny părea îngrozită.

– Ei bine, am să merg drept la țintă, a zis Jazz cu blândețe. Aseară am fost la Lady Emily Conaught. Și mi-a spus despre tine și Corin Conaught. Și despre copilul pe care l-ai dat unor părinți adoptivi.

Jenny arăta de parcă ar fi primit o palmă peste obraz. Ochii i s-au umplut de lacrimi și stătea acolo fără să spună nimic.

– Îmi pare rău, s-a scuzat Jazz. Știu că trebuie să fie un subiect dureros, dar mă tem că trebuie să știu dacă Emily Conaught avea dreptate. Și dacă ești mama copilului lui Corin.

Jenny a încuviințat, amorțită. A scos din mânecă o batistă și și-a tamponat ochii.

– A spus și că n-ai afiat că ești însărcinată decât după moartea lui Corin.

Din nou Jenny n-a fost în stare decât să încuviințeze din cap.

– Și Hugh Daneman te-a ajutat? a întrebat Jazz.

– Da, da, așa a făcut, a reușit să șoptească Jenny. A fost întotdeauna așa de bun, nu știu ce m-aș fi făcut fără el în acea vreme. M-a ajutat să rezolv problema și, după aceea, mi-a găsit o slujbă aici, la St Stephen. N-am putut suporta ideea să mă întorc acasă, vedeți, nu când mama și tata lucrau pe Domeniul Conaught și toate astea.

– Nu, îmi imaginez, a zis Jazz încet. Așadar, pruncul a fost adoptat?

– Da.

– Era băiat sau fată?

– Băiat. Jenny și-a șters ochii. Da, un băiețel adorabil.

– Așa. Jazz a simțit cum urcă în ea un val de adrenalină. Ai idee cine l-a adoptat?

Jenny a clătinat din cap.

– Nu. Călugărițele aveau reguli foarte stricte în această privință. Credeau că este mai bine ca noi, mamele, să nu știm unde merg copiii. Și aveau dreptate, care ar fi

fost rostul? Asta nu ne-ar fi adus pruncii înapoi, nu? Jenny și-a suflat nasul cu zgomot. Cea mai rea zi din viața mea, să nasc și, după câteva ore, pruncul să-mi fie luat. Și încă mă durea totul, și apoi laptele care izvora, iar călugărițele m-au înfășurat strâns până s-a oprit... Îmi pare rău, doamnă inspectoare, nu vreți să știți
toate astea.

– Jenny (Jazz s-a aplecat spre ea în timp ce vorbea, hotărând să-și verifice teoria), le-ai dat cumva călugărițelor ceva care să le fie încredințat noilor părinți ai pruncului?

– O, nu, n-ar fi îngăduit așa ceva, a clătinat ea din cap, însă avea în ochi nesiguranță.

– Ești sigură, Jenny?

– Da, da, nu le-am dat nimic călugărițelor. Jur.

Jazz a încercat din nou.

– Bine, atunci. O să zic altfel: ai reușit, de exemplu, să ascunzi ceva asupra pruncului? Care să poată fi găsit de noii părinți și, eventual, să fie păstrat pentru o zi în care copilul să fie mai mare și să vrea, poate, să-și descopere dreptul câștigat prin naștere?

Jenny și-a dus batista la gură și a privit-o pe Jazz îngrozită.

– Cum ați... Da! Da, am făcut asta! Am făcut-o!

Jenny a izbucnit de-a binelea în plâns.

– Voiam ca pruncul meu să știe de unde vine! Era fiul unui lord, deși Corin era mort, iar mama lui era o servitoare de rând de care familia Conaught a vrut să se descotorosească! a hohotit ea.

– E în ordine, Jenny, nu te grăbi.

– Îmi pare rău, doamnă inspectoare. Faptul că știți totul a fost un șoc, asta-i tot, a încuviințat din cap Jenny. Vedeți, e un secret pe care l-am păstrat atâta vreme.

– Înțeleg, însă necazul este că *nu* știu totul. Te rog să nu crezi că te judec, Jenny. Numai că am nevoie de ajutorul tău ca să pun cap la cap piesele din puzzle. Și repede. Deci, dacă simți că ești în stare să continui,

ai putea să-mi spui ce anume ai ascuns asupra pruncului înainte să-ți fie luat?

– Păi... i-am dat un inel, un inel cu pecete care avea gravat pe el blazonul familiei Conaught. Dar nu voi avea necazuri pentru asta, nu? Nu l-am furat sau așa ceva.

– Nu, Jenny, îți jur, n-o să ai necazuri. Unde l-ai ascuns?

– Păi, și-a tras ea nasul, când călugărițele m-au lăsat să-l țin în brațe câteva minute înainte să fie luat, îl îmbrăcaseră ca să fie pregătit să vină după el noii părinți. Jenny a zâmbit. Era așa de dulce, cu căciulița și botoșeii, așa de micuț! Avea un scutec sub salopetă, unul dintre cele de modă veche, din prosop, pe care nu le mai folosește nimeni. Era prins cu un ac de siguranță mare. Când am văzut asta mi-a venit ideea. Am scos inelul din dulapul meu, am desfăcut acul și am prins în el inelul. Am închis la loc acul, am ascuns cât de bine am putut inelul în pliurile scutecului și i-am încheiat la loc salopeta. A zâmbit cu tristețe. Nu știu nici până în ziua de azi dacă l-au găsit călugărițele înainte să fie dat noilor părinți, sau dacă părinții l-au văzut, dar l-au aruncat, nevrând să existe nimic care să le amintească faptul că bebelușul nu era al lor prin naștere.

Jazz s-a pomenit că nu izbutește să-și înghită nodul din gât.

– Ei bine, Jenny, dacă este o consolare, cred că ai făcut un lucru minunat, și te admir pentru asta. Cu adevărat.

– Aș fi dat orice să-l păstrez, a zâmbit trist Jenny. Era o parte din Corin. L-am iubit, vedeți. Întotdeauna l-am iubit, cu toate că a murit acum patruzeci de ani. Mă gândesc la el și la copilașul nostru în fiecare zi din viața mea.

Instinctiv, Jazz s-a întins și a luat-o pe Jenny de mână.

– Nu-mi pot imagina ce groaznic trebuie să fi fost pentru tine.

Jenny a zâmbit trist.

– Da, a fost, dar am supraviețuit, nu? Cât de cât, a adăugat. Cel puțin îl aveam pe Hugh. El înțelegea. Și el îl iubea pe Corin. Aveam asta în comun, vedeți.

– Știu că îl iubea, a încuviințat din cap Jazz. Spune-mi, de unde aveai inelul?

– Oh, de la Hugh, a recunoscut Jenny. A venit de două
ori să mă vadă la mănăstirea la care am fost trimisă. Și ultima dată când a venit, înainte de nașterea copilului, a scos din buzunar un inel și a zis că vrea să-l am ca să-mi amintească de Corin. Cred că îi părea rău pentru mine. A fost frumos din partea lui.

Jenny a zâmbit slab.

– Da, a fost, a aprobat Jazz. Și i-ai spus vreodată lui Hugh ce ai făcut cu inelul?

– O, da, a încuviințat din cap Jenny. M-am gândit că, dacă nu o fac, o să creadă că l-am pierdut, sau așa ceva. Era cinstit să-i spun, în primul rând pentru că el mi-l dăduse. Hugh a zis, la fel ca dumneavoastră, că am făcut bine, dar am căzut de acord că nu știm ce se va întâmpla cu el în viitor. Hugh a zis că n-are importanță, că mai mult contează gestul. Ochii lui Jenny s-au umplut iar de lacrimi. Of, Doamne, mi-e dor de el! Era singurul care știa, în afară de cea mai bună prietenă a mea, Maddy.

– Se pare că a fost foarte bun cu tine, a zâmbit Jazz.

– A fost, a încuviințat din cap Jenny. Și mi-a lăsat ceva prin testament, fie binecuvântat, deși, cu toate câte se întâmplă la școală, încă n-am avut timp să ajung la Londra să văd ce este.

Jazz a tăcut un pic, apoi a spus:

– Jenny, ai auzit cui i-a lăsat Hugh restul averii?

Ea a clătinat din cap.

– Nu, n-am auzit.

– Ei bine, i-a lăsat-o lui Sebastian Frederiks.

Sprâncenele lui Jenny s-au înălțat.

– Sebastian? Asta e ciudat. Îmi amintesc că Hugh mi-a spus că nu l-a plăcut niciodată prea mult, nici adult, nici copil. Nu se potriveau deloc ei doi. Dar se completau bine la Fleat House.

– Ce părere ai *tu* despre Sebastian, Jenny?

Ea a ridicat din umeri.

– Presupun că gândesc la fel ca Hugh, de fapt. Întotdeauna a fost cam agresiv în copilărie, și Hugh credea că este prea aspru ca director de internat. Pe de altă parte, presupun că unii dintre băieții aceia au nevoie de cineva autoritar.

– Așadar, n-ai nici o idee de ce Hugh i-a lăsat totul unui om de care nu i-a plăcut niciodată prea mult?

Jenny a clătinat din cap.

– Nici una, doamnă inspectoare. Dacă vreți să-mi știți părerea, mi se pare de-a dreptul ciudat, dar nu-i treaba mea s-o spun. Sunt sigură că Hugh a avut motivele lui. Obișnuia să gândească amănunțit totul, nu făcea nimic dintr-un impuls, fie binecuvântat!

– Da, din câte am auzit despre el, părea un om foarte chibzuit. Așadar, mă întreb: ce anume l-a făcut pe Hugh să-și schimbe testamentul în favoarea lui Sebastian?

– Cum ziceam, nu pricep și pace.

– În afară de cazul în care... Jazz știa că trebuie să-și aleagă vorbele cu mare grijă. Jenny, și dacă Hugh a văzut de curând la cineva ceva... un... obiect, care l-a făcut să creadă că a identificat copilul tău adoptat?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, doamnă inspectoare. Jenny părea nedumerită. Cum ar fi putut?

– Inelul, Jenny, a zis Jazz încet.

– Vreți să spuneți, cel pe care l-am trimis odată cu copilul meu acum atâția ani?

– Da.

Jenny a rămas în tăcere, cu ochii ațintiți la Jazz, care a continuat:

– Fiul tău s-a născut acum patruzeci de ani?

– Va împlini patruzeci de ani anul acesta, a confirmat Jenny.

– În ce lună s-a născut?

– Aprilie. Pe patru aprilie.

– Pe patru? Jazz s-a încruntat. Ești sigură?

– Iertați-mă, doamnă inspectoare, dacă sună nepoliticos, dar nu-i o dată pe care aș uita-o, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu este. Jenny, îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

Jazz s-a ridicat de pe canapea.

Jenny s-a ridicat și ea și a prins-o de braț.

– Vă rog, doamnă inspectoare, nu mă puteți lăsa așa! Cred că știți cine este fiul meu, nu-i așa? Vă rog să-mi spuneți. Vă rog!

Jazz i-a văzut pe chip disperarea.

– Jenny, ar fi iresponsabil din partea mea să-ți spun ceva ce s-ar putea să nu fie adevărat, a spus cât de blând putea. Lasă-mă să verific și îți promit să fii prima care află. Ar putea să fie o coincidență.

– Faptul că Hugh a văzut un bărbat cam de vârsta potrivită, care poartă inelul pe care i l-am dat când era bebeluș?

– Ar putea fi o mulțime de astfel de inele...

– Nu! Inelele erau date doar membrilor direcți ai familiei Conaught. Îmi amintesc că Hugh mi-a spus că nu mai există altele.

– Atunci cineva se poate să-l fi copiat, a sugerat Jazz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să facă asta? N-ar însemna nimic pentru altcineva. Jenny a clătinat din cap. Nu, în cazul în care Hugh a găsit pe cineva care poartă acel inel, ar fi știut dacă este sau nu real. Vai de mine! Jenny s-a prăbușit pe fotoliu. Știu cine este, știu cine este fiul meu. De aceea i-a lăsat Hugh toți banii, nu-i așa? Pentru că este fiul lui Corin. Și al meu. Spuneți-mi, vă rog, este Sebastian Frederiks fiul meu? Este?

Jazz vedea cum se instalează isteria. A prins mâinile tremurătoare ale lui Jenny.

– Încă nu știu. Și acesta este adevărul. Da, Sebastian poartă un inel cu pecete identic cu cel pe care îl purta aseară Emily Conaught. Și mi-a spus că mama lui a murit acum câteva luni, poate că i-a lăsat inelul prin testament. Ceea ce ar explica de ce n-a început să-l poarte decât de curând. Și, da, este ciudat că Hugh

și-a schimbat testamentul în favoarea lui Sebastian, însă nu trebuie să facem presupuneri înainte să avem dovada absolută.

– Cum pot eu să *nu* fac asta?! Jenny și-a smuls mâinile din mâinile lui Jazz. Îl știu pe Sebastian de când avea treisprezece ani și nu m-am gândit nici o clipă că este... Și-a mușcat buza, neputând să rostească acel cuvânt. Dacă ar fi trebuit să știe cineva, eu sunt aceea, nu?

– Cum ai fi putut, Jenny? Te rog, încearcă să nu te învinovățești. Dar, ascultă, vestea bună este că *am* o cale
de a obține dovada: Lady Conaught a păstrat o șuviță din părul lui Corin. Era în jurnalul bebelușului. Dacă se potrivește cu o mostră din părul lui Sebastian, vom ști cu siguranță că el este fiul tău și al lui Corin.

– Și eu am făcut asta, a mormăit Jenny.

– Ce anume?

Jenny s-a ridicat și s-a dus la sertarul bufetului.
A căutat în partea din spate, a scos un plic cafeniu uzat și i l-a dat lui Jazz.

– Iată. Priviți!

Jazz a golit plicul. Într-un plic mai mic erau o șuviță de păr alb-auriu și o fotografie alb-negru. I-au dat lacrimile în vreme ce se uita la silueta neclară a pruncului lui Jenny.

– Hugh mi-a împrumutat aparatul său Box Brownie, ca să pot face o fotografie, a explicat Jenny. A trebuit s-o fac repede, așa că e tare proastă. Îmi amintesc că am vărsat șiroaie de lacrimi când Hugh a developat-o și mi-a dat-o, pentru că îl distingi cu greu.

– Și acesta este părul bebelușului tău?

– Da. Am tăiat șuvița când nu mă vedea nimeni.

– Jenny, poți să mi-o încredințezi pentru o vreme? Evident, cu cât geneticianul are mai mult material pentru comparație, cu atât sunt mai multe șanse să obținem dovada absolută.

– Da, sunt sigură că o să aveți grijă de ea.

– O să am. Mulțumesc.

Jazz a pus șuvița într-o pungă de plastic și a vârât-o în buzunar.

– Plec acum. Mulțumesc mult pentru ajutor.

Jazz a ieșit din living și a pornit spre ușă. Jenny a urmat-o.

– Știți, partea tristă este că mi-am petrecut toți acești ani întrebându-mă ce s-a întâmplat cu băiatul meu, unde este, ce a devenit, dacă va încerca vreodată să mă găsească. Și acum, poate că fiul meu este o persoană care a crescut sub ochii mei, de care nu mi-a plăcut prea mult când era copil și nu-mi place când e adult. Jenny a oftat. E ironic, nu?

– Ei bine, hai să așteptăm să vedem ce zice lab...

– Vai de mine! Oh, vai de mine!

Brusc, mâna lui Jenny i-a acoperit gura.

– Ce este, Jenny? a întrebat Jazz îngrijorată.

– Tocmai mi-a dat prin cap de ce sunteți atât de interesată de faptul că Sebastian ar putea să fie fiul lui Corin. E din cauza lui Charlie, nu-i așa? Vă gândiți că, dacă Sebastian a aflat că este fiul lui Corin, poate că a vrut să scape de Charlie și să ceară...

S-a auzit soneria.

– Vai de mine, în dimineața asta e ca în Piccadilly Circus, a zis Jenny, deschizând ușa. Bună, Maddy.

Jazz s-a pomenit față în față cu asistenta medicală de la Fleat House.

– Bună dimineața, a zis, apoi s-a răsucit spre Jenny. Am plecat.

– Mulțumesc, doamnă inspectoare, dați-mi de știre, bine? a zis Jenny. Succes!

Cele două femei s-au uitat după Jazz, care a luat-o pe poteca îngustă și a pierit din vedere.

– Vii înăuntru, Maddy?

– Nu, tocmai mă întorc la școală. A trebuit să las niște probe de la unul dintre băieți la doctorul din oraș. Credem că s-ar putea să aibă mononucleoză infecțioasă, a explicat Maddy. Ești bine, dragă? Pari cam palidă.

– Nu-i de mirare, nu, cu tot ce se petrece la școală, a oftat Jenny. Stai un pic. Îmi iau paltonul și vin cu tine.

Peste două minute au pornit pe jos pe drumul scurt până la școală.

– Am trecut pe la tine doar ca să-ți spun că îmi pare rău că a trebuit să contramandez întâlnirea de data trecută. Cum spuneam, am mașina la reparat. Mă gândeam că am putea merge la cinematograf săptămâna viitoare, a zis Maddy.

– Da, minunat, a zis Jenny automat, cu gândul încă la ceea ce-i spusese Jazz.

– Încă nu știu când va fi seara mea liberă, a adăugat Maddy.

– Nu, bine, într-un fel sau altul, lucrurile sunt cam haotice, nu-i așa?

– Chiar așa. Să-i muți pe toți acei băieți din Fleat House în alt internat! Sper ca polițiștii să rezolve totul curând, ca să putem reintra cu toții în normal. Apropo, ce voia inspectoarea?

– A, doar niște chestii administrative. Nimic important. Nimeni nu pare să știe ce se întâmplă, nu-i așa?
a oftat Jenny. Câte necazuri în trimestrul ăsta! Nu-i bine pentru reputația școlii, nu?

– Nu, nu este, însă până ce domnul Jones nu acționează cu mai multă fermitate nimic n-o să meargă mai bine.

– Domnul Jones face tot ce-i stă în puteri, și-a apărat Jenny cu loialitate șeful. Trebuie să mulțumească o mulțime de oameni. Consiliul de administrație, părinții, copiii... Că veni vorba, încă nu l-am văzut pe Rory înapoi la școală.

– Nu. Mă îndoiesc că se mai întoarce, dacă ne gândim ce i s-a întâmplat. Dacă aș fi mama lui, l-aș ține acasă, în siguranță, l-aș veghea. E tot ce i-a mai rămas acum, că *el* nu mai este, și Rory e un băiețel delicat. Poate că i-ar fi mai bine la o școală fără internat.

– Da. Mintea lui Jenny rătăcea prin gânduri la fiul său pierdut de multă vreme. Poate...

– Ești sigură că inspectoarea a venit să te întrebe de lucruri administrative? Pari cu gândul în altă parte.

– O, a căscat Jenny, sunt doar obosită, asta-i tot. E muncă, nu glumă, să încerc să-l ajut pe domnul Jones să nu-și iasă din minți cu tot ce se întâmplă. Deși..., a oftat Jenny. Este ceva ce aș vrea să discut cu tine, Maddy.

S-au oprit în fața clădirii principale.

– Serios?

– Da, a încuviințat Jenny din cap, gândindu-se că, dacă nu-i spune cuiva ce a spus inspectoarea, o să explodeze.

– Uite, dacă poți, vino la mine în pauza de prânz, i-a propus Maddy. O să fiu în cabinetul medical, dar putem da fuga până în apartamentul meu pentru un sendviș și o ceașcă de cafea.

– Mă vor lăsa să intru în Fleat House? a întrebat Jenny. Credeam că e închis.

– În timpul zilei mă lasă să folosesc cabinetul medical. Ne vedem la intrarea din spate la ora unu, bine?

– Bine, a încuviințat Jenny din cap, aș vrea să vorbesc cu tine. Mulțumesc, Maddy, ne vedem mai târziu.

I-a făcut semn cu mâna prietenei sale și a pornit spre recepție.

29

Jazz a ajuns la secția de poliție din Foltesham și i-a găsit pe Miles și Issy adânciți într-o discuție în parcare.

– Bună dimineața, Jazz, tocmai pornesc spre Rory, a zis Issy.

– Bine. Unde-i Patrick?

– E cu David Millar, a răspuns Miles.

Jazz s-a încruntat, întrebându-se de ce a început interogatoriul fără ea. S-a răsucit spre Miles.

– A apărut ceva interesant la biroul lui Julian Forbes aseară?

– Doar faptul că programarea de la ora șapte seara era pentru un domn Smith. Dar poate să fie un nume fals. În agendă nu era vreo adresă sau număr de telefon. Secretara a spus că nu-și amintește să fi preluat apelul, însă a fost în concediu medical în săptămâna dinainte și a avut o înlocuitoare. Am sunat ieri la agenția care furnizează înlocuitorii, dar terminaseră programul. Am verificat baza de date a clienților și sunt înregistrați
o sută treizeci și doi de Smith. E acul în carul cu fân.

– Și computerul lui Forbes? E ceva acolo?

– Am pus un tip să încerce să intre în computer chiar în momentul ăsta. Este problema obișnuită cu parola, dar presupune că o rezolvă într-o oră, două. Eu mă duc la școală să văd trupele. Se pare că s-au înființat cei
de la presă. Miles a înălțat din sprâncene. Se pare că nu știu ce se petrece, dar nu putem ține totul secret mult timp. O las pe Issy în drum. Ne vedem mai târziu.

Jazz a simțit o mână pe umăr. Era Martin Chapman.

– Bună.

– Bună dimineața, Martin.

– La revedere! și-a fluturat mâna Issy, urmându-l pe Miles spre mașină și dându-i o pălmuță jucăușă peste fund pe când mergeau.

– Cei doi sunt...? Martin a lăsat întrebarea să atârne în aer. Că se cam pipăiau când m-am alăturat lor aseară la hotel, mai târziu, ca să bem un coniac.

– Ca polițist cu nivel înalt de pregătire, aș deduce din comportamentul comun al suspecților că sunt șanse, da, a zâmbit Jazz. Vreo veste?

– Tocmai i-am dat lui Patrick rapoartele complete patologic și medico-legal.

– Ai găsit ceva? a întrebat ea.

– O să te las să vorbești cu Patrick despre asta, a răspuns el diplomatic.

– Și proba mea de ADN?

– Se ocupă cineva de ea.

– Bine. Jazz a scos două punguțe de plastic din buzunar și i le-a dat lui Chapman. Uite încă două pentru comparație. Una este o șuviță din părul bebelușului X. Cel puțin una dintre celelalte probe, dacă nu amândouă,
ar trebui să se potrivească cu ea.

Chapman s-a uitat la ea întrebător.

– Presupun că ai obținut asta cu cooperarea completă a posesorului?

– Sigur că da.

– Și peria asta de cap?

Chapman și-a scărpinat bărbia.

– Nu, a recunoscut Jazz. Am furat-o dintr-o sacoșă când proprietarul nu se uita.

– M-am gândit eu, a oftat Chapman. Din punct de vedere juridic, furi ADN, ceea ce este un delict, și ar fi trebuit să refuz să-l procesez.

– Martin, *te rog*. Nu exista altă cale. Și nu pot să dovedesc nimic până nu știu dacă se potrivește sau nu.

– Bine, bine, pentru că e vorba de tine... Dar insist ca, dacă se dovedește decisiv pentru anchetă, după ce faci o arestare, să aplicăm procedura uzuală pentru profilul ADN, astfel încât el și oricine altcineva să nu-și dea seama că ai știut dinainte. Bine?

– Sigur, a zis Jazz. Și am nevoie de ele foarte, foarte urgent.

Chapman a ridicat mâinile.

– Termină odată! Sunt de acord cu tine, bine?

– Bine. Scuze și mulțumesc, Martin.

– La revedere, Jazz!

Chapman a plecat fără grabă, iar Jazz a intrat. S-a dus la sala de interogatoriu, s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe Patrick singur, vorbind la mobil. El i-a făcut semn cu mâna și i-a semnalat „două minute“, în vreme ce încheia convorbirea.

– Da, domnule, așa o să fac. Ne vedem mai târziu. A închis telefonul și i-a zâmbit lui Jazz. Ești bine? Arăți obosită.

– Sunt bine, a răspuns ea aspru. Am auzit că l-ai interogat deja pe David Millar.

– Așa este. Era destul de treaz aseară ca să vorbească, așa că l-am interogat vreo două ore, apoi, când am primit noile informații de la Chapman, l-am mai luat o dată la interogatoriu de dimineață.

Jazz a trântit servieta pe masă.

– Patrick! Căzuserăm de acord să-l interogăm împreună!

– Nu te burzului, Jazz. M-am gândit că îți fac o favoare. Aseară erai epuizată. Am vrut să-ți ofer o noapte de somn bun, fără să te deranjez, și...

– Patrick! Acesta este cazul *meu*! Cum îndrăznești să presupui ce vreau eu?!

– Uite ce-i, Jazz, cu siguranță nu contează cine l-a interogat. Vestea bună este că-l avem pe ucigaș încuiat la subsol. L-am arestat acum zece minute pe David Millar sub acuzația de ucidere a lui Charlie Cavendish și a lui Julian Forbes.

Jazz s-a holbat la Patrick cu un amestec de oroare și neîncredere.

– Ai făcut *ce*?!

– Ei, haide, Jazz, tu însăți l-ai arestat acum câteva zile.

– Ba nu l-am arestat! L-am interogat după ce s-a dus la o secție de poliție ca să se predea. Era aici de bunăvoie. În nici un moment nu l-am *arestat*.

– Ei bine, aseară mi-a spus că l-a omorât pe Charlie Cavendish.

Jazz și-a pus mâinile în șolduri și și-a înălțat sprâncenele.

– Da, a încuviințat ea din cap. Când era încă beat și sub presiune și...

– De dimineață au apărut noi dovezi. Chapman a găsit amprentele lui Millar peste tot pe valiza în care a fost găsit cadavrul lui Forbes. Așa că asta e decisiv.

Patrick arăta, evident, foarte plin de sine.

– Nu, dacă valiza îi aparține fiului său, nu este! a strigat ea. Pentru numele lui Dumnezeu, era valiza lui *Rory*! Sigur că amprentele tatălui său, adică David Millar, sunt peste tot! Asta nu dovedește

nimic și cu siguranță n-o să fie valabil la tribunal. Știi că n-o să fie!

Patrick n-a zis nimic. Și Jazz și-a dat seama că el nu știuse că valiza este a lui Rory.

– Prin urmare. Jazz a încercat să se potolească. Umbla de colo-colo prin fața biroului lui Patrick. Millar a mărturisit că l-a omorât pe Julian Forbes?

– Nu, încă nu, dar a recunoscut că acum vreo săptămână i-a spus lui Julian că „o să-l omoare"...

– Dacă Julian se atinge de un fir de păr de-ale lui Rory, ceea ce ar fi fost tare greu, dat fiind că nici măcar *nu l-a cunoscut* pe băiat. Dumnezeule mare, Patrick! Jazz s-a lăsat în cele din urmă să cadă pe un scaun. Nu-mi vine să cred că n-ai așteptat cu arestarea până să fiu eu aici.

– Îmi pare rău, Jazz, zău, dar toată lumea vrea să rezolvăm asta cât mai repede. Tocmai am vorbit cu directorul școlii, care e extrem de ușurat că a fost arestat cineva. Norton crede că, probabil, putem să controlăm presa, să rămână totul foarte discret, un incident „domestic" care a scăpat de sub control și...

– N-ai tândălit nici un pic, nu? Jazz s-a ridicat iar în picioare. Le-ai spus tuturor de trofeul tău, ucigașul? Inspectorul-șef Coughlin care vine pe un cal alb și rezolvă în câteva ore cazul incompetentei sale foste neveste...

– Ah, Jazz, hai să spunem lucrurilor pe nume, a zis Patrick, lăsându-se pe spătarul scaunului cu brațele încrucișate. Întotdeauna ai avut o problemă cu mine la locul de muncă. Și acum, firește, după ce am fost promovat...

– Pardon! Jazz s-a aplecat peste birou, cu mâinile în șolduri. Eu n-am avut niciodată o problemă! Niciodată! *Tu* ești cel care a avut problema! Chiar și Norton a recunoscut asta!

– Nu, zău? Ei bine, mie nu mi-a spus niciodată și, ce-i drept, Jazz, dacă am o problemă, are mult mai mult de-a face cu Norton care, în mod atât de evident, crede că soarele răsare din fundul tău, și te favorizează...

Patrick s-a ridicat în picioare și s-au uitat unul la altul peste birou, furioși.

– Cum *îndrăzneşti* să spui asta? Nu m-a favorizat în nici un fel. Am ajuns aici muncind din greu și...

– Nu asta cred toți ceilalți din departament, a rânjit Patrick.

– Ticălosule!

Nemaiputându-se abține, Jazz s-a aplecat și l-a plesnit pe Patrick peste față.

Șocul i-a amuțit pe amândoi.

– La dracu! Îmi pare rău, a zis Jazz în cele din urmă, pe când Patrick își ducea mâna la obrazul care îl ustura. N-ar fi trebuit să fac asta.

Patrick a ridicat din umeri.

– Întotdeauna ai fost iute la mânie. Și înțeleg că ești necăjită, cu tatăl tău și toate astea.

– Nu, Patrick! Asta n-are nimic de-a face cu faptul că sunt „necăjită"! Ideea de bază este că eu sunt la conducerea acestei operațiuni și, dacă trebuia să facă cineva o arestare, ar fi trebuit să fiu *eu*. Faptul că nu mi-ai dat ocazia să-l interoghez pe Millar ca să pot verifica eu însămi faptele...

– N-ai decât. Patrick a ridicat din umeri, s-a aplecat și și-a închis laptopul. E al tău în întregime. Norton mi-a cerut să mă întorc imediat la Londra. A apărut ceva.

De acum ai scăpat de mine.

Și-a luat servieta și a căutat în buzunar cheile mașinii. Jazz îl privea în tăcere, clocotind de furie, pe când el mergea spre ușă. Șovăind, el s-a oprit și s-a răsucit spre ea.

– Așadar, Jazz, există destule dovezi pentru arestarea lui Millar. Și timpul este extrem de important. Presa a adulmecat că ceva nu-i în ordine la școală. O să se adune ca un stol de vulturi.

– Sunt convinsă, a zis ea, dându-și seama că n-are rost să continue cearta.

El i-a înmânat un dosar.

– Ai aici raportul de la autopsie, precum și cel patologic. E treaba ta să obții o mărturisire în privința morții lui Forbes, deși cred că Millar o să fie condamnat și dacă nu mărturisește. Zice că și-a petrecut noaptea în care a fost omorât Forbes pe o bancă din parc, undeva prin Norwich.

– Mulțumesc.

Jazz a luat de la el dosarul.

Patrick a întins mâna să deschidă ușa, apoi s-a oprit.

– Uite, Jazz, cu siguranță ceea ce s-a întâmplat mai devreme ilustrează de ce n-a mers căsnicia noastră?

– Vrei să zici, faptul că i-o trăgeai lui Chrissie n-a avut nimic de-a face cu asta? a răspuns Jazz mușcător, pe când ocolea biroul și se lăsa pe scaunul din spatele lui.

– Păi, și asta, desigur, a încuviințat din cap Patrick. Ce vreau să zic, Jazz, este că noaptea trecută a fost minunat. Când n-am fost decât tu și cu mine.

Jazz s-a concentrat pe scoaterea laptopului din geantă. N-a ridicat privirea în vreme ce vorbea.

– Patrick, noaptea trecută tatăl meu era pe moarte și eu nu eram în stare să gândesc așa cum trebuie. A fost o greșeală, și este rândul meu să-mi cer iertare. Oricum, mulțumesc că ai fost acolo. Îți sunt recunoscătoare. Dar s-a terminat. Suntem divorțați. Și cu asta, basta.

– Jazz, eu...

Telefonul ei a sunat. L-a ignorat pe Patrick și a răspuns.

– Sunt Hunter.

L-a văzut cu coada ochiului pe Patrick ieșind din încăpere.

– Bună ziua, doamnă. Sunt Roland.

– Roland, e totul în ordine?

– M-am gândit că vreți să știți că Frederiks a plecat din școală cu mașina acum o oră. Un agent l-a urmărit până la o casă din Cley. A stat înăuntru douăzeci de minute, apoi a ieșit și s-a întors la școală. Tocmai a ajuns.

– S-a întâlnit cu cineva acolo?

– Agentul spune că Frederiks a sunat și cineva i-a deschis, însă casa e la capătul unei alei înguste, n-a văzut cine era. Oricum, vă dau adresa.

– Bine. Mulțumesc că mi-ai dat de știre, Roland. Câți de la presă avem la școală până acum?

– Aș zice vreo zece, dar știți cum sunt ei, apar și alții chiar în acest timp.

– Așa-i. L-ai văzut pe Miles?

– Stă chiar lângă mine, doamnă.

– Vrei, te rog, să-i spui să vină aici, la secție? Trebuie să vorbesc cu el.

– Bine, doamnă.

– Mulțumesc, Roland. Vin și eu la școală mai târziu. Deocamdată, ține-mi locul cât poți mai bine.

Jazz a pus mobilul pe birou, s-a lăsat pe spătar și s-a întins. Ziua abia începuse și se simțea epuizată. Însă ușurarea că Patrick s-a întors la Londra era nesfârșită.

Și-a trecut mâna prin părul lung. Trebuia să dea un telefon acum, până nu își pierdea curajul. Mâna i-a zăbovit deasupra telefonului, apoi și-a luat inima în dinți
și a format numărul lui Norton.

– Bună dimineața, domnule, sunt Hunter.

– Hunter, felicitări! Coughlin mi-a spus de arestarea lui Millar. Norton părea jovial. E o veste bună, nu?

– Da, domnule. Jazz știa că nu trebuie în nici un fel să dea impresia de „sunt acri strugurii". Însă în momentul arestării el n-a putut să discute asta cu mine.

– Înțeleg. Deci, Hunter, treci la subiect, te rog.

– Adevărul este, domnule, că nu sunt convinsă că Millar a săvârșit crima. Până ce *voi fi*, aș vrea să-mi dați permisiunea să urmez alte linii de investigație.

A urmat o tăcere. Apoi Norton a zis:

– Coughlin mi-a spus că există dovezi criminalistice indiscutabile. În plus, Millar a recunoscut deja că l-a omorât pe Charlie Cavendish.

– Mă tem că aici trebuie să vă contrazic, domnule, nu că m-aș îndoi de judecata inspectorului-șef Coughlin, a adăugat ea repede. Există dovezi, da, însă relevanța lor din punctul de vedere al obținerii unei condamnări este discutabilă. Inspectorul-șef Coughlin, care a venit abia ieri, nu cunoaște toate faptele.

– Ei bine, rămâne *faptul* că un om e arestat. Cel puțin
autoritățile de la școală sunt mult mai ușurate, așa cum sunt sigur că sunt și doamna Millar, și fiul ei, a răspuns aspru Norton.

– Da, domnule. Nu sunt convinsă deplin că el este făptașul.

– Înțeleg. Jazz îl simțea pe Norton chibzuind. În cele din urmă, el a zis: Ca s-o spun fără ocolișuri, Hunter, este evident că felul în care a apărut acolo inspectorul-șef Coughlin trebuie să-ți fi îngreunat situația. Prin urmare, am nevoie să-mi dai cuvântul tău de onoare că nevoia de a continua investigația se bazează strict pe motive profesionale, nu personale. N-are importanță cine l-a arestat pe Millar, dacă el este ucigașul.

– Sunt conștientă de asta, domnule, și, în ciuda a ceea ce ați putea gândi, asta n-are nimic de-a face cu orice situație dintre mine și inspectorul-șef Coughlin. După părerea mea profesională, există câteva indicii pe care trebuie să le urmăresc. Cred că aș compromite integritatea poliției dacă nu aș face asta.

L-a auzit oftând.

– Bine. Însă vreau ca Millar să rămână în arest cât timp faci asta. Maximum douăzeci și patru de ore, după care retrag toate forțele din anchetă.

– Mulțumesc, domnule. Vă sunt recunoscătoare. O să vă dau de știre când am noutăți.

– Așa să faci, Hunter. Succes!

– Mulțumesc, domnule.

Jazz a lăsat telefonul din mână, bucuroasă că *asta* s-a terminat. S-a aplecat și a pornit casetofonul ca să asculte interogatoriul lui David Millar. Când a terminat, i-a cerut polițistului de serviciu să i-l aducă pe Millar din arest.

Jazz l-a privit cu atenție când s-a așezat în fața ei. Millar arăta groaznic, cu ochii injectați, cu nuanțe de cenușiu pe fața suptă.

– Cum te simți? l-a întrebat.

– Cum se simte cineva în situația mea? a dat el din umeri.

– Știu că ai fost deja interogat de colegul meu, așa că n-o să repet niște lucruri, dar aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

– Dați-i drumul, doamnă inspectoare.

– Spui că marți seara, când a fost ucis Julian Forbes, ai plecat de acasă, te-ai dus în Foltesham, apoi ai luat un taxi până în Norwich și ți-ai petrecut noaptea bând într-un bar de lângă Castle Mall.

– Asta am făcut, da.

– Îți amintești care bar?

David a clătinat din cap.

– Am umblat prin câteva.

– Ce ai făcut după aceea?

– Când m-au dat afară, la ora închiderii, am găsit o bancă și am adormit.

– Când te-ai trezit?

– Cândva înainte de răsărit. Începuse să ningă, mă trezisem din beție și eram înghețat. Am umblat pe acolo încercând să găsesc un taxi, dar nimeni nu voia să mă ducă la Foltesham din pricina vremii. Așa că m-am dus la Travelodge, lângă gară, și am luat o cameră.

– Asta era miercuri dimineața?

David s-a scărpinat în cap.

– Da, trebuie să fi fost miercuri. Am dormit aproape toată ziua, iar seara m-am dus iar la bar. Apoi m-am întors în cameră și iar am dormit, până ce mi-au bătut polițiștii la ușă și m-au adus aici.

– Așadar, în noaptea în care a fost ucis Julian Forbes dormeai pe o bancă din Norwich?

– Da.

– Domnule Millar, a oftat Jazz, îți dai seama că această informație nu te ajută? E mică probabilitatea să-ți confirme cineva povestea.

– Știu, a încuviințat din cap David. Dar ce rost are, oricum, chiar dacă cineva *ar putea*? Colegul dumneavoastră a susținut că tot aș fi avut timp să mă duc la ora șapte la biroul lui Julian Forbes, să-l silesc să urce în mașină și, sub amenințarea unei arme, să-l pun să meargă la St Stephen, să-l omor,

apoi să mă întorc cu mașina în Norwich la timp ca să beau rapid ceva, apoi să adorm pe o bancă din parc. Iar în această dimineață mi-a spus că amprentele mele sunt peste tot pe valiza în care a fost găsit Julian.

– Domnule Millar, era valiza fiului tău. Era valiza lui *Rory*.

Jazz a subliniat faptul, încercând să stârnească în el cel puțin spiritul elementar de luptă.

– Zău? David și-a înălțat sprâncenele. N-am știut asta.

– Așadar, n-ai recunoscut că l-ai omorât pe Julian Forbes.

– Nu.

– Îți menții această declarație?

– Sigur că o mențin!

Jazz a bătut cu pixul în birou.

– Întreb pentru că pari să-ți schimbi tot timpul povestea dacă l-ai omorât sau nu pe Charlie Cavendish.

– V-am spus, doamnă inspectoare, *poate* că am făcut-o. Sincer, nu-mi pot aminti.

– Și asta este ceea ce i-ai spus inspectorului-șef Coughlin? Că „nu-ți poți"?

– Da.

Jazz a tăcut o vreme. Apoi a încuviințat din cap.

– Bine, domnule Millar. Mulțumesc.

– Asta-i tot? N-o să mă presezi, cum a făcut celălalt polițai?

David părea surprins.

– Nu, este tot ce am nevoie.

A apăsat pe o sonerie și polițistul a intrat.

– Du-l pe domnul Millar în celula lui, te rog.

– Da, doamnă.

David s-a ridicat, a pornit spre ușă, apoi s-a răsucit spre Jazz.

– Înțeleg, să știți. Dacă am recunoscut că l-am omorât pe Charlie Cavendish când eram beat, de ce n-aș fi făcut la fel și cu iubitul fostei mele neveste? Din câte știu, se poate s-o fi făcut. Eram foarte beat marți. Și am
motivul perfect. Julian era un nenorocit și uram

gândul să-l crească el pe Rory în locul meu. Și sunt sigur că există câțiva martori care m-au auzit în centrul orașului, acum câteva zile spunând că vreau să-l omor pe Julian. A ridicat din umeri. Sunt în pom, nu-i așa?

– Vorbim mai târziu.

Jazz a încuviințat din cap și s-a uitat după el pe când ieșea.

– Doamnă, sergentul Miles e afară. Vreți să-i spun să intre? a întrebat polițistul.

– Mulțumesc.

Miles a intrat.

– M-ai chemat?

– Da. Ia loc, te rog, Miles. Jazz a arătat cu pixul spre un scaun. Ai auzit de arestarea lui Millar? l-a întrebat.

– Nu până când nu mi-a spus domnul Jones, la școală. Patrick nu mi-a spus. De fapt, m-am simțit ca un tont că nu știam, a recunoscut Miles.

– Fără comentarii, a oftat Jazz. N-o să-mi bat gura de pomană. Acum, esența este asta: Patrick a tulit-o spre Londra, la cererea lui Norton, iar Norton ne-a dat douăzeci și patru de ore pentru investigații suplimentare înainte să încheie cazul și să decidă că Millar e făptașul nostru. Așa că vreau să te pun la curent rapid cu ce am descoperit ieri. Nu știu unde ne va duce. Însă, dacă nu putem afla adevărul, chiar dacă declarația lui Millar *este* plină de găuri, presupun că un procuror bun îi poate aduce condamnarea pentru amândouă crimele.

– Bine. Miles s-a așezat. Spune.

Peste zece minute, Miles cunoștea toate faptele. Și-a masat fruntea cu degetele, concentrat.

– Deci ceea ce spui este că, dacă Sebastian Frederiks a descoperit că este adevăratul moștenitor al Domeniului Conaught, însă nelegitim, poate că s-a descotorosit de Charlie ca să-și elibereze calea?

– Da.

– Dar cum rămâne cu Julian Forbes? De ce ar fi vrut Frederiks să-l omoare?

– Au fost colegi la St Stephen, nu? Mă întreb dacă nu cumva este vreo legătură acolo. Frederiks a spus că erau prieteni și se întâlneau din când în când la un pahar. A lovit cu palmele suprafața biroului. Trebuie să ne întoarcem în timp.

– Da. Cred că ai dreptate, a spus el. Singurul lucru comun la tot ce s-a întâmplat în școală. Și, mai exact, în Fleat House.

– Exact, a încuviințat din cap Jazz. Vreau să știu mai mult despre povestea asta a băiatului care s-a spânzurat în pivniță; cine a fost, când și ce anume s-a întâmplat. Rory Millar a fost încuiat acolo timp de o noapte acum câteva săptămâni. Poate să fie o coincidență, dar...

– Trebuie să găsim un membru mai vechi al personalului care ar putea să știe povestea.

– Întocmai, a zis Jazz. Iar persoana care, probabil, știe mai multe decât oricine este Jenny Colman, secretara directorului școlii. E acolo de foarte multă vreme. Biata femeie! Săraca, nu părea prea bucuroasă când am zis că Frederiks s-ar putea să fie fiul ei de mult pierdut.

– Nu. Îmi pot închipui.

– Trebuie să aștept vestea de la Martin Chapman despre probele acelea de ADN. Dacă este potrivire, atunci o să-l aduc pe Frederiks la interogatoriu. Dacă nu, a oftat Jazz, tot vreau să știu de unde are inelul acela. Cu toate că, de fapt, am o teorie... Vocea lui Jazz s-a stins pe când se gândea. Da, pariez că asta este.

– Nu înțeleg.

– Scuze. O să-ți spun mai târziu dacă mi se confirmă teoria.

– Bine. Apropo, omul meu a intrat în computerul lui Julian. O să îl cercetez, să văd dacă aruncă vreo lumină. E în ordine dacă lucrez aici?

– Sigur. Mă duc la Angelina Millar să văd cum se simte și să încerc să afiu mai multe lucruri despre răposatul ei iubit. Sună-mă dacă ai noutăți.

– Așa o să fac. Și, apropo, dacă asta e de ajutor, Issy e convinsă în continuare că Millar nu-i un ucigaș.

– Bine. Știi cât de mult prețuiesc părerea ei. Ce mai face, apropo? a întrebat Jazz în treacăt.

– O..., a înclinat Miles din cap. Bine. Da. Chiar bine.

– Mmm... Pentru cineva care urăște provincia, pare că s-a instalat bine aici.

Miles s-a foit, stânjenit, apoi a schimbat subiectul.

– A, apropo, Roland mi-a cerut să te întreb dacă e vreo șansă să te duci la școală și să dai o declarație? Jurnaliștii au început să roiască pe acolo. Nu vor pleca până când nu le dăm ceva. Iar Jones nu știe cum să se descotorosească de ei mai repede.

– Spune-le că o să țin o conferință de presă la ora șase în seara asta. Roagă-l pe Jones să le pună la dispoziție sala mare, ca să-și poată instala aparatura. El va trebui să reziste până atunci.

– O să le spui că l-am arestat și acuzat pe David Millar? a întrebat Miles.

Jazz a oftat.

– Nu. O să le spun că el ne ajută în anchetă. Avem douăzeci și patru de ore, asta-i tot, până ce tu vei fi expediat înapoi la Londra, iar eu o să mă întorc la viața mea liniștită de la țară.

– Îți stă în puteri, a zâmbit Miles.

– Mulțumesc. Și nu-i vorba despre nimic altceva decât să mă asigur că de crimă este acuzat cine trebuie. Bine?

Jazz s-a ridicat în picioare și l-a privit în ochi.

– Știu, a încuviințat el din cap. Sincer, nu mă gândeam la nimic altceva.

– Bine. Am plecat. Să sperăm că Issy a izbutit să-l vrăjească pe Rory. Ne vedem mai târziu.

– Se pricepe la vrăjit Issy, a mormăit în barbă Miles, uitându-se după Jazz care ieșea.

– Ai grijă doar să nu fii rănit, bine? a șoptit Jazz la rândul ei și a închis ușa.

30

Angelina arăta micuță și plăpândă când a deschis ușa. Ca și cum evenimentele din ultimele zile ar fi micșorat-o fizic.

– Bună, Angelina. Cum te simți astăzi? a întrebat Jazz, urmând-o în bucătărie.

– Cum crezi că mă simt?

Angelina s-a lăsat să cadă pe un scaun. Jazz s-a așezat și ea.

– Pot să te ajut cu ceva?

Angelina a clătinat din cap, apoi a ridicat spre ea privirea tristă.

– Să-l readuci la viață pe Julian? a zis ea cu o umbră de zâmbet. Asta mi-ar fi de ajuns.

Jazz a întins mâna spre mâna ei mică, rece.

– Îmi pare foarte rău. Îți jur că facem tot ce putem ca să-l găsim pe cel care i-a făcut asta lui Julian și să aflăm motivul. Și trebuie să te previn că reporterii au venit la școală. Au adulmecat ceva, așa cum fac întotdeauna. Încă n-am dat o declarație cu numele lui Julian, însă când o să o fac mai târziu, în cursul zilei de azi, poate că vei vrea să stai altundeva. Mă tem că o să ți se înființeze în prag, și este ultimul lucru de care aveți nevoie acum tu și Rory.

Angelina a încuviințat din cap. Aproape că nu asculta.

– Și, din nefericire, celălalt lucru de care am nevoie nu este plăcut. Va trebui să-ți cer să vii să-l identifici oficial pe Julian.

Angelina și-a luat capul în mâini.

– Of, Doamne, chiar trebuie? N-am mai văzut niciodată un cadavru. A clătinat din cap. Zău, nu cred că pot.

– Poate ar trebui să luăm legătura cu părinții lui? Presupun că le-ai dat vestea?

– Mama lui e moartă, iar tatăl e în străinătate, în concediu, așa că nu, încă nu știe. Nu prea pot să-i las pe robot un mesaj în care îi spun că fiul lui a fost omorât, nu? a zis ea, nefericită. L-am rugat doar să mă sune.

– Atunci mă tem că va trebui să fii tu. O să te însoțesc.

Angelina a încuviințat din cap.

– Dacă trebuie, trebuie. Julian ar vrea să fiu puternică... Ochii i s-au umplut de lacrimi. Asta o să clarifice totul, o să facă să fie real. Pentru că pe moment nu pot să cred că este.

– Nu. Sigur că nu poți, a zis Jazz blând. Să fac niște cafea pentru amândouă?

– Servește-te.

Angelina a fluturat mâna spre sobă.

Jazz s-a ridicat și a pus ceainicul la fiert.

– Ce face Rory?

Angelina a înclinat din cap.

– Bine. Issy a ta a fost un dar de la Dumnezeu în ultimele două zile. Ea și Rory s-au împrietenit la cataramă. Mama mea ajunge în această după-amiază, așa că o să fie de ajutor.

– Îți recomand cu adevărat să te gândești la plecare, Angelina.

Jazz a pus câteva linguriițe de cafea, apă fierbinte și lapte în două căni și a adăugat o linguriță cu vârf de zahăr în a doua. Le-a dus înapoi la masă.

– Încearcă să bei asta.

– Mulțumesc. Nu, stau aici, în casa noastră – a *mea*.

Și-a mușcat buza.

– Ați...?

– Dacă am găsit deja pe cineva?

Jazz a sorbit din cafea.

– Ei bine, fostul tău soț e reținut în acest moment, ne ajută în anchetă. Dar nu recunoaște asasinarea lui Julian.

Angelina n-a spus nimic, doar privea în gol.

– Mă tem că trebuie să-ți pun niște întrebări.

– Pune-le.

Angelina a ridicat din umeri, apatică.

– Se întâmplă să știi dacă Julian cunoștea pe cineva cu numele Smith? O relație socială sau profesională?

– Poate că da.

– Avea acasă o agendă?

– Da, e în sertarul din camera lui de lucru.

– Te superi dacă arunc o privire în ea?

Angelina s-a dus încet în camera de lucru și s-a întors cu o agendă legată în piele. I-a dat-o lui Jazz.

– Mulțumesc. Că vorbim de oameni pe care îi cunoștea, Julian a pomenit vreodată faptul că îl cunoștea pe Sebastian Frederiks?

– Nu.

– Au fost colegi de școală.

– Da, am auzit. Dar nu în același an. Angelina se uita
la Jazz cu ochi lipsiți de strălucire. De ce?

– Fără vreun motiv. Jazz a schimbat subiectul. Prin urmare, Julian s-a purtat perfect normal în ultimele săptămâni, da? Nimic neobișnuit de care să-ți amintești?

Angelina a clătinat din cap.

– Nu. Era foarte fericit. Munca mergea bine, eram împreună...

– Deci nimic nu părea să-l îngrijoreze? Nici gândul că îl va întâlni în sfârșit pe Rory și tot ce presupunea asta?

– Nu, cu toate că, vorbind despre Rory... Angelina s-a încruntat. De fapt, tocmai mi-a venit în minte ceva.

– Ce?

– Probabil nu e nimic, dar sâmbăta trecută m-am dus cu Julian să-l văd pe Rory, care era bolnav, la cabinetul medical. Eu am intrat și Julian a rămas în mașină. Când m-am întors, îmi amintesc că Julian *chiar* s-a purtat ciudat. Nu știa cum să plece mai repede de acolo. Iar a doua zi, când Rory a dispărut, Julian a refuzat să vină cu mine la școală, ca să mă ajute să-l caut. De fapt, chiar ne-am certat. Am simțit că Julian nu mă sprijină.

– Sigur că așa ai simțit, a zis Jazz, compătimitoare. L-ai întrebat de ce?

– Cum să nu? a încuviințat din cap Angelina. Nu mi-a
răspuns. Însă arăta... Angelina s-a oprit, încercând să dea de cuvântul potrivit. Speriat, cred. Îmi amintesc

că, atunci când m-am întors la mașină, am comentat că
arăta ca și cum ar fi văzut o stafie. Se albise la față.

– Ei bine, mă întreb dacă nu cumva văzuse pe cineva pe care nu voia să-l vadă cât timp te aștepta. La urma urmei, a fost elev la acea școală.

– Se poate, a ridicat din umeri Angelina. N-a spus că da, și nu-l mai putem întreba acum, nu?

Mobilul lui Jazz a sunat.

– Te rog să mă scuzi, a zis și a răspuns. Sunt Hunter.

– Sunt Martin Chapman. Am rezultatele probelor pe care mi le-ai dat.

– Pot să te sun peste cinci minute, Martin?

– Sigur.

Jazz a închis.

– Trebuie să plec, însă ceea ce mi-ai spus acum este foarte interesant. Dacă mă întorc pe la trei te pot duce cu mașina la morgă și, poate, vorbim mai mult. Dau fuga până sus să vorbesc ceva cu Issy, dacă e în ordine. Nu te ridica, mă duc singură.

Angelina a încuviințat din cap.

– Mulțumesc, doamnă inspectoare.

Jazz a urcat la etaj și a strigat-o pe Issy, care a apărut în ușa unuia dintre dormitoare.

– Ai reușit ceva? a șoptit Jazz.

– Ajungem și acolo, dar merge încet. I-am spus că tati e iar într-o celulă. Poate că asta o să-i zgândăre conștiința.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Nu, nu acum. Puștiul e speriat de moarte și încă nu știu de ce. Mai lasă-mi-l un pic.

– Bine, dar nu mai am mult timp. Și trebuie să fug. Ținem legătura.

– Bine.

Jazz a coborât, a trecut repede prin hol și a pornit spre mașină, formând un număr în vreme ce mergea.

– Martin, care sunt veștile?

– Prima este că proba din peria de cap nu se potrivește cu nici una dintre celelalte probe de păr pe care mi le-ai dat.

Jazz s-a pleoștit.

– Fir-ar să fie!

– Îmi pare rău, Jazz! Totuși, celelalte două probe se potrivesc. „Bebelușul X“ este înrudit direct cu „Proba A“.

– Aha. Mulțumesc, Martin.

Jazz și-a mușcat buza, dezamăgită.

– Dar, ascultă, *este* ceva interesant găsit de tehnicianul de la laborator. Acum verifică iar, ca să fie sigur, și te sun când o să știm.

– Poți să-mi spui ce este?

– Nu până ce nu mai verificăm o dată. Ai răbdare, te rog.

– Sigur, Martin, scuze. Vorbim mai târziu. Jazz a izbit în volan. La naiba!

A format numărul de la recepția școlii. Jenny Colman a răspuns.

– Jenny, sunt inspectoarea Hunter. M-am gândit că o să vrei să știi cât mai repede rezultatul.

– Da, da.

Vocea lui Jenny era agitată și nerăbdătoare.

– ADN-ul lui Sebastian Frederiks nu se potrivește cu cel al lui Corin sau cu proba de păr pe care mi-ai dat-o. Ceea ce înseamnă că nu este fiul tău.

Jenny a scos un oftat de ușurare.

– Ah, Doamne! Ce am învățat din toate astea este că poate e mai bine să nu știi.

– Da. E bine, scuzele mele pentru că te-am făcut să treci prin niște ceasuri de nesiguranță, Jenny. Doar o întrebare rapidă. Îți amintești de un elev pe nume Julian Forbes?

A urmat o tăcere. Apoi Jenny a spus:

– Julian Forbes? De ce întrebați?

– Voiam doar să știu dacă ți-l amintești. E partenerul Angelinei Millar, mama lui Rory.

– Zău? Ei bine, n-am știut.

– Ți-l amintești?

– Păi... da, mi-l amintesc, însă nu l-am cunoscut prea bine.

Jazz auzea reținerea din vocea lui Jenny.

– Și un ultim lucru: știi ceva despre povestea asta care pare să circule prin școală, despre băiatul care a

fost găsit spânzurat în pivniță?

– Nu... Nu prea, nu, a răspuns Jenny evaziv.

– Ești sigură?

– Da. Adică s-a întâmplat, dar nu știu prea multe despre asta.

– Adică s-a întâmplat când lucrai la școală?

– Da, însă... Doamnă inspectoare Hunter, nu-i treaba mea să vă spun. Domnul Jones știe mult mai multe decât mine.

– A fost sinucidere, da?

– Da.

– Îți amintești numele băiatului?

A fost o tăcere, apoi Jenny a zis, în silă:

– Îl chema Jamie.

– Numele de familie? a întrebat Jazz.

– Doamnă inspectoare, cred că ar trebui să vorbiți cu domnul Jones despre asta, zău că da. Eu... aș prefera să nu vorbesc.

Jazz și-a dat seama că n-o să mai scoată nimic de la ea.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Jenny. Vrei, te rog, să-i spui domnului Jones că vin să-l văd cât de repede pot?

– O să-i spun, doamnă inspectoare. Telefonul ăsta nu s-a oprit toată ziua. Vă mulțumesc că m-ați sunat. La revedere!

Jenny a lăsat telefonul din mână și a rămas cu privirea în gol. De ce revenea acum trecutul? Și de ce era interesată inspectoarea de ceea ce s-a întâmplat cu atâția ani înainte? Ca să nu mai vorbim de Julian Forbes...

Oare știa ce se întâmplase?

Jenny s-a foit pe scaun, stânjenită. Greșise că a pomenit numele lui Jamie?

Cu siguranță, nu. La urma urmei, știa toată lumea ce s-a întâmplat...

Dar nu era treaba ei să povestească.

Draperiile ferestrelor de la parter ale căsuței erau încă închise când Jazz a ajuns în fața ușii. A bătut de două ori, fără să răspundă nimeni, apoi, în cele din urmă, a auzit mișcare înăuntru.

– Cine este? a întrebat o voce cunoscută.

Auzind-o, teoria lui Jazz s-a confirmat.

– Inspectoarea Hunter. Putem sta de vorbă, doamnă Cavendish?

Ușa a fost descuiată și Adele Cavendish a apărut în prag, în fața ei.

– De unde ați știut că sunt aici?

– V-am văzut acum câteva zile în Cley, ați parcat pe strada principală și ați descărcat cumpărăturile. Pot
să intru?

Adele a acceptat fără tragere de inimă și a condus-o pe Jazz într-un salon mic, dar confortabil.

– Așadar...

Adele n-a invitat-o pe Jazz să ia loc.

– Aveți știri despre Charlie?

– Nu, totuși sper să am foarte curând. Dar nu de aceea sunt aici.

Adele și-a încrucișat brațele, într-un gest de apărare.

– Ei bine, dacă nu vă aflați aici pentru Charlie, *ce vreți?*

– Mă aflu aici, doamnă Cavendish, pentru că aș vrea să-mi spuneți despre relația dumneavoastră cu Sebastian Frederiks.

Adele Cavendish și-a dus o mână la frunte și a oftat din greu.

– Of, Doamne! Sebastian a spus că în cele din urmă va ieși la iveală. Apoi s-a uitat la Jazz cu un amestec de admirație și groază. Cum ați aflat?

– Asta n-are importanță, doamnă Cavendish. Și viața dumneavoastră personală chiar nu este treaba mea. Totuși, puteți înțelege de ce ar fi o neglijență din partea mea să nu investighez orice relație dintre mama unei victime și directorul internatului în care se afla. N-ați vrea să ne așezăm? a sugerat Jazz.

– Da, sigur.

Adele s-a cocoțat pe brațul canapelei, iar Jazz s-a cufundat într-un fotoliu vechi, tapițat cu creton.

– Povestiți când doriți, doamnă Cavendish.

Adele a tras adânc aer în piept.

– A început foarte încet, de fapt. L-am cunoscut pe
Sebastian pentru că era directorul internatului lui Charlie, iar el dădea întotdeauna de un bucluc sau altul, și în primul an Sebastian a avut motive să mă sune poate că mai des decât pe alți părinți.

– Îl simpatiza pe Charlie?

– N-aș zice că vădit, dar, lucru poate și mai important, îl înțelegea. Pe scurt, știa exact cum să se poarte cu el, ceea ce e mai mult decât a făcut vreodată tatăl lui Charlie.

– Așadar, când a început să se schimbe relația dumneavoastră cu domnul Frederiks?

Adele s-a îmbujorat.

– Păi, i-a adus pe băieți într-un weekend de navigație pe Rutland Water, foarte aproape de casa mea. William era plecat și i-am propus lui Charlie să-și aducă cei opt prieteni la cină sâmbătă. A venit și Sebastian. Avuseseră o zi minunată pe apă și erau în al nouălea cer... A fost cea mai mare distracție pe care am avut-o de multă vreme... Adele a zâmbit ironic. Nu sunt așa de rigidă cum par, doamnă inspectoare, dar ajungi să-ți subjugi adevărata flre ca să te potrivești cu viața pe care o duci și cu partenerul.

Jazz a încuviințat din cap. Știa asta prea bine.

– Oricum, presupun că am băut cu toții un pic cam mult. Și Sebastian mă făcea să râd – poate fi foarte spiritual când vrea – și făceam ordine în bucătărie în vreme ce băieții se uitau la un DVD în salonaș când Sebastian a venit să mă ajute. Am stat la taclale și... mi-am dat seama că el chiar *mă ascultă*. A zâmbit duios. Părea interesat de ceea ce aveam eu de spus. Așa că, atunci când a venit vremea să-i ducă pe băieți înapoi la pensiune, Sebastian a propus să ne continuăm discuția cândva, la cină, ca să-mi poată răsplăti ospitalitatea față de el și de băieți. Am presupus că nu-i decât politețe. La urma urmei, e mai tânăr cu șapte ani decât mine.

– Și v-a sunat? a îmboldit-o Jazz.

– Da, după vreo trei zile. De fapt, a propus prânzul, a zis că i se pare mai potrivit în situația dată. Tocmai cumpărasem această căsuță, ca să am unde să stau când vin în Norfolk să-l văd pe Charlie la meciurile de rugby și la alte evenimente școlare. Urăsc să stau în casa familiei – e ca o morgă: atât de rece! Așa că am petrecut destul timp aici, în Norfolk, aranjând lucrurile.

Jazz a adus-o la subiect.

– Așadar, ați devenit amanți?

– Nu imediat, doamnă inspectoare, a roșit Adele. Întâi am fost prieteni, mult timp. Nu uitați că era directorul internatului lui Charlie, iar eu eram o femeie măritată, nu prea era potrivită relația. Îmi părea un bărbat atrăgător; de fapt, cred că eram un pic îndrăgostită de el, dar n-aș fi crezut niciodată că este reciproc. Și apoi, într-o bună zi, mi-a spus că simte la fel.

– Acum cât timp a fost asta?

– Acum doi ani, a oftat Adele. Evident, nu exista altă
posibilitate decât să ținem relația secretă cât timp Charlie era la școală. Dar am hotărât că, după ce el avea să plece de acolo, nu ne-ar mai putea împiedica nimic să
fim împreună. Sebastian avea să-și caute alt post, iar eu
aveam de gând să-l părăsesc pe William. Plănuiam să avem împreună un nou început.

– Voiați să vă petreceți restul vieții cu el?

– Da, a încuviințat din cap Adele. Știți, ne plac aceleași lucruri. Amândoi suntem oameni cărora le place viața în aer liber, sportivi. Poate că acum nu arăt așa, dar pe vremea mea eram o jucătoare excelentă de *netball*. Călăream, și înotam, și... Vocea lui Adele s-a stins. William era orășean până în vârful unghiilor. Ideea lui de petrecere a unei zile la țară era să găsească cea mai apropiată cârciumă veche și să citească ziarele de duminică. Moartea lui Charlie a grăbit totul. Acum câteva zile l-am părăsit pe William. Am căzut de acord să divorțăm. Adele a

ridicat din umeri. Simplu, de fapt. Nu mai exista nimic pentru care să rămânem împreună.

– Vă apreciez sinceritatea, doamnă Cavendish, a zis Jazz. I-ați oferit la un moment dat lui Sebastian un obiect personal... o bijuterie, de exemplu, ca... simbol al afecțiunii?

Adele a părut surprinsă.

– Da, într-adevăr. I-am dat inelul meu cu pecete, cel cu blazonul familiei. Iar el mi-a dat asta.

Adele a ridicat al treilea deget al mâinii stângi și i-a arătat lui Jazz o verighetă rusească foarte frumoasă.

– Desigur, Sebastian nu putea să poarte inelul în fața lui Charlie. Îl ținea într-un sertar din birou și îl purta când eram împreună.

– Acum îl poartă. L-am văzut, a confirmat Jazz. De cât timp i l-ați dat?

– Pe la începutul lui noiembrie, aș zice. Adele și-a masat gâtul ca să alunge încordarea din el. Doamne, pare că a trecut atâta timp! Înainte de moartea fiului meu. Când viața era relativ normală. A clătinat din cap. Vă imaginați cât de greu a fost pentru amândoi de atunci încoace.

– Spuneți-mi, a încurajat-o Jazz.

Adele s-a încruntat.

– Doar nu-i nevoie să întrebați, doamnă inspectoare. Fiul meu a murit pe când se afla în grija lui Sebastian. E nevoie să spun mai mult? El e copleșit de vinovăție.

– Atâta doar că... *nu* se afla în grija lui Sebastian, a zis Jazz încet. Sebastian lipsea în mod inexplicabil din internat în noaptea în care a murit Charlie.

– Exact. Adele și-a îndreptat spatele, privind-o țintă pe Jazz. Brusc, și-a prins capul în mâini și a început să se legene înainte și înapoi. Nu vedeți că asta face totul și mai groaznic?

– Ce anume? a întrebat blând Jazz, știind deja răspunsul.

Adele și-a luat mâinile de pe față, dezvăluind durerea întipărită pe ea.

– Faptul că, în vreme ce fiul meu era ucis, bărbatul care ar fi trebuit să-l apere... era *aici*... *cu*

mine...

Când Jazz s-a întors la secția de poliție din Foltesham, Miles era încă așezat la biroul ei.

I-a povestit discuția cu Adele cât de succint a putut.

– Cred că asta explică de ce Hugh *a crezut* că el este fiul de mult pierdut al lui Corin. La un moment, dat, Hugh l-a văzut pe Sebastian purtând inelul pe care i-l dăduse Adele în noiembrie. De asemenea, Sebastian pare să aibă vârsta pe care ar avea-o fiul lui Jenny; în plus,
Hugh știa că Frederiks crescuse în Norfolk. Ca să nu mai vorbim de părul blond și ochii albaștri, la fel cu Corin, a adăugat Jazz.

– Da, dar unde ne duce asta?

– Păi, e îndoielnic că Frederiks ar fi avut vreo idee despre motivul pentru care Hugh i-a lăsat banii. Jazz și-a frecat nasul, pe gânduri. Vreau să zic că, dacă ar fi avut, l-ar fi dus la concluzia dureroasă că acum are o relație cu propria mătușă.

Miles s-a strâmbat.

– Aha! Ce drăguț! În afară, desigur, de cazul în care Frederiks și mami Cavendish erau în asta împreună...

– Haide, Miles! Chiar poți să crezi că Adele ar fi uneltit ca să-și omoare fiul? a clătinat din cap Jazz. Extrem de improbabil, aș zice. Adele îl adora pe Charlie. Dar, cel puțin, acum înțeleg de ce Frederiks se făcea că nu vede comportamentul în stil Flashman al lui Charlie față de băieții mai mici. Voia ca Charlie să-l placă. La urma urmei, într-o bună zi i-ar fi putut fi tată vitreg. Nu, a oftat Jazz, mă tem că trebuie să-l scoatem din discuție pe Frederiks...

– Ceea ce ne aduce înapoi în căsuța de pornire...

– Mă întorc la școală să vorbesc cu domnul Jones despre băiatul care a murit în pivniță, a continuat Jazz. Jenny Colman a zis că îl chema Jamie, dar a fost foarte evazivă. Vreau să știu toată povestea. Instinctul îmi spune că are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat.

– Eu continui cu computerul lui Forbes. M-am uitat prin dosarele profesionale și n-am izbutit să dau de
nici un Smith. Mă apuc acum de cele personale, a adăugat Miles.

– Bine. O să-l văd și pe Frederiks, să-l presez să vorbească despre băiatul spânzurat în pivniță. Și o să-l întreb din nou despre Julian Forbes. Ne vedem mai încolo.

– Baftă!

Miles a căscat – lucrase până noaptea târziu –, apoi s-a întors la laptopul lui Forbes și a încercat să se concentreze pe ceea ce făcea.

31

Issy îl privea pe Rory, care schița un ghiocel pus într-o vază mică de pe biroul din dormitorul lui.

– Desenezi minunat, scumpete.

– Mulțumesc, a zis Rory, concentrat asupra desenului.

– Apropo, tatăl tău e înapoi în arest la Foltesham.

Creionul lui Rory n-a șovăit decât o secundă.

– Chiar?

– Da. Ei par să creadă că a mai omorât pe cineva.

Creionul lui Rory a zăbovit în aer. S-a răsucit spre Issy, cu șocul întipărit pe față.

– Ce?

Issy a încuviințat din cap.

– Mă tem că da.

– Dar..., a clătinat din cap Rory. Nu se poate.

– De ce nu? Dacă spune că l-a omorât pe Charlie, de ce n-ar crede ei că a mai omorât pe cineva?

– Pentru că... pentru că...

Issy și-a pus mâinile, încurajator, pe umerii slabi ai lui Rory.

– Știu, scumpete. Trebuie să fie tare greu pentru tine.

– Nu, a clătinat din cap Rory. Nu pentru *mine* e greu.

Issy a simțit cum umerii i se cutremură sub mâinile ei, s-a uitat în jos și l-a văzut că plânge.

– O, dragul meu, este, sigur că este. Vino încoace.

A îngenuncheat lângă scaun și l-a cuprins în brațe. Băiatul îi hohotea pe umăr, în vreme ce îl mângâia pe păr.

– Așa, lasă să iasă totul. Niciodată nu strică să tragi un plâns pe cinste, nu? După aceea o să te simți mai bine, îți jur.

Capul lui Rory s-a mișcat ca să o poată privi în ochi.

– Nu, n-o să mă simt mai bine. Niciodată. Vezi tu, totul e din vina mea.

– Nu, nu este, scumpete. Nu te-ai așteptat ca tatăl tău să se ducă să-l omoare pe Charlie, când i-ai spus că te hărțuiește. Nu trebuie să te învinovățești. *El* a luat această hotărâre, nu tu, și nu ești răspunzător de faptele lui, zău că nu.

– Ba *sunt*, Issy, sunt.

– De ce, Rory? l-a îmboldit ea. Spune-mi de ce.

– Pentru că... pentru că... Rory și-a lăsat capul pe genunchiul lui Issy și a închis ochii, oftând. Nu tata l-a omorât pe Charlie, *eu* am făcut-o.

– Jenny! Fața cenușie a lui Robert Jones s-a ivit din cabinet. Poți să faci niște cafea și s-o aduci aici?

– Desigur, domnule Jones. Într-o clipă.

Jenny s-a dus în bucătărioară și a pus ceainicul la fiert. Se simțea epuizată. Telefonul sunase în disperare toată dimineața, cu presa care adulmecase că se petrece ceva la Fleat House. Și cu acel montagne-russe emoțional din *propria* viață... Jenny a pus pe tavă o ceașcă, lapte și zahăr și a dus-o în cabinetul domnului Jones.

– Mulțumesc, Jenny. Robert Jones a turnat în ceașcă lapte și o linguriță de zahăr vârfuită, apoi a sorbit cu zgomot. Faci față acolo?

– Cu greu. Nu știu ce să le spun tuturor reporterilor. Dumneavoastră știți ce se petrece?

El a lăsat ceașca din mână și a oftat.

– Da, mă tem că da; a mai fost încă o moarte.

– Încă o moarte? O, domnule Jones!

Robert Jones a oftat și a clătinat din cap, obosit.

– Presupun că acum nu contează dacă îți spun. Toată lumea o să afle peste câteva ore. Ieri a fost găsit cadavrul unui bărbat într-o valiză, în pivnița din Fleat House. Și era evident că a fost ucis.

Jenny și-a trântit palma peste gură.

– Domnule Jones, o, Dumnezeule mare! Se știe cine este?

– A fost identificat ca Julian Forbes, fost elev al școlii.

Jenny a deschis gura să vorbească, dar n-a ieșit nici un sunet.

– Se pare că era iubitul Angelinei Millar, mama lui Rory, și locuia cu ea.

Jenny a auzit că sună telefonul în camera de alături. Cumva, a reușit să-și recupereze vocea.

– Scuzați-mă, domnule Jones, trebuie să mă duc să răspund.

– Sigur. Și nici o vorbă nimănui. Inspectoarea Hunter vine mai târziu să țină o conferință de presă. Vom ști cu toții mai multe atunci.

Jenny abia putea să respire când s-a întors la recepție ca să răspundă la telefon. După ce a vorbit, a lăsat telefonul din mână și a rămas cu privirea în gol.

Peste câteva minute s-a ridicat și s-a întors în cabinetul domnului Jones.

– Iertați-mă, domnule Jones... Ați spus că nimeni nu știe până acum că Julian e mort?

– Nimeni în afară de mine, polițiști, Sebastian Frederiks și Bob, care l-a găsit, bietul de el.

– Sunteți sigur, da?

– Absolut. Polițiștii ne-au spus categoric să nu vorbim despre asta. De ce?

Jenny a clătinat din cap.

– A, n-are importanță.

S-a silit să zâmbească și s-a întors la biroul său.

Gândurile i se îngrămădeau în minte... și nu-și putea împiedica creierul să le proceseze, cu toate că erau...

„Oprește-te!“, și-a spus. „E imaginația ta care te duce
aiurea.“

Însă era ceva ce nu izbutea să lămurească. Oricât se străduia.

– Bună, Jenny, ce mai faci?

Jenny a ridicat privirea și a văzut-o pe polițistă în fața biroului.

– O, sunt... sunt bine.

– Bine... bine. Polițista părea la fel de cufundată în gânduri ca ea. A arătat spre cabinetul domnului Jones. E acolo?

– Da.

– Mulțumesc, Jenny.

Polițista a zâmbit și a pornit spre cabinet.

– Doamnă inspectoare Hunter?

Ea s-a oprit și s-a răsucit.

– Da?

– Eu... Păi, chestia e că...

– Ce e, Jenny?

Cuvintele nu voiau să iasă. Nu știa cum să le rostească. La urma urmei, s-ar fi putut înșela, și atunci în ce situație avea să se pună?

– Nu e nimic, a clătinat Jenny din cap. Nimic.

Polițista a privit-o lung.

– Ești sigură?

Jenny a încuviințat din cap.

– Da. Doar... Și-a mușcat buza. Polițista era atât de frumoasă și de bună, și Jenny dorea să-i mărturisească. Nu vreau să bag pe nimeni în necaz.

– Ce-ar fi să stăm de vorbă după ce îl văd pe domnul Jones?

– Peste douăzeci de minute e pauza de prânz și mă duc s-o văd pe prietena mea.

– Ei bine, n-ar trebui să stau prea mult acolo, a arătat Jazz spre cabinet. Așa că ar trebui să avem timp. Și, Jenny, orice o să-mi spui n-o să ajungă mai departe, știi asta. Iar dacă este ceva ce tu...

– Doamna inspectoare Hunter! În sfârșit! Robert Jones a apărut în ușă. Locul e plin de reporteri. N-am habar ce să le spun și...

Jazz s-a răsucit spre domnul Jones.

– Haideți să intrăm și să vorbim, bine? Ne vedem curând, Jenny.

Polițista i-a zâmbit, apoi l-a mânat cu calm pe Robert Jones înapoi în cabinetul lui și a închis ușa.

Jenny a oftat. Întrebarea era: cum ar fi putut să afle ce avea nevoie să știe fără să creeze probleme?

Poate că cel mai bine era să se ducă direct la sursă. Da, asta ar fi trebuit să facă. Jenny s-a uitat la ceas, a deconectat telefonul, și-a luat geanta și a plecat.

– Vă sfătuiesc să nu puneți deocamdată piciorul afară din recepție. Vulturii așteaptă ciozvârte, a zis Jazz, așezându-se pe scaunul din fața directorului.

– Vor pleca după ce le spuneți la conferința de presă că ați arestat ucigașul? a întrebat el.

– După o vreme, da, a răspuns Jazz neutru. Domnule Jones, trebuie să vă întreb despre acel băiat, Jamie, care a murit în pivnița din Fleat House. Ce știți despre asta?

Jones a oftat.

– Doamnă inspectoare, a fost înainte să vin eu. Nu știu decât ce știe toată lumea; băiatul avea treisprezece ani, dacă îmi amintesc bine. S-a spânzurat de un cârlig pentru carne din pivniță.

Robert Jones s-a foit pe scaun, stingherit.

– Știe cineva de ce s-a sinucis?

– Ar trebui să-i puneți lui Jenny toate aceste întrebări, ea era aici în acea vreme. Chiar este important?

– Da, a răspuns cu hotărâre Jazz și a așteptat răspunsul.

– Dați-mi voie să repet că s-a întâmplat cu vreo zece ani înainte să vin eu...

– Așadar, acum vreo douăzeci și cinci de ani?

– Da, cam așa ceva, a zis el. Și pe atunci hărțuiala era în floare. Se pare că Jamie a avut parte de un tratament deosebit de crud. Aș vrea să subliniez că

poliția i-a investigat moartea și a tras concluzia că n-a fost un act criminal.

– Și știți cine au fost băieții care l-au hărțuit?

– Nu, nu știu.

– Dar cine ar putea să știe?

– Jenny? Și Sebastian Frederiks, poate. A fost elev aici.

– Și Julian Forbes?

Robert Jones părea nedumerit.

– Da, însă nu prea ne mai poate ajuta, nu? Și, oricum, de ce ar fi important? L-ați arestat pe David Millar. Așa mi-a spus de dimineață șeful dumneavoastră.

Jazz nu și-a putut stăpâni iritarea la auzul cuvântului „șeful".

– Așa este, însă mai sunt niște amănunte care vreau să fie explicate. De exemplu, Rory Millar a petrecut
o noapte în pivnița din Fleat House, nu? A fost doar o coincidență, credeți?

– Probabil că nu. Se spune că băiatul bântuie prin pivnița în care a murit. Oricine l-a închis pe Rory acolo știa ce face.

– Charlie Cavendish, vreți să spuneți?

– Da, a oftat Robert Jones. A plătit prețul relelor săvârșite, nu-i așa?

Jazz i-a ignorat răspunsul.

– Aveți idee unde ar putea să fie Sebastian Frederiks?

Jones s-a uitat la ceas.

– Probabil în sala de mese, sau în vestiare, cu băieții, pregătindu-se pentru antrenamentul de rugby. Viața merge mai departe, deși Dumnezeu știe ce părere au băieții despre camerele de televiziune de afară. Nu pot decât să sper că le veți da destul la conferința de presă ca să-i faceți să plece. La ora șase, da?

Jazz era deja în picioare.

– Da, ne vedem atunci. Mă puteți găsi pe mobil dacă aveți nevoie de mine.

A încuviințat din cap și a ieșit, iar ceasul îi spunea că mai sunt doar câteva ore până ce îl va desemna

pe David Millar ca principalul său suspect.

Biroul lui Jenny era gol. Era aproape sigur că plecase la masă. Pe când ieșea din clădire, telefonul lui Jazz
a sunat.

– Sunt Issy, Jazz.

– Issy, ai vești?

– Da. Ne putem întâlni la secția de poliție?

– Nu acum. Spune-mi pe scurt.

– Rory tocmai a recunoscut că tatăl său îl protejează. Se pare că Rory i-a spus când erau în Lakes District că nu-și amintește dacă a înghițit sau nu aspirina.

Jazz mergea mai departe.

– Bine. Dar trebuie să fi fost mai mult de atât.

– A fost. Se pare că Charlie Cavendish îl folosea pe Rory ca valet – îl punea să-i curețe încălțămintea, să deretice camera... știi genul de lucruri.

– Da, știu.

– Ei bine, în seara în care a murit Charlie, Rory primise ordinul să se ducă în camera lui Charlie înainte să se întoarcă el de la bar și să pună în priză pătura electrică. Așa că, după întâmplarea supărătoare cu Hugh Daneman, Rory a trebuit să se ducă la etaj, în camera lui Charlie...

– Și a crezut că se poate să fi lăsat acolo aspirina întâmplător.

– Exact.

– Deci asta a făcut?

Jazz l-a zărit pe Sebastian Frederiks traversând terenul de rugby și a grăbit pasul, ferindu-se de un reporter cu aparat de filmat.

– Ce să facă?

– Să lase tabletele în camera lui Charlie, întâmplător? Sau dinadins? La urma urmei, Cavendish îi făcea viața amară.

– Păi, Rory își amintește că Hugh Daneman i-a dat un pahar cu apă. Sunt șanse să fi înghițit aspirina înainte să se fi apropiat de camera lui Charlie. Dar a fost trauma emoțională a sărutului lui Daneman, apoi Rory și-a dat seama că a fost ultima persoană care a intrat în camera lui Charlie

înainte să moară, plus faptul că avusese în mână două aspirine cu doar o jumătate de oră înainte, și cred că imaginația lui Rory a muncit peste program. Îi zice autosugestie, Jazz. În
afară de asta, mă îndoiesc că Rory începuse măcar să gândească normal, după ceea ce pățise cu Daneman, ca să conceapă un plan ad-hoc de omorâre a lui Charlie.

– Dar, Issy, asta îl pune pe Rory la locul faptei, cu mijloacele, și trebuie să fie o posibilitate... Issy? Alo? Jazz a luat telefonul de la ureche și a văzut că se pierduse semnalul. La naiba! a mormăit.

Sebastian Frederiks era la câțiva metri în fața ei.

– Domnule Frederiks, putem vorbi un pic? l-a strigat ea, ajungându-l din urmă.

– Câtă vreme nu-mi puneți sub semnul întrebării descendența.

Bărbatul și-a continuat drumul cu pași mari. Jazz a trebuit să alerge ca să nu rămână în urmă.

– Robert Jones a zis că s-ar putea să vă amintiți elevii despre care se spune că îl hărțuiau pe băiatul care s-a sinucis în pivnița din Fleat House.

Frederiks s-a oprit brusc și s-a uitat la ea.

– E poveste veche, nu? Ce legătură are cu ceva de acum?

– Probabil nici una, însă v-aș fi recunoscătoare dacă v-ați aminti numele băieților.

Sebastian părea circumspect.

– Nu s-a dovedit niciodată, știți, și eu nici măcar nu eram în școală când s-a întâmplat. Am venit după câteva luni, în primul trimestru. Dar unii dintre băieți au spus că acest Jamie era dezechilibrat, cam ciudat. Nu cred că moartea lui poate să-i fie pusă cuiva în cârcă.

– Nu, înțeleg, dar tot aș vrea numele, a insistat Jazz.

El s-a scărpinat în cap.

– Nu uitați că toate astea sunt din auzite. I-am cunoscut pe câțiva dintre băieții aceia, erau oameni normali; băieți ca mine, cărora le plăceau glumele.

– Domnule Frederiks, numele, vă rog.

– Bine, bine, a încuviințat el din cap. Erau patru despre care se spunea că, se pare, au fost implicați în hărțuială. Au venit la școală, s-au împrietenit și au alcătuit o „gașcă a celor patru". Adam Scott-Johnson, Freddie Astley, Harry Connor și... Julian Forbes.

– Julian Forbes? Sunteți sigur?

– Da. Mai târziu ne-am împrietenit. Un mijlocaș la deschidere fantastic. Bietul băiat, ce păcat că nu mai este!

– Vă mulțumesc, domnule Frederiks. Mi-ați spus tot ce aveam nevoie să aflu. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la secția de poliție.

Sebastian a privit-o cum îi întoarce spatele și traversează repede terenul.

Jazz a ajuns la secția de poliție din Foltesham și a căutat-o pe Issy.

– A dat fuga după un sendviș. Părea epuizată când a ajuns aici. Am înțeles că ai auzit veștile.

– Da, da. Jazz se învârtea prin spațiul îngust, iritată că Issy nu este acolo. Unde-i Rory?

– Acasă. Issy propune să mergeți amândouă să-l vedeți după-amiază. Dar, din ceea ce a spus ea, Rory n-a făcut mai mult decât să fie confuz pe când era într-o stare de mare anxietate. Și apoi, cum am putea să legăm aici moartea lui Forbes? La urma urmei, știm că Rory era acasă cu mama lui în seara de marți. Unul dintre agenții noștri stătea chiar în fața casei.

– Știu, știu. Jazz s-a lăsat să cadă pe un scaun. Doar dacă morțile nu sunt legate între ele, ceea ce, dat fiind că au fost trei în ultima săptămână, din punct de vedere statistic iese din scara Richter a probabilităților. Tocmai am vorbit cu Frederiks, care mi-a spus că Julian Forbes a fost unul dintre presupușii huligani vinovați de moartea băiatului spânzurat în pivnița din Fleat House... S-a uitat la ceas. La naiba! Mai sunt două ore și jumătate până la conferința de presă.... *Știu* că David Millar n-a făcut asta... E ceva legat de trecut, dar nu pot să...

– Spune-mi exact ce a zis Frederiks, a zis Miles calm.

Era obișnuit cu intensitatea tonului pe care o avea șefa lui când se apropia de adevăr.

– Erau o gașcă...

– Numele?

– Oh, Harry nu-știu-cum, Adam... Le-am scris, dar nu sunt nume pe care să le mai fi întâlnit.

– Un moment.

Miles și-a întors privirea spre laptop, a derulat în jos și a citit e-mailul din fața lui.

– Și Freddie, din întâmplare?

– Da. Jazz s-a uitat la el surprinsă. De ce?

– Cred că ai picat la fix cu faptul că asta are de-a face cu trecutul. Uite acest e-mail. I-a fost trimis lui Julian în seara în care a murit. Mi s-a părut ciudat când
l-am citit.

Miles a răsucit ecranul spre ea și Jazz a început să citească.

Dragă Julian,

E foarte plăcut să primesc veşti de la tine după toţi aceşti ani. Mă bucur că ai dat de mine. Acel site „Reuniunea colegilor" chiar funcţionează, nu-i aşa?

M-ai întrebat dacă am auzit de ceilalţi din gaşca celor patru. Din nefericire, trebuie să fiu purtătorul unor veşti proaste, cel puţin despre doi dintre noi. Soţia lui Harry m-a căutat anul trecut să-mi spună că el a murit. Se mutase la Sydney - ştiai? Şi, după câte spunea lumea, era un chirurg foarte talentat. Se pare că a fost găsit mort în camera de dezinfectare a spitalului. Nu cunosc amănuntele, însă n-a fost un accident. Din câte ştiu, făptaşul încă n-a fost prins.

Şi nu sunt decât două luni de când am auzit că nici Freddie nu mai este printre noi. A murit acum trei ani în SUA - un prieten al unui prieten a lucrat cu el la Goldman. Sinucidere, se pare. A sărit pe fereastra biroului său şi a fost găsit mort pe trotuar. Aşa e în cercurile înalte din lumea finanţelor - presiunea este incredibilă. Şi n-avea decât treizeci şi opt de ani; a lăsat

în urmă doi copii. La naiba, asta te pune pe gânduri. Aşa că, din păcate, prietene, am rămas doar noi doi.

Acum locuiesc în Provence, învăţând să transform strugurii în vin. Am schimbat rutina oraşului cu una mult mai pe placul meu. Sunt la a doua nevastă; doi copii cu prima şi un prunc pe drum, în trei luni, cu a doua.

Mă bucur să vin la petrecerea ta de patruzeci de ani şi o să fac aranjamentele din timp. Se înţelege de la sine că de la Norwich la Marsilia nu-i decât o zvârlitură de băţ. Spune data şi hai să ne întâlnim.

Îmi pare rău să aud că ai văzut Le Forgeron. *Nu mă surprinde că ai fost şocat. Şi eu aş fi fost.*

Dă-mi de veste cât de repede poţi.

Adam

Când Jazz a terminat de citit a rămas așezată în tăcere. În cele din urmă, a vorbit.

– Harry, Freddie, Adam și Julian. Numele băieților a căror hărțuire continuă se spune că a fost motivul pentru care Jamie s-a spânzurat acum douăzeci și cinci de ani.

– Harry, Freddie, Julian... Toți morți, a adăugat Miles.

– Nu-l uita pe Charlie Cavendish, și el huligan notoriu...

Forgeron... Cuvântul se repeta în capul ei... răspunsul îi stătea pe limbă...

Sydney... SUA...

Jazz și-a scos carnetul din servietă, răsfoind repede însemnările făcute în ultima săptămână.

Apoi a găsit.

– Desigur, a șoptit.

– Ce e? a întrebat Miles.

– *Le Forgeron*[16]... Acum cred că înțeleg.

Miles arăta nedumerit.

– Ce să înțelegi?

Jazz era deja la ușă.

– Julian și-a văzut de curând ucigașul. Angelina Millar mi-a spus că, atunci când a dus-o cu mașina la școală, acum câteva zile, arăta de parcă văzuse o stafie. Cineva care îl iubea pe Jamie destul de mult

ca să-i omoare pe cei pe care îi credea vinovați de moartea lui. Și ca să omoare pe oricine altcineva vinovat de același delict. Trimite-i imediat un e-mail acestui Adam. Ia legătura cu jandarmeria din Provence, dacă este nevoie. Fă tot ce trebuie ca să dai de el. Și avertizează-l.

– Despre ce?

– *Le Forgeron*. Spune-i că el este la rând.

32

Jenny încă nu se întorsese la birou când a ajuns acolo Jazz.

A intrat în cabinetul lui Robert Jones și l-a găsit cu capul rezemat de spătar, pe jumătate adormit.

– Ați văzut-o pe Jenny? a întrebat ea brusc.

– Da, e la biroul ei.

– Nu, nu este.

– Atunci poate că s-a dus la toaletă.

– Domnule Jones, este foarte important să dau de ea. Când ați văzut-o ultima dată?

– Acum vreo oră.

– Bine. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

– Sigur.

– Sergent Roland, trebuie să aduci în școală cât mai mulți oameni posibil și s-o căutați pe Jenny Colman, secretara directorului. Poftim? Nu, lasă presa și începeți căutarea. Dă-mi de știre când ați găsit-o. Mulțumesc. Jazz a lăsat receptorul din mână și s-a întors spre director. Am nevoie *acum* de lista completă a angajaților școlii din ultimii douăzeci și cinci de ani.

– Este în arhiva din biroul contabilului. Robert Jones era în picioare, sesizând în sfârșit urgența. O să vă arăt unde este, bine?

*

Au ieșit din clădire pe scara de incendiu, au traversat peluza capelei și au intrat în holul principal. În vreme ce sărea câte două trepte deodată, silindu-l pe Robert Jones să facă la fel, Jazz a întrebat:

– Presupun că luați referințe amănunțite despre toți cei care vin să lucreze la școală?

– Desigur. Jones s-a oprit, gâfâind, în fața unei uși de la etajul al treilea. În ziua de azi, niciodată nu poți fi prea prudent.

– Chiar și cu membrii personalului care au mai fost angajați aici?

– Da, eu... Jones transpira în vreme ce descuia un fișier mare. 1985?

– Da, începem de acolo.

Jazz abia își putea stăpâni iritarea când îi vedea încetineala pedantă.

– Iată.

Robert Jones a pus registrul pe birou și l-a deschis.

– Mulțumesc.

Jazz a început să cerceteze numele.

– Pot să vă ajut?

Ea nu l-a băgat în seamă și întorcea paginile, într-o încordare chinuitoare. Apoi, în cele din urmă, a găsit pagina pe care o căuta. A închis brusc registrul și a ridicat privirea spre Robert Jones.

– Vă rog să mă scuzați, domnule Jones. Trebuie să fug.

Jazz a alergat spre Fleat House, vorbind cu Roland la telefon.

– Ați dat de Jenny Colman?

– Nu, doamnă.

– Ați fost în Fleat House?

– Sigur că nu, doamnă. Credeam că nu e permisă intrarea. Nu m-am gândit că vreți ca agenții mei să tropăie peste tot, cu bocancii lor murdari...

Jazz nu s-a ostenit să-l lase să-și termine vorba. Ajungând în fața clădirii, a întrebat polițistul dacă a intrat acolo cineva.

– Nu, doamnă, nu în ultima oră.

– Mulțumesc.

Jazz a împins ușa și a pornit repede pe coridor spre scară. L-a sunat pe Miles și, cum el n-a răspuns, i-a lăsat un mesaj.

„Vino urgent la Fleat House cu întăriri. Spune-i lui Roland să-și miște și el fundul încoace."

A urcat scara știind exact unde se duce, dar cu teama că s-ar putea să fie prea târziu.

La ultimul etaj a alergat spre ușa din față și a găsit-o încuiată.

– LA DRACU'!

A încercat toate cheile de pe inelul de la Fleat House, dar nu s-a potrivit nici una. S-a tras înapoi și s-a izbit de ușă, zadarnic.

Bubuind în ușă, a strigat:

– Jenny, sunt inspectoarea Hunter. Ești acolo? Răspunde-mi dacă poți!

Tăcere.

– Bună. Cum merge?

Miles a apărut lângă ea împreună cu doi polițiști voinici.

– Spargeți ușa, băieți! a ordonat ea. Cât de repede puteți.

Polițiștii au izbit ușa puternic. La a patra încercare s-a deschis.

– Mulțumesc, băieți. Sunt unele momente în care îmi amintesc că sunt femeie, a glumit Jazz, ușurată, pe când intra pe ușa apartamentului, cu Miles alături.

A trecut prin hol până în livingul micuț. Jenny zăcea pe podea, fără cunoștință. Jazz a îngenuncheat și i-a verificat pulsul. A simțit o bătaie slabă.

– Cheamă o ambulanță și spune-i lui Roland să-și pună oamenii la fiecare ieșire. Nimeni nu intră, nimeni nu iese până nu spun eu.

Jazz s-a ridicat și s-a dus în dormitor. Și, așa cum se aștepta, a găsit dulapul și sertarele goale.

Miles a venit lângă ea și Jazz a oftat.

– Probabil și-a împachetat lucrurile de ieri. Îmi închipui că s-a dus la aeroportul din Norwich, sau poate la Stansted. Au zboruri spre sudul Franței. Vorbește cu conducerea aeroportului. Dă-le

descrierea, Miles. O să văd dacă școala are în dosare o fotografie de pașaport.

– O descriere a cui? s-a încruntat Miles, nedumerit.

– A lui Madelaine Smith, Miles. Asistenta medicală din Fleat House. *Și* mama lui Jamie Smith, băiatul care s-a spânzurat în pivniță acum douăzeci și cinci de ani. Sau, cum preferau victimele ei să-i zică, „Fierarul[17]".

33

Norton a deschis ușa și a poftit-o pe Jazz înăuntru.

– Intră și ia loc! Mă bucur să te văd, doamnă inspectoare Hunter.

Jazz s-a așezat pe scaunul din fața biroului său.

– E ciudat să fii înapoi? a întrebat el criptic.

– Da, însă am îngropat fantomele, domnule.

– Bine, bine, a încuviințat el din cap. Evident că ți-am
citit raportul despre caz, dar aș vrea oricum să-mi vorbești despre el. Acum, că sunt un bătrân conțopist amărât, trebuie să trăiesc prin intermediul detectivilor mei.

Bărbatul a zâmbit sumbru și Jazz vedea că vorbește serios.

– Ei bine, domnule, după cum știți, eram sigură că David Millar nu l-a omorât pe Charlie. Nimic nu se potrivea. Tot timpul am fost convinsă că e ceva legat de trecut. Și singura legătură pe care o găseam pentru toate trei morțile era Fleat House. După ce am auzit toată povestea sinuciderii lui Jamie Smith, apoi am
citit e-mailul pe care Adam Scott-Johnson i l-a trimis lui Julian Forbes, piesele s-au așezat la locul lor. Mi-am amintit de prima discuție cu Madelaine

Smith:
mi-a spus că a lucrat mai demult la școală. A mai spus și că după aceea a lucrat în SUA și Australia. Ceea ce nu a pomenit a fost că fiul său a fost elev la St Stephen și că s-a spânzurat.

– Și cine o mai cunoștea?

– Biata Jenny Colman, desigur. Ea știa, a zis Jazz. Erau
vechi prietene. Și Hugh Daneman a recunoscut-o, așa a spus Jenny. Cu siguranță, directorul școlii nu știa. Mi-a arătat referințele elogioase din dosar de la locurile de muncă din Australia – în special de la același spital în care și-a aflat sfârșitul sărmanul Harry...

– Ai vorbit cu cei din Sydney, presupun? a intervenit Norton.

– Da, și cu FBI despre Freddie Astley, a confirmat Jazz. Doamna Smith n-o să mai guste vreodată libertatea. Îi elimina unul câte unul pe cei din „Gașca celor patru". Desigur, motivul crimelor era, poate, cel mai puternic dintre toate: dragostea unei mame pentru copilul ei.

– Da, e un motiv întemeiat, a zis Norton. Deci și-a găsit un serviciu în Norfolk cu intenția să-l omoare pe Julian Forbes?

– Da. Și înclin să o cred că postul temporar de la St Stephen a fost o coincidență. Se afla în Norfolk, căutând un loc de muncă și o ocazie să-l omoare pe Forbes, și s-a ivit.

Jazz a ridicat din umeri.

– Se prea poate să fi privit asta ca pe o ironie: se potrivea perfect cu nevoile ei, îi asigura locuința și, de asemenea, mijloacele să-l ucidă pe Julian chiar în locul
în care murise fiul ei. După spusele ei, Julian era căpetenia găștii. Cel pe care îl învinovățea cel mai mult pentru hărțuiala care a dus la moartea fiului ei.

– Iar Charlie Cavendish a fost o victimă a împrejurărilor, a zis Norton, în sensul că Smith a văzut cum îl hărțuiește necruțător pe Rory Millar, o replică exactă a ceea ce i s-a întâmplat flului său cu

douăzeci și cinci de ani înainte. A simțit că trebuie să pună capăt acestei situații.

– Exact, a zis Jazz. Asistenta medicală care ia legea în mâinile ei. Din nou, motivul pentru uciderea lui Charlie era întemeiat. Smith era foarte protectoare față de Rory. Se înțelege de ce. Fragilitatea lui îi amintea de cea a propriului flu, Jamie. De aceea, când a văzut în registrul medicamentelor că Hugh Daneman i-a dat lui Rory două aspirine, chiar după ce ea luase două din dulapul cu medicamente ca să-l omoare pe Charlie, a hotărât să acopere cu bandă corectoare înregistrarea și să creeze una falsă, așa încât Rory să nu fie implicat.

– Spui că s-a dus la biroul lui Forbes din Norwich în seara aceea de marți și, cumva, l-a convins să o însoțească înapoi, la școală?

Jazz a încuviințat din cap.

– El trebuie să fi fost îngrozit când a văzut-o. Fusese poreclită de băieți „Fierarul" pe când era asistentă
medicală la Nelson House, cu douăzeci și cinci de ani înainte, din cauza numelui, firii ei și a părului negru ca pana corbului.

– Pare înfricoșătoare, a recunoscut Norton. Am avut și eu o astfel de asistentă medicală când eram la școală.

– Ca să fiu dreaptă, sunt sigură că înainte de moartea fiului ei era o femeie normală, s-a eschivat Jazz.
A mai fost și faptul că soțul ei a fost împușcat mortal pe Domeniul Conaught când Jamie n-avea decât câteva luni. Compensația mică pe care a primit-o de la familie i-a permis să-și trimită fiul la St Stephen, unde presupunea ea că băiatul va avea șansa unui viitor mai bun. Din nefericire, a oftat ea, s-a dovedit a fi exact invers.

Norton a scos un sunet dezaprobator.

– Da, îmi amintesc că la școala mea erau și câțiva puști isteți din clasa muncitoare, cu bursă. Mi-e rușine să spun că le făceam viața grea. Vechiul sistem britanic al claselor – nu pare să dispară

niciodată din psihicul nostru. Sunt sigur că și asta a jucat un rol în sinuciderea băiatului.

– Oricât de îngrozitor ar fi, cu siguranță aveți dreptate, domnule.

– Prin urmare, e evident că durerea a scos-o din minți pe acea femeie, a conchis Norton.

– Exact, domnule. Când am discutat cu Adam, acum două zile, mi-a spus că, după ce Jamie a fost găsit spânzurat, Smith s-a dus la toți cei din „Gașca celor patru" și le-a spus că într-o bună zi o să-i facă să plătească ce i-au făcut fiului ei. Curând după aceea ea a plecat din școală, dar Adam spune că nici unul dintre ei nu i-a uitat cuvintele.

– S-a dovedit că n-au fost amenințări goale. Spune-mi
de Jenny Colman, a zis Norton. Cum se simte?

– A ieșit din spital, e acasă. E bine, dacă ne gândim la împrejurări. E încă zdruncinată de șocul faptului că femeia pe care o considera cea mai bună prietenă a încercat s-o omoare. Jenny ghicise. Slavă Domnului, am ajuns acolo la timp. E o doamnă cumsecade. A trecut cu vitejie prin toate necazurile, n-a învinuit pe nimeni pentru nenorocul ei. Și..., a zâmbit Jazz, *există* o parte bună în toate astea. Martin Chapman a descoperit ceva foarte interesant când a comparat probele de ADN.

– A descoperit cine este fiul ei pierdut de atâta vreme?

– Da, a încuviințat din cap Jazz. Din pură coincidență, Martin văzuse un tipar ADN asemănător cu doar
o zi înainte, la examinarea locului crimei. Le-a comparat și a descoperit că sunt identice.

– Pot să întreb cine este? a vrut să știe Norton.

– Domnule, dat fiind că nu este relevant pentru caz, ați fi jignit dacă aș spune nu? Cred că atât Jenny, cât și flul ei ar trebui să fie primii care află, a explicat Jazz.

– Desigur.

Norton i-a zâmbit.

– Așadar, ce-i spusese Madelaine Smith lui Jenny ca ea să-și dea seama că ar putea să fie implicată?

– Jenny a spus că Maddy, cum îi zice ea, a pomenit vineri dimineața, adică în ziua de după ce a fost descoperit Forbes, că Rory era tot ce-i mai rămăsese Angelinei Millar, și citez, „acum, că *el* nu mai este". În acel moment, faptul că am găsit un cadavru era încă secret, cu atât mai mult faptul că era vorba despre Julian Forbes. De asemenea, Jenny nu pricepea cum de știa Madelaine Smith de relația Angelinei cu Forbes. Nu se putea să-i fi spus Rory. El nu știa. Așa că, atunci când a auzit a doua zi de la Robert Jones că Julian era cel omorât, și știind mai bine ca oricine că Smith îi învinuia pe el și șleahta lui de sinuciderea fiului său, Jenny a pus totul cap la cap.

– Deci, înainte de a vorbi cu tine, s-a dus la Maddy Smith și i-a cerut să-i explice?

– Da. Smith i-a spus că afiase de la Sebastian Frederiks de moartea lui Forbes și a liniștit-o, în vreme ce îi făcea un ceai în care a pus antigel. Nu destul, slavă Domnului, ca să facă prea mult rău, dar zău așa, domnule, acesta este al treilea caz pe care l-am avut. Nu puteți să le spuneți prietenilor dumneavoastră sus-puși că ar trebui să facă ceva? E foarte ușor de procurat și, dacă nu ucide, victimele *își doresc* să fi murit.

– Otrava pentru șobolani și înălbitorul sunt și ele ușor de procurat, Hunter.

– Dar nu sunt, în mod atât de convenabil, lipsite de gust, domnule.

– Nu. Însă rămâne faptul că cei mai mulți oameni își doresc o mașină care să pornească dimineața și o baie curată. Nu vor să ucidă pe cineva, a zâmbit Norton. După ce cobori de la tribuna improvizată, Hunter, te rog să continui.

– Scuze, domnule. Știu că noi vedem micul procent al folosirii greșite, și trebuie să văd tabloul general. Uneori e greu, asta-i tot.

– Lucrul interesant, Hunter, este că *tu* nu ești împietrită. Încă. Un polițist cu experiență și empatic este lucrul
cel mai bun pe care putem vreodată să-l oferim publicului. Ai grijă să rămâi așa.

Jazz și-a dat seama că primise, indirect, un compliment.

– Da, domnule, am să încerc.

– Bine. Deci, să continuăm... Norton a privit-o chiorâș. Mă tem că doamna Smith e dusă cu pluta de-a binelea. E considerată aptă mintal pentru a fi judecată?

– Issy a stat cu ea destul de mult timp și spune că Smith este perfect sănătoasă pentru cineva *nesănătos la cap*, cum zice ea. N-a arătat nici un strop de remușcare. Crede că a făcut dreptate când a răzbunat moartea fiului său. N-o să fie un proces lung, asta-i sigur. Aș zice că Broadmoor[18] o așteaptă, domnule.

– Ei bine... Norton a închis dosarul aflat în fața sa, pe birou. În cele din urmă ai ajuns la țintă, Hunter. Felicitări! Și încă înaintea conferinței de presă. Nu vreau
să mă gândesc la consecințe dacă ai fi anunțat că l-am arestat pe David Millar, ca să descoperim mai târziu că ne-am înșelat.

Acela a fost un moment de recunoaștere fără vorbe din partea celui care aproape că a creat acel haos.

– Acum, lăsând deoparte cazul, vreau să știu ce părere ai despre viitor.

– N-am prea avut timp să mă gândesc, domnule, a răspuns Jazz sincer.

– Chestia e (Norton a luat de pe birou un plic) că asta este scrisoarea ta de demisie. Și sugerez ca, dacă vrei iar să-ți dai demisia, să pui mai multă gândire și efort în compunerea ei. Presupun că îți menții hotărârea să nu te întorci la Londra?

– Da, domnule.

Norton a ridicat mâinile, resemnat.

– Ei bine, n-o să încerc iar să te conving, dacă te-ai hotărât. Însă, orice ți-ar spune cineva, Scotland Yard este locul în care se întâmplă lucrurile și în care, ca detectiv, ești observat din punctul de vedere al viitoarelor promovări.

– Înțeleg, domnule. Dar nu sunt obsedată de progresul în carieră, doar să-mi fac bine treaba. Și să

fiu fericită, a adăugat Jazz.

Norton a înălțat o sprânceană.

– Și crezi că ești fericită în Norfolk?

– După puținul timp petrecut acolo, da, cred că sunt, a zis Jazz.

– Eu cu siguranță vreau să te întorci aici. Totuși, dacă nu rămâi la noi, comisarul ar vrea să te vadă cât mai curând posibil.

– Da? De ce? a întrebat Jazz, neliniștită.

– Ca să discutați cum îl poți ajuta să înființeze un departament de operațiuni speciale în Anglia de Est. Va acoperi Norfolk, Suffolk, precum și părți din Cambridge și Lincolnshire, a explicat Norton. Ca să vorbesc fără ocolișuri, comisarul s-a săturat ca echipa lui de aici să fie trimisă prin toată țara. Mai ales că Londra are tot mai multă nevoie de serviciile noastre. În prezent, sunt create alte trei departamente regionale, ceea ce ar trebui să acopere toată țara, fără să fie nevoie să șterpelească oameni de la noi.

– Înțeleg, a încuviințat Jazz din cap. Și ce ar dori comisarul să fac eu, mai exact?

– Să conduci departamentul, desigur. În primul rând,
să recrutezi o mică echipă itinerantă care să țină legătura cu unitățile de delicte grave din regiunile de care am spus și să colaborați cu ele. E o muncă specializată, Hunter. Este nevoie de excelente aptitudini de comunicare și de capacitatea de adaptare în o sută de situații diferite. Și aș zice că tocmai ai dat testul perfect la St Stephen.

Jazz și-a dat seama că Norton știa totul despre acest nou departament când mersese s-o vadă în urmă cu două săptămâni și îi oferise cazul de la St Stephen. O testase. Pe de-o parte, era enervată că fusese manipulată; pe de altă parte, se simțea onorată că o apreciau destul de mult ca să-și dea osteneala.

– Vă cer iertare că sunt surprinsă, domnule. Nu mă așteptam. Pot avea câteva zile de gândire?

– Nu mai mult de două, Hunter. Mi-am asumat un risc pentru tine la chestia asta. Comisarul este

deja nemulțumit în privința așa-zisului tău concediu fără plată și și-a exprimat îngrijorarea că ai putea să dispari iarăși Dumnezeu știe unde. Dacă accepți, vreau să fim cu toții siguri că te vei implica o sută zece la sută.

– Înțeleg, domnule. Cum e cu echipa? Pot încerca să-i iau cu mine pe unii dintre vechii colegi?

– Cel mult doi, a avertizat-o Norton. Mi-am pierdut destui oameni anul trecut, într-un fel sau altul. Presupun că îl vrei pe Miles. E aici de multă vreme. Poate că nu i-ar strica o nouă provocare. N-am avut niciodată impresia că l-am făcut să dea tot ce are mai bun, a cugetat Norton. Dar tu pari să faci asta. Și poate că răspunsul ar fi o schimbare plus o promovare.

Norton s-a uitat la ceas.

Jazz a interpretat asta ca pe un semnal că e momentul să plece. S-a ridicat și i-a întins mâna lui Norton peste birou.

– Vă mulțumesc, domnule. Sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-ați arătat-o. Promit să vă caut până la sfârșitul săptămânii.

– Bine. Sper că răspunsul va fi afirmativ.

Jazz a pornit spre ușă. Pe când o deschidea, el a zis:

– Hunter?

– Domnule?

– Nu-l lăsa să câștige, bine?

Ea a zâmbit.

– O să încerc să nu-l las, domnule, promit.

Jazz mergea cu mașina pe A11 spre Norfolk, cu mintea zbârnâindu-i.

„Nu-l lăsa să câștige...“

Erau cuvinte puternice, dar nu-și putea permite să ia o hotărâre bazată pe altceva decât ceea ce își dorea *ea* de la restul vieții.

Deja luase două hotărâri importante: să divorțeze de Patrick și să plece din Londra. Și, cum căsuța începea să se aranjeze, știa că o să-i placă să locuiască acolo.

Dar putea să-și imagineze cu adevărat o viață fără adrenalina stârnită de muncă? Oricât de frustrant și demoralizant ar fi fost câteodată.

Era *bună* la asta, foarte bună. Și *îi plăcea* să se simtă așa. Poate că fără Patrick acolo, care s-o privească de sus și să-i zdruncine încrederea în sine, ar putea să-i placă și mai mult...

Jazz a văzut indicatorul pentru Cambridge și, dintr-un
impuls, a virat și a pornit spre spital.

Acum Tom era într-un salon obișnuit, așezat pe pat și pălăvrăgind cu vecinul.

– Jazz, draga mea!

Și-a desfăcut brațele și ea l-a cuprins, simțindu-i trupul scheletic sub pijama.

– Ce face fata mea preferată?

– Sunt bine, tată, foarte bine. S-a așezat pe scaunul de lângă el, cercetându-i obrajii supți și fața care era încă cenușie. Însă ochii erau limpezi și sclipind de viață. Tu ce faci?

– Sunt viu, inima mea încă bate, chiar dacă destul de neregulat, după cum îmi tot spune doctorul ăla, și sunt tare bucuros să te văd. Mama ta mi-a spus totul despre caz. S-a întins și a strâns-o de mână. Sunt grozav de mândru de tine.

– Mulțumesc, tată. Știi când îți dau drumul acasă?

– Cândva săptămâna viitoare, dacă mă port frumos și îmi înghit betablocantele ca un băiat cuminte. De fapt, abia aștept.

Tom și-a coborât vocea.

– Toți de pe aici sunt al naibii de senili, se apucă să strige în toiul nopții. O să-mi fie mult mai bine acasă, cu mama ta, în pătuțul meu.

– Nu trebuie să pleci până ce nu spun doctorii că poți s-o faci, tată, l-a mustruluit Jazz. Pe lângă toate celelalte, nu-i cinstit față de mama. Știi câte griji își face.

– Știu, dar spitalele te îmbolnăvesc. Pică lumea pe aici ca muștele, a șoptit el.

– Știu, tată, dar tot ești în cel mai bun loc, zău.

– Oricum, destul despre mine. Vreau să aud despre tine. Care e următorul lucru pe care îl ai în plan?

– Bucătăria e aproape gata, am o sală de baie nouă și zugravul chiar s-a înfățișat ieri.

Jazz a bătut din palme de bucurie.

– Da, da, foarte drăguț, a zis Tom. Dar vreau să zic în privința vieții, dragă.

– Păi, a rostit Jazz rar, am fost întrebată dacă vreau să discut săptămâna viitoare cu comisarul despre conducerea unui nou departament de operațiuni speciale în Anglia de Est.

Tom a fost impresionat.

– E o onoare, nu-i așa?

– Ei bine, Norton ar considera-o pe o treaptă mai jos decât munca la Yard, dar aș fi mai mult sau mai puțin independentă.

– Fără un șef căruia să-i faci plecăciuni, pentru că tu ai fi acela, a zis Tom.

– Da. Un pește mare într-un helești mult mai mic.

– Așadar, a zis Tom studiindu-și unghiile, te-ai hotărât deja?

– Nu. I-am spus că vreau să mă gândesc, a zis Jazz. Acum câteva luni am plecat din poliție și aveam de gând să fac cu totul altceva. Tu ce crezi?

El a privit-o zâmbind.

– Știi, unul dintre lucrurile la care m-am gândit aici este că până acum poate că ți-am influențat mult prea mult luarea hotărârilor. Pentru că sunt prea sigur pe sfaturile mele și... pentru că te iubesc așa de mult.

A întins mâna spre ea, cu lacrimi răsărindu-i în ochi.

– Prin urmare, de data asta o să-mi țin gura. Trebuie să faci ceea ce crezi tu că e bine. Și asta-i tot ce pot să spun.

Jazz i-a strâns mâna, și ea cu ochii plini de lacrimi.

– Bine, tată.

– Orice hotărâre iei, va fi cea bună. Știu că va fi. Nu te teme de eșec, Jazz. Uneori, lucrurile merg

prost, asta face parte din viață. Așa cum face parte din viață să te ridici, să te scuturi de praf și să mergi mai departe.

– Da, ai dreptate. Mulțumesc, tată.

– Apropo, Jonathan a trecut pe aici într-o seară să mă vadă.

Tom și-a înălțat o sprânceană.

– Da?

– Da, a întrebat de tine, ți-a transmis toate cele bune și a zis să-l suni când poți.

– Tată, nu mai face pe petitorul. Nu mă interesează, zău.

– Jazz..., a țâțâit Tom. Într-o bună zi o să-ți dai seama că singurul lucru care ne face să trecem peste toate este dragostea – fie ea pentru familie, religie sau artă. Planul superior, cum îmi place să-i zic. Îmi pare rău, draga mea, dar nu-ți prieste deloc să fii „insulă". Întotdeauna o să-ți dorești dragoste în viața ta, bag mâna-n foc. A zâmbit larg. La urma urmei, ești fiica mea.

Tom a închis ochii și a ațipit, iar Jazz a rămas alături și s-a întrebat cum ar putea vreodată să învețe să se descurce fără el.

David Millar cina singur, mâncare de fasole cu pâine prăjită, în bucătăria sa jalnică. De când fusese eliberat, săptămâna trecută, își petrecuse mult timp dormind.

Îl ajuta să treacă timpul și însemna că nu e treaz ca să-și poată turna de băut.

Ultimele două săptămâni fuseseră în ceață, însă încetul cu încetul capul începea să i se limpezească și se simțea un pic mai bine. Sponsorul său de la Alcoolicii Anonimi venise să-l vadă și el se întorsese în program. Și de această dată era hotărât să meargă până la capăt. S-a dat bătut, a recunoscut că băutura l-a învins. Asta nu mai era o luptă, doar înțelegerea faptului că, dacă voia să-și recâștige controlul propriei vieți, să facă pași șovăielnici spre îmbunătățirea ei, nu mai putea să pună vreodată gura pe băutură. Pentru că nu se putea opri, ca alți oameni. Pentru că era alcoolic.

A sunat telefonul în living și a fugit să răspundă.

– Alo?

– David, sunt Angie. Ce... ce mai faci?

– O, mai bine, pentru că n-am fost acuzat de două crime, mulțumesc.

– Da. După o tăcere, a zis: Știi, niciodată n-am crezut că tu ai făcut-o. I-am spus inspectoarei Hunter că n-ai fi putut s-o faci.

– Mulțumesc, a zis el cu răceală.

– Și... Mă întrebam, dacă ai chef, ar putea să vină Rory la tine joi? E la jumătatea trimestrului, știi, și e înmormântarea lui Julian. Ar fi mai bine să nu fie aici.

– Sigur. Dacă ai încredere în mine.

– Ești...?

– Da, sunt treaz. Și știi că n-am fost niciodată beat în prezența lui Rory. Nu vreau și nu pot să-i fac asta. Niciodată.

A urmat o tăcere, și apoi Angelina a zis:

– Îmi pare rău, David. Pentru tot.

– Da, ei bine, n-are rost să răscolim trecutul, nu?

– Nu. Dar speram că am putea cel puțin să fim prieteni, de dragul lui Rory, dacă nu pentru noi.

În cele din urmă, David a zis:

– Angie, te-am iubit. Tot ce doream era să fiți fericiți tu și Rory. Iar tu m-ai trădat în toate felurile. Așa că nu, Angie, nu cred că vom putea deveni vreodată *prieteni*.

– Nu. Ei bine, n-a fost o perioadă bună pentru nici unul dintre noi, David.

– Păi, tu pari să fi ieșit din ea considerabil mai bine decât mine. Îl ai pe Rory și acum casa îți aparține, nu-i așa? Ești o femeie bogată, o partidă foarte bună.

A auzit-o cum își înăbușă un suspin.

– Chiar mă crezi atât de ticăloasă?

– Da. Adu-l pe Rory când vrei joi. O să fiu aici.

Pe când lăsa telefonul din mână a auzit o bătaie în ușă.

– La dracu'! Cine ar putea să fie? a bodogănit el și s-a dus să deschidă.

– A, dumneavoastră erați, a zis când a văzut-o pe Jazz în prag. N-ați venit să mă interogați despre dispariția misterioasă a unui pitic din grădinile vecinilor? Pentru că n-am făcut-o eu, pe cinstea mea, doamnă polițistă.

Jazz a trecut peste comentariu. Presupunea că era îndreptățit să fie ironic.

– Pot să intru?

– Cred că da. A deschis ușa mai mult, ca ea să poată intra, și a condus-o în bucătărie. Scuze, doamnă inspectoare. Tocmai am vorbit la telefon cu Angie și asta m-a supărat.

– Înțeleg. Pot să mă așez? a întrebat Jazz, privind farfuriile murdare de lângă chiuvetă și toată dezordinea.

– Cum doriți, a ridicat el din umeri. Eu o să stau în picioare.

– Uite ce-i, David, nu pot decât să-ți cer iertare în numele colegilor mei pentru felul în care ai fost tratat. Totuși, trebuie să recunoști că tu ai venit întâi la noi și ai mărturisit că l-ai omorât pe Charlie Cavendish.

– Știu. David și-a trecut mâna prin păr. A fost o prostie, zău, dar gândul ca Rory să fie băgat la închisoare pentru ceva care n-a fost decât o greșeală din partea lui m-a convins că trebuie să fac ceva.

– Ei bine, el e foarte norocos să aibă un tată care îl iubește atât de mult, încât e gata să meargă la închisoare pentru o crimă pe care n-a săvârșit-o. Te admir, David, cu adevărat. Nu știu dacă în locul tău aș fi avut curajul să fac asta. Dar, ce-i drept, a zâmbit Jazz mucalit, eu știu cum e la închisoare.

– În acel moment, doamnă inspectoare, nu părea o alternativă proastă la viața pe care o duceam. Vreau să zic (și-a fluturat brațele, arătând în jur), nu prea este Palatul Buckingham, nu? Oricum, nu în comparație cu locul în care trăiesc nevasta și fiul meu. Asta era tot ce doream – o copilărie fericită pentru Rory, a oftat el.

– Tu ai avut o copilărie fericită, David? a întrebat ea.

– Foarte. Un pic singuratică, uneori, pentru că nu eram decât eu. Știți, am fost adoptat din leagăn. De aceea voiam ca Rory să aibă frați și surori, să facă parte dintr-o familie cum se cuvine.

– Ai crescut în Norfolk?

– Am stat aici până la doi ani, apoi tata a primit o slujbă în Kent, așa că ne-am mutat acolo. Dar întotdeauna am iubit Norfolkul.

David a reușit pentru prima dată să zâmbească.

– Părinții ți-au spus că ai fost adoptat?

– O, da, a zis el. N-au făcut din asta un secret. Și știam
că m-am născut aici. Poate de aceea am avut întotdeauna o afinitate cu acest loc. Oricum, s-a oprit David, nu vreți să stați aici ascultându-mă pe mine cum vorbesc despre trecutul meu plictisitor, doamnă inspectoare. Mai este ceva?

– De fapt, David, este, a încuviințat din cap Jazz. Am ceva să-ți spun, și cred că *ar trebui* să te așezi.

EPILOG

Când Jazz s-a trezit și a tras draperiile, a văzut afară cer albastru și soare pentru prima dată după săptămâni întregi. A deschis fereastra și a tras în piept mirosul de prospețime care vestea primăvara.

Nerăbdătoare să iasă și să picteze înainte să se schimbe vremea, Jazz și-a aruncat pe ea niște haine, a înhățat scăunelul, șevaletul și vopselele și a tropăit peste drum spre mlaștini.

După ce și-a găsit un loc bun și și-a dat seama că lumina soarelui amăgea în privința căldurii, a petrecut două ore minunate schițând priveliștea. În mod normal ar fi folosit o perspectivă mult mai suprarealistă, dar voia s-o picteze cu cea mai mare precizie, ca s-o poată atârna pe peretele livingului și

să-și amintească de ea în timpul zilelor lungi și întunecate de iarnă.

Când s-a întors în casă, avea mâinile înghețate și nu-și mai simțea degetele de la picioare. A făcut o baie fierbinte ca să se încălzească, apoi s-a îmbrăcat în blugi și pulover și s-a apucat să facă pentru prânz o salată cu brânză de capră.

La ora unu a văzut mașina oprind în fața casei.

A deschis ușa și a așteptat ca el să vină pe aleea scurtă.

– Sergent Miles, Alistair, ce mai faci?

– Bine, foarte bine.

Miles a sărutat-o călduros pe amândoi obrajii și ea l-a condus înăuntru.

– Jazz, e uluitor!

S-a uitat prin living, admirând prospețimea pereților crem, canapeaua crem cu învelitoare lejeră, covorul din fibră de cocos și draperiile aurii groase care atârnau
la ferestre.

– Mă bucur că îți place. Nu-i prea încărcat, nu? a întrebat ea, îngrijorată.

– Deloc. E cald, însă elegant, nu încărcat, însă confortabil, cam ca proprietara, a zâmbit el.

– Îmi place comparația, Alistair. Bei ceva? a întrebat Jazz, ducându-se în bucătărie.

– Un pahar de vin ar fi grozav. Uitasem cât de departe este partea asta din țară uitată de Dumnezeu. Mi-au trebuit aproape patru ore – reparații pe A11. Miles a urmat-o, observând dalele cenușii ale podelei și dulapurile albe, curate, care puneau în valoare așa de bine aragazul roșu. Ai făcut minuni, Jazz, zău așa, a zis el cu admirație. E un amestec fantastic de vechi și nou.

– Asta voiam, a răspuns Jazz fericită. Și să încerc să luminez un pic locul. Casele vechi pot să fie atât de întunecate!

Miles privea tabloul modern, mare, atârnat pe peretele gri-bej, deasupra mesei de bucătărie. Era pictat cu culori îndrăznețe: tușe groase, sigure, de alb, gri și roșu care se potriveau perfect cu bucătăria.

– De unde ai tabloul? a zis el, privind de aproape. E un original, nu?

– Păi, ar trebui să fie, pentru că eu l-am pictat, a zâmbit ea.

Miles arăta foarte impresionat.

– Tu?

– Da, eu.

– Talentele tale sunt nesfârșite, doamnă! a tachinat-o el. E foarte bun. Noroc!

– Noroc! și-a ciocnit Jazz paharul cu apă de paharul lui. În ultima vreme nu mai bea alcool. Hai să ne așezăm.

L-a condus în living, unde focul se întețea frumos. Miles s-a așezat.

– E cu adevărat idilic. Trebuie să fii foarte fericită aici.

– Sunt, a încuviințat din cap Jazz. E un adăpost perfect pentru o celibatară. Și tu ai parte de o mare onoare. Ești primul meu musafir oficial.

– De fapt, e plăcut să fiu iar aici. Când m-am întors la Londra, după anchetă, săptămâni în șir am suferit de claustrofobie. A ridicat din umeri. Presupun că te obișnuiești.

– Poate că o să mă schimb, dar nu-mi doresc absolut deloc să mă întorc la Londra, a zis Jazz cu înfocare.

– Așadar, povestește-mi ce s-a mai întâmplat după anchetă, a zis Miles, lăsându-se pe spătarul canapelei. Cum s-a simțit Jenny Colman când și-a văzut prima oară fiul?

– Emoționată, evident. Cum era și David Millar. Trebuie să-i mulțumim lui Martin Chapman pentru asta. Când cerceta valiza lui Rory a luat ADN-ul lui David din amprente și un fir de păr găsit înăuntru. Și-a amintit de el când cerceta părul pe care Jenny îl luase de la copilul ei. Erau identice. Apoi le-a comparat cu părul lui Corin Conaught și hocus-pocus!

– Măi, să fie! a exclamat Miles, minunându-se. Uneori urăsc procedeele criminalistice moderne – par să încetinească ancheta sau s-o încurce –, însă de data asta rezultatul a fost spectaculos.

– Chiar așa. Viața lui Jenny Colman s-a schimbat în bine. La fel și a lui David.

– Cum rămâne cu Domeniul Conaught? a întrebat Miles. Poate David să-l revendice, ca moștenitor direct, chiar dacă nelegitim?

– Absolut. În ciuda prejudecății ei inițiale, Emily Conaught m-a sunat acum câteva zile să-mi mulțumească. David s-a dus la conac s-o cunoască. Apoi l-a luat cu el și pe Rory, care, desigur, așa cum știm amândoi, e imaginea vie a bunicului său, Corin.

– Hugh Daneman poate că n-a nimerit tatăl, dar e ușor de înțeles de ce îi plăcea atât de mult de Rory, a zis Miles cu blândețe.

– Și a murit regretând faptul că îi plăcea de el, a oftat
Jazz. Totuși, familia Conaught și-a regăsit continuitatea: David și Rory. Iar Emily și Edward i-au oferit deja lui David o casă de pe domeniu. Sunt conștienți că David
are o problemă cu băutura, la fel ca tatăl său, și vor să-l țină sub supraveghere.

– Se spune că e genetic, a comentat Miles, întinzând paharul ca să-i fie umplut iar. Spre deosebire de mine, părinții mei sunt abstinenți. Angelina Millar știe că soțul pe care l-a lepădat fără milă pentru că era un ratat va fi în cele din urmă lord și va moșteni una dintre cele mai mărețe moșii din Norfolk?

– Hi, hi, a chicotit Jazz. Îți poți închipui cum o să se simtă când află? O să scoată fum pe nări! A ratat șansa să ajungă în aristocrație și jumătate din comitat să-i facă plecăciuni. E visul unui arivist. Fără îndoială,
o să încerce să-l îmbrobodească iar pe David. Sper că n-o s-o lase, după felul în care s-a purtat cu el.

– Îmi pare tare bine pentru David. Părea un tip cu adevărat cumsecade.

– Este, a zis Jazz. Și, așa cum a subliniat Emily, câtă vreme nu se atinge de băutură, poate să ducă moșia în secolul XXI cu ajutorul contactelor de afaceri pe care le are din vremea în care a lucrat în City. Oh, îmi place să văd din când în când un

sfârșit fericit, asta face ca meseria noastră uneori lipsită de recunoștință să pară că merită efortul. Bun, mâncăm?

Jazz a încălzit niște *ciabatta* și au împărțit prietenește salata.

– Cum e cu Adele Cavendish și Sebastian Frederiks? Vreau să zic, de fapt moștenirea lui Hugh Daneman ar fi trebuit să ajungă la David Millar. Cu toate că, presupun, va avea destui bani într-o bună zi, a comentat Miles.

– Domnul Jones mi-a spus că Frederiks și-a dat demisia. Se pare că nu se mai dezlipește de Adele și își doresc un nou început.

– Nu mă surprinde, după toate cele întâmplate. Le dă amândurora o șansă să se consoleze după pierderea lui Charlie.

– Ei bine, cel puțin acest caz are câteva părți pozitive.

– Da. Și... ăăă... și pentru mine, de fapt.

Jazz a văzut cum roșeața urcă în obrajii lui Miles.

– A, da? Ce?

Știa răspunsul, dar voia să-l lase pe el să spună.

– Eu și Issy..., ei bine, a ridicat Alistair din umeri, suntem împreună, presupun.

– E o veste minunată, Alistair, a răspuns Jazz cu căldură. Știi cât de dragă mi-e Issy.

– Se pare că și mie, a zis el sfios. Oamenii au comentat că suntem o pereche ciudată, dar nu cred că e așa. Da, e mai ostentativă decât mine, și nu încape îndoială că adoră să mă răsfețe, dar mie îmi place.

Miles a zâmbit.

– Nu știu dacă o să dureze, dar pe moment merge bine. Și amândoi suntem foarte fericiți.

– Și asta e tot ce contează. Cafea?

Jazz s-a ridicat și a pus ceainicul pe aragaz.

– Mulțumesc, a încuviințat el din cap.

– Nu-ți spun decât să ai mare grijă, Alistair. Știu că nu sunteți amândoi polițai ca Patrick și cu mine, dar la un moment dat veți ajunge să lucrați împreună. Nu mai e nevoie să spun că asta s-a dovedit a fi un dezastru pentru noi și relația noastră.

– Și pot îndrăzni *eu* să spun că Issy nu-i un nemernic arogant, egocentric, care voia cu orice ocazie să-și dovedească superioritatea față de soția lui mult mai capabilă?

Jazz a încuviințat din cap binevoitor.

– Poți.

– Toată lumea știe că e un ticălos, Jazz. Nimănui din Yard nu-i place de el. Și o să te bucuri să auzi că s-a auzit
pe acolo de eșecul în privința lui Millar. Miles a ridicat din umeri cu nevinovăție. Habar n-am cine o fi putut împrăștia vestea că a încasat o mustruluială pe cinste de la Norton.

– Mulțumesc, Alistair, l-a bătut ușurel pe mână Jazz. Nu-ți face griji. Am trecut peste asta. S-a terminat. Așadar, am ceva mult mai important de vorbit cu tine. Hai să ne întoarcem în fața focului și să bem cafeaua.

După ce Jazz a ațâțat focul, s-a așezat în fața șemineului, iar Miles pe canapea.

– Miles, te-am invitat astăzi aici nu doar ca să-mi poți
măguli egoul și să-mi admiri iscusința la decorațiunile interioare, ci și ca să-ți prezint o idee, a început ea.

– Dacă vrei să-ți pozez nud pentru una dintre schițele tale, las-o baltă. Orice în afară de asta, dă-i drumul.

– Ei bine, mi s-a cerut să creez un departament de operațiuni speciale aici, în Anglia de Est. În acest moment mă ocup de recrutarea unei echipe. Și aș vrea să știu dacă te-ar interesa să mi te alături ca adjunct.

Miles s-a uitat la ea amuțit. În cele din urmă a zis:

– Scuze, dar nu știu ce să spun. Chiar nu știu.

– Ei bine, ai putea să spui că o să te gândești serios la asta. Jazz nu-și putea stăpâni dezamăgirea față de reacția lui. Am lucrat împreună cu mare succes timp de cinci ani. Vei urca o treaptă ca salariu, toate cheltuielile de mutare vor fi acoperite, dar nu știu cum ți se pare să pleci de la Scotland Yard pentru un scenariu mult mai provincial.

Miles a oftat și și-a privit mâinile.

– Nu Scotland Yardului o să-i duc dorul, Jazz, ci lui Issy. Fir-ar să fie! Miles a izbit brațul canapelei, frustrat. Acum două luni aș fi sărit pe o nouă provocare, dar acum... A clătinat din cap. Pur și simplu, nu știu.

– Înțeleg, a încuviințat Jazz din cap. Ce-ar fi să discuți cu Issy, să vezi ce spune?

– O să spună că „n-o aranjează" provincia. Știi cum e ea. Ceea ce înseamnă că ar trebui să fac naveta. Uite, lasă-mă să mă gândesc, bine?

– Sigur. Te vreau, Alistair. Nu în sensul biblic, a zâmbit Jazz, dar cred că împreună am putea conduce o echipă pe cinste.

– Mulțumesc, Jazz. Sentimentul e reciproc. Și îmi place
ideea de a crea un departament de la zero – fără mere putrede care să fie deja acolo...

– Atunci n-o să-i cer lui Patrick să se înscrie.

– Aș zice să n-o faci, a râs Miles. Dar există un sergent tânăr, o femeie care a fost detașată la noi și care m-a impresionat cu adevărat. Cred că și ție ți-ar plăcea...

– Spune-mi numele ei, a zis Jazz nerăbdătoare. Norton zice că nu pot să înșfac pe nimeni din departament, însă dacă e detașată nu contează. Și cu cât mai multe fete, cu atât mai bine. Putem să ne împrumutăm
una alteia rujul și să bârfim despre lungimea bastoanelor voastre.

Miles a chicotit.

– E tare bine să văd că ți-ai regăsit simțul umorului.

Jazz s-a încruntat.

– Ai crezut că mi l-am pierdut?

– Nu mai erai tu, cea de obicei destinsă, Jazz, nu. De fapt, când mă gândesc la asta, n-ai mai fost așa cu mult timp înainte de a pleca, a zis el sincer.

Jazz a încuviințat, oftând.

– Ai dreptate. Dar acum mă simt mult mai apropiată de cea care am fost.

– Mă bucur. Urăsc să mă gândesc că idiotul ăla te-a subminat.

– Fii pe pace, n-a făcut-o.

Miles s-a uitat la ceas.

– Trebuie să plec, altfel o să fiu blocat pe M25.

– Folosește sirena, Alistair. Toți ceilalți o fac. În afară de mine, desigur.

– Bine. S-a ridicat în picioare, ca și Jazz. O să-ți dau de știre de îndată ce pot. Și mulțumesc pentru prânz.

– Îl putem repeta ori de câte ori treci pe aici, ceea ce, dacă iese cum vreau eu, s-ar putea să fie foarte des. L-a sărutat pe obraz și i-a luat o mână în mâinile ei. Te rog să te gândești serios la asta, bine?

– Cu siguranță. La revedere, Jazz, ai grijă de tine!

Jazz a închis ușa, apoi s-a dus să strângă masa. Pe când turna în chiuvetă restul vinului lui Miles a privit mlaștinile care se întindeau în fața casei. Venea fluxul și în câteva ore canalele și potecile complicate care șerpuiau prin peisajul imens aveau să fie ascunse cu totul. Jazz a zâmbit, mulțumită că noua sa casă era atât frumoasă, cât și simbolică.

Pe când privea marea cenușie, care începea în depărtare să acopere verdele mlaștinii, gândurile i s-au întors spre Madelaine Smith, o femeie la fel de hotărâtă ca fluxul în îndeplinirea sarcinii sale. Viața ei a fost motivată de un scop unic, cumplit, alimentat de suferința trecutului.

Telefonul lui Jazz a zbârnâit pe masa din bucătărie; l-a luat și a citit un mesaj de la Jonathan.

Plec acum din Cambridge. Ne vedem peste o oră. X

Jazz hotărâse că pe moment era bucuroasă să lase trecutul în urmă. N-o interesa decât viitorul.

MULȚUMIRI

Îi sunt foarte recunoscător Mariei Rejt de la Pan Macmillan, ale cărei enormă experiență și cunoaștere a literaturii polițiste ne-a asigurat că această carte, *Crimele de la internat*, le va oferi cititorilor încântarea pe care intenționase să le-o ofere mama mea. Sincere mulțumiri, de asemenea, minunaților Lucy Hale și Jeremy Trevathan, pentru că promovează în continuare munca Lucindei.

Așa cum spuneam în prefață, acest roman a fost scris în 2006. În acel moment aveam treisprezece ani și n-am de unde să știu cui ar fl vrut mama să-i mulțumească. Prin urmare, profit de ocazie ca să-i mulțumesc autoarei înseși.

Adevărata mărturie a faptului că Lucinda era de neînvins este faptul că în timpul bolii a scris nu mai puțin de cinci romane. Mai mult, prin seria „Cele șapte surori", mama a ajuns la rangul de vedetă internațională și a devenit una dintre cele mai cunoscute povestitoare din lume.

Totuși, cărțile au fost întotdeauna pe locul doi față de familie. Pe tot parcursul vieții ei tragic de scurte nu cred că măcar o dată s-a pus pe sine pe primul loc. Prin asta, și din toate punctele de vedere, Lucinda a fost cea mai bună mamă din lume. Capacitatea ei de a-și sprijini cei patru copii, de a lupta pentru ei, de a-i consola și de a-i motiva a fost fără seamăn.

Din fericire, înțelepciunea ei trainică înseamnă că noi toți cunoaștem secretul fericirii, pe care mama ni-l împărtășea adesea, și mă simt dator să vi-l împărtășesc acum și vouă:

Profltă de fiecare zi, trăiește clipa și bucură-te de flecare secundă de viață – chiar și de părțile grele.

Harry Whittaker

---

[1] Groapa cu purici

[2] Asociație profesională a avocaților pledanți și judecătorilor din Londra

[3] *Marsh* – mlaștină

[4] *Cottage* – cabană, căsuță

[5] Scotland Yard

[6] Criminal Investigation Department – ramura poliției unde sunt cei mai mulți detectivi

[7] Zonă cu statut de rezervație, desemnată *Area of Outstanding Natural Beauty* (aprox. Zonă de o frumusețe naturală excepțională)

[8] Sir Christopher Wren (1632–1723), arhitect, astronom, matematician, fizician englez

[9] În doi (în limba franceză în original)

[10] Absolut necesar/obligatoriu (în limba franceză în original)

[11] *Întoarcere la Brideshead*, roman de Evelyn Waugh, publicat în 1945

[12] Serial polițist BBC din anii 1955–1976

[13] Joc de societate, în care discuri de patru culori trebuie să ajungă într-un recipient

[14] Joc de cuvinte intraductibil: *gentle man* („om blând") – *gentleman*

[15] Schimbare cu 180 de grade, răsucire (în limba franceză în original)

[16] Fierarul (în limba franceză în original)

[17] *Blacksmith* – fierar

[18] Spital de psihiatrie din Anglia